

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

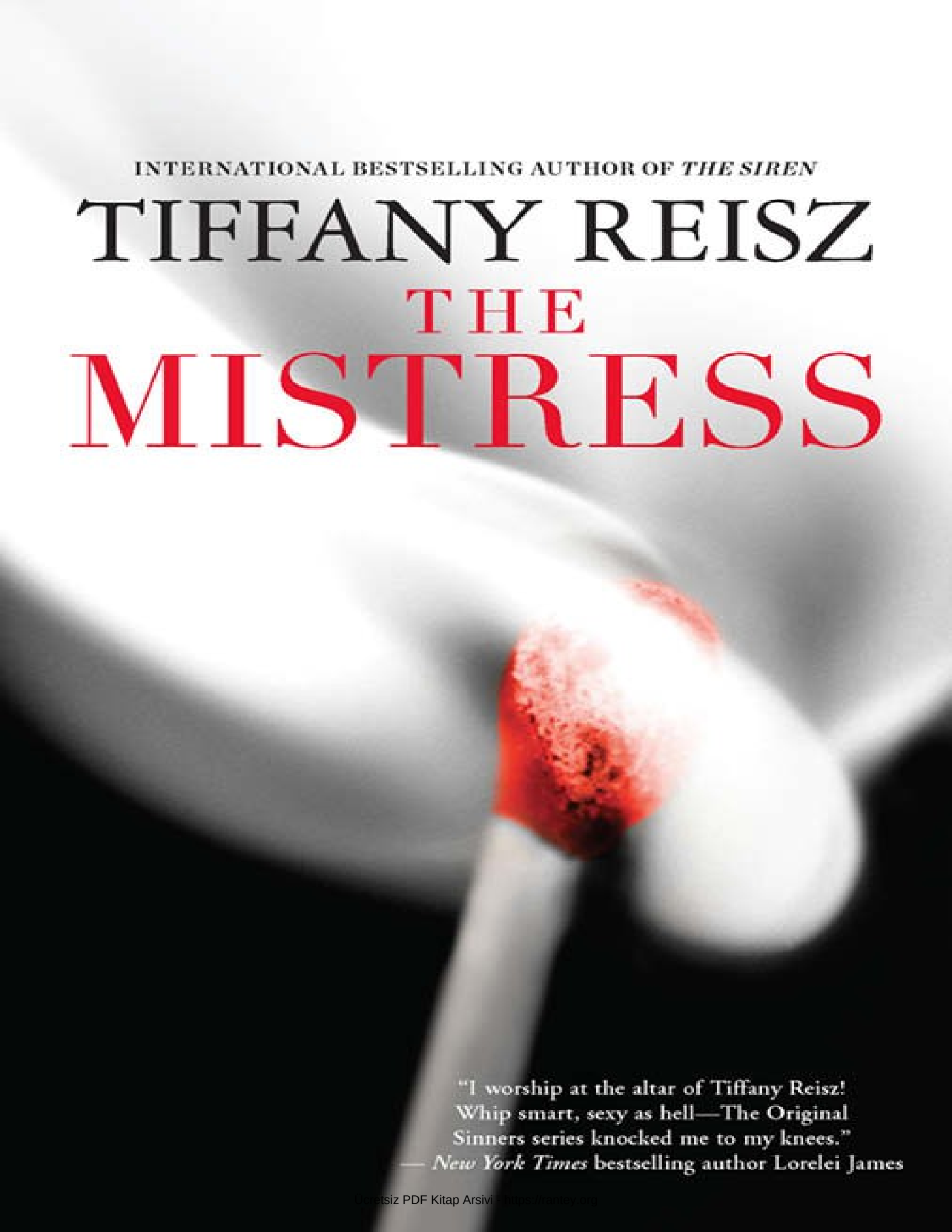
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR OF *THE SIREN*

TIFFANY REISZ

THE MISTRESS

"I worship at the altar of Tiffany Reisz!
Whip smart, sexy as hell—The Original
Sinners series knocked me to my knees."
— *New York Times* bestselling author Lorelei James

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

IX7BIt iA71O?çAL BEfiT9BLLI.VG AUTiIOR OP 3"7/C g/JtBJV

TIFFANY REISZ

THE MISTRESS

"I worship at the altar of Tiffany Reisz!
Whip smart, sexy as hell—The Original
Sinners series knocked me to my knees."
— *New York Times* bestselling author Lorelei James

Bir ceza vardır, bir de intikam.

Nora Sutherlin elleri kelepçeli, iki adam tarafından esir tutulmaktadır. Başka koşullar altında olsa bu durumdan son derece keyif alırdı ama onu esir alanlar oyunla ilgilenmiyor. Ya da acımakla.

Yaklaşan tehlikenin gerçekliği ortaya çıktıkça, Nora Şehrazat'a dönüşür ve hayatının her saatini hikayelerle satın alır - her biri onu kendi baştan çıkaran, test eden ve işkence eden Søren, Kingsley ve Wesley'in şehvetli hikayeleri. Nora, hayatının bu olduğunu fark eder: Onun için hiçbir şey basit, sıradan bir aşk üçgeni kadar basit değildir. Bu, ipek bir kordondaki düğüm, karmakarışık bir Bedenin, kalbin ve zihnin özlemleri. Ve her an çözülebilir.

Ancak Nora'nın dünyasında hiç kimse gerçek anlamda güçsüz değildir; arkadaşları, koruyucuları ve sevgililerinden oluşan bir kadro onu kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdır; hatta kesin olan tek şey fedakârlık ve kalp kırıklığı gibi görünse bile....

Tiffany Reisz tarafından da

Orijinal Günahkarlar

PRENS

MELEK

SIREN

* * *

E-Kitap Romanlar

METRESİN DOSYALARI

THE GIFT (daha önce *Seven Day Loan* adıyla yayımlanmıştır)

IMMERSED IN PLEASURE

ARZUYA BOYUN EĞMEK

Hikaye henüz bitmedi!

THE PRIEST için izleyin

Harlequin MIRA'dan çok yakında

TIFFANY REISZ

MISTRESS

HARLEQUIN°MIR

Bayan Jeanette, Bayan Amiko ve Bayan Astria'ya ithaf edilmiştir,
Metres Sade Ami, Metres Michelle Lacy
ve dünyayı ayak taburesi yapan tüm Dominatrix'ler.

Ayaklarının dibinde diz çöküp botlarını öpüyorum.

Her zaman hizmetkarınız,
Tiffany

İçindekiler

[Birinci Bölüm: Yakalama](#)

[İncil'den Alıntı](#)

[Epigraf](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[İkinci Bölüm: En Passant](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Üçüncü Bölüm: Vezir Gambiti](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Dördüncü Bölüm: Castling](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Beşinci Bölüm: Kontrol](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Altıncı Bölüm: Terfi](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

Bölüm 45

Yedinci Bölüm: Şah Mat

Bölüm 46

Birinci Bölüm

YAKALAMA

*Ve biliyoruz ki, Tanrı'yı sevenler, çağrılmış olanlar için
her şey iyilik için birlikte işler.
O'nun amacına göre.*

-Romalılar 8:28

Kadın mı kaplan mı?

-Frank Stockton

KRALİÇE

Nora kendine geldiğinde yine on beş yaşındaydı.

Öyle olmalıydı. Oturduğu soğuk, endüstriyel sandalyeyi, bileklerindeki kelepçelerin acımasız metalini ve kalbindeki dehşeti başka ne açıklayabilirdi?

Eleanor Schreiber ağrıyan ve bağımlı zihninin içinde gözlerini açtı ve başını kaldırdı. Polis karakolundaki sorgu odasında karşısında Sacred Heart'ın yeni rahibi oturuyordu. Bir Cumartesi sabahı saat 03:00'tü ve işte karşısındaydı, sadece yirmi dokuz yaşındaydı ama gözleri muhtemelen İsa'yı canlı olarak görebilecek kadar eskiydi. Öyle olmasını umuyordu. İsa'nın boyunun ne kadar uzun olduğunu hep merak etmişti.

Rahip -kilise için Peder Stearns, onun içinse Søren- hiçbir şey söylemedi. Dudaklarında gizlenen küçük bir gülümsemeyle sadece ona baktı. En azından Birisi onun sefaletinden zevk alıyordu. Babası neredeydi? Babası şimdi burada olmalıydı. Babasına ihtiyacı vardı, babasına değil. Babasının burada olmasının sebebi

Manhattan'da şafaktan önceki saatlerde tutuklanmıştı. Ama hayır, elinde sadece rahibi ve onun o mükemmel yüzündeki gülümsemeyi silme arzusu vardı.

"Ben de sana sormak istiyordum..." O anın kontrolünü ele almaya ve sessizliği bozan ilk kişi olmaya karar verdi. "Cemaatteki çocukları beceren rahiplerden biri misin?"

Rahibinden beklediği tepki ne olursa olsun, bunu alamadı. "Hayır."

Eleanor derin bir nefes aldı ve burnundan ağır bir nefes verdi. "Çok kötü."

"Eleanor, belki de şu anda içinde bulunduğun çıkmazı konuşmalıyız."

"Gerçekten zor durumdayım." Onu kızdırmayı umarak başını salladı. Faydasız bir plan. Bu geceden önce iki kez karşılaşmışlardı ve her ikisinde de onu kızdırmak için elinden geleni yapmıştı. Ama nafile. Adam iki seferde de ona nazik ve saygılı davranmıştı. Kız buna alışık değildi.

"Araba hırsızlığı şüphesiyle tutuklandınız. Bu gece Manhattan'da toplam değeri çeyrek milyon doların üzerinde olan beş lüks aracın kaybolduğu söyleniyor. Bu konuda bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Beşinciye kabul ediyorum. Bunu söylemem gerekiyor, değil mi?" "Mahkemeye, evet. Bana karşı her zaman doğruyu söyleyeceksin."

"gerçeği bilmek istediğini sanmıyorum, Søren," dedi, sesi bir fısıltıdan fazla değildi. Aptal değildi. Onunla hiçbir ortak yönleri olmadığını anlamak için ona bakması yeterliydi. Para gibi görünüyor, para gibi konuşuyordu. Hayatında gördüğü en beyaz tırnaklara ve bir heykele ya da başka bir şeye ait olan ellere sahipti. Her şeyiyle

Bir sanat eseri gibiydi; elleri, yüzü ve dudakları, boyu ve güzelliği.... Ve işte buradaydı, siyah ojesi dökülmüş, tutuklandığı yağmurdan ıslanmış, saçları dalga dalga yüzüne dökülmüş, okul üniforması , parasız, umutsuz ve tüm hayatı bir tren enkazına dönmüştü.

"Senin hakkında bilmek istemediğim hiçbir şey yok," dedi Søren ve ciddi görünüyordu. "Ve seni temin ederim, bana söyleyeceğin hiçbir şey beni şok etmeyecek ya da iğrendirmeyecek. Hiçbir şey senin hakkındaki fikrimi değiştirmeyecek."

"Fikrini mi değiştirdin? Benim hakkımda kararını çoktan verdin mi? Kararınız nedir?"

"Karar basitçe şu: Kendini içine soktuğun bu karmaşadan kurtulmana yardım etmeye istekliyim ve bunu yapabilirim."

"Buna 'turşu' diyebilir miyiz? Turşu kulağa karmaşadan daha az korkutucu geliyor." "Bu bir felaket, genç bayan. Yıllarınızı ıslah evinde geçirebilirsiniz."

Bu gece yaptığın şey için ceza. Çaldığın arabalardan biri önemli ve nüfuzlu biri ve görünüşe göre yirmi bir yaşına kadar güneş ışığını görmemene karar vermiş. Seni ıslahevinden uzak tutmak benim büyük bir çaba gerektirecek. Ne mutlu ki, bazı bağlantılarım var. Ya da daha doğrusu, bağlantıları olan biri var.

Zaman ve masraf oldukça fazla olacak," dedi, zaman ve masraftan hoşlandığını ima bir ses tonuyla, ki bu hiç mantıklı değildi. Ama adamla ya da ona olan ilgisiyle ilgili hiçbir şey mantıklı değildi.

"Ve sen benim için bu kadar zahmete gireceksin... neden?" Eleanor başını biraz daha yukarı kaldırdı ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı.

"Çünkü seni korumak için yapamayacağım hiçbir şey yok Eleanor. Sana yardım etmek için yapmayacağım şey yok. Ve seni kurtarmak için yapamayacağım hiçbir şey yok. Hiçbir şey."

Eleanor'un tüm vücudundan bir ürperti geçti. Büyükannesinin gibi, biri mezarının üzerinden geçmişti. Bu deyim, bu duyguyu daha önce hiç anlamamıştı. Şimdi anlıyordu.

"Ama yardımımın bir bedeli var."

"Doğru." Eleanor ona sıırttı. "İşte o zaman ilk soruma ve kilisedeki çocukların sikişmesine geri dönüyoruz. Madem ısrar ediyorsun."

"Tanrı'nın bir çocuğu olarak değerin o kadar az mı ki senden isteyebileceğim tek şeyin seks olduğunu düşünüyorsun?"

Bu soru Eleanor'a o kadar sert geldi ki neredeyse ırkilecekti. Ama onu etkilediğini görmesine izin . Annesi bu yüzden onu evlatlıktan reddederdi. Babası muhtemelen sekiz eyalet uzaktaydı. Büyükannesi ve büyükbabası yedi Ölümüne dakikalar kalmıştı. Tüm geleceği bir metrenin altındaydı. Yine de kimsenin gururunu elinden almasına izin vermeyecekti. En azından buna sahipti. En azından şimdilik.

"Yani bu bir hayır mı?"

Sören ona kaşlarını kaldırdı ve kız neredeyse kıkırdadı. Bu adamdan hoşlanmaya başlamıştı. Ona çoktan aşık olmuştu bile -tamamen, dünyanın sonuna kadar ve hatta sonrasında bile. Sonunda ondan da hoşlanacağını hiç tahmin etmemişti.

"Bu hayır demek olur. Ancak yardımım karşılığında sizden bir şey talep edeceğim."

"Hep mi konuşursun?" "Açıkça mı demek istiyorsun?"

"Evet."

"Evet."

"Tuhaf. Peki ne bedel ödeyeceğim? Umarım ilk çocuğum değildir. Çocuk istemiyorum."

"Fiyatım basitçe şu - yardımım karşılığında, bundan sonra sadece benim söylediklerimi yapmanı istiyorum."

"Bana söylediğin şeyi yapacak mıyım?" "Evet. Bana itaat etmeni istiyorum."

"Şu andan itibaren mi? Yani... ne kadar süreyle?"

Sonra gülümsedi ve kız korkması gerektiğini biliyordu ama o gülümsemede bir şey vardı... O gece ilk kez kendini güvende hissetti.

"Sonsuza kadar."

* * *

"Uyan, Uyuyan Güzel."

Fransız aksanlı bir ses duydu ve her zaman Fransız aksanlı sesleri duymazdan gelmeye çalıştığı gibi bunu da duymazdan gelmeye çalıştı. Nora'nın yapmak istediği son şey uyanmaktı. Rüyasında Søren'le birlikteydi ve o yirmi yaşındaydı-dokuz, o on beş yaşındaydı ve hikâyeleri daha yeni başlamıştı. Ve eğer gözlerini açarsa, hikâyelerinin sonuyla karşı karşıya kalabileceğini biliyordu. Rüyasında kalmak istiyordu ve yüzünde örümcek bacakları gibi dans eden soğuk, narin parmaklar olmasa sonsuza dek rüyasında .

Nora gözlerini açtı.

2

KRAL

Kingsley Edge büyük gömme dolabındaki aynanın önünde durmuş, yırtık değiştirirken yaralarını inceliyordu. Bu Birlikte geçirdikleri tek gecenin ardından Søren'in üzerinde bıraktığı mermer rengi morlukların katmanları çoktan kırmızıdan siyaha dönmüştü. Bir daha asla tekrarlanmayacağından korktuğu bir gecenin vücudundaki hatırlatıcıları için rahipten nefret edebilirdi. Yine de, okulda çocukken olduğu gibi şimdi de çürüklere değer veriyordu. Göğsündeki yara izlerinden çok daha fazla. Silahları olan düşmanlarını onur nişanı olarak takardı.

Elini eski yaralarının en kötüsüne götürdü; göğsünün sol tarafında, kalbinin birkaç santim altında bir yara izi vardı. Vurulmaktan çok bıçaklanmış gibi görünen garip bir yara. Kim bilir? Belki de vurulmuştu.

Onu o yara iziyle, dört kurşun yarısından ikisiyle baş başa bırakan görevle ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu. Zihni bu anıyı gömmüştü ve onu tekrar ortaya çıkarmak gibi bir arzusu yoktu. Paris'teki hastanede uyandığında... O anı asla unutamayacaktı. Muhtemelen ölüm döşegindeyken aklına gelecekti. O hastane yatağı... ölüm döşegi olmalıydı, olabilirdi...

Ama ziyaretçi için.

Bilinci yavaşça, zorlu bir şekilde, derin karanlıkta sürünerek aydınlığa geri dönmüştü. Uyuşturucunun, acının ve görevin başarısızlığının siperinde kendini sürükleyerek yukarı çıkmıştı. Odadaki beyaz ışığı hissettiğinde gözlerini kapalı tutmuş, henüz güneşle yüzleşmemişti.

Omzunun üstünden alçak sesler duydu; biri kadın, keskin ve dikkatli, diğeri erkek, otoriter ve inatçı.

"Yaşayacak," dedi adamın sesi Fransızca. Bu kadına sorduğu bir soru değil, verilen bir emirdi.

"Onun için elimizden geleni yapacağız elbette." Elbette, dedi. *Bien sûr.* Ama Kingsley onun sesindeki yalanı duymuştu.

"Onun için her şeyi yapacaksın. Her şeyi. Şu andan itibaren o senin tek hastan. O senin tek endişen."

"*Oui, mon père. Mais...*" *Mais...* ama... Sesi korkusunu ele veriyordu. *Mon père?* Kingsley'nin karmakarışık zihni bu sözcüklerin etrafını sarmaya çalışmıştı. Babası öleli yıllar olmuştu. Konuştuğu babası kimdi?

"Onun hayatını kendi hayatınız kadar değerli görün. Bunu anlıyor musun?"

İşte . Kingsley boğazındaki tüpler yarı uykusunda gülümseyebilirdi. Bir ölüm tehdidi duyduğunda anlardı.

Onun hayatını kendi hayatın kadar değerli say. Bu herkesin yapabileceği bir Fransızcadı.

tercüme et. *O yaşar ve sen yaşarsın. O ölür ve...*

Ama artık kim onu boş bir tehditte bulunacak kadar önemsiyordu ki? *Le Légion*'a katılırken en yakın akrabası olarak bir isim yazmıştı. Tek bir isim. Geriye kalan tek ailesi. Ama yine de aileden değildi, hem de hiç. O kadar insan varken neden şimdi ona gelsin ki?

"O yaşayacak," diye söz vermişti kadın ve bu kez hiç konuşmadı. "*mais.*"

"Güzel. Onun rahatı ve sağlığı için hiçbir masraftan kaçınmayın. Her şeyin hesabı ."

Hemşire, belki de doktordu, her şeyi yapacağına dair tekrar yemin etmişti. Hastanın bütün ve sağlıklı bir şekilde dışarı çıkacağına söz vermişti. Elinden yapacağına söz vermişti. Akıllı kadın.

Kingsley onun topuklu ayakkabılarının fayans üzerinde geri çekildiğini duydu. Ayakkabıları da sesi kadar net ve etkiliydi. Ses kesildi ve Kingsley ziyaretçiyle odada yalnız olduklarını anladı. Gözlüğünü açmak için çabaladı. ama güç bulamadı.

"Dinlen Kingsley," diye tekrar seslendi. Ve alnında bir el hissetti, bir sevgilininki kadar nazik, bir babaninki kadar şefkatli.

"Benim Kingsley'im " Ses iç çekti ve Kingsley hayal kırıklığıyla karışık bir ses duydu

eğlenerek. Eğlence ya da benzer bir şey. "Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama bence yeni bir hobi bulmanızın zamanı geldi."

Boğazındaki tüplere rağmen Kingsley gülümsemeyi başarmıştı.

El yüzünü terk etti ve parmaklarında bir şey hissetti. Karanlık tekrar üzerine çöktü, ama bu sefer derin karanlık değildi, sadece uykuydu ve tekrar uyandığında tüp gitmişti ve tekrar görebiliyor, konuşabiliyor ve nefes alabiliyordu. Ve parmaklarına dokunan şey bir şeydi. zarfın içinde birisinin kendi adına açtırdığı bir İsviçre banka hesabına ait evraklar vardı - İsviçre banka hesabında yaklaşık otuz üç milyon Amerikan doları bulunuyordu.

Parayı aldı ve hastanedeki tek ziyaretçisinin tavsiyesine uydu. Amerika'ya, bir zamanlar gerçek mutluluğu yaşadığı ülkeye döndü.

Ve Amerika'da kendisine emredileni yaptı. Yeni bir hobi buldu.

* * *

Kingsley giyinmeyi bitirdi. Gömleğini içine soktu ve işlemeli siyah-gümüş yeleğini giyip düğmelerini ilikledi. Bir kez daha aynı anda hem gösterişli hem de çapkın görünüyordu. Ev halkı bir şeyler olduğunu biliyordu ve onların iyiliği için her zamanki gibi korkusuz liderleri rolünü oynayacaktı, sadece zihinlerini rahatlatmak için. Doğrusu, hayatında hiç bu kadar korkmamıştı, hastanedeki o gün bile.

Aynadan uzaklaşırken ceketini çekiştirdi. Asla Daha önce kendi dünyasında bu büyüklükte bir krizle uğraşmamıştı. Yeraltını, zenginlere ve güçlülere olduğu kadar korkmuş ve utanmışlara da hizmet veren S&M kulüpleri imparatorluğunu kurar kurmaz, tüm polis şefleri ve politikacılar, medya ve mafya, sınırlarını potansiyel olarak tehdit edebilecek herkes hakkında şantaj malzemesi stoklamaya başlamıştı. Şimdi en çok korktuğu şey, zarar - krallığının bir gerçek zarar - onların başına gelmişti. Ve sadece kendini suçluyordu.

Yatak odasından çıkar çıkmaz, gece sekreteri Sophie onu koridorda karşıladı. Yarım düzine mesajı ve toplantıyı sıraladı.

Merdivenlere ulaştıklarında, "Tüm toplantıları iptal edin," diye emretti. "Mesajları dikkate almayın."

"*Oui, monsieur.* Efendi Fiske ofisinizde." Güzel.

Griffin bugün tam zamanında geldi.

Sophie'yi kovdu ve üçüncü kattaki özel ofisine yöneldi. Oraya vardığında Griffin'i pencerenin yanında durmuş, yanındaki genç adamla kısık sesle konuşurken buldu. Kingsley bir an onları izledi, kendisini fark etmelerini bekledi. Ama onlar da yeni aşkın tünel görüşü. Griffin elini kaldırdı ve yeni sevgilisi Michael'ın yüzünü kavradı. Bir öpücük ikincisine dönüştü ve ardından bir fısıltı geldi. Michael başını sallayıp Griffin'e doğru eğildi ve Michael'ın gümüş gözleri nihayet Griffin'den başka bir şeye baktığında Kingsley gözlerdeki dehşeti gördü.

Sempati duyabilirdi.

Kingsley, Griffin'i kışkırtmaktan kendini alamayarak, "Evcil hayvanını evde bırakmalıydın" dedi.

Griffin çenesini kaldırarak bir kolunu Michael'ın omuzlarına doladı ve onu göğsüne doğru çekti.

"Nora birinin elinde, King. Onu geri alana kadar Mick'in gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim."

"Evcil hayvanınız tehlikede değil. *La Maîtresse*'in de öyle olduğunu sanmıyorum. Henüz değil." Bu sözleri kendinden emin bir şekilde söyledi ve yarı gerçeğe inanmalarını umdu.

"Umurumda değil. Biz mülkümüzü koruruz. Sen ve Søren bana bunu öğrettiniz."

"*C'est la guerre.*" İçini çekti. Kingsley'nin karşı argümanı yoktu. Juliette'i bu yüzden göndermemiş miydi? Mülkünü korumak için?

"Hey, Søren nerede bu arada?" Griffin sordu.

"Şu anda eli kolu bağlı." Kingsley bu ifadenin gerçekliği konusunda ayrıntıya girmemeyi tercih etti.

"Ne biliyoruz? Herhangi bir şey?"

Kingsley omuz silkti.

"Bu uzun bir hikaye. Anlatmak için çok uzun. Zaman kaybı. Rahip ve ben, çoktan öldüğünü düşündüğümüz eski bir düşmanımız var. Ama ölmemiş. Oyununun ne olduğunu bilmiyorum ama emin olun, bu bir oyun."

"Nora kaçırıldı. Bu nasıl bir oyun böyle?"

"Çok tehlikeli bir oyun. Neyse ki tehlikeli oyunlar konusunda uzman sayılırım."

Griffin, "Bana söylediğin her bacağı kırarım," diye teklif edince Kingsley hafifçe güldü.

"Teklifiniz için *minnettarım dostum*. Bu düşmana karşı daha ince bir yaklaşımın gerekli düşünüyorum. Senden istediğim şey şu..." Kingsley

elini cebine attı ve üzerinde bir pelin *çiçeği* bulunan gümüş bir anahtarlık çıkardı. Üzerinde kulüplerinin ve evinin birer anahtarı olmak üzere sekiz anahtar vardı.

"Bir süre bu iğrenç işle uğraşmakla meşgul olacağım.

Birinin benim için İmparatorluğa göz kulak olması gerekiyor."

Griffin'in kara gözleri büyüdü. Elini uzattı ve Kingsley anahtarları Griffin'in avucuna koydu.

"Krallığın anahtarları," dedi Griffin. "Bu onur için teşekkür ederdim ama onları bana başka seçeneğiniz için verdiğiniz biliyorum."

"Bordromda düzinelerce personel var, birçok seçenek var. Size güveniyorum. Ben dönene kadar herkesi hizada tutabilirsin."

"Nora'nın nerede olduğunu biliyor musunuz? Bir şey biliyor muyuz? Sence aramalı mıyız?"

"Polis mi? Kiminle uğraştığımızı biliyorum ve ne istediğinden de oldukça eminim. *La Maîtresse*'in ölmesini istemiyorsanız polisi aramazdım."

Michael *ölü* kelimesini duyunca içini çekti ve Kingsley gözlerini devirmemek kendini zor tuttu. Zavallı çocuk, çok genç ve masumdu. Bu çatı altında uzun süre masum kalamazdı.

"Eğer biri Nora'ya zarar verirse..." Griffin kelimelerin havada asılı kalmasına izin verdi, söylenmemiş tehdit tüm kelimelerden daha güçlüydü.

"Eğer biri Nora'ya zarar verirse, cezasını çekmek için sıraya girmek zorunda kalacaksın.

Onun üzerinde daha fazla hak iddia eden birkaç kişi tanıyorum." "Anlaşıldı."

"Şimdi git Sophie'yi gör. Bilmen gereken her şeyi o biliyor. Unutmayın, bu dünyada korkulmak sevmekten daha iyidir. Herkesi hizada tutun. Sert bir el kullanın. İsterseniz evde kalabilirsiniz. Evcil hayvanınız da. Ama ne yaparsan yap, odama girme."

"Neden olmadığını bilmek istiyor muyum?"

"Hayır."

Griffin başını salladı ve anahtarları cebine soktu. "Ben İmparatorluk'la ilgileneceğim. Sen Nora'yı bul, tamam mı?" "Planımız bu."

Griffin, Michael'ın arkasından kapıya doğru yöneldi. Michael kapı aralığında durakladı ve arkasını döndü.

"Bay Edge?"

"Ne oldu, Michael?"

Genç adam bir an sessiz kaldı ve Kingsley bekledi. Normalde kendisine Bay Edge dediği için birini azarlardı. *Mösyö*, Kingsley, Bay K. ya da hiçbir şey demezdi. Ama bugün daha az umursayamazdı.

"Sadece..." Michael tekrar söze başladı ve Griffin Michael'ın sırtına rahatlatıcı bir el koydu. "Nora benim arkadaşlarımdan biri."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Çok fazla arkadaşım yok."

"Onu bulacağım," diye söz verdi Kingsley. "Onu eve getireceğiz." "Teşekkür ederim. Yani...*merci*."

Kingsley, Griffin'le birlikte onu ofiste yalnız bırakırken Michael'a gülümsedi. Köpeklerinden biri, Max, içeri girdi ve Kingsley'in elini dürttü. Kingsley köpeği severken, rottweiler sürüsünün tek dişisi olan Sadie'yi düşündü. Kalbinden bıçaklanarak ölmüştü. Bunu kendi kız kardeşi mi yapmıştı? Bir hayvanın göğsüne bıçak saplamış mıydı? Elbette oyunlarında yardım almıştır. Nora Sutherlin hakkında ne söylenirse söylensin, kadın hayatta kalmayı başarmıştı, güçlü ve dirençliydi ve bir başkasıyla kolayca savaşabilirdi.

Kadın. Güçlü doğmuştu ve demir demiri keskinleştirmişti. Bir sadiste boyun eğmek onu kırılmaz yapmıştı. Dominatrix olmak onu gaddar yapmıştı. Onu bir iki kez kırmıştı bile. Ama bunların hepsi oyundu. Erkekler onları kırmasına izin verme ayrıcalığı için para ödüyorlardı. Şimdi gerçek bir tehlike altındaydı. Bu sadizm ya da yetişkinler arasındaki bir rol oyunu değildi. Bu şiddetti, gerçek şiddet ve tehlikeydi, en acil tehlikeydi. Onun kırbaç yetenekleriyle mazoşist bir müşterisinin vücuduna kanlı kaplan çizgileri çizdiğini görmüştü ama aynı zamanda akli dengesi yerinde olmayan bir hayranı bir imza gününde ona bıçakla saldırdığında dehşet içinde donup kaldığını da görmüştü.

Kingsley iç ellerini saçlarında gezdirdi ve yüzünü sertçe ovuşturdu. Keşke telefon çalsa, keşke mektupla birlikte gelse talepler ve tehditler. Bu tehlikeli oyun daha yeni başlamıştı. Marie-Laure tahtayı hazırlamıştı. Açılış hamlesi ne olacaktı?

"Marie-Laure..." diye fısıldadı kendi kendine. "Ne bekliyorsun?"

"*Mösyö*?"

Kingsley arkasını döndü ve sekreterine ters ters baktı. "Sophie, şu anda ihtiyacın olan her şey Griffin'den geçmeli." "Ama *mösyö*, burada sizi görmek isteyen biri var."

"Griffin'i görebilir."

"Sadece seni görmek için burada olduğunu söylüyor."

"Önemli biri olsa iyi olur." Kingsley kapıya doğru yürüdü. Belki de Marie-Laure ilk piyonunu oynatmıştı.

Sophie korku dolu gözlerle, "Sanırım öyle," dedi. "Nora Sutherlin'in nişanlısı olduğunu söylüyor."

ŞÖVALYE

Böyle bir olamaz. Böyle bir şey . Nasıl olur da oluyor muydu? Sorular Wesley'nin zihninde ürkmüş bir aygır gibi dolaşıyor, diğer tüm düşünceleri, diğer tüm soruları ezip geçiyordu. Søren'le telefon görüşmesini bitirdiği andan itibaren saatler boyunca Bir robot gibi. Ellerindeki hissi kaybetmişti. Kulakları çınlamayı kesmiyordu. Dünya beyaz bir gürültüyle uğulduyordu ve kafasında tutabildiği tek düşünce şuydu: *Neden?*

Dün ahırlardan birinde yerde yatarken uyanmıştı. Kafasında kan, beyinde parazit vardı ve Nora hiçbir yerde yoktu. Søren'i aramış, Wesley ona Nora'nın gittiğini ve ahırın duvarında "*O kaltağı öldüreceğim*" yazdığını söylediği anda telefonu yüzüne kapatmıştı. Wesley, kafası zonklayarak arabasına birkaç eşya atmış, ailesine Nora'yla arkadaşlarını ziyaret etmeleri için belli belirsiz bir mesaj bırakmış ve kuzeye doğru yola çıkmıştı. Wesley'nin uçmaya cesaret edemezdi. Dört saat boyunca ulaşamaz olma riskini göze alamazdı. Ya Nora fidye için kaçırıldıysa? Sahip olduğu her kuruşu ödeyecek ve onu geri almak için ne gerekiyorsa çalacaktı. Kentucky'den New York'a giderken sadece benzin almak ve şiddetli baş ağrısı için ağrı kesici almak için durdu. Ona her ne çarptıysa beyin sarsıntısı geçirdiği kesindi. Ama bu şu anda endişeleneceği en son şeydi.

Önemli olan tek şey Nora'yı geri almaktı. Bedeli ne olursa olsun.

Daha önce hiç girmedigi ama şimdiden nefret ettiği bu eve gelmenin bedeli de buydu. Nora en az bir düzine kez

Onu sevin ya da nefret edin, Kingsley kendi başına çözemediği her krizde başvurduğu adamdı. *Kingsley'e güveniyorum ve*

Bunun için bir sebep. Søren bile bir bok fırtınası olduğunda Kingsley'gider, demişti.

Ve eğer ben de işin içindeysem, genellikle bir bok fırtınası olur. Wesley o zaman karar vermişti.

Ve orada, Nora'nın pezevenginden başka bir şey olmadığını düşündüğü Kingsley ile asla tanışmak istemiyordu. Kingsley onu sürekli o lanet olası kırmızı telefonundan arıyor ve Wesley'i panik atak modunda bırakan her türlü tehlikeli duruma sokuyordu.

tekrar eve.

Ama bunun tüm bok fırtınalarını sona erdirecek bir bok fırtınası olduğunu inkâr edemezdi. Sadece Nora için Kingsley'e gelip yardım dilenebilirdi.

Wesley beklerken volta atıyordu ve beş saniye içinde biri onu yakalamazsa, Kingsley'i kendisinin avlayacağını biliyordu. Kingsley Edge -bu adam da kimdi böyle? Wesley herhangi bir ipucu bulmak için odaya baktı ve kuyruklu piyano, siyah-beyaz çeşitli desenlerde antika mobilyalarla tamamlanmış iyi döşenmiş bir müzik odasından başka bir şey bulamadı ve iyi bir zevke ve çok paraya sahip olması dışında bu evin nasıl bir insana ait olduğuna dair hiçbir ipucu bulamadı. Nora, Dominatrix olduğu günlerde kendisine fazla randevu vermesinden şikâyet etmek dışında Kingsley hakkında fazla konuşmazdı. bir keresinde içkiyi biraz fazla kaçırmış ve onunla ilgili birkaç sırrını dökmüştü, muhtemelen ertesi gün ona söylediğini hatırlamadığı sırlar. Ama bunun dışında Wesley onun hakkında Fransız olması dışında hiçbir şey bilmiyordu. Kingsley'nin Nora'dan çok daha yaşlı olduğunu ve muhtemelen pek çekici olmadığını düşündü. Eğer çekici olsaydı, Nora'nın onun hakkında her zamanki öfkesini mırıldanmaktan başka söyleyecek çok daha güzel şeyleri olurdu. Eğer ona "Kingsley" demiyorsa, "Kurbağa" ya da daha büyük olasılıkla "lanet olası Kurbağa" diyordu. Ona o kadar sık böyle sesleniyordu ki, Nora ne zaman "Kingsley" dese Wesley'nin gözünün önüne bere takmış gerçek bir kurbağa geliyordu. Hayal gücünün hedefe biraz yakın olduğunu umuyordu.

"Demek müstakbel Bay Nora Sutherlin ziyarete geldi," diye bir ses geldi arkasından, Fransız aksanı çok belirgin bir ses.

Wesley döndü ve bir kurbağanın olması gereken yerde bir prens buldu; omuz hizasında siyah saçları, zeytin rengi teni, binici çizmeleri ve frak ceketi vardı,

Mantığın ötesinde yakışıklı. Nora'nın hayatında *hiç* çirkin erkek yok muydu?

"Bence Nora Railey kulağa daha hoş geliyor." Wesley olabildiğince dik durdu.

ve odanın diğer ucundan Kingsley'nin gözleriyle karşılaştı.

"Sekreterime davetiyeleri yazdırmaya başlamasını söyleyeceğim." Kingsley yavaşça odaya girdi. "Umalım da büyük gün gelmeden gelini bulabilelim."

"Nora'dan haberin var mı?" Wesley'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Onun kaçırıldığını biliyorum. Kimin olduğunu biliyorum. Nereye götürüldüğünü ise bilmiyorum."

"Søren bir şey biliyor mu?"

"Søren senin ve benim bildiklerimizin toplamından daha fazlasını biliyor. Ne yazık ki o da kızın nerede olduğunu bilmiyor."

"Ama o kimde biliyor musun?"

"Oui."

Kingsley arkasını döndü ve odadan çıkmaya başladı. Wesley onun peşinden koştu ve uzun paltosunun arkasını yakaladı. Ne olduğunu anlayamadan Wesley kendini sırtını sertçe duvara dayamış ve Kingsley'nin yüzünü kendisinininkinden birkaç santim uzakta bulmuştu.

"Genç adam, senin yerinde olsam bunu yapmazdım." Kingsley Wesley'i hareketsiz tuttu. "Eskiden yaşamak için insan öldürürdüm. Hiçbir zaman resmi olarak emekli olmadım."

"Beni korkutmuyorsun." Wesley, kalbinin göğüs kafesine çarpmasının kendisini ele vermemesini umuyordu. Kingsley bir aşk romanı kapağından fırlamış gibi giyinmişti ama Wesley, Fransız'ın gözlerindeki gerçek tehlikeyi fark etti. Nora bu adam için mi çalışıyordu? Yüzüne karşı ona Kurbağa mı diyordu? Wesley'nin ona verdiğinden çok daha cesurdu.

Kingsley, Wesley'nin yüzünü dikkatle incelerken, "Fotoğraflarında olduğundan çok daha çekicisin," dedi. "Yine de sende ne bulduğundan hâlâ emin değilim. Tabii kendi çocuğu olmasını istediği konusunda bana yalan söylemediyse."

"Ben çocuk değilim."

"Henüz tam bir erkek de değilim. Merak etme. Çabucak büyüyeceksin Bu ev. *Peut-être...*" Kingsley Wesley'nin yüzüne bir santim daha yaklaştı ve gözlerinin derinliklerine baktı. "Benim sende gördüğümü o da sende görüyor."

"O da ne?"

Wesley kendini Kingsley'in kurtarmaya çalıştı. Kingsley bırakmadı.

"Aynaya baktığında görmediği her şey." Kingsley onu serbest bıraktı ve Wesley kendini oradan uzaklaştırdı. Sanki beyni kafatasına çarpıyormuş gibi bir mide bulantısı dalgası hissetti. Ama buna boyun eğmedi. Burnundan nefes aldı ve yerinde durdu.

"Søren'i görmek istiyorum. Hemen," dedi Wesley.

Kingsley ceketini düzeltti ve yeleşini düzeltti.

"Önce iki soruya cevap verin. Sonra onu görmene izin vereceğim." "Her neyse. Tamam. Ne?"

"Birinci soru, onunla nişanlı olduğunuz doğru mu?"

Wesley gözlerini, aptal botlarından birinin burnunu yere vurarak bekleyen Kingsley'e dikti.

"Evet. Kaçırılmadan hemen önce ata binmeye gitmiştik. Ona evlenme teklif ettim. Ahıra döndüğümüzde evet dedi."

Kingsley iki parmağını kaldırmadan önce parmak ucuyla alt dudağını ovuştururken başını salladı.

"İkinci soru. Başınızdan yaralanmadan önce mi yoksa sonra mı ona evlenme teklif ettiniz?"

"Hiç kimse sana bir pislik olduğunu söyledi mi?" Wesley tekrar ona doğru yaklaşarak sordu. Ancak bu kez temkinli bir şekilde. Eğer Kingsley onu tekrar duvara iterse, Wesley midesindeki her şeyi kaybedeceğini biliyordu.

"Evet. Ama sadece bir kez. Bir daha söylememelerini sağladım. Gel bakalım. Rahibi mi görmek istiyorsun? Sana rahibi göstereceğim."

Kingsley merdivenleri çıkmaya başladı ve Wesley'nin onu takip etmekten başka çaresi yoktu. Köşeyi dönüp üçüncü kata yöneldiklerinde Kingsley'nin hafifçe yüzünü buruşturduğunu fark etti. Yaralanmış mıydı? Biri Kingsley'e de mi saldırmıştı?

"Sen iyi misin?" Wesley, nefretinin yerini geçici olarak daha iyi içgüdülerine bıraktığını söyleyerek sordu. Kingsley evrenin pislği olabilirdi ama Wesley acı çeken birini görmekten nefret ederdi.

"Daha iyi olduğumu söyleyebilirim." "Size de biri saldırdı mı?" "Ben buna saldırı demezdim." "O zaman sen ne derdin?"

"Hayatımın en iyi gecelerinden biriydi diyebilirim."

Kingsley onları koridordan geçirip sağdaki odaya götürürken başka bir şey söylemedi.

"Korkarım *le prêtre* size pek iyi gelmeyecek."

"Umurumda değil. Onunla konuşmam gerek."

"Madem ısrar ediyorsun." Kingsley koridorun sonundaki odanın kapısını açtı. Wesley gördüğü manzara karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Yerde, hayatında gördüğü en büyük kırmızı yatağın ucunda Søren oturuyordu, sarışın başı öne eğik, gözleri kapalıydı. "Konuş bakalım. Ancak o cevap vermeyebilir."

"Bu da ne...?"

"Polisi aramakla tehdit etti," dedi Kingsley kesin bir ifadeyle. "Polisi, kiliseyi ve tüm şehir, eyalet ve federal yetkilileri. Buna izin veremezdim. Onun iyiliği için."

"Yani sen..."

"Onu sakinleştirdim. Ve kelepçeledim. Ona yaptığım iğneyle en az bir saat daha baygın kalacak."

"Søren'e ilaç mı verdin?"

"Acil durumlar için çok iyi stoklanmış bir ecza dolabım var." "Sen delisin."

Kingsley ancak Fransızca olarak tanımlanabilecek kadar kayıtsız bir omuz silkti.

"Turnabout adil bir oyun, *değil mi?* Kelepçe takma sırası onda."

Wesley sadece yerde yatan Søren'e bakabildi. Siyah papaz kıyafetleri ve beyaz yakasıyla bilinçsiz de olsa belli bir asaleti vardı. Wesley adamla bir kez yüz yüze konuştuğunda, adam laik kıyafetler giyiyordu.

Wesley, Søren'in mesleğinin gerçekliği nihayet kafasına dank ettiğinde, "O bir rahip," dedi. Elbette biliyordu. En başından beri biliyordu. Nora bunu ondan hiç saklamamıştı. Ama yakasını görünce...

"Öyle. Ve muhtemelen dünyanın değilse bile Amerika'nın en iyi rahibi. Ve eğer rahip olarak kalmak ve sevgilisini geri almak istiyorsa, o zaman bizim için en iyisi bu.

Yetkilileri bu işe karıştırmama. Onun sırlarını ancak bu kadar koruyabilirim. Bana daha sonra teşekkür edecek."

Kingsley kapıyı kapattı ve koridorda geri dönmeye başladı.

"Kingsley, polisi aramalıyız. Søren'e ya da sana, hatta bana ne olacağı umurunda değil. Zaman kaybediyoruz. Nerede olduğunu bile bilmiyoruz."

"Arabanız çalındığında polisi ararsınız. Önemli bir şey için onları aramazsın. Nişanlının kimin elinde olduğunu biliyorum ve inan bana, eğer sevgilinin hayatına biraz olsun değer veriyorsan bana güvenirsin - yetkilileri aramak onun için ölüm cezası anlamına gelir."

Kingsley'nin gözlerinde bu sözlerin gerçekliği parlıyordu. Wesley her ne kadar ona inanmak istemese de, içinden bir ses Nora' her ne olduysa bunun fidye için kaçırma, şaka ya da oyun olmadığını söylüyordu.

"Nişanlını kaçıran kadın öldürmeye hazır. Bunu daha önce de yaptı. Ayrıca ölmeye de hazır. Daha önce yaptığı başka bir şey. Tehlikeli bir

Kombinasyon. Alarmı çalacağız, siren çalacak ve Nora ölecek." "Bu kişinin ölmek istediğini nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü, *mon petit prince*, beni . Bu onun ölmek istediğinin iyi bir göstergesi." Kingsley'in küstah sözleri içini rahatlatmadı.

"Nora'yı öldürecekler, değil mi? Duvarlardaki kelimeler..." Wesley fısıldadı, ne anlama geldiklerini bilmese de Fransızca sözcükleri gördüğünde yaşadığı korkuyu hatırladıkça kalbi sıkışıyor. "Søren onların 'Kaltağı öldürecek' anlamına geldiğini söyledi."

"Eğer seni olsun rahatlatırsa, 'kaltak' senin Nora'n değil. Hikayeyi anlatması için rahibe bırakacağım."

"Yok artık. Onu bayılttın, şimdi de bana anlatacaksın." Wesley gözlerini Kingsley'e dikti. Kingsley güçlü ve tehlikeli olabilirdi ama aynı zamanda acı çekiyordu ve acı onu savunmasız yapıyordu. Wesley bu kez geri adım atmayacaktı. "Ve şimdi bana anlatacaksın."

Kingsley tekrar omuz silkmeden önce burnundan derin bir nefes verdi.

"Bu *sözler* -o kaltağı otuz yıl önce rahibin on sekiz yaşında evlendiği kadın tarafından söylenmişti. Karısı, Marie-Laure... benim kız kardeşim."

"Otuz yıl önce... Søren kız kardeşinizle mi evliydi?"

"Evet. Bir mantık evliliği. gereken buydu. Ona böyle söylemişti. Daha fazlasını istedi, onun verebileceğinden daha fazlasını."

"Ona aşık mıydı?"

"*Oui*, ya da kalbinde aşk olarak geçen her ne varsa. *Saplantı* daha doğru bir kelime olurdu. Onun bir başkasını sevdiğini öğrendiğinde, bu sözleri bir tehdit olarak söyledi. Nedeni ne olursa olsun, tehdidini gerçekleştirmek için otuz yıl bekledi."

"Nora o zaman dört yaşında olacaktı. Søren'le on beş yaşına kadar tanışmadı bile, ki bu yeterince kötü. Nora'nın dört yaşındayken diğer kadın olmasının imkanı yok."

"*Aynen öyle*. İşte bu yüzden bu tehditle biraz rahatlayabilirsiniz diyorum. Bu yüzden onun hayatta ve güvende olduğunu biliyorum... şimdilik. *Le prêtre* o sırada başka birine aşıktı. Ama nişanlı kız kardeşimin kastettiği sürtük değildi."

"Kimdi o zaman? Belki de onunla konuşmalıyız."

Kingsley topuklarının üzerinde döndü ve Wesley'e sahte bir selam verdi.
"Zaten öylesin, *dostum*. Kaltak... hizmetinizde."

4

KALE

Grace Easton otele varır varmaz sadece bir gece kalmaya karar verdi. Yanında paylaşacak Zachary bile yoksa okyanus manzaralı böylesine güzel bir odanın ne anlamı vardı? Dışarı baktı

Pencereden sahile baktım ve suyun kenarında dans eden ve birbirlerini ısırarak geçen iki kuş gördüm. Belki de bir çiftleşme ritüeli? Ya da kavga? Ya da ikisi de mi? Nora ikisini de söylerdi, değil mi? Grace gülümsedi. çantasından telefonu çıkardı ve Nora'nın numarasını aradı. Telesekreter açtığı anda Grace kısa bir mesaj bıraktı.

"Nora, ben Grace. Zachary'nin Avustralya'daki bir konferansta birinin yerine geçmesi gerekti. Rhode Island'da tek başıma tatildayım. Şehre düşünüyorum. Seninle biraz belaya bulaşmak isterim."

Grace böyle bir mesajın kesinlikle Nora'nın dikkatini çekeceğini biliyordu. O kadın, Grace bir daha Nora'nın bölgesine girmeye cesaret ederse onu her türlü skandalla tehdit ediyordu. Nora bunu yapacağını söylemişti.

Grace'i Søren'tanıştıracaktı. Umarım Nora bu gece tekrar arar da Grace yeni planlar yapabilirdi.

New England'daki bir pansiyonun balayı süitinde tek başına kalmaktan daha iç karartıcı bir şey olamazdı. Zaten alışkanlık dışında neden gelmişti ki? O ve Zachary evliliklerinin neredeyse her yılında burada tatil yapmışlardı. Zachary, on yıl önce buraya taşınan üniversiteden en yakın arkadaşı Jason'ı bir kez olsun görebiliyordu. Ama şimdi Zachary bir konferansta mahsur kalmıştı ve Jason ile karısı da ailevi bir acil durum nedeniyle görüşmeyi iptal etmişlerdi. Grace Amerika'da tek başına tatilde mahsur kalmıştı. Biricik Nora Sutherlin'le başını biraz belaya sokmaktan daha iyi ne ki? Belki... belki de Zachary olmadan gelmesinin nedeni Nora'ydı. Nora'nın

pratikte onunla vahşi tarafta bir yürüyüşe çıkmaya cesaret etti. Grace meydan okumayı severdi.

Grace jet-lag olmuş bir iç çekişle pencereden uzaklaştı ve el çantasını karıştırdı. İçinden e-okuyucusunu çıkardı ve yatağa uzanarak Nora'dan haber alana kadar okumaya karar verdi. Uçağı iner inmez kitabın en iyi bölümüne gelmişti.

"Harry?"

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," diye bir ses geldi arkasından. Blake arkasını döndü ve Harrison'ın yerde bağdaş kurmuş oturduğunu gördü. Ekose bir battaniye sermişti ve dizinin yanında bir fener vardı. Titreyen fitilin ışığı yüzüne altın rengi bir gölge düşürüyordu. Gün boyunca okulda Harrison'ı gören tek kişi siyah retro gözlükleri ve elinden hiç bırakmadığı kitaplarıydı. Ama Blake gözlüklerin, kitapların ötesini görüyordu.

"Neyden daha iyi?"

"Bana burada gerçekten 'Harry' mi diyeceksin? Hem de baş başayken?"

"Size ne demem gerekiyor? Bay Braun mu? Efendim mi?" "Öyle deseydin seni durdurmazdım."

"Size 'efendim' demeyeceğim."

Harrison önündeki ders kitabının bir sayfasını çevirirken omuz silkti.

"Sen . Bunu başlatan sensin."

Blake arkasını dönüp gitmeyi düşündü. Zaten bu şimdiye kadarki en aptalca fikirdi. Bay Pettit'i, kendisini ve Harrison'ı o ödevi birlikte yazmaya zorladığı için asla affetmeyecekti. Bir gece geç saatte Harrison'ın yatağında Machiavellinin siyaset felsefesinin ahlakiliği hakkında tartışmak onu bu ana getirmişti.

"Ben mi? Beni öpmüştün, hatırladın mı?"

"Bunun için yalvarıyordun." Harrison gözlüklerinin üstünden Blake'e baktı. "Odamda üç sandalye ve

yanımdaki yatağa oturur musun?"

"Odanızda neden bu kadar çok sandalye var ki?" Blake, Harrison'ın karşısındaki battaniyenin üzerine oturdu.

"İçine mi oturacaksın yoksa yatağı mı seçeceksin diye görmek için." "Beni test mi ediyordun?"

"Evet."

"Harika. İlk testte başarısız oldum." Blake bir elini saçlarında gezdirdi ve başını salladı.

"Yatağa yanıma oturdun. Seni öptüm. Sen de öptün. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama geçtin."

Blake gözlerini Harrison'a dikti ve ondan nefret etmek için kendini zorladı. Harrison'dan nefret etmek kolay olmalıydı. Akademik takımın kaptanı, her öğretmenin , daha üçüncü sınıftaydı ama şimdiden iki Fildişi Sahili'nden burs teklifi almıştı. Üstelik Katolik okullarında eşcinsel olduğunu açıklayan tek kişiydi. Bunu bilerek yapmıştı, okulun onu okuldan atmasına neredeyse meydan okuyordu, A alan öğrenciyi, münazara takımının kaptanını, Blake'in takımının eve getirdiği futbol kupaları kadar çok akademik ödül kazanan okuldaki en zeki çocuğu okuldan atıyordu. Kavgayı, , mahkeme gününü istiyordu. Okuldaki diğer çocuklar onunla alay edip işkence ettikçe, ona "ibne" dedikçe ve onu dolaplara tıktıkça, o daha sessiz, daha sakin ve daha kararlı bir şekilde bunlara onurlu bir şekilde katlanıyordu. Kendisini her zaman "Harrison" olarak tanıtırdu ama ondan nefret eden herkes sırf küçüklük olsun diye ona "Harry" derdi. Harrison gözünü kırpmadı, ağlamadı, kendisine yöneltilen nefreti fark etmiş gibi davranmadı.

Blake'in gözüne ilk çarpan Harrison'ın işkence karşısındaki asil metaneti idi. Bir de o hipster gözlüklerinin ardına sakladığı mükemmel yüzü.

Harrison kitabı çarparak kapattı ve Blake yerinden sıçradı.

"Bak, saat 8:13 olmuş bile." Harrison gözlüklerini çıkardı ve Blake ilk kez onun çıplak yüzünü gördü. Lanet olsun, neden başka bir adam için böyle hissetmek zorundaydı ki? "Bizi dokuzda kilitliyorlar. Sen bana geldin. Bana geldin."

beni düşünmeden duramıyordun. Daha önce bir erkekle hiçbir şey yapmadığını ama emin olmak istediğini ve belki takılıp konuşabileceğimizi söylemiştin... Tüm hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Bu bir yalan mıydı? Yoksa bir oyun mu oynuyoruz?" "Bu benim için bir oyun değil," diye söz verdi Blake. "Nedir o zaman?"

Artık kendini tutamadığı için Blake öne doğru eğildi ve Harrison'ı öptü. İki hafta önce yataktaki ilk öpücüğün aksine, yavaş ve şehvetli olan ve Blake'in istediği, düşündüğü ya da inandığı her şeyi sorgulamasına neden olan bu öpücük, Harrison'ın kıpırdamayan dudaklarında dümdüz oldu.

"Sorun nedir?" Blake cevaptan korkarak sordu.

"Yanlış yapıyorsun." Harrison kısılmış, kapüşonlu gözlerle ona baktı. Dudakları sadece bir santim aralıktaydı.

"Nasıl doğru yaparım? Söyle bana... Bunu daha önce de yaptın." "Birinci ders, nefes almayı bırakma."

"Ne yap-"

Blake sorusunu bitiremeden Harrison onu boğazından yakaladı.

"Bütün dünyanın beni her gün becermesine izin veriyorum. Ama sen ve ben, yalnız kaldığımızda, sikilen sen oluyorsun. Gündüzleri okulu sen yönetiyorsun. Geceleri, benimleyken, sen benimsin. Sana sahibim. Bunu yapmak istiyorsun, bunu asla unutma. Peki, bunu yapmak istiyor musun?"

Blake yutkundu ve adem elmasının Harrison'ın eline çarptığını hissetti.

"Evet, Harrison."

"En azından sonunda adımı doğru söyledin."

Harrison Blake'in boğazını bıraktı ve özür dilemeden ya da başka bir ön hazırlık yapmadan dizlerinin üzerine kalkıp gömleğini çıkardı. Blake, Harrison'ın okuldan sonra ne yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ev ödevi, değil mi? Ama pazularındaki ve karnındaki o kaslara sahip olmak için ders çalışmaktan başka bir şey yapıyor olmalıydı. Blake'in Harrison'la fazla zamanı olmamıştı.

Çünkü Harrison kot pantolonunun fermuarını açmış, Blake'i ensesinden yakalamış ve başını aşağıya doğru çekmişti.

Harrison, "Al şunu," diye emretti ve Blake ağzını onun etrafına sarıp derin derin emdi. Bundan, başka bir erkeği emmekten iğrenmesi biliyordu. Ama bunu istiyordu, onu istiyordu ve doyamıyordu.

Elleri ve dizleri üzerinde, Harrison'ın siki boğazındayken Blake hayatında ilk kez tam olarak yapması gereken şeyi yaptığını hissediyordu.

"Ders iki..." Harrison uzanıp Blake'i çenesinden yakaladı ve onu durdurdu. "Beni bu kadar tahrik edersen sonuçlarına katlanırsın."

"Ne tür?"

Harrison Blake'in gömleğini tuttu ve çekti. Önce tişört, sonra kot pantolon ve onlarla birlikte boxer da çıktı.

"Bu tür."

Grace sahneyi okumayı bitirdi ve gözlerini kapatırken eOkuyucunun elinden kaymasına izin verdi. Şişmiş klitorisi parmaklarına çarptı ve sırtındaki her kas sarmal bir yay gibi gerildi. Aklından görüntüler geçti: Birbirlerine duydukları açlığı dünyadan saklayan iki genç oğlan, saklamak zorunda kaldıkları acı onları daha da

Birbirleri için daha da çaresizleştiler, genç ağızları buluştu, vücutları birleşti. Kadın sertçe boşaldı, vajinal duvarları eliyle sallanırken hiçbir şeye karşı sözleşmeli.

Elini kalçalarının arasından çekti ve soluk soluğa yatağa uzandı. Nefes alış verişleri arasında bir şeyin titreştiğini duydu. Vibratör değildi gerçi, onunkini yanına almamıştı.

Telefonunu bulan Grace, numarayı kontrol etmeden kulağına götürdü.

"Merhaba," dedi bir nefes daha alarak. "Gracie'm nasıl?"

"İnanılmaz..." Gırtlaktan bir kahkaha attı ve Zachary'nin kıkırdadığını duydu. dünyanın diğer tarafında.

"Bana neden harika olduğunu söyleyecek misin yoksa bunu benim hayal gücüme mi bırakacaksın?"

"Okuyordum."

"Korkunç bir fikir. Kitaplardan nefret ederim. Okumak aptallar içindir." "Senin yazarlarından biri."

"Yazmak züppeler içindir."

"Peki ya kurgu? *All Hallows High* adlı bir filmin kurgusunu hatırlıyor musun?"

"Oh, Tanrım."

Grace yatakta doğrulup yatak başlığına yaslanırken yine güldü.

"Bu ne için? Bu 'oh, Tanrım' mı? Bu harika."

"Sanırım Nora bunu beni test etmek için yazdı."

"Bu bir aşk romanı. Çok zor bir test değil."

"Bir Katolik okulundaki iki genç erkek arasında geçen erotik bir roman." "Ve?"

"Ve bununla beni kızdırmaya çalışıyor."

"Benden bir tane aldı. Kocam dünyanın öbür ucundayken muhtemelen gece bitmeden benden bir tane daha alacak."

"Yasadışı cinsel eylemler içeren bir kitabı bu kadar erotik bulmanıza sevindim. Reşit olmayan çocuklar birbirlerini beceriyor."

"Unutmayın ki ben bir öğretmenim. Gençler, hatta erkekler bile bu tür şeyler yapar."

"Evet, öğretmen de oğlanları sikiyor."

"Yüce Tanrım. Çocuklar da-" sesini sahne fısıltısına düşürdü "- marihuana mı içiyorlar?"

"Benimle alay ediyorsun."

"Bekaretini on üç yaşında kaybettiğini ve benim de on sekiz yaşında kendi öğretmenime kaybettiğimi hatırlıyor musun?"

"Lütfen ikiyüzlü olmaya çalışırken ikiyüzlülüğümü vurmayın."

"Zachary."

"Ne?"

"Bu kadar vanilya olmayı bırak."

Zachary hattın diğer ucunda sessizliğe gömüldü ve Grace kahkahalarını bastırmak için sadece ağzını kapatabildi.

"Grace."

"Evet?"

"Seni seviyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum." Kendi kendine sırıttı, kocasıyla dalga geçerken fazlasıyla eğleniyordu.

"Bayan Sutherlin'in son çalışmasını beğendiniz mi? Telefona nefes nefese cevap vermenizden öyle anlaşıyor."

"Bayıldım. Ön kopyasını almak için editörüyle yattım."

Grace ayağa kalktı ve boş bir bardak buldu. Bardağa su doldururken telefonu kulağının altına sıkıştırdı. Küçük okuma seansı tam bir egzersiz olmuştu. Nora'nın kitapları onu da karakterleri kadar soluksuz bırakıyordu.

"Karım Nora Sutherlin'in kitaplarını okuyor diye endişelenmeli miyim?"

"Neden? Yazar Nora Sutherlin olduğu için mi yoksa Nora Sutherlin Sutherlin, geçen yıl yattığın kadın mı?"

"Ben cevabımı vermeden önce bana doğru cevabı söyleyebilir misiniz?"

"'Hiçbiri' doğru cevap değil. Endişelenecek bir şey yok." "Karım eski sevgilimin kitaplarıyla mastürbasyon yapıyor. İyi bir şey olamaz bundan sonra."

"Orgazmlar ondan geldi."

"Bunun dışında."

"Karınız kocasının ona aşık olduğunu ve evliliklerine bağlı olduğunu biliyor. Karınız Nora Sutherlin'in evliliği için bir tehdit olmadığını biliyor. Ve karınız tüm bunları kocasının Bayan Nora Sutherlin için hala bir meşale taşıdığını bile bile biliyor."

"Bu hiç de doğru değil. Ona tapıyorum, evet, bir gün benim ölümüm olacak olsa bile. Ama duygularım tamamen arkadaşlık türünde. Daha fazlası değil."

"Bana yüz yüze değil de telefonda yalan söylemek çok daha kolay olmalı." Grace yatağın üzerindeki örtüleri çekti ve içeri girdi.

"Öyle, lafı gelmişken söyleyeyim."

Grace bacağını göğsüne doğru çekip çenesini dizine yaslarken iç çekti.

"Geçen gün ceketini ödünç aldım. Gri trençkotunu. Benimkini bulamadım ve yağmur yağıyordu. Elimi cebine soktum ve tahmin et ne buldum?"

Zachary'nin dünyanın öbür ucundan gelen ağır ve suçlu iç çekişinin sesine neredeyse kahkahalarla gülecekti.

"Siyah kravat mı?"

"Siyah bir kravat... Nedense sera çiçeği kokuyordu. Hayatım üzerinde bu koku olan sadece bir kişiyle tanıştığımı hatırlıyorum. Yeşil gözlü, siyah saçlı ve muhteşem göğüs dekoltesi olan güzel bir kadın. Hiç tanıdık geliyor mu?"

"Belli belirsiz tanıdık."

Grace siyah ipek kravatı gördüğünde, kokladığında elinin nasıl hatırladı. Nora'yla tanıştığı o gün, kokuyu, oraya ait olmasalar bile esaret altında büyüyen çiçeklerin kokusunu hatırladı.

"Cebime koydu ve ben bunu yaptığını bilmiyordum. Bu bir şakaydı, değerli bir hatıra değildi."

"Ve onu bir yıldan fazla bir süre cebinde tuttun çünkü...?" "Ne zaman yedek bir kravata ihtiyaç duyacağınızı asla bilemezsiniz."

Grace konuşmayı kesti ve suyundan bir yudum aldı.

"Kızgın mısın?" Zachary sordu ve sesinde gerçek bir endişe duydu.

Birbirleriyle sık sık ayrı geçirdikleri o bir yıl hakkında dalga geçiyorlardı, adam Amerika'da, kadın hâlâ Londra'daydı. O yıl her ikisi için de o kadar zor ve cehennem gibi geçmişti ki, o yılın anısıyla yüzleşebilmelerinin tek yolu onunla alay etmek, evlilikleri üzerinde herhangi bir güce sahip olmasına meydan okumaktı.

"Hayır, kızgın değilim. Hâlâ ona ilgi duymuyor olsaydın senin için endişelenirdim. Benim tek endişem..."

"Ne?"

"Bunun anlam ifade etmeyeceğinden eminim ama... onu özlüyor musun? Yoksa sen

özledin mi? Nora oldukça özel biri. Onun gibisi yok, bu yüzden onu özlemeni anlıyorum. Ama eğer onu özlüyorsan, onunla yaşadığın ve ikimizin yaşamadığı türden bir seksi özlüyorsan, o zaman endişelenirim."

"Onu özlüyorum," dedi ve Grace ona inandı. "Yalan söylemeyeceğim. O ve ben birlikte inanılmaz tutkulu bir gece geçirdik. Onunla başka bir dünya gördüm, var olduğunu hayal bile etmediğim bir dünya. En hafif tabiriyle göz açıcıydı ve bunu gördüğüm için kesinlikle memnunum. Ama bu benim dünyam değil. Benim dünyam sensin."

"Sen de benim dünyamsın," diye itiraf etti gözyaşlarının arasından gülümseyerek. Ayrıralı daha iki gün olmuştu ama şimdiden duygusallaşmaya ve hüzünlenmeye başlamıştı. Bu kadar sevimli, bu kadar özlenebilir olduğu için Zachary'ye lanet olsun.

"Yani aramız iyi mi? Kocanızın bir zamanlar vahşi bir Amerikalı kızla ilgili zaman zaman düşsel anılar yaşamasını affediyorsunuz-"

"Bir kez mi?"

"Ya da iki kez. Ya da... ikiden fazla."

"Bu haksızlık. Ateşli kitaplar yazan ve skandallarla dolu bir hayat yaşayan güzel bir kadınla bir gece seks yaptığın için seni kıskanmam gerektiğini biliyorum.

Hayat," dedi en dramatik *Masterpiece Theater* sesiyle. "Ama gerçekten o dünyayı görebildiğin için seni kıskanıyorum. Ne diyordu ona?"

"Yeraltı."

"Evet, Yeraltı'nı görmelisin. S&M kulüpleri, Dominatrix'ler, zengin ve güçlü sapkınlar. Bu arada, Ian lanet olası döviz kurları hakkında gevezelik ederken ben çayımın içinde uyuyakalıyordum."

"Yani bana Nora Sutherlin'le yattığım ve hala zaman zaman onu özlediğim için kıskanmadığını mı söylüyorsun? Zina yaparken senden daha çok eğlendiğim için kıskanıyorsun."

"Tamamen doğru."

"Şehirden uzak değilsiniz. Nora'yı ara. Sana yeraltını göstermesini söyle. Bir kez olsun eğlenceli bir zina yap."

Grace vicdanının onu ısırdığını hissetti. Pek ısırik sayılmazdı. Daha çok bir ısırik.

"Nora'yı aradım bile," diye itiraf etti Grace. "Sesli mesajını aldım. Bir şeyler içmek için buluşabileceğimizi düşündüm."

"Nora'nın tek bir içkisi yok. Çoğul içkileri var. Ve sapkınlıkları- çoğul. Arabasının yolcu otursanız uzun bir geceye hazırlıklı olun."

"Dualarımı edeceğim. Onunla biraz zaman geçirmemin senin için sorun olmayacağından emin misin?"

Onun iç çektiğini duydu ve bunu duymak için kalbi sıkıştı. Şu anda onun yüzünü hayal edebiliyordu, buz mavisi gözleri ve düşünceli bir şekilde çatılmış kaşlarıyla o kadar çarpıcıydı ki.

"Gracie, son zamanlarda çok stres altında olduğunu biliyorum. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Bunun" ne olduğunu söylemesine gerek yoktu. Bu, ikisini de duygusal olarak bitkin bırakan başarısız hamile kalma arayışlarıydı.

"Biraz," diye itiraf etti boğuk bir fısıltıyla. "Git eğlen, sevgilim. Bir gece hak ediyorsun."

"Peki... ne kadar eğlenmeme izin vereceksin?"

"Ne kadar istersen. Ben içtim. Sen de git kendininkini iç. Dikkatli ol ve ertesi gün bana bu konuda hiçbir ayrıntı verme. Cehalet mutluluktur."

"Ya ceketimin cebinde yakışıklı bir adam gibi kokan siyah kravat bulursanız?"

"Olumlu düşüneceğim. Bir yabancıyı öldürmüşsün ve kravatı hatıra olarak saklamışsın gibi davranacağım."

"Yeterince adil."

"Nora'yı tekrar ara. Ona arzularımı ilet. Ve lütfen bir dahaki sefere hepimizi tutuklatmak için özel olarak tasarlanmamış bir kitap yazmasını söyle. Oh, ve ona düzeltmelerinin Pazartesi günü biteceğini hatırlat."

"Mesajı iletirim. Bana ihtiyacınız olursa, yeraltında olacağım. Bu yüzden bana ihtiyaç duymamaya çalışın."

"İyi vakit geçirin. Güvende olun. Yakalı adamlardan uzak durun."

"Erkek itaatkârlar tehlikeli mi?" diye sordu, terminolojiyi bildiği için oldukça gururluydu.

"Ben rahiplerden bahsediyordum."

İyi geceler dilediler ve Grace telefonu kapattı. Rahipler... Sanki Nora'nın rahibinden uzak durabilirmiş gibi. Zachary ona Søren'den ilk bahsettiğinden beri Grace bu adamla bir gün tanışması gerektiğini biliyordu. Onunla tanıştığı sırada

Nora'yla yaptığı ilk telefon görüşmesinde, onu acımasızca sorguya çekmiş, Katolik bir rahibi sevgilisi olarak gören bir kadınla konuşmaktan büyülenmişti.

Bir rahip... gerçekten mi?

Rahibim. On beş beri benim rahibim. Umarım rezil olmuşsundur. Skandala uğramazsan hiç eğlenceli olmaz.

Tam bir skandal. Yakışıklı mı? Papa Katolik mi?

Bunu evet olarak kabul ediyorum. Zachary ondan pek hoşlanmıyor. Zach'in berbat bir erkek zevki var.

Søren'in iyi biri olmadığını söyledi.

Søren iyi biri değil. Ama iyi biri.

İyi mi? Ne kadar iyi?

O dünyadaki en iyi adam.

Bu büyük bir iddia. Eğer dünyadaki en iyi adamsa, bu adamla tanışmam gerekecek.

Seni bir gün tanıştıracam. Tek bir tavsiye, korkma. Korku göstermemek mi?

Ciddiyim. Ona korkunuzla oynaması için verirsiniz, kedi nanesi oyuncacı olan büyük bir kedi gibidir.

Ne kadar büyük bir kediden ? Aslan. Büyük lanet aslan.

Onu tehlikeli biri gibi gösteriyorsun.

Oh, o tehlikeli. Cazibesinin bir parçası. Ama onun yarısı kadar bile değil. Kingsley tehlikeli. Kararları Søren verir. Kingsley tetikçi.

Peki sen ne yapıyorsun?

Bunun cevabını zaten biliyorsun Grace. Ne istersem .

Grace o konuşmayı hatırlayınca kendini yeniden gülümserken buldu. Zachary ona güvendiğini söylemişti ve kabul etmek zorundaydı ki teklifini kabul etmediği için pişmanlık duyuyordu. O ve Zachary neredeyse her zaman Ağustos ayında, okul yılı yeniden başlamadan önceki hafta Rhode Island'da tatil yaparlardı.

Sadece Avustralya'daki konferansının yeri değiştirilmişti ve şimdi dünyanın iki ucunda. Küçük bir macera yaşamak güzel olurdu. Ve Nora'nın rahibiyle tanışmak istiyordu. Kocasını korkutan herhangi bir adamla, Londra'nın meşhur yayıncılık sisi, tanışması gereken bir adamdı.

Grace telefonu tekrar eline aldı ve Nora'yı aradı. Bu kez biri açtı.

Ama Nora değildi.

PAWN

Laila ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı ve eli kulağında olduğunu bildiği buluşma için hevesle yemyeşil çimlere adım attı. Çimlerin üzerinden geçerek sık ağaçların arasında. Kaldırım onu oraya götürebilirdi ama o çıplak ayaklarını toprağa basmayı tercih etti. Hayatı boyunca Amerika'yı, kendi ülkesinden çok daha büyük olan bu ülkeyi hayal etmişti. Belki de hatta tüm umutlarını ve hayallerini barındıracak kadar büyüktü. Danimarka, nezaket ziyaretleriyle uzun süredir yıprattığı eski bir akrabası gibi geliyordu. Amerika ona yeni ve taze görünüyordu, ölü krallıkların tozuyla kaplı değildi.

Adımları yavaşladı. Ağaçların arasına gizlenmiş evi buldu ve görünce gülümsedi. Amcası Søren'in burayı bu kadar sevmesine şaşmamalıydı. Onu başka bir yere göndermelerine asla izin vermemesine şaşmamalıydı. Ne güzel bir evdi bu, gizemli bir romanın kapağından fırlamış gibi görünen iki katlı Gotik kulübe.

Laila kapıyı bir kez çaldı ve cevap alamadı. Bir kez daha çaldı. Hâlâ bir şey yok. Tuhaf... En azından birinin onu papaz evinde beklediğini düşünebilirdi. Geçen hafta rahibinden bir e-posta almıştı. tante Elle onu bir haftalığına Amerika'ya uçurmayı teklif etti. "Şşş..." notu okudu. "*Amcana büyük bir sürpriz yapalım.*"

Peki teyzesi neredeydi? Ve amcası neredeydi? Laila gergin bir el ile kapı kolunu çevirdi ve kapının kilitli olmadığını gördü. Uçağı Londra'da bir saat rötar yapmıştı. Belki de teyzesi ve amcası evdeydi. Belki de meşguldüler. Boş bir saatlerini çalmalarına aldırmazdı.

Laila mutfığa girdiğinde kendini gülümserken buldu.

Bu gülümsemeyi daha önce, geçen yıl bir ziyaret sırasında onları kucaklaşırken yakaladığında da takınmıştı. Bir kucaklaşma ve bir fısıltı, bir fısıltı ve bir öpücük...

Laila bir çift yeşil gözdeki parıltıyı görmüştü; bu parıltı kucaklaşmanın sadece bir gece senfonisinin başlangıcı olduğunu ima ediyordu.

Amcası geri çekilip kollarını geniş göğsünde kavuştururken ona, "Yüzündeki o gülümsemeyi sil genç bayan," diye emretti.

"Neden?" diye sormuştu. "Benim bilmemem mi gerekiyor-" ve sesini fısıltıya düşürdü "-seks?"

"Hayır, değilsin." öyle sert bir bakış atmıştı ki neredeyse korkacaktı. Ya da başka biri uzanıp kulağına bir fiske onu korkutacaktı.

"O on yedi yaşında. Kuşlar ve arılar hakkında ve senin ve benim sık sık kuşlar ve arılarla uğraştığımızı bilmesine izin var. Kuşlardan çok arılarla. Örneğin dün gece gibi. Ve bu sabah. Ve-"

"Ve "den sonra gelen her şey amcasının elinin altında boğuldu. "Laila," dedi kasıtlı, tehditkâr bir sakinlikle Laila'ya ve kadına elinin altında nazıkçe, şakacı bir şekilde boğuldu, "seks hakkında bilgi sahibi olmamak, seks hakkında konuşmamak ya da seks yapmamak. Asla. Asla çocuk sahibi olmayacağım. Bu nedenle o benim fahri kızım. Hayvan sevgisiyle Laila'nın kaderinde Fransiskenler olduğuna şüphe yok. Onun için mükemmel bir manastır seçtim. Odası çoktan rezerve edildi. Şimdi konuştum. Anladıysanız başınızı sallayın."

Laila ve kollarındaki kadın kıkırdayarak yatak odasına dönerken bile başlarını salladılar.

Elbette seks hakkında bir şeyler biliyordu. Kendisinin ve kız kardeşi Gitte'nin düşündüğü gibi "teyzesiyle" zaman seks yaptığını biliyordu. Bu onu rahatsız etmiyordu. Ne de olsa Katolik değildi. Onun bir sevgilisi olması neden umurunda olsun ki?

Ve öyle bir sevgilisi vardı ki... Onu gören hiç kimse yaptığı şey için onu suçlayamazdı. Yine de onu gören hiç kimse de onu suçlayamazdı. Daha genç bir kızken, bir bakıma teyzesini kıskanırdı. Amcası hakkındaki hisleri bazen kendinden utanmasına neden oluyordu, ta ki biraz daha büyüyüp onu istemediğini, sahip oldukları şeyi, onkel Søren ve tante Elle'i istediğini fark edene kadar. Sahip oldukları şey... ona sihir gibi geliyordu. Hatta bunu bir şey ya da bir duygu olarak değil, bir yer olarak düşündü. Ona Yetişkinliğin Büyülü Krallığı adını vermişti. O dünyada yalnızca yetişkinler yaşıyordu ve küçük bir kızken oraya girmeyi ve tüm sırlarını öğrenmeyi arzulamıştı.

Teyzesi ve yanındayken kendini kapının dışında duruyormuş ve parmaklıkların arkasını görebiliyormuş gibi hissediyordu. Sadece anahtara ihtiyacı vardı. Sevgiyle. Bu

anahtardı. Yetişkin aşkı. Özel aşk. Vücutlarıyla sırlarını anlatan iki insan arasındaki tutkulu aşk. Aşk, teyzesi ve eniştesini birbirleriyle konuşmaktan başka bir şey yapmazken izleyerek öğrenmişti. Yılda bir, bazen iki kez olmak üzere sadece birkaç ziyaretleri olmuştu ama bu ziyaretler ona aşkın sadece kitaplarda bulunan bir şey olmadığını öğretmeye yetmişti. Şövalyelerin uğruna savaştığı, kralların uğruna öldüğü, gemilerin uğruna denize indirildiği ve şairlerin gelecek nesiller için kaydettiği türden bir aşk gerçektir. O bunu görmüştü. Onların sahip olduğu şeyi istiyordu, tek kelime bile etmeden birbirlerine anlattıkları o sırrı istiyordu. Her bakışlarında aralarından geçtiğini görmüştü. Belki bir gün buna sahip olabilirdi, her gördüğünde bunu dilemişti. Belki de onu burada, Amerika'da bulacaktı.

Papaz evini sessizlik kaplamıştı. Hiçbir şey duymadı, hiç kimseyi. Ya şimdi yatak odasında onunla birlikteyse? Belki de bu yüzden etrafındaki sessizlik huzursuz bir enerjiyle yankılanıyordu. Bu kadar küçük bir evde, üst katta ve kapalı kapılar ardında bile tutku seslerini duyabilirdi. Ya da bu kadar küçük bir evde

tamamen sessizlik içinde sevebilir miydi? Teyzesinin bunu yapabileceğinden şüpheliydi. Laila on yaşında bir kızken, kulağını duvara dayayıp yerde oturduğunda geceleri onları duyabildiğini keşfetmişti. O genç kız ne duyduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı.

-Nefes nefese kalışlar, sıcak, yasadışı mırıltılar, bir inleme ve ardından gelen sessizlik.

Neyin neden olduğu zevk sesleri? O zaman bilmiyordu. Başka sesler de duymuştu; inlemeler, ağlamalar, zevkten çok acıya benzeyen sessiz sesler. Geceleri duvarın dibinde oturup kendini uyanık kalmaya ve onları dinlemeye zorlamak midesinde garip bir his uyandırıyor.

Yatak odası. Bazen kıskançlık gibi bir şey hissediyordu. Bazen de adını koyamadığı bir şeye duyduğu ihtiyaçla tüm vücudu titriyordu.

Ürperti... işte buydu. Laila mutfığa adımını atar atmaz ev ürperiyor gibiydi. Laila'nın buradaki mutluluğu sarsılmaya başladı. Bir şeyler doğru gelmiyordu. Daha önce amcasının evine hiç girmemişti ama evin de amcası gibi titiz, neredeyse tertemiz olacağını biliyordu. Ve öyleydi de. Hiçbir şey yerinde değildi. Rahatsız edici bir şey yoktu. Yanlış bir şey yoktu. Ama de... her şey yanlış görünüyordu. Mutfaktan geçip oturma odasına girdi. Elbette çok güzeldi. Binlerce kitap. Mükemmel bir kuyruklu piyano. Ateşi olmayan çıplak bir şömine. Bir merdiven buldu ve ikinci kata çıktı. Banyoyu ve ofisi buldu...Ne zaman

Yatak odasına girdiğinde neredeyse kızaracaktı.

Laila, arşıfların eğrildiğini hayal etmeden yapılmış yatağa bakamazdı. Dört yıl önce, teyzesi ve eniştesi büyükannesinin cenazesine gelmişlerdi ve her zamanki gibi herkes yattıktan sonra Laila kulağını duvara dayayıp dinlemişti. Her zamanki tutku ve acı seslerini duymayı bekliyordu. Ya da belki sadece konuşuyorlardı. Ama o gece, Yetişkinliğin Büyülu Krallığı'nda daha önce hiç duymadığı bir şey yaptıklarını duydu

-Dövüş.

"Bunu seninle tartışmak istemiyorum Eleanor."

"Cenaze yarın. Bunun hakkında konuşmamız gerek."

"Yanında mı getirdin?"

"Tabii ki istedim. Senin isteyebileceğini düşündüm... o isteyebilirdi..."

"Hayır, istemezdi. Onu sana verdi. Senin almanı istedi. Tabii ki artık senin için hiçbir şey ifade etmiyor." Laila amcasının sesindeki acıyı duydu.

"Benim için her zaman olduğu gibi çok şey ifade ediyor. Sadece seni terk ettiğimden beri onu onunla birlikte gömmek isteyebileceğini düşündüm."

"Sen beni terk etmiş olabilirsin ama ben seni asla terk etmedim. Eğer istiyorsan sende kalsın."

"Hiç mi?" Teyzesi dehşete düşmüş gibiydi. "O benim en değerli ."

Laila'nın midesi Eleanor Tante'nin sözleri karşısında öyle bir sıkıştı ki Sesindeki coşku. Alışkanlığı olduğu üzere, boynuna uzandı ve elini rahatlatmak için boğazının çukurunda duran madalyona doladı.

"Sen benim olduğun gibi."

Sonra Laila neredeyse dinlemeyi bıraktı. Amcasının sesindeki keder onu kesmiş, sözleri bir bıçak gibi keskinleşmişti.

"Yapma... Bunu olduğundan daha zor hale getirme."

"Bundan daha zor , Küçük Olan."

Bundan sonra sessizlik oldu ama sadece bir anlığına, amcasının sesini tekrar duydu, şefkatli ve dikkatli.

"Beni affet. Burada olduğun için çok minnettarım. Benim için...

onlar için." ", değil mi? Onlara seni terk ettiğimi söylemedin."

"Sadece Freyja'ya söyledim. Laila ve Gitte sana tapıyor. Kızları incitmek istemedim."

Laila o sırada kahaahalar duydu ama düğümleri çözmek için hiçbir şey yapmadı.

"gülüyorsun sen?" Amcasının sesindeki neşe onu bir anlığına sakinleştirdi. "Kızlara zarar vermek istemediğini söylüyorsun. zamanki tarzın değil, değil mi?" "Böyle gülümsemeye devam edersen seni dizlerimin üzerine yatırırım." "İşte bu daha iyi."

Odayı yine samimi bir sessizlik doldurdu; öpücükleri ve diğer daha özel eylemleri ima eden bir sessizlik.

"İstediğin ya da ihtiyacın sürece kalacağım. Ve bunu ölene kadar saklayacağım. Ama kızlardan biri bana bizi sorarsa... Onlara yalan söylemeyeceğim."

Yetişkinliğin Büyülü Krallığı'nda savaş patlak vermişti. Daha fazlasını duymak istemiyordu. Ama dinlemeyi bırakamadı.

Laila, ait olmadığını bildiği boş yatak odasından çıktı ve mutfığa döndü. Burada bir sığınak bulmayı ummuştı ama şimdi sadece sıkıntılı hissediyordu. Girişteki hava endişeli görünüyordu, sanki biri aceleyle çıkmış ve eve hiçbir açıklama yapmamış gibiydi.

Mutfağın etrafında dolaştı, bir nedenden dolayı dışarı çıkmaya korkuyordu ama aynı zamanda olduğu yerde kalmaktan da korkuyordu. Belki de kiliseyi aramalıydı. O telefon numarası ondaydı. O gitmiş olabilirdi ama sekreteri orada çalışıyor olabilirdi. Belki de acil durum numarası vardı.

Laila cep telefonunu kullanmak istemeyerek mutfak telefonuna gitti. Telefona ulaştığında nihayet endişelenmesi için bir neden bulmuştu.

Papaz evinde hâlâ sabit hat vardı. Orada olsaydı, amcasıyla, hâlâ kabloları sarkan büyük siyah döner telefonlar kullanan eski moda bir kilisenin parçası olduğu için dalga geçerdi. Ancak ahizeyi kaldırıp beşikte bir çatlak bulduğunda küçük gülümsemesi kayboldu. Çatlaktan da öte telefon büyük, çirkin bir yarıkla gölgelenmişti. Ahize de hasar görmüştü. Elindeki telefona baktı, sonra yavaşça tekrar yuvasına koydu. Birisi telefonla konuşmuş ve öyle şiddetli bir şekilde kapatmıştı ki telefon çatlayarak açılmıştı. Küçük bir çocukken amcasının kollarından ağaçtaki bir maymun gibi sarkardı; bazen elleriyle amcasının pazularına tutunur, bazen de dizlerinden baş aşağı sarkardı. Onu sonsuza kadar havada asılı tutabilirmiş gibi görünüyordu. Asılı kaldığı ve sallandığı sürece, bir kez bile adamın onu düşüreceğinden korkmamıştı. Adam da hiç düşürmedi. Amcasından daha güçlü bir adamla hiç karşılaşmamıştı. Sadece inanılmaz güçte bir adam tek bir sert darbeye bu tür bir hasar verebilirdi.

Vücudu titremeye başladığında bile, Laila'nın zihni yarışmaya başladı. Dışarı çıkıp güvenli bir yere gitmesi gerekiyordu. Bavulunu aldı ve kapıya doğru koştu, ancak parke üzerindeki ayak sesleri adımlarını durdurdu.

Amcasının geri döndüğü ve her zaman yaptığı gibi her şeyi yeniden yoluna koyacağı için Tanrı'ya şükretmeye hazır bir şekilde etrafında döndü.

Ama o değildi.

Ve hiçbir şey yolunda değildi.

6

KRALİÇE

Nora'nın önünde gülümseyen **bir** kadın duruyordu. Şık bir siyah ve beyaz elbise giymişti.

Mor bir elbise, abartısız bir ruj ve kara gözlerinde kötücül bir parıltı. Nora'nın koltuğu geniş bir pencereye bakıyordu. Güneş çoktan batmıştı; saydam perdeler akşam esintisinde onu çevreleyen yeşil bir duman gibi hareket ediyordu.

Kadın, her kimse, kırk beş yaşlarında görünüyordu ve uzun siyah saçları klasik bir şekilde toplanmıştı. Ve nedense dudaklarının biçimi, çenesinin çizgisi ona Kingsley'i hatırlatıyordu.

"Sen de kimsin?" dedi Nora, sesi acıdan sersemlemişti. "Neredeyim ben?" diye devam etmedi çünkü bilmek istemiyordu.

"Bilmiyor musun?"

"Bilseydim neden sorayım ki?"

Nora arkasındaki kelepçeleri çekti. Elleri ve yeterince kıpırdarsa bazen kelepçelerden kurtulabilirdi. Ama kelepçeler çok sıkı takılmıştı ve ne bir maymuncuk seti ne de bir saç tokası vardı. Kalbi yeni keşfettiği panikle gümbürdedi.

"Sana bir ipucu vereyim," dedi kadın hiç de dostça olmayan bir gülümsemeyle. "Sen benim kocamla yattın."

"Bu, sahayı düşündüğünüz kadar daraltmıyor."

Kadın gözlerini Noraya dikti ve bu bakıştaki bir şey o kadar tanıdık geldi ki, Nora birden karşısındakinin kim olduğunu anladı. Dehşet, gerçek dehşet, Nora'nın kalbini çengel pençeleriyle kavradı.

"Senin ölmüş olman gerekiyordu," diye fısıldadı Nora.

"Sen Katoliksinsin. Diriliş diye bir şey duymadın mı hiç?"

"Marie-Laure." Tabii ki . Kingsley'e o kadar çok benziyordu ki, sanki Kingsley'in uğradığı bir ev gibiydi.

"Marie-Laure Constance Stearns. *Comment ça va?*"

Nora yutkundu.

Marie-Laure'un sorusuna yanıt olarak "Daha iyi oldum," dedi. "Genelde kelepçelendiğimde bu kendi rızamla oluyor."

"Sadece genelde mi?"

"Çok tutuklandım."

Marie-Laure ona doğru geldi ve eğildi. O kadar yakın durdu ve onu öyle dikkatle inceledi ki, Nora onun parfümünün kokusunu alabildi - selvi kokusu -Ve gözlerinin altında etkileyici bir büyük ölçüde gizlenmiş kaz ayaklarını görün.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" Nora sandalyede arkasına yaslanıp başını Marie-Laure'unkinden olabildiğince uzaklaştırmaya çalışırken sordu.

"Sadece onun sende ne bulduğunu görmeye çalışıyorum. Yani kocamda. Henüz bulamadım."

"Harika kafa veriyorum."

Bu karşılık, sol yanağına sert ve hızlı bir tokatla karşılık buldu. Nora yüzünü buruşturdu ve artık gözyaşı dolu olan gözlerini kırıştırdı.

"Bu konuda cidden çok iyisin," dedi. "Vay canına." Sören ona bundan daha sert bir tokat atmıştı ama sadece bir kez, ona geri döndüğü gece.

"Kocamın ince zevkleri olan bir adam olduğunu sanırdım."

"Şarapta, kitaplarda ve müzikte öyle. Kadınlar konusunda berbat bir zevki var. Belli ki."

Nora kendini başka bir tokat için hazırladı. Ama gelmedi.

Marie-Laure tekrar pencerenin önünde durana kadar birkaç adım geri gitti. Bu pencereyle, bu odayla ilgili bir şey... Nora bu eve daha önce de hissediyordu ama ne zaman? Bir rüyayı hatırlar gibi hatırlıyordu; sadece bulanıklık ve his, öz yok.

"Evlendiğimde sadece 21 yaşındaydım. O da düğün gecemizde on sekiz yaşına girmişti. O zamanlar çocuktan yoktu, bu yüzden beni sevmediği için onu affettim."

"Ne kadar Hıristiyanısınız."

"Görüyorsunuz... evlendikten kısa bir süre sonra, o ve kardeşim hakkındaki gerçeği öğrendim. Benden saklamaya çalıştılar. Ama ben biliyordum. Zaman zaman birlikte fısıldaştıklarını gördüm, kocamın bana bakması gerekirken kardeşime nasıl baktığını gördüm. Kingsley kadın fetihleriyle övünürdü. Bir kız olarak abarttığını düşünmüştüm. Sonra öğrendim ki

O ve kocam hakkında, bunca zamandır yalan söylediğini düşündüm. Utanç içindeydi, örtbas ediyordu."

"Kingsley eşcinsel değil. Søren de öyle. Bir şey olduğundan değil... bilirsiniz işte."

"Bunu şimdi anlıyorum. O zaman öyle olduklarını düşünmüştüm. aşıştık. Evliliğimin görünüşte para için olduğunu biliyordum -en azından onun söylediği buydu- ama eninde sonunda beni seveceğini bildiğim için kabul ettim. Neden sevmesin ki?"

"Aklıma birkaç neden geliyor," dedi Nora, Marie-Laure'u olabildiğince kızdırmaya kararlıydı. Ne lanet bir deli. Eğer bundan sağ çıkarsa, Nora yıllar önce Marie-Laure ile evlendiği için Søren'i öldürecek. Kâğıt üzerinde mükemmel bir çözüm gibi görünüyordu. Marie-Laure ve Kingsley'nin hiç parası yoktu. Søren'in ise evlenmesini ya da yirmi bir yaşına girmesini bekleyen bir güven fonu vardı. Søren ve Marie-Laure evlenirse, Kingsley ve Søren'in baş başa geçirdikleri onca zaman hakkında kimse tek kelime edemezdi. Aynı evde yaşayabilirlerdi. Marie-Laure zengin olacak ve istediği kişiyle istediği şeyi yapmakta özgür olacaktı. Ama onun istediği Søren'di, aşına asla sahip olamayacağı tek adam. Ve kâğıt üzerinde mükemmel görünen plan, herkesin kazanacağı anlamına gelen evlilik... Kingsley, Søren ve Marie-Laure için her şeyin sonunun başlangıcı olmuştu. Belki Nora'nın hayatının bile.

"O okulda herkes beni severdi. Oradaki her erkek benim için can atıyordu. Kocamın bana ilgi duymadığını anladığımda, içlerinden birinin teklifini bile kabul ettim. Öğrencilerden biri, Christian adında bir çocuk. Mükemmel, *değil mi?* Oh, ve rahiplerden biri."

"Bu şok edici."

"Daha önce benim kadar güzel bir kız görmemişlerdi. Bu nasıl şok edici olabilir?" "Søren dışında kadınlarla ilgilenen bir rahiple hiç karşılaşmadım."

Marie-Laure ona öyle tatlı bir gülümseme verdi ki, Nora neredeyse kadının onu tekrar tokatlamasını dileyecekti. O gülümsemeden başka bir şey.

"Seni dövmeği seviyor olmalı." "O

bir sadist. Tabii ki seviyor."

"Bu seni rahatsız ediyor mu? Onun bir sadist olması? Tahrik olmak için acı çekmesi mi gerekiyor?"

"Søren'le olan ilişkim hakkında beni sorgulayacak mısınız?" "Başka planlarınız mı var?"

Nora'nın elleri arkadan kelepçeliydi ve sanki kelepçelerin kendisi sandalyeye bağıymış gibi hissediliyordu.

"Sanırım değil. Søren hakkında ne ki? Onu otuz yıldır görmedin. Neyle ilgilendiğini nereden biliyorsun? Beni nasıl buldun? Ne istiyorsun?"

Korkusuna teslim olan Nora'nın ağzından sonunda sorular döküldü. "Ne istiyorum?" Marie-Laure son soruyu tekrarladı. "Benim söylemek istiyorum. Kocamla uzun bir konuşma yapmak istiyorum."

"Onu arayabilirdin. Papaz evindeki telefondan. Cep telefonu da var ama parasını kilise ödediği için kişisel görüşmelerinde kullanmamaya çalışıyor. O böyle anadır."

"Hayır... Birlikteyken onunla konuşmaya çalıştım. Ona defalarca benimle birlikte olmak istememesinin nedenini sordum."

Nora, "Belki de senden pek hoşlanmıyordu," diye önerdi ama Marie-Laure onu duymazdan geldi.

"Yani burada sevdiği, korumak istediği biri olsaydı, belki de sonunda sorularıma cevap verebilirdi. Yine de seni sevdiğine pek inanamıyorum. Özellikle de seninle tanıştıktan sonra."

Nora kendine baktı; lekeli kot pantolonu, kanlı beyaz atleti, kirli dalgalar halindeki saçları. Kendini ne kadar kötü hissediyorsa o kadar kötü görüldüğüne şüphe yoktu.

"Bu benim en iyi halim değil, söz veriyorum."

"Seni en iyi halinle gördüm. Yine de etkilenmedim."

"Tanrım, bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Sana ihtiyacım olduğu kadar derinden değer verdiğini tam olarak anlayamıyorum, bu yüzden biraz... neydi o deyim? Yedek mi?"

Sonra bir isim seslendi; "Damon" gibi bir şeydi.

Odaya bir adam girdi. Nora onu göremese de ayak seslerinden onun bir erkek olduğunu anladı.

O ve Marie-Laure birbirleriyle Fransızca konuşuyorlardı ve Nora bunların çoğunu yakaladı. "Kelepçe" ve "Kızı getirin" seslerini duydu.

Kız mı? Bu iyi bir şey olamaz.

Her kimse Noranın arkasında durdu ve onu sandalyeden indirdi.

Nora kollarını kavuşturdu ve bileklerine masaj yaptı. Sandalyeye kelepçelendiğinde neredeyse kendini daha güvende hissediyordu. Eğer kelepçelerini çözerlerse muhtemelen

Çünkü ondan korkmuyorlardı. Odada kimsenin korkmadığı kadın olmaktan hoşlanmıyordu.

Nora sandalyesinde kaldı ve arkasından kapının tekrar açıldığını duyduğunda arkasını dönmedi. Ama kapı üçüncü kez açıldığında şunları duydu Genç bir kadının acı dolu çığlığı. Ayağa kalktı ve etrafında döndü.

"Laila?" Nora kızı hemen tanıdı: Søren'in yeğeni. Adam Laila'yı bıraktı ve Laila koşarak Nora'nın kollarına atıldı.

"Tante Elle," diye haykırdı Laila, birlikte yere yığılırken. Nora onu kendine çekti ve kızın titreyen bedenine sıkıca sarıldı.

Marie-Laure'a dönerek, "Seni psikopat orospu, ne halt ?" diye sordu.

Laila Nora'ya sarıldı, o da kızı sadece kendine çekip kollarında sallayabildi. Çoğunlukla zarar görmemiş görünüyordu. Çatlamış bir dudak, yanağında kanlı bir çürük. Bir tür boğuşma sırasında düşmüş olmalıydı.

" misin?" diye fısıldadı Laila'ya hatırladığı küçük Danimarkacasıyla.

"Tamam," diye Laila. "Onkel Søren'in evindeydim. Beni yakaladılar ve-"

"Siz ikiniz çok tatlı görünüyorsunuz," dedi Marie-Laure. "Ne kadar hoş bir üçlüyüz, değil mi? Karısı, metresi ve yeğeni hep birlikte buradayız. Kız kardeşlerinden birini almayı düşündüm ama küçük kız daha iyi. Erkekler her zaman genç olanları tercih ederim. Şu haline bak..." Marie-Laure Laila'nın yüzünü inceledi. "Ne kadar güzel bir şey. Ona benziyorsun. Gözlerin farklı ama. Tatlı mavi gözler, gri değil. Bütün oğlanlar sana aşık olmalı."

Laila, Nora'nın kollarında titredi.

"Kimse bana aşık değil," dedi ve Nora başının üstünü öptü ve Laila'nın kulağına "*Jeg elsker dig*" diye fısıldadı - *seni seviyorum*.

"Merak etmeyin. Aşk abartılıyor. Ama bana aşk hakkında bir şey söyle, Laila," dedi Marie-Laure, Nora ve Laila'nın yerde büzülmüş oturdukları yere yaklaşarak. Arkalarında dolaşan adamı hissetmişti, bu yüzden hiçbir şey yapmadı. kaçmak için harekete geçti. Bu çok tehlikeliydi, özellikle de Laila kollarında korkudan neredeyse felç olmuş bir halde titrerken.

"Ne?" Laila sesi titreyerek sordu. Nora elini Laila'nın sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirerek kızı biraz olsun rahatlatmaya çalıştı.

"Amcan bu kadını seviyor mu?" Başını Nora'ya doğru eğdi. "Bu fahişesini mi? Onu seviyor mu?"

Laila Nora'ya baktı, o da sadece başını sallayarak Laila'nın elinden geldiğince doğruyu söylemesi gerektiğini belirtti.

"Evet," dedi Laila. "Tabii ki öyle. O..." Laila'nın sesi kesildi ve gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. Nora da o anda ağlamaya başladı.

Laila için basit bir korku. "Onun her şeyi o. Karısı gibi." Marie-Laure'un gözleri irkildi ama sadece Nora'ya döndü.

"Peki ya o?" Marie-Laure Nora'ya söyledi. "Yeğenini seviyor mu?" "Elbette seviyor, seni deli. Onun için kızı gibi."

"Sahte eş mi, sahte kız mı? Seçmek çok zor. Birinizi burada tutmalıyım. Ama birinizin ona gidip bir mesaj iletmesi gerekiyor. Ama kimi daha çok seviyor? Kimi tutmalıyım? Kimi göndereyim? Kim kalırsa kalsın, birlikte harika vakit geçireceğiz, ben ve misafir."

Damon adındaki adam bir adım öne çıkıp Nora'nın görüş alanına girdi. Onu sokakta görseydi, evsiz ve çelimsiz olduğunu düşünürdü. ve görüldüğü kadar acıydı. Zayıf ve kısa boyluydu ama bu özellikleri onu daha tehditkâr gösteriyordu. Pahalı gri takım elbisesine rağmen ağzında ölümcül bir eğim ve kenarlarında bir pürüz vardı. Gözlerinde Kingsley'inkiyle aynı bakış vardı - umursamadan öldürmüş ve geceleri hâlâ uyuyabilen bir adamın bakışı.

"Biliyorum..." Marie-Laure devam etti. "İkinizin karar vermesine izin vereceğim. Seçin.

Kim kalıyor? Kimler gidiyor? Çabuk, . Söyle bana."

Marie-Laure'un yüzünde saf kötülük dolu bir gülümseme belirdi. Laila'nın nefesi kesildi ve konuşmaya başladı.

Nora elini Laila'nın ağzının üzerine kapattı.

"Kalacağım," dedi Nora hemen ve tereddüt etmeden. "Laila'ya ne kadar aptalca mesajın varsa gönder. İstedığın sürece senin misafirin olacağım."

Marie-Laure, Nora'nın cevabından etkilenmemiş ve şaşırmamış gibi omuz silkti.

"*C'est la vie*. oynamanın daha eğlenceli olacağını düşünüyorum. Damon?"

Adam öne çıktı, Lailayı kolundan yakaladı ve ayağa kaldırdı. Marie-Laure onunla göz göze geldi.

Nora ayağa kalkmaya başladı ama Damon ona uyarıcı bir bakış attı. Nora tekrar yere çöktü. Onun yerine uzanıp Laila'nın elini sıktı.

"Amcana söyle, kocama..." Marie-Laure sesini fısıltıya düşürdü. "Ona ölümümü bir hediye olarak verdiğimi söyle. Ve şimdi hediyemi geri alıyorum."

KRAL

Kingsley, bunun ne kadar beyhude olduğunu bile bile, daha iyi kaynaklarından birkaçıyla telefon görüşmeleri yaptı - biri NYPD'nin üst kademelerinde, diğeri FBI. İkisi de sessizce araştıracaklarına söz verdiler ama ona başka bir söz vermediler. Daha fazla arama yapabilirdi ama bu riski göze alamazdı. Sadece rahip olmak Søren'e Nora'ya sahip olmanın verdiği huzuru veriyordu. Eğer Søren'in bir şekilde hâlâ evli olmakla kalmayıp bir de sevgilisi olduğu ortaya çıkarsa, kilisenin adaleti çok hızlı ve acımasızca tecelli edecekti. Kingsley daha geçen yıl bir haberde, Nora'yı öldüren bir adamla ilgili bir hikâye okumuştı. Bir kadına aşık olan ve onunla evlenen Katolik rahip. Sonuç mu? Afroz. Garip adalet. Tacizci rahipler

çocuklar danışmanlık hizmetine alındı. Yetişkinlere aşık olan rahipler lanetleniyordu. Ve Søren, Kingsley'nin neden hiç din değıştirmediğini merak etti.

Kingsley daha bir hafta önce Nora Sutherlin'in olmadığı bir dünya görmek istemişti. O serseri, acı heves başlarına bunu mu getirmişti? O aptal değildi. Nora Sutherlin'siz bir dünya Søren'siz bir dünyaydı. Rahip Küçük Olan'ını kaybederse, özellikle de onun ölümü Søren'in yaptığı bir şey yüzünden gerçekleşirse, ne kadar istemeden olursa olsun, bu onun yok olması anlamına gelirdi. Søren, Nora'nın olmadığı bir dünyada yaşayamazdı. Kingsley de Søren'siz bir dünyada yaşayamazdı. Onun ölümü büyük bir geminin batması gibi olurdu. Hepsini kendisiyle birlikte batırırdı.

Marie-Laure... Kingsley masasının kenarına oturmuş, alnını ellerinin arasına almıştı. *Ma soeur*, ne yaptınız? O ve Søren çocukken ne yapmışlardı? Bu suç için ne kadar suçluluk duyuyordu? Søren'in Marie-Laure'a evliliklerinin sadece ismen olacağını söylediğini biliyordu. Bu evlilik

Para içindi, başka bir şey için değil. Ama Marie-Laure, kibirli ve aşktan delirmiş bir halde bunu kabul etmeyi reddetti.

Seni sevdiğini söyledi mi?

Hayır...ama yapmalı. Yapmalı. O benim kocam.

Seninle neden evlendiğini söyledi. Bunu bizim için yaptı Marie-Laure, bize yardım etmek için.

Onun parasını istemiyorum. Onu istiyorum. Ona sahip olamazsın.

Neden olmasın?

Ve bu soruya-Kourquoi pas? -Kingsley'nin bir cevabı yoktu. Hayır, bir cevabı vardı ama söyleyemediği, söyleyemeyeceği bir cevap. Çünkü o benim, senin değil, diyebilirdi. Çünkü beni seviyor, seni değil, demek istedi. Çünkü bana dokunduğu gibi sana dokunmasına izin vermektense ölmeni tercih ederim.

Bu son hain düşünce Kingsley'i son otuz yıldır rahatsız eden düşünceydi. Bunu asla dile getirmedi, sadece zihninde, kalbinde tuttu ve yine de o zamanlar bu sözleri ne kadar çok kastettiğinin suçluluğunu taşıdı. Masasının kenarında oturmuş gece yarısı şehrine bakarken, kız kardeşinin yerde karlar içindeki cesedinin o korkunç anısı gözünün önüne geldi. Fransız hükümeti için ölümcül işler yaptığı günlerde hedeflerinin hepsi iblislerdi. Kingsley, kız kardeşine bir kurşun sıktığında dünya daha iyi uyurdu.

O sandıklar. Kalbi hedef aldı ve kolayca teşhis edilebilecek cesetler bıraktı.

Onlar iblis olabilir ama bir yerden geliyorlardı ve o biliyordu ki

Birisi açık bir tabutta gömmek için bir ceset isteyebilirdi. En azından bunu

onlara verebilirdi. Ne de olsa, o gün ayaklarının dibinde gördüğü ceset

Marie-Laure ölmüştü... Daha önce ya da o zamandan beri hiçbir şey, anne

babasını kül tablasında görmek bile midesini bu kadar bulandırmamıştı. Taş

yüzünü paramparça etmişti. Kırık kafatasından gri maddeden başka bir şey

sızılmıyordu. Vücudu da kırılmıştı, bir kemik torbasından başka bir şey değildi.

Düşüşten sadece sol eli kurtulmuştu. Yüzük parmağındaki alyans güneş ışığında

tertemiz, parlak ve altın renginde parlıyordu. Ne ezik, ne sıyrık, ne de kan.

Yüzüğün ölü kızın eline takıldığını bu şekilde anlamalıydı.

Ve ölü kız... kimdi o? Kingsley, Søren'in ortaya çıkardığı gazete haberine şöyle

bir göz atmıştı. Quebec'ten daha iyi bir hayat için Amerika'ya gelen genç bir

kaçak. Neden kaçmıştı? Tacizci bir babadan mı? Kırık bir kalpten mi? Yoksulluk

mu? Yoksa bir şeye mi kaçıyordu?

Birini mi? Sebep her ne olursa olsun, bu şekilde ölmekten daha iyisini hak

ediyordu, vücudu onu öldüren kaya tarafından o kadar parçalanmıştı ki onu

taşımak zorunda kalmışlardı

iki çanta içinde. Kızın basit bir kazaya kurban gittiğini ve uçurumdan düşerek öldüğünü düşünmek çok kolay görünüyordu. O ve Søren, buluşmalarını gerçekleştirdikleri inziva yerini terk etmek zorunda kalmışlardı.

Belki de kız kışın oraya sığınmıştı ve Marie-Laure onunla uzun yürüyüşlerinden birinde karşılaşmıştı. Kız kardeşi kızla arkadaş olmuş muydu? Sırlarını paylaşmışlar mıydı? Marie-Laure kıza evliliğiyle ilgili tüm sorunlarını anlatmış mıydı? Ona dokunmayan kocasını? Marie-Laure onu uçurumun kenarına çekip ölüme mi itmişti? Onu ve Søren'i öpüşürken gördüğünde yaşadığı şok o anda gerçek gibiydi. Kingsley onları birlikte görmesini istemiş, Søren'le yüzleşmesinin zamanlamasını

Marie-Laure onları tutkulu ya da soyunmuş bir halde bulacaktı. O zaman ikisi de ona söylemek zorunda kalmadan gerçeği öğrenecekti. zaman Søren'in Kingsley'i ne kadar çok sevdiğini görebilecekti, onu değil. O zaman gerçeği anlayacak ve yoluna devam edecekti.

Aptal onlar. Søren'in dediği gibi, karanlık çöktükten sonra tehlikeli oyunlar oynayan çocuklar. Birbirlerine duydukları şehvete öylesine aptalca kapılmışlardı ki, Marie-Laure'un onlarla kendi tehlikeli oyununu oynadığını fark etmemişlerdi bile.

Şimdi Nora'nın sonu da o karlı zemindeki kaçak gibi olabilirdi. Bu da Kingsley'e otuz yıl önce sadece hayalini kurduğu şeyi şimdi yapmaktan başka seçenek bırakmıyordu.

Kız kardeşinin öldüğünü görecekti.

Telefon çaldı ve Kingsley cevap verdi. "Rapor ver."

"Sizi özledim, *mösyö*," dedi hattın diğer zengin, ballı bir ses. "Bu nasıl bir rapor?"

Kingsley, vücudundaki gerginliğin patlamış bir balonun havasının boşalması gibi boşaldığını hissedince içini çekti.

"Jules, kuralları çiğniyorsun," diye alay etti. sesini, kahkahasını duymak ihtiyacı olan her şeydi ve istediği son şeydi.

"Eve geldiğimde bunun için beni cezalandırabilirsin. Sen söyleyene kadar aramamamı söylediğini biliyorum ama sesini duymam gerekiyordu. Bir hafta oldu."

"Çok uzun bir hafta, Jewel'ım. Ve daha da uzayacak."

Kingsley bir elini saçlarında gezdirdi ve Juliette'in elinin üzerinde olmasını diledi. Søren birlikte geçirdikleri gece boyunca onu mahvetmişti. Onu tekrar eski haline getirmek için Juliette'in dokunuşuna ihtiyacı vardı. Ama bu beklemek zorundaydı.

"Bırak eve geleyim. Sana bakmama izin ver. Burası benim yerim."

"Artık kendine dikkat etmelisin. Burası güvenli değil." Daha fazlasını söylemek, ona olanlarla ilgili gerçeği anlatmak . Ancak bu risk çok büyüktü. Dünyada hiçbir kadın yatak odasında bu kadar güzel boyun eğmez ve yatak odası dışında bu kadar bağımsız davranmazdı. İşlerin ne kadar kötüye gittiğini bilseydi, onun emirlerine aldırmadan ilk uçakla şehre dönerdi. "Güvenli olduğunda eve gelebilirsin. Daha erken değil."

"Bundan sonra da böyle mi olacak?"

"Evet," dedi özür dilemeden.

"*Prêtre'e* söylediniz *mi*?"

"Hayır. Şu anda aklında çok fazla şey var."

"Hepimizi korumaya çalışıyorsun," dedi Juliette ve içindeki sevgiyi duydu Sevgi ve kızgınlık. "Birinin seninle izin vermelisin. Bırak seninle ben ilgileneyim."

"Ben iyiyim. Ben iyiyim. Hepimiz ."

"O mu? Nora geri döndü mü?"

Kingsley yutkundu. Juliette'ine yalan söylemekten nefret ederdi. Søren Nora'nın olduğu kadar Juliette de onun günah çıkarıcısıydı.

"Daha iyi oldu. Ve *non*, henüz dönmedi. Juliette..." Sözlerini toparlamak için durakladı. Bu kadar çok yalanın arasında ona biraz doğruyu söylemeliydi. "Søren ve ben, beraberdik."

Onun o müzikal kahkahasını ta Haiti'den duymuştu. "Sesinizin bu kadar yorgun çıkmasına şaşmamalı."

"Bu da onun bir parçası, *evet*." O da güldü ama kahkahası çabucak söndü. "Jewel'im, biliyorsun-"

"Biliyorum," dedi hızlı ve basit bir şekilde ve sesinde en ufak bir yargılama ya da korku belirtisi olmadan. "Onu sevdiğini biliyorum. Onun da seni sevdiğini biliyorum."

"Beni seviyor mu? Senin dudaklarından Tanrı'nın kulaklarına. O sadece onu seviyor."

"Birden fazla kişiyi sevdiğimizi unutuyorsun. Sen seviyorsun, o seviyor, o seviyor... Ben seviyorum."

"Şimdiden aşık mı oldun?"

"*Bien sûr*. Artık beni paylaşmak zorunda kalacaksın." "Geceleri sana sahip olduğum sürece."

Şimdi onu hayal ediyordu, Juliette'ini, balkonda durmuş okyanusa bakıyordu, heykelsi güzelliği, esmer teni akşamın solgunluğunda parlıyordu

Güneş ışığı. Okyanusun kenarındaki bir kumsalda tanışmışlardı ve onu düşünmeden suyun yükseldiğini göremezdi. Onu ilk gördüğü anı asla unutmuyacaktı. Tatile çıkan bazı çocuklar yerli bir kuşun yuvasını taş yağmuruna tutmuşlardı. Juliette onlara kendi ilaçlarını tattırmaya karar verdi. Yetişkin bir kadın, beyaz Amerikalı turistlerin şımarık çocuklarına taş atıyordu. Başından beri lanetlenmişti.

"Her gece, aşkım. Bütün gecelerim senindir."

Kingsley kapının önündeki zili ve salondaki sesleri duydu - Griffin ve bir kadın sesi. Daha önce hiç duymadığı bir kadın sesi.

"Gitmeliyim. Kötülere rahat yok," dedi.

"*Mon roi*," diye ve Kingsley'nin kalbi, ona sadece en özel anlarında seslendiği bu isimle sıkıştı. "Lütfen, güvende ol. İhtiyacım var sen."

Bunu ona binlerce kez fısıldamıştı... ona doğru sürünürken ipek çarşafların üzerinde solumuş, içine girerken kulağına inlemişti. Ama bu sözlerin artık tutkuyla hiçbir ilgisi olmayan yeni bir anlamı vardı.

"Benim de sana ihtiyacım var," dedi. "Sana söylediğimi yapmanı istiyorum. Orada kal. Güvende kal. Yakında evde olacaksın."

"Söz mü?"

Cevap vermeden önce durakladı. Şu anda ona hiçbir şey için söz veremezdi, vermemeliydi.

"Söz veriyorum." Bazen ihtiyaç duyulan bir yalan, gerçekten daha az günahtı.

Telefonu kapattı ve Juliette'le ilgili düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Duygulara ya da duygusallığa ayıracak zamanı yoktu. Yapacak bir işi varken aşka ayıracak zamanı yoktu. Dünyada hiç kimse kadınlara Kingsley kadar hayranlık da, savaş alanı onlara göre bir yer değildi ve dünyasının bir savaş alanına döndüğünü inkâr edemezdi. O ve Søren bir yolunu bulup Nora geri döndü. Ve nişanlısı Wesley, gençti ama kesinlikle korkak değildi. Nora Sutherlin'in yatağına ve *le prêtre*'in gazabına göğüs *geren* bir erkeğe pek çok şey denebilirdi ama korkak denemezdi.

Kingsley dik durdu ve derin bir nefes aldı. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Juliette güvendeydi ve tüm bu çılgınlıktan uzaktaydı. Üçü -Wesley, Søren ve kendisi- bu krizle kendi başlarına başa çıkmanın bir yolunu bulacaklardı. Daha fazla kadını riske atmazlardı. Onların hepsini

şimdilik ev. Onları sürgüne gönderecek, hepsini uzaklara yollayacaktı. Böylesine tehlikeli bir zamanda çok kırılgan, çok risk altındaydılar.

Ofisinin kapısına doğru ilerledi ama kapı o gelmeden açıldı.

Soluk teni çillerle boyanmış kızıl saçlı güzel bir kadın, Griffin'in önünde ofise girdi.

"Hanımefendi, içeri dalamazsınız-" Griffin söyledi ve Kingsley elini kaldırdı.

Kadın Kingsley'e dönerek, "Merhaba," dedi.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, bana neler olduğunu anlatabilirsin. Nora nerede?"

"Bilseydim size söylerdim, *madam*. Belki siz bana kim olduğunuzu söyleyebilirsiniz?"

"Adım Grace Easton ve bunun sizin için bir şey ifade etmediğini biliyorum ama Nora'nın arkadaşıyım. Onu aramaya çalıştım ve Wesley'i buldum. O da bana Biri onu kaçırmıştı ve..."

Hafif ve müzikal aksanıyla konuşmaya devam etti. O konuşurken Kingsley dosya dolaplarından birine doğru yürüdü, açtı ve dosyaları karıştırdı. Bir tanesini çıkardı, ona doğru yürüdü ve konuşmasını bitirmesine izin verdi.

"...ve biri bana neler olduğunu anlatana ya da en azından Wesley ile konuşmama izin verene kadar buradan ayrılmayacağım. Birdenbire ortaya çıkan deli bir kadın gibi göründüğümü biliyorum ve kim olduğum hakkında hiçbir fikriniz yok ama söz veriyorum-"

Kingsley dosyayı açarak, "Grace Easton, neé Rowan, otuz yaşında," dedi. "İrlandalı anne. Galli baba. Gördüğüm kadarıyla akıcı Galce konuşuyorsun. Sanırım bu

dil *le prêtre* konuşmuyor. Şimdi okulda olduğunuzdan çok daha *güzelsiniz* ve okul günlerinizde de çok güzeldiniz. Profesör Easton'ın seni masasında kızlığını bozmasına şaşmamalı. Gerçi ben olsaydım, masada, yerde, duvarda, masanın üzerinde ama arkadan..."

Yirmi iki yaşındaki Grace Easton'ın mezuniyet gününde kocası Zachary Easton'la birlikte çekilmiş bir fotoğrafını çıkardı ve ona doğru tuttu.

Geniş turkuaz gözleriyle ona baktı.

"Tanrım... Nora abartmıyormuş."

Kingsley fotoğrafı dosyasına geri koydu.

"Cehenneme hoş geldiniz, Bayan Easton. Şimdi sakıncası yoksa, dışarı çıkın."

ŞÖVALYE

Wesley, Kingsley'nin kendisine eşlik ettiği misafir odasının banyosunda durdu ve ıslak bir bezi başının arkasına bastırdı. Hastanede çalışırken yeterince kafa yaralanması görmüştü, bu yüzden kendisinininkinin endişelenmesine gerek kalmayacak kadar küçük olduğunu biliyordu. Yine de bir yara bandına ihtiyacı vardı. Aksi takdirde bir hafta boyunca saçları kanayacaktı.

Ne önemi vardı ki? Wesley kanlı bezi lavaboya bıraktı ve yatak odasına geri döndü. Başka bir gün olsa odayı güzel, hatta gösterişli bulduğunu itiraf edebilirdi. Nora ona Kingsley'nin evinden, her odadaki sayvanlı yataklardan bahsetmişti. Esaret için daha iyi, demişti ve Wes ayakucundaki izleri görebiliyordu, muhtemelen metal kelepçelerin kalıntılarıydı. Gümüş rengi ve soluk mavi olan oda, çocukken ailesiyle birlikte tatile gittiği Kurucu Baba'nın evinden fırlamış gibi görünüyordu. Wes'in ayağı yatağın altındaki bir şeye çarptı. Diz çöktü ve metal bir evrak çantası buldu. Merakla içini açtı.

mandalları ve bir düzine farklı seks oyuncağının yanı sıra prezervatif ve kayganlaştırıcı gördü. Bu kadar güzelliğin ardında çok fazla günah yatıyordu. Çantayı çarparak kapattı ve öyle bir güçle yatağın altına itti ki kafası zil çalmaya başladı. Unutun gitsin. Acısının bir önemi yoktu. Nora'yı geri almak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Nora'nın hayatını, hayatında tanıdığı en büyük pislik olan Kingsley'e ve görünüşe göre hâlâ bilinci yerinde olmayan Søren'e emanet etmek zorunda kaldığına inanamıyordu. Bunlar Nora'nın herkesten daha çok güvendiği adamlardı.

Gezegen mi? Kararları her geçen gün daha kötüye gidiyordu. Onunla evlenmeyi kabul etmesi bunun iyi bir kanıtı olabilirdi.

Yatağa oturdu ve ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. Elleri biraz titriyordu. Kan şekeri düştüğü için miydi? Yoksa korkudan mı, daha önce hiç hissetmediği türden, acı veren bir korkudan mı? Muhtemelen ikisi de. O olmalı

Şu anda Nora ile yatakta kıvrılmış düğününü planlıyor. Burada değil. Burası dışında herhangi bir yerde.

Bu aptalcaydı. Zaten geleceği gerek yoktu.

Nora'yı olabildiğince hızlı bir şekilde geri getirmek dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Geçen her dakika onu daha da derin bir tehlikenin içine sokuyordu.

Keşke onun nerede olduğunu bilseydi. Gözünü kırpmadan onun yerini alabilirdi.

Nora'nın cep telefonu tekrar çalmaya başlayınca Wesley yerinden sıçradı. Telefona ve kaçıranlardan bilgi almak için dua etti.

"Evet?"

"Wesley, ben yine Grace. Kingsley'in evindeyim." "Ben de."

"Güzel. Bana yardım edebilir misin? Beni çalışıyor."

Wesley telefonu kapattı ve yatak odasından koşarak çıktı. Kingsley'i ofisinde ya da ikinci katta herhangi bir yerde bulamadı. Sonunda evin ön odasında kıvılcık saçlı, çilli bir kadının Kingsley ile hararetle bir şekilde tartıştığını gördü.

"Hey, oluyor?" Wesley ikisinin arasına girdi.

Kingsley, "Evime giren bir davetsiz misafirden kurtulmaya çalışıyorum," dedi. "Ona kapıyı gösterdim. Sadece o kapıdan geçmesi gerekiyor."

"Biri bana Nora'ya ne olduğunu söyleyene kadar gitmiyorum. Hayır, bu doğru değil. Nora'yı *görene* kadar gitmiyorum."

Wesley, Grace'in yanında durarak, "Sanırım ciddi," dedi.

"*Mon Dieu*, tüm vanilya dünyası evimi ele geçirdi. Tamam. İkiniz de kalın. Çay için. Evimdeki herkesi sıkıcı hale getirin. Bana ihtiyacınız olursa, sadece ikinizden kurtulmak için bile olsa Nora'yı bulmaya çalışacağım."

Kingsley döndü ve hışımla ön odadan çıktı. "Büyüleyici, değil mi?" Grace Wesley'e döndü. "Teşekkür ." "Yani sen Zach'in karısı mısın?"

"O ben oluyorum." "Ben Nora'nın nişanlıyım."

Grace'in yüzündeki şok ifadesi Wesley'nin yirmi dört saatten ilk kez gülmesine neden oldu.

"Biliyorum. Uzun hikâye," dedi.

"Nora beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Sormayacağım bile." "İyi fikir."

"Şunu soracağım, neler hakkında bir şey biliyor musun?" "*Gerçekten* çok uzun hikaye."

"Bunu bilmek isterim. Bu size şok gibi gelebilir ama Nora bu dünyadaki tek kadın arkadaşım."

Wesley kanepeye doğru yürüdü ve siyah-beyaz çizgili minderlere gömülerek oturdu. Başı dönüyor, yorgun ve kaybolmuş hissediyordu. Biliyordu ki Bir şeyler yemesi, kan şekeri kontrol etmesi, kendine bakması gerekiyordu. Ama bunun için ne enerjisi ne de isteği vardı.

"Nora'nın da pek kadın arkadaşı yok. Kadınlardan korktuğunu söylüyor."

"Ondan korkmuyorum. Belki korkmalıyım ama korkmuyorum." Grace koltukta onun yanına oturdu ve evlilik yüzüğünü parmağında döndürdü. "Zachary'yle ayrıldıktan sonra yeniden bir araya geldiğimizde, en yakın arkadaşlarım onu geri aldığım için bana çok kızmışlardı. Amerika'ya kaçmış, başka bir kadınla ilişki yaşamıştı. Ben onu affettim ama onlar affetmedi. Onu affetmiş gibi görünen tek kişi bizim için gerçekten mutlu ol-" "Nora."

Grace başıyla onayladı. "İkimiz için de iyi bir arkadaş oldu. Endişeden midem bulanıyor. Zachary Avustralya'da bir konferansta ve şimdi Amerika'da görmek istediğim tek arkadaşım... Tanrım, Wesley, neler oluyor burada?"

"Muhtemelen sana söylememeliyim." Öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayayıp alnını ellerinin arasına aldı. Hiç bu kadar hasta, yorgun ya da korkmuş hissettiğini hatırlamıyordu. "Ama sanırım artık bunun bir önemi yok. Kingsley ve Søren ergenlik çağındayken ilişki."

"Sevgililer miydi?"

"Evet. Bu. Birlikte okula gidiyorlardı. Katolik okuluydu, değil mi?"

"Evet, ."

"Bu kulağa tanıdık gelmeye başladı."

Wesley ona hikayeyle ilgili bildiklerini anlattı. Kingsley ve Søren'in aşık olması, kız kardeşi Marie-Laure'un ziyarete gelmesi, Søren'in onunla evlenmesi ve böylece

Kingsley ile artık bir okyanus kadar ayrı yaşamak zorunda kalmayacaklardı. Ama kız kardeşi Søren'e aşık olmuştu ve *onun* da kardeşini sevdiğini keşfettiğinde...

"Sahte ölüm numarası mı yaptı?" Grace hayretle sordu.

"Onunla aynı renk saçları olan bir kaçağı öldürerek. Cesedin üzerinde evlilik yüzüğü vardı. Kimse başka biri olduğunu tahmin bile etmedi. Kingsley kız kardeşinin sınırı geçerek Kanada'ya gittiğini ve bir süre Quebec'te yaşadığını düşünüyor. Ona göre kız dünyadaki en güzel kızmış. Ona bakacak zengin bir adam bulmak kolaydı."

"Ama bütün bunlar neden? Bunca yıldan sonra neden şimdi Nora'yı alıyorsunuz?"

"Hiçbir fikri yok. Onu neyin de bilmiyor. Bir şey olmuş olmalı."

"Søren şimdi nerede? Onunla konuşabilir miyim?"

"Kingsley'in yatak odasında. Üçüncü katta. Koridorun en sonundaki kapı." Grace ayağa kalktı.

"Yine de ondan pek bir şey öğrenebileceğini sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Grace kapı aralığından sordu.

"Bilinci yerinde değil."

"Ne?"

"Kingsley ona bir şey verdi. Görünüşe göre Søren polisleri ve dünyanın geri kalanını arayacaktı. Kingsley bunun şimdiye kadarki en kötü fikir olacağını söyledi."

"Bilinci yerinde olsun ya da olmasın, biri onu kontrol etmeli." "O tamamen sizindir."

Grace gitmeye başladı ama kapının eşiğinde duraksadı. Arkasını döndü, ona doğru geldi ve alnına hızlı bir öpücük bıraktı.

"O iyi olacak. Ona güveniyorum," dedi Grace onun omzunu sıkarak. Bu, gün boyunca birinin ona yaptığı ya da söylediği ilk nazık şeydi. Sadece minnettarlığından bile ağlayabilirdi.

"Teşekkür ," dedi ve konuşmakta zorlandı. Grace de bir şey söylemedi, sadece odadan çıkmadan önce ona gülümsedi.

Wesley ön odada tek başına dua etti. Çaresizce dua etti, bir mucizeden başka ne için dua edeceğini bile bilmiyordu. İhtiyaçları olan şey buydu.

Şimdi. Bir mucize. Tanrı'dan bir işaret. Onlara her şeyin gireceğini, Nora'nın güvende olacağını, her ne kadar öyle hissettirse de dünyanın Tanrı'nın kontrolünden çıkmadığını söyleyecek bir şey.

Wesley yakınlarda bir yerde bir araba kapısının çarpma sesini duydu. Görmezden geldi.

Nora burada olsaydı ona rahatlamasını, derin nefesler almasını ve Kendine dikkat et. *Benim için bu kadar endişelenmeyi bırak*, derdi Nora ona, binlerce kez demişti. *Ben büyük bir kızmım. Kendi başımın çaresine bakabilirim.*

Ama onunla ilgilenmesi gerekiyordu. Søren Nora'yı ona emanet etmişti ve o da otuz yıllık kını olan bir deli tarafından kaçırılmasına izin vermişti. Ve şimdi kendini terk edilmiş hissediyordu. Nora'yı kaybetmek, ona daha iyi bakmadığı için aldığı bir cezaydı. Onun yanında Søren'in yanında olduğundan çok daha güvende olacağını düşünmüştü ama şimdi gitmişti. Ondan çalınmıştı. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı, hepsini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Lütfen, diye bir kez daha dua etti. *Beni hala dinlediğine dair bir işaret ver.*

Wesley o sırada bir ses duydu, ön kapı çalınmıştı. Başka birinin evinde kapıyı açıp açmaması gerektiğini bilmeden bekledi. Ama sonra ses tekrar geldi, bu kez daha yüksek sesle. Kapının zili vardı. Neden onun yerine kapıyı çalıyordu?

Kapıya gitti ve açtı. Bir kız sahanlıkta kıvrılmış yatıyor, yüzündeki kesikten kan akıyordu.

Gözlerini açtı; parlak mavi , zeki ve korkmuştu. "Alo?" Diz çöktü ve onunla yüz yüze görüştü.

"Bir mesaj iletmem gerekiyor," dedi, sesi garip bir şekilde aksanlıydı.

"Kimden?" Belki de olmuştu. Nihayet. Tanrı'dan bir mesaj.

Kaçıranlar.

"Tanrı'dan."

KALE

Grace evin erkeklerini kendi bırakarak üçüncü katın koridorunda yürüdü. Hepsi dehşet içindeydi -Wesley, Griffin, onu eve alan kişi, hatta Kingsley bile. korkularını gizleme konusunda diğerlerinden daha fazla pratik yapıyor.

Nora... Grace, uzak durması için uyarıldığı yatak odasına yaklaşıırken onun adına dua etti. Dua etmek için başka hiçbir kelime bulamıyordu. Dua edebileceği tüm olasılıklar hayal edilemeyecek kadar korkunçtu. Wesley, Nora'nın Kingsley'in kız kardeşinde olduğunu söylemişti. Kız kardeşi... bir kadın. Bir erkek tarafından kaçırılmasındansa bir kadın olması daha iyiydi. Kaçırılan bir kadın... kesinlikle kız kardeşinin yardımını vardı, etrafında erkekler vardı. Tek başına bir kadının Nora Sutherlin'i edebileceğini düşünmek imkansızdı. Yüce Tanrım, Nora. Şu anda Nora'ya neler olabileceğini düşünmek bile Grace'in midesini bulandırıyordu.

Kingsley'nin yatak odasının kapısının önünde Grace durdu ve bir an için ne yaptığını düşündü. Sadece onu görmek istiyordu... bu adamı, Bu rahip, genelde korkusuz olan kocasının korktuğunu itiraf tek kişiydi. Nora, Grace'e son derece özgür bir ruh gibi görünüyordu.

Siyah yelkenleri uçuşan deri çizmeleriyle dünyanın bir ucundan diğerine. Yine de Søren'den bahsederken ona sahip olan adam diyordu. Nora'ya sahip olmak kulağa nükleer bir bombaya sahip olmak kadar tehlikeli geliyordu. Değerli ve güçlü olabilirdi ama kim böyle bir şeyi kendi çatısı altında isterdi ki?

Grace kapının tokmağını çevirdi ve içeri baktı. Küçük bir lamba açık bırakılmıştı ve soluk altın rengi ışık odayı dolduruyordu. Odanın sonunda yerde Büyük kırmızı yatakta, sarışın başını dua eder gibi eğmiş bir adam oturuyordu. Kapı açılırken hafif bir gıcırtı duyuldu ama yerdeki adam kıpırdamadı. Kingsley ona her ne ilaç verdiyse, belli ki etkisi henüz geçmemişti.

Kapıyı kapatan Grace, adama daha iyi için yaklaştı. Kalbi sempati ile kasıldı. Acı içinde kıvranıyor olmalıydı.

geldi. Yerde oturmak rahatsız edici olmalıydı ve daha da kötüsü, uyandığında Nora'nın hâlâ olmadığı bir dünyada olacaktı. Grace onun yanında yere diz yüzünü inceledi.

Tanrım, Nora hiç de abartmıyormuş. Yakışıklı mı?

Bu adama yakışıklı demek, Einstein'ın yaptığı işlerde oldukça iyi olduğunu söylemek gibi bir şey olurdu. O kadar yakışıklıydı ki, ondan bir özür dilemesini istedi. Sarı saçları insanın parmaklarını geçirebileceği kadar uzun ama yine de ona medeni bir hava verecek kadar kısaydı. Nora onun tehlikeli olduğunu söylemişti ama Grace onda bir tehdit görememişti. Kesinlikle uzun boyluydu. Otururken bile

Elleri arkadan kelepçeli halde yerde yatarken Grace onun 1.80'den uzun olduğunu söyleyebiliyordu. Ama hayır, kesinlikle tehlikeli değildi. Aslında oldukça nazık görünüyordu, özellikle de gözlerinin çevresi. Nora sık sık onun kilisedeki herkese eşit saygıyla nasıl davrandığını, yargılamadan nasıl dinlediğini, çocuklara nasıl

Yetişkinleri çocukmuş gibi affettiğini, onlara kendini nasıl verdiğini, verdiğini ve verdiğini ve karşılığında hiçbir şey istemediğini, sadece tüm nimetlerin Tanrı'dan geldiğini hatırlamalarını, kılık değiştirmiş olanları bile.

Hayır, kesinlikle tehlikeli değildi. Belki sadece Nora'ya zarar vermeye çalışan biri için. Ama onu bir tür vahşi hayvan gibi bu yatak odasına kilitlemek delilikti. Elbette anahtarı bir yerlerde bulabilirdi. Kelepçeleri açacak, kollarının daha doğal bir pozisyona gelmesine izin verecekti.

Grace ayağa kalktı ve etrafına bakındı. İşte oradaydı, kelepçelerin anahtarı kapının arkasındaki mavi kurdeleye asılmıştı. Uyandığında anahtarın kendisine doğru baktığını görmüş olmalıydı. Kingsley'in bunu yapması çok acımasızcaydı, eğer bunu gerçekten bilerek yaptıysa. İçinden bir ses bunu kesinlikle bilerek yaptığını söylüyordu.

Bir kez daha onun yanında diz çöktü ve arkasına uzandı. Bu pozisyonda anahtarı kilide sokmak zor olacaktı. Neredeyse kollarını adama dolaması gerekecekti. Ama adam onun varlığından habersiz uyumaya devam etti. Bu yüzden Grace yatağa doğru döndü ve adamın vücuduna yaklaştı. Adamın kokusunu içine çekmekten kendini alamadı. Adam serin, temiz, derin bir kış gecesinde yeni yağmış kar gibi kokuyordu. Saçmalık. Ne düşünüyordu ki? Korku ve panik onu açıkça etkiliyordu. Kim kış gibi kokabilirdi ki?

Derin bir nefes aldı, şairin düşüncelerinden sıyrıldı ve anahtarı adamın kalçasına başladı. Bileğindeki kelepçeyi buldu ve anahtar deliğinin hafif çukurunu hissetti.

"Neredeyse geldik," diye fısıldadı kendi kendine. "Bunları çıkaracağız."

Bunun üzerine adam başını kaldırdı ve Grace kendini hayatında gördüğü en tehlikeli yüzdeki en sert gözlere bakarken buldu.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Nefes nefese anahtarları bıraktı ve yerde birkaç adım geri çekildi.

"Peder Stearns," dedi, ani korkudan neredeyse nefes nefese kalmıştı. "Çok özür dilerim. Ben sadece-"

"Galler aksanı... Siz Bayan Easton'sınız, değil mi?" Peder Stearns çenesini bir santim daha yukarı kaldırdı ve onun cevabını bekledi. Katolik bir rahip yüzünün her çizgisini incelerken, yerde oturup eteğinin bacaklarının üzerine çıkmasını engellemeye çalışan bir aptal gibi hissediyordu.

"Evet. Ben Zachary'nin eşiyim. Tatildeydim ve Nora'yı aradım. Wesley. cevap verdi..." Kelimeler sinirsel bir enerji dalgası halinde döküldü. "Bana ne olduğunu, nereye gittiğini anlattı. Hemen geldim."

"Eleanor hakkında bir şey duyduk mu?"

Grace'in midesi bulandı. Ona herhangi bir haber için her şeyini verebilirdi.

"Kimse bana bir şey söylemedi."

Peder Stearns başını salladı ve gözlerini kapatarak yatağa yasladı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Grace. "Nora, Zachary ve ben onu önemsiyoruz."

"Bunu söylemeniz çok nazikçe Bayan Easton."

Gülümsedi. "Lütfen bana Grace de. Nora bana senden çok bahsetti."

"Bu kadar gergin olmana şaşmamalı."

Grace sinirli bir şekilde gülerek onun haklılığını

kanıtladı. "Bana sadece iyi şeyler söyledi, söz

veriyorum."

Gözlerini tekrar açtı ve uzun, sessiz bir an boyunca ona baktı, yüzünde bir şey aradı. Ne için, hayal bile edemiyordu. Ama onun bakışlarını pek de umursamıyordu. Uygunsuz olmadan samimi hissettiriyordu.

"Buna inanmayı reddediyorum," dedi sonunda. "Eleanor'u çok iyi tanıyorum." "Belki de her şey başına iyi değildi. Ama kötü bir şey yok. Büyüleyici

Kesinlikle. Genelde kelepçeleri takan kişinin sen olduğunu ima eder gibiydi, kelepçeleri takan değil. İstersen onları çıkarabilirim."

". Ama gibi, bunu tavsiye etmiyorum."

"Neden olmasın?" Konuşmaya başladıkları için kendini biraz daha rahat hissederek ona biraz daha yaklaştı.

"Ben bir pasifistim. Rızaya dayalı olmayan şiddetin hiçbir zaman haklı olduğuna inanmıyorum. Kingsley'i durduğu yerde öldürmemek için pasifist olduğumu hatırlamaya çalışıyorum."

Grace tekrar güldü, bu sefer daha az gergin bir şekilde. "Cinayetin duruma yardımcı olacağını sanmıyorum." "Zarar vermeyebilir."

Bu sözler bir şaka olmalıydı ama Grace onun ses tonunda hiç neşe duymadı. "İstersen şimdi gidebilirim." Grace ayağa kalkmaya başladı. "Böyle davranmak istememiştim.

meraklı, ama seni yerde gördüm ve-"

"Hayır. Gitme. Lütfen."

Sesi o kadar alçakgönüllüydü ki Grace dizlerinin üzerine çökmekten kendini alamadı.

"Tabii ki."

"Kal ve benimle konuş. Kafamdaki tüm düşüncelerden beni uzaklaştır."

Adamın sesinde bir çaresizlik notası duydu.

"Kalacağım. kadar istersen o kadar kalacağım." Grace yerde ona biraz daha yaklaştı. "Kafandaki düşünceler hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu, sanki sınıftaki çocuklardan biriyle konuşuyormuş gibi. "Eğer Benimkilerin yarısı kadar berbatlar, onları dışarı çıkarmak işe yarayabilir."

İlk başta hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini açtı ve sadece kendisinin görebildiği bir şeye baktı.

"Hepimiz dehşete düştük," diye fısıldadı Grace. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Bu tanıdığınız insanların başına gelmez. Bunlar filmlerde ya yabancı ülkelerde olur ve hikayeler filme dönüştürülür ve hepsi deliliktir. On dokuz yaşındayken düşük yaparken neredeyse ölüyordum ve şimdi size söylüyorum, hiç bu kadar korkmamıştım."

"Ölümün yüzüne ilk kez baktığımda on bir yaşındaydım. Yirmili yaşlarımda başında birkaç ayımı bir cüzamlı kolonisinde geçirdim. Kendimi kazdım parmaklarını genç bir çocuğun kesik bileklerine sokarak onu

kilisenin zemininde kan kaybından öldü. Bugünden önce terörü bildiğimi sanıyordum. Yanılmışım."

"Kendime sürekli güçlü kalmam gerektiğini, Nora'nın benim için güçlü olacağını, bu yüzden benim de onun için güçlü olmam gerektiğini söylüyorum. Dağılmak ona yardımcı olmaz. Umutsuzluğa kapılamayız." Cesurca sözler ama Grace'in tek yapmak istediği gözyaşlarına boğulmaktı.

"Umutsuzluğa kapılmayın mı? Bu genellikle benim cümlemdir."

"Sanırım bir rahip bile bazen teselli edici sözlerle ihtiyaç duyar."

"Her zaman, Grace."

Bundan sonra adam sessizliğe gömüldü ve kadın da onun kafasındaki düşüncelerden en onun kadar korktu.

"Aklından neler geçtiğini bilmek istemiyorum, değil mi?"

"Korkunç düşünceler. İntikam. Vahşet. Küçüğüme zarar veren herkese yapmak istediklerim."

"Ona Küçük Olan mı diyorsun?"

"Hep . Tanıştığımızda genç bir kızdı. Çok terbiyesiz bir gençti. Neden bu kadar uzun olduğumu öğrenmek istedi. Sırf ilgi çekmek için bu kadar uzadığımı ima etti."

"Sadece Nora aynı anda hem kaba hem de çapkın olabilir."

"Ona uzun boylu olduğum için Tanrı'nın sesini daha iyi duyabildiğimi söyledim. Uzun boylu olduğum ve O'nu daha iyi duyabildiğim için her zaman beni dinlemesi gerektiğini söyledim. Bu onun pek hoşuna gitmedi. Ertesi gün Mezmur 114'ten bir ayetle karşılık verdi. "Rab küçükleri korur. Tanrı'nın kısa boylu insanları tercih ettiğinin İncil'deki kanıtı. Bundan sonra ona Küçük Olan demeye başladım. Bu ikimizin de onun önce Tanrı'ya ait olduğunu hatırlamamıza yardımcı oldu."

"Ya sen ikinci?"

"Çok yakın bir saniye," dedi ona hızlı ama şeytani bir sırıtış atarak.

"Bunlar iyi düşünceler. Bana iyi söylemeye devam et. Belki seni cinayet eğilimlerinden kurtarabilir ve kelepçelerden kurtarabiliriz."

"Şu anda hiç iyi şeyler düşünmüyorum."

Sessizliğe gömüldü ve gözlerini kapattı. Grace şu anda onun aklından geçenlerin bilmek istediği bir şey olmadığını biliyordu.

"Burada olmamalısın," dedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Burası güvenli değil. Kocanla birlikte olmalısın."

"Zachary Avustralya'da bir konferansta. Ben de Nora dönene kadar hiçbir yere . Kocam beni boşasa da, Kingsley beni tutuklatsa da, okula gitmediğim için kovulsam da umurumda değil, kalıyorum."

"Okulu mu özledin?"

"Ben bir öğretmenim. Okul haftaya başlıyor. Ama ben olsam da olmasam da başlayacak."

"Ne öğretiyorsun?"

"11. Sınıf İngiliz Edebiyatı. On yedi yaşındaki çocuklara Shakespeare öğretmek kedi gütmeye benzemez."

Sonra gülümsedi ve gözlerini açtı.

"Eskiden öğretmendim," dedi. "On on bir yaşındaki çocuklara İspanyolca ve Fransızca öğrettim."

"Kulağa cehennem gibi geliyor."

"Öyleydi. Yine de oldukça hoşuma gitti."

"Bu kendi ödüllendirici bir şey. Yılda bir öğrenciye ulaşırsanız, o anlayış kıvılcımını görürseniz, yetişkin olacaklarına dair o küçük ipucunu görürseniz ve ona bu yolda bir şekilde yardımcı olduğunuzu biliyorsunuz... bu tüm çalışmalara, tüm fedakarlıklara değer."

"Eleanor küçük bir kızken de böyleydi. Onu on beş yaşında gördüğüm an, tam olarak nasıl biri olacağını anlamıştım."

"İlk görüşte aşk olmasına şaşmamalı."

"Aşk, şehvet, korku, merak ve neşe - ne büyük bir neşe. Gençlik yıllarını atlatıp onda gördüğüm kadın olmasını sağlamayı hayattaki görevim olarak kabul ettim."

"Hayatta kalmak mı? Genç olmanın oldukça zor olduğunu hatırlıyorum ama kesinlikle hayati tehlike arz etmiyordu."

"Eleanor'un yılları tipik gençlik yılları değildi."

"Nora'nın hayatı boyunca tipik bir şey yaşadığını sanmıyorum." "Bu doğru bir ifade olur."

"Eğer yardımı , bence onunla iyi bir iş çıkardınız. Oldukça etkileyici bir insan."

"Onu hayal kırıklığına uğratmamaya çalıştım. Hayatındaki diğer herkes öyleydi - babası bir suçluydu, annesi Eleanor'u bir hata olarak görüyordu. Bu bana büyük bir

Onu onlardan almaktan zevk duyuyorum. etmem gerekenden daha fazla zevk."

"Gülümsedin. Şimdi kelepçeleri çıkarmamı ister misiniz?"

"Bunu isterdim ama Kingsley'i hala morgda hayal . Ve tabii ki öfkemi sadece burada olduğu için ona odaklıyorum. Aslında ona kızgın olmadığımı biliyorum. Kendime sürekli bunu söylemeye çalışıyorum."

"Seni kendinden kurtarmaya çalışıyordu. Ne de sen bir rahipsin. Polise, FBI'a ve tüm dünyaya sevgilinizin birinin elinde olduğunu söyleyemezsiniz."

"Eleanor'la olan ilişkim hakkında tüm dünyanın ne düşündüğü umurumda bile değil. Önemli olan tek şey onu geri almak."

"Elbette," dedi eteğini dizinin üzerinde düzelterek. "Ama bu Polis yardımı? Samimi bir soru soruyorum. Eğer yardımcı olabileceklerini düşünüyorsanız, onları kendim arayacağım ve Kingsley'in canı cehenneme."

Peder Stearns gözlerini ondan çevirdi ve nefes verdi.

"Hayır, yardım etmeyecekler. Edemezler. Otuz yıl oldu ama Marie-Laure'un nasıl biri olduğunu unutmadım. Saplantılı bir yapısı vardı. Belli ki intikam almak istiyor. Benden. Kingsley'den. Eleanor intikam aracı olacak. Bir mücevher çalıp gece vakti kaçmaya çalışmıyor. Bize zarar vermek istiyor. Daha önce de öldü. Tekrar ölmekten korktuğunu sanmıyorum. Benim korkum Eleanor'u da yanında götürmeyi planlıyor. Polisin olaya müdahil olması Eleanor'un hayatını daha da riske atacaktır."

"Marie-Laure... Kingsley'in kız kardeşi eşiniz miydi?"

"Karımdı...görünüşe göre karım. Kingsley biz okuldayken onu çok özlüyordu. Anne ve babaları öldükten sonra Marie-Laure ile birbirlerinden başka kimseleri kalmamıştı ve o zaman bile birbirlerinden bir okyanus kadar uzaktaydılar; o Paris'te, Marie-Laure Amerika'daydı. Onu tekrar görmenin onu mutlu edeceğini düşündüm."

"Okulunuza mı geldi?"

"Onu buraya getirmeyi ben ayarladım. Birbirlerini görmeyeli bir yıldan fazla olmuştu-ağabey ve kız kardeş. Ve yeniden bir araya gelmelerinin üzerinden bir hafta bile geçmeden Marie-Laure bana aşık olduğunu açıkladı."

"Bu büyük bir şok olmuş olmalı. Sen ve Kingsley için." "Hoş olmayan bir şoktu. Kalbim çok başka yerlerdeydi ama kızı incitmek istemedi. Kingsley onu tekrar yanına aldığı için çok mutlu görünüyordu. O günü dün gibi hatırlıyorum. Tek başıma yürüyüşe çıkmıştım. Marie-Laure beni takip etti, bana katılıp katılamayacağını sordu. Daha bir mil gitmiştik ki durdu ve bana aşık olduğunu itiraf etti. Sakin ve mantıklı çalıştım. Ona üzgün olduğumu ama aynı şeyleri hissetmediğimi söyledim. Ama bunu kişisel algılamamalı. Ona, onu başka birinin sevebileceği gibi sevemeyeceğimi söyledim. Umurunda olmadığını söyledi."

"Önemsedi. Yemin ederim, önemserdi."

"Ona eğer isterse evlenebileceğimizi ama bunun sadece ismen bir evlilik olacağını söyledim. Ona evlenirsem alacağım güven fonundan bahsettim. O ve Kingsley her kuruşuna sahip olabilirler. Tanrı biliyor ki babamdan bir kuruş bile istemedim. Karşılığında ondan hiçbir şey istemeyecektim. İsteddiği kişiyle istediği kadar özgür olabilirdi. Tek istediğim, okul yılını Saint Ignatius'ta tamamlamama izin vermesiydi. Yasal nedenlerden dolayı en azından birkaç ay birlikte yaşamamızın daha iyi olacağını düşündüm."

"Bunu kabul etti mi?"

"Hemen. Anladığını ve teklif etmemin nazık bir davranış olduğunu söyledi. Nazık, dedi. Daha çok aptalca ve budalaca. Ben çok sık aptal olmam, Grace. Bu aptalcaydı."

"Sen aşıktın, aptal değil. Bunlar aynı semptomlara sahip iki farklı hastalık."

"Aşk olmuşum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ona söylemek istedim ama Kingsley beklemek istedi. Eninde sonunda anlayacağını düşündüm."

"Ama anlamadı." Bu bir soru değildi. Marie-Laure Nora'yı kaçırdıysa, belli ki kadın anlamamıştı.

"Düğünümüzde öpüşmemize bile izin vermedim. Şartlardan biri de buydu. Kingsley'in bunu görmesinin onu çok inciteceğini biliyordum. Yine de düğün gecemizde, yalnız kaldığımız anda kendini bana attı.

Ona söylediğim her şey, kabul ettiği her şey, hiç gibi davrandı. Sanki o gün ormanda ona söylediğim tek söz 'Evlenebiliriz'miş gibi davrandı."

"Aşk size tünel görüşü verebilir. Zachary ile bunu yaşadığımı biliyorum. Sadece olasılıkları gördüm, tehlikeyi asla."

"Aşk Marie-Laure'u çok tehlikeli yaptı. Bana sürekli dokunurdu. Bundan nefret ederdim. Özellikle de uykumda dokunulmaktan." Gözlerinde bir şey parladı - belki de eski bir anı, hem de çok kötü bir anı.

"Onun tekliflerini geri çevirmek zor muydu? Ne de olsa, Kingsley'e benziyorsa, çok güzel olmalıydı."

"Pek çok kişi öyle olduğunu düşünüyordu. Bazıları onu gördükleri en güzel kız ilan etti. Ama benim hiç ilgimi çekmedi. Hem de hiç. Tüm güzelliği dışındaydı. Kingsley önemseydiği için ben de onu önemsedim. Bu hepsi buydu."

"Eminim eninde sonunda fikrini deęiřtireceęini dūřünmüřtür. Kadınlar bunu yapar, deęiřmeyecekleri halde kendilerini erkeklerin deęiřeceęine ikna ederler. Eęer Marie-

Laure kendi gūzellięinin gūcūne inanıyordu, eminim fikrinizi deęiřtirebileceęini dūřünmüřtür. Deęiřtiremedięinde egosuna būyūk bir darbe indirmiř olmalı."

"Belli ki pek memnun olmamış."

"Būyle kadınlardan payıma dūřeni aldım. Gūzel, tehlikeli kızlar. Ayaklarına kapanmayan her erkek... bunu hakaret ve meydan okuma olarak gūrūyorlardı."

"Gūzel sanki siz deęilmiřsiniz gibi bahsediyorsunuz. Sizi temin ederim, ōylesiniz. Çiller ōzellikle hoř bir dokunuř."

Grace odadaki loř ıřıęın yūzūndeki allıęı gizledięini umuyordu.

"Sana katıldığımdan emin değilim. Kocam katılırdı ama Zachary bir çil fetişisti, eęer būyle bir řey varsa."

"Kocanız ve ben kadınlar konusunda mūkemmел bir zevke sahibiz."

Bu ima karşısında kızarması derinleşti. Grace derin bir nefes aldı. *Korkma*, diye uyarmıştı Nora. şimdi nedenini biliyordu.

"Nora senin hakkında haklıydı."

"Ne hakkında?" Peder Stearns sordu. "Yoksa bilmek istemiyor muyum?"

"Benimle oynayacağınızı, aklımla oynayacağınızı sūyledi. Kocamın Nora ile yattığını bildiğinizi ima ettiniz. Tepkimi ōlçmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Belki de. Kocasının birlikte olduğu bir kadınla bu kadar ilgilenmek tipik bir eş davranışı değildir."

"Benimle istediğin kadar akıl oyunu oynayabilirsin. Nora'yı ōnemsiyorum. Evliliğim onun sayesinde hiç olmadığı kadar iyi. Evliliğimizde ilk kez ikimiz varız. Ben ve Zachary. Ben, Zachary ve onun suçluluğu değil."

"Hanımefendi mu itiraz ediyor?" Peder Stearns gūzlerini ona dikti ve Grace bakışların yoğunluğu altında kıvrandığını hissetti.

"Hayır, ben sadece gerçeęi sūyluyorum. Nora'yı seviyorum. O çok sevdięim bir arkadařım ve Zachary'nin senin 'nla geçirdięi geceden ōnce bile yattıęımı dūřūnūrsek, aramızdaki her řeyin affedildięini dūřūnuyorum. Ve Nora senin hakkında kesinlikle haklıydı."

" miydi?"

"Bana senin yanında korkmamamı söyledi. Kedi nanesi oynucağı olan bir kedi gibi onunla oynayacağını söyledi."

Bunun üzerine odayı sıcak, zengin ve erkeksi bir kahkaha doldurdu. Grace'in vücudundaki her sinirin hazırda durup birini selamlamak istemesine neden oldu.

Sonra kahkahası kesildi ve Peder Stearns tekrar gözlerini kapattı. Bir kez daha başını yatağa yasladı. Dua ediyor gibiydi.

"Bağışlayın beni Grace," diyerek özür diledi. "Yapmamaya çalışıyorum-" doğru kelimeyi arıyor gibi görünürken durakladı "- bu yönümü isteksiz ya da şüphelenmeyenlere bulaştırmamaya çalışıyorum. Korkarım zaman zaman ortaya çıkıyor."

Grace tekrar ona biraz daha yaklaştı, böylece bacakları sadece santim aralıklarla. Uzandı ve bir elini dizinin hemen üstünden kalçasına koydu. Zachary'ye destek ya da teselli verirken milyonlarca kez bu şekilde dokunmuş olması dışında, onu bunu yapmaya iten şeyin ne olduğundan emin değildi.

"Neredeyse yirmi yıldır sevdiğin kadın kaçırıldı. Uyuşturuldu ve bir yatağa kelepçelendin. Sen Katolik bir rahipsin ve eğer bunlardan herhangi biri ortaya çıkarsa, itibarın ve kariyerin mahvolacak. Lütfen..."

Grace onun bacağını sıktı ve elinin altında çelik gibi sert kaslar hissetti. "Lütfen benden özür dileme. Tanrı biliyor ki bu korkunç duruma yardımcı olmak için hiçbir şey yapamam. En azından sempatik bir kulak olabilirsem, o zaman lütfen bana ne yapman gerekiyorsa yap."

Peder Stearns kaşlarını ona doğru kaldırdı ve Grace Odadaki gölgeler köşelere kaçışıyor ve sırtlarını duvara .

"Öyle demek istemedim," dedi titreyen elini bacağından çekerken.

"Bundan emin misin?"

"Berbatsın. Cidden," dedi, gerginliğini atmaya çalışarak. "Şimdi kelepçelerini çıkaracağım ama pişman olacağımı söyleyebilirim."

"Yapacaksın."

Adam yatağın arkasına uzanıp anahtarları tekrar bulduğunda, "Senin gibi biri nasıl konsantre olabilir ?" diye alay etti. "Kadınları korkutmaktan zevk alıyor olmalısın."

"Erkekler de. Kocanıza sorun." "Oh, o bana söyledi."

"Ondan özür dilemeliyim. Tanıştığımızda kendimi gereksiz yere bölgeci hissediyordum. Eleanor dünyamıza asla yabancıları sokmazdı. Ona bu yönünü göstermek için onun için çok özel biri olması gerektiğini biliyordum. Sinirimi Zachary'den çıkardım."

"Özür dilemeyin. Sayısını unuttuğum kadar çok yazarın egosunu paramparça etti. Senin onunkini biraz parçalaman sadece şiirsel bir adalet."

"Erkek egosuna hiç sempati , değil mi?"

"Tabii ki hayır. Ben bir karıyım. Onu biraz korkutmuş olmana sevindim."

"Korkmuş görünmüyorsun."

"Öyleyim, sizi temin ederim. Ama Nora senin ne kadar korkutucu olduğun konusunda beni uyarmıştı. Kendimi hazırlamıştım."

Sonra gülümsedi, kurnazlık ya da yapmacıklıktan tamamen uzak, içten bir gülümsemeydi bu. "Eleanor benden uzaktan yakından korkmuyor bile."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum." Grace dizlerinin üzerine çöktü ve Peder Stearns'ün arkasına uzandı. Burada on iki yıldır evli yetişkin bir kadındı ve gizli aşkının yanında kendini bir kız öğrenci kadar garip hissediyordu.

"Sizi temin ederim ki bu doğru. Kendimle dünyanın geri kalanı arasına çok yüksek bir duvar örmemin en iyisi olduğunu uzun zaman önce öğrendim. O ve Kingsley, bu duvarı sanki hiç yokmuş gibi görmezden gelen tanıdığım tek iki insan."

Grace'in elleri anahtar deliğini bulmak için uğraştı. Parmak ucuyla buldu ve anahtarı içeri itti.

"Kingsley ve Nora duvarınızı görmezden geldi. Sormak zorundayım... Duvarınızı aşmanın ödülü nedir? Yoksa bu bir ceza mı?"

"Hem ödül hem de ceza." "Nasıl yani?"

Peder Stearns başını ona doğru çevirdi ve kelepçeler açıldı. O anda yüzleri birbirine o kadar yakındı ki, kadın bir santim eğilse öpüşeceklerdi.

"Onları becerdim."

Grace dizlerinin üzerine oturdu, anahtarlar elinden düştü.

Peder Stearns kollarını kavuşturdu ve kelepçeleri çıkardı. Bileklerine masaj yaptı ve Grace adamlarının siyah kelepçelerinin altından mor çürüklerin çıktığını görebiliyordu. Uyuşturulmuş olsa bile mücadele ettiği belliydi.

"Teşekkür , Grace." Peder Stearns ayağa kalktı. "Artık Kingsley'i öldürmek . En azından her zamankinden fazla değil."

" ederim, Peder." Grace'in sesi titriyordu ama Peder Stearns bunu belli etmeyecek kadar kibardı. Belki de bu gece Grace'in aklıyla yeterince oynamıştı. Yazık. Bunu şimdiden özlemişti. En azından bu onu birkaç dakikalığına içini kemiren dehşetten uzaklaştırmıştı.

Bir elini ona doğru uzattı, kızın kendine itiraf etmekte rahat hissettiğinden daha büyük bir zevkle tuttuğu bir eldi bu.

"Bana Søren diyebilirsin. Öyle demeni tercih ederim."

"Elbette... Søren. Nora sana hep böyle sesleniyor. Kıkırdamak istemeden sana 'Peder Stearns' diyemediğini söylüyor," dedi ayağa . Yerde otururken buruşmuş olan giysilerini düzeltti. "Søren bir Danimarka ismi, değil mi? Ne anlama geliyor?"

"Sert' anlamına geliyor. Benim için iyi bir isim olduğu söylendi."

" fikirde değilim. kadar sert olduğunu sanmıyorum." "Dikkatli ol Grace...

Duvarın arkası tehlikelidir."

Ses tonu alaycıydı ama sözlerinde gerçek bir uyarı duydu, bu uyarıya kulak vermeye karar verdi.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu, konuyu değiştirmenin en iyisi olacağına karar vererek "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Yapabileceğimiz tek şey beklemek. Bir haftadır bizimle oyun oynuyor. Fotoğraflar gönderiyor, evlere giriyor - kız kardeşimin, Eleanor'un... Kingsley'in ofisinden bir dosya çaldı. Bu kadın bizimle akıl oyunu oynamak istiyor. Eleanor hayatta kaldığı sürece

Marie-Laure oyun oynamaktan keyif alıyor."

"O iyi olacak. Nora iyi olacak," dedi Grace tekrar, Nora'dan çok onun iyiliği için. "Yani bunu atlatabilecek bir kadın varsa o da Nora'dır. Öyle değil mi?"

"Güçlü, zeki ve kurnaz. İyi eğitilmiş. Kendini savunmak zorunda kalırsa, . İnsanlara nasıl zarar vereceğini ve onları nasıl kötü yaralayacağını biliyor. Gençken birkaç kavgaya karışmış ama bir yetişkin olarak hiç zarar görmemiş. kimsenin rızası olmadan. Şimdi buna mecbur kalabilir." Adam durakladı ve Grace onun iri ellerinin yumruk şeklinde kıvrılmasını izledi.

parmaklarını bir kez daha. "Onu bundan kurtarmak için her türlü bedeli öderim." Onun elini kendi elinin içine aldı ve bir süre tuttu.

"Yapacağını biliyorum. Bir şey bilmek için her şeyimi verirdim... herhangi bir şey.

Marie-Laure neyi bekliyor?"

"Bilmiyorum. Ama sessizliğin ve beklemenin işkencelerin en kötüsü olduğunu bildiğinden eminim."

"Bitmek zorunda. Bir gün oldu bile. Bir şey-"

Koridorlardaki ağır ayak sesleri Søren'in cümlesinin sonunu kesti. Kapıların açıldığını ve çarparak kapandığını duydu. O ve Søren koridora adım attılar. Kingsley'in ofisine kadar ona eşlik eden adam, Griffin, onu görünce rahatlatarak nefes verdi.

"Søren," dedi adam panik içinde neredeyse nefes nefese kalarak. "Burada seni soran bir kız var."

"Bir kız mı?"

"Aşağıda, ön odada."

Grace'e baktı ve Grace bunun gerçekleştiğini anladı. Nihayet. Marie-Laure oyunu başlatmıştı.

"Sana adını söyledi mi?" Koridorda ilerlerken Søren sordu, Grace de hemen arkasından takip ediyordu.

"Hayır. Ama 18 yaşında görünüyor, sarışın, sesi yabancı ve çok güzel. Kimseye söylemediğin bir kızın var. ne hakkında?"

"Hayır," dedi Søren, adımlarını hızlandırarak. "Ama bir yeğenim var."

10

PAWN

Laila koltukta dizlerini göğsüne çekti ve titredi. Burası neden bu kadar soğuktu? Soğuk muydu? Başının üzerinde bir yerde bir adam başka bir adamla konuşuyordu. İngilizceyi neredeyse anadili Danca kadar iyi konuşmasına rağmen, konuşulanları anlamıyordu. Parazit, beyaz gürültü duydu ve sadece sabit gözlerle kapıya bakabildi.

"Adın ne?" diye sordu nazik bir erkek sesi İngilizce olarak. "Bana adını söyleyebilir misin?"

Sonunda kelimeler paraziti kesti. "Laila," diye fısıldadı.

"Laila. Güzel bir isim. Ben Wes."

"Merhaba, Wes." Gözlerini kırıştırdı ve ona baktı. Gözleri nihayet odaklanmaya başladı ve sonunda onu eve taşıyan kişiyi gördü.

Daha önce sadece bir varlıktı, erkek ve uzun boylu. Şimdi onu görüyordu. Gür sarı saçları, sıcak kahverengi gözleri ve hayatında bir erkekte gördüğü en yakışıklı yüze sahipti. Erkek mi? Belki de değildi. Ondan o kadar da yaşlı görünmüyordu. On dokuz mu? Belki yirmi.

"yerin incindi mi?" Başını salladı.

"sanmıyorum."

"Yüzün biraz kanıyor. Betona sürtünmüşsün gibi görünüyor. Temizleyeceğiz ve iyi olacaksın." "Tamam."

O kadar sessiz bir güvenle konuşmuştu ki, Laila sadece yüzündeki kesiğin iyileşeceğini kastetmiş olsa bile ona hemen inandı.

Adam kızın elini tuttu ve kız bu yabancıнын rahatlatması için çaresizce ona sarıldı. Yine de onun için bir yabancı gibi hissetmiyordu. Ona sormadı

Ona ne olduğu, buraya nasıl geldiği hakkında sorular. Bir şekilde biliyordu. O da bunun bir parçasıydı. Birlikte bunun bir parçasıydılar.

"Laila?" Tanıdık bir ses sisi yarıp geçti ve hemen ayağa kalkarak kendini amcasının kollarına attı. Bir an için

Wes'in gözlerine bakarken hissettiği huzur, sel kapağının kırılmasıyla yok oldu.

Wes onu kanepede kendine doğru çekerken, kadın onun omzuna yaslanarak

hıçkıra hıçkıra ağladı. Boğulurcasına hıçkırıklarının arasında ona hikayeyi anlattı.

Ona sürpriz yapmak için gelmişti. Papaz evine gitmişti. Evde kimsenin olmadığını

düşünmüş. Ayak sesleri duymuş... Bir şey başını örtmüş. Mücadele etti, çırpındı,

ama ne kadar çırpınsa da kurtulamadı. Onu bir arabanın bagajında yere

götürmüşler. Arabada günlerce kalmış gibi hissetti ama muhtemelen sadece birkaç saattti.

Araba durduğunda, birisi onu arabadan indirdi ve gözbağını çıkardıklarında şunu gördü...

"Tante Elle'i gördüm. O ellerinde," diyerek İngilizceye geçiş yaptı. Diğer O konuşurken odaya insanlar gelmişti; kızıl saçlı ve çilli güzel bir kadın ve siyah saçlı, zeytin tenli ve

tehlikeli gözler. En az amcası kadar korkmuş görünüyorlardı, en az onun kadar.

"Kim?" Wes, Laila'nın omzunun üzerinden sordu.

"Eleanor," diye açıkladı Sören, Laila'yı başının üstünden öperek. "Laila ve kız kardeşi Eleanor'u teyzeleri olarak görüyorlar. Devam et, Laila."

"Orada yerde yatıyordu."

"Yaralanmış mıydı?" Wes sordu.

Laila başını salladı. "Kollarında ve yüzünde bazı çürükler var.

Orada başka bir kadın ve silahlı bir adam vardı."

"Kadın neye benziyordu?" diye sordu omuz hizasında siyah saçlı adam. Fransız aksanıyla konuşuyordu. Kingsley, adı buydu. Teyzesi ona, varlığının baş belası dediği yakışıklı Fransız'dan bahsetmişti. Tante Elle'e göre bu bir iltifat gibi gelmişti.

Ona baktı.

"Biraz sana benziyordu." Adam başını salladı ve nefesinin altında küfretti. Odaya sırtını döndü. "Ama daha yaşlı," diye devam etti Laila. "Ve kızgın. Gülümsüyordu ama çok kızgın görünüyordu."

"Ne dedi o?" Amcası kızın yüzündeki saçları fırçaladı.

"Korkunç şeyler söyledi..." Laila, başka kimsenin duymasını istemediği için Danimarka'ya döndü. Amcasına kadının söylediği her şeyi anlattı,

Teyzesinin meydan okuyarak söylediği her şeyi. Ve ona yaptıkları seçimi anlattı.

yapmak zorundaydı. Laila, teyzesinin yaptıklarını ve onu durdurmak için ne kadar güçsüz olduğunu itiraf ederken başını onun göğsüne gömdü.

"Søren?" Çilleri olan kızıl saçlı kadın yaklaştı. "Ne dedi o?"

Laila sadece amcasının anlattığı hikâyeyi İngilizce olarak dinledi. Tante Elle'ye "fahişe" diyen kadınla ilgili kısmı atlamıştı.

"Marie-Laure onları seçmeye zorladı," dedi, sesi alçak ama . "Eleanor ve Lailaya içlerinden birinin ayrılıp bana bir mesaj iletebileceğini söyledi. Diğer eğlence olarak geride kalmak zorundaydı. Eleanor..."

Boğazını temizlemek için durakladı ve Laila tekrar ağlamaya başladı, göğsüne yaslanarak sessizce hıçkırdı.

"Ne?" Wes sordu. "Ne oldu?"

"Eleanor gönüllü olamasın diye Laila'nın ağzını kapattı. Böylece Laila'nın mesajıyla birlikte gitmesine izin verildi."

O sustu ve odadaki hiç kimse konuşmadı. Teyzesinin kurban edilişinin itirafı herkesi dilsiz yapmıştı.

"Kahretsin, Nora..." İlk konuşan Wes oldu. Onun sözleri karşısında irkildi, zamanında konuşamadığını hissetti, özgür kalmasına izin verildiği için ne kadar rahatladığını düşünerek utanç duydu.

"Sana vermem için bana bir not verdi." Laila kot pantolonunun cebini karıştırdı ve bir kâğıt çıkardı. "Sana ölümünü bir hediye olarak verdiğini ve şimdi hediyesini geri aldığını söylememi istedi. Tanrı'nın da sana bir mesajı olduğunu söyledi."

Kingsley gürültüyle ve büyük bir Fransız nefesini verdi. "Peki Tanrı bize ne söyleyecek?" diye sordu.

"Tanrı'nın artık günah işlemek yok dediğini söyledi. Kefaret zamanı."

Laila notu amcasına uzatırken kimse bir şey söylemedi. Hiçbir duygu belirtisi göstermeden, Kingsley'e uzatmadan önce kelimeleri okudu. Kingsley notu onun elinden aldı ve açtı.

"Ne ?" Wes sordu. Laila sorduğu için minnettardı. Okumaya fırsat bulamamıştı. "Bu bir fidiye notu mu? Ne isterlerse ödeyeceğim."

"Fidiye değil." Kingsley notu toparladı. "Ve ne yazdığı önemli değil çünkü bizimle oynamasına izin vermeyeceğiz."

"Ne yazdığı önemli." Wes ayağa kalktı ve Kingsley'e doğru yürüdü. "Nora'yı geri almak için her türlü oyunu oynarım."

"Onun oynamak istediği sen değilsin Wesley," dedi Søren ve Laila başını kaldırıp ona baktı. "Kingsley ve ben onun kızgın olduğu, incitmeye çalıştığı kişileriz."

"Peki bu konuda ne yapacaksın?" Wes gözlerinde öfkeyle amcasına baktı. Daha önce hiç kimsenin amcasına böyle baktığını görmemişti.

"Ne yapmam gerekiyorsa." Amcası bu sözleri basitçe ve hiç düşünmeden söyledi.

korku izi. Nedense korkusuzluğu ve sesindeki sessiz kararlılık onu kendi kaçırılmasından daha çok korkutmuştu.

"Sonra ne olacak?" Wes sordu.

"Onu dışarı çıkaracağım," dedi Kingsley.

"Onu dışarı çıkardın mı?" Wes Kingsley'e döndü. "Sen ve hangi ordu?"

"Bir orduya ihtiyacım yok."

"Ne? Sen Fransız James Bond mısın?" "Tabii ki değilim. James Bond vanilyadır."

"Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedi Wes parmaklarını Saçını. "Kinky James Bond Nora'yı kurtarmaya gidiyor. Teşekkürler ama belki de polisleri işin içine sokmanın zamanı gelmiştir."

"Ölmesini istiyorsan polisi ara. Elbette arayın. Tüm dünya geldiklerini bilsin diye sirenlerini çalmaya bayılırlar. Yapar mısın?"

Böyle birini öldürmenin ne kadar kolay olduğunu..." Kingsley elini kaldırdı ve parmaklarını yüksek sesle Wesley'nin kulağına doğru şaklattı, o kadar yüksek sesle ki Wesley irkildi. "İşte böyle. Sesin hızı saniyede 342 metredir. Bir merminin hızı ise bunun dört katıdır. Onlar daha kapıyı çalamadan ölmüş olacak. I Sana söz veriyorum, o korunuyor. Her saatin her dakikasında silahlı biri ona atış mesafesinde. Yanlış bir adım eşittir bir kurşun."

"Bir şeyler yapmak zorundayız. Nerede olduğunu bile bilmiyoruz," dedi Wes.

"Ben biliyorum." Laila doğrulup yüzünü sildi. "Nerede olduğunu biliyorum."

"Nerede?" Wes ona baktı ve kız onun gözlerinde umut gördü.

Laila uzandı ve kolyesini çözdü. Madalyonu çevirerek açtı ve amcasına uzattı.

"Şu oda."

"Hangi oda?" Kızıl saçlı kadın amcasının omzunun üzerinden eğildi ve resme baktı. Laila'nın bakmasına gerek yoktu. Gümüş yadigâr madalyonu hayatı boyunca takmıştı, içindeki fotoğrafları kendi yüzünü tanıdığından iyi tanıyordu. Madalyonun bir yüzünde büyükannesinin yeni doğmuş bir bebekken annesine sarıldığı bir resim vardı. Diğer tarafında ise

Madalyonun içinde büyükannesinin amcası Søren'i yeni doğmuşken kucağına aldığı bir fotoğraf vardı. Büyükannesi zaman zaman baktığı fotoğraflardan oluşan bir kutu saklıyordu. Hepsi aynı odada çekilmiş gibiydi; şömineli bir kütüphane. Altın rengi duvarlar, yeşil perdeler. Bir keresinde büyükannesine bu konuyu sormuş ve büyükannesi Amerika'da yaşadığı dönem hakkında konuşmak istemediğini söylemişti. Büyükannesi hüzünlü bir gülümsemeyle, önemli olan tek şeyin oğlunu o ülkede kaybetmiş olması olduğunu söylemişti. O her şeyi telafi etmişti.

"Emin misin?" diye sordu amcası.

Başını salladı. "Mormor'un kutusundaki resimleri gördüm. Şöminenin yanında oturup sana sarıldığı bir fotoğraf vardı. Gülümsemiyordu. Ama madalyonumdaki odaydı, Tante Elle'in bulunduğu oda. Öyle olduğunu biliyorum."

"Søren?" Wes'in sesi amcasının başını madalyondan kaldırmasına neden oldu.

"Eleanor üvey kız kardeşimin evinde. Elizabeth'in evinde."

"Kız kardeşinin evi mi?" Wes sordu. "O da mı bu işin içinde?"

Søren başını salladı. "Hayır, Elizabeth'e ülkeyi terk etmesini ve seyahat etmesini, hareket halinde kalmasını söyledim. Böyle bir şey olmasından korkuyordum. O ve oğulları geçen hafta ayrıldılar. Evde değil. Bunun bir parçası değil."

"Kız kardeşinde olduğundan emin miyiz?" Kingsley sordu.

"Evet." Søren Kingsley'e baktı, o da sanki Søren ona bir tür telepatik mesaj vermiş gibi başını salladı.

"Gidelim o zaman," dedi Kingsley. "Onu arayacağım." "Kimi arayacaksın?" Wes sordu. "Nereye gideceğiz?"

Kingsley pantolonunun cebinden bir telefon çıkarırken, "Kız kardeşinin yanında yaşayan bir arkadaşımız var," diye açıkladı. "Sadece on mil uzakta. Daha yakın olursam daha iyi plan yapabilirim. Birkaç kez gelip gitmem gerekebilir. Bir üsse ihtiyacım var. Evi mükemmel."

"Arkadaşın mı? Bu adama güvenebilir miyiz?" Wes hem Kingsley'e hem de amcasına saldırgan bir şekilde baktı. İlk kez onun kim olduğunu, teyzesi için ne ifade ettiğini ve onu bu kâbusun bu kadar derin bir parçası haline getiren şeyin ne olduğunu merak etti.

"Ona güvenebiliriz. Bana borçlu. O da ona borçlu." Kingsley telefonundaki numaralar arasında gezinirken Søren'e başıyla onay verdi. "Ve en çok da kayıp *Maitresse*'e borçlu."

Laila havada bir heyecan hissetti. Heyecan değil, hayır. Daha çok beklenti ve hatta bir ölçüde rahatlama gibiydi. Artık bir şey biliyorlardı,

daha önce bildiklerinden daha fazla şey biliyorlardı. Ve daha da fazlası, teyzesini kaçıran kadının bilmediği bir şeyi biliyorlardı. Onu nerede bulacaklarını biliyorlardı.

"Sana hiçbir şey borçlu değil," dedi amcası bariz bir öfkeyle.

"Beni kendi yatak odamdan kovdu. Bana borçlu."

"Kim o? Nora'nın hayatı söz konusu. Polisi aramama bile izin vermeyeceksiniz-"

"O bizim tarafımızda, söz veriyorum," dedi Kingsley. "Güven bana, onu seveceksin. Hoş ve sıkıcı biri. Evli, bir aile babası. Hatta... onurludur." Kingsley son kelimeyi ağzında kötü bir tat bırakmış gibi söyledi.

"İyi ve onurlu bir aile babası mı?" Wes tekrarladı, Kingsley'nin böyle biriyle ilişki kurmasına tamamen şaşırılmış gibiydi. "O zaman neden onunla arkadaşsın?"

"Çünkü çok sapık biri ve ben de onun ilk karısını sıkıştırdım." "Kingsley, lütfen," dedi Søren kaşlarını çatarak.

"İşte bu yüzden evime çocuk girmesine izin vermiyorum." Kingsley Laila'ya göz kırptı. "Herkesi vanilyaya çeviriyorsun."

"Artık on sekiz yaşımdayım," diye itiraz etti Laila.

"Ben de ondan bahsediyordum." Kingsley elindeki telefonla Wes'i işaret etti. Laila, gözlerini deviren Wes'e gülümsedi.

Kingsley telefonu kulağına götürdü. Kingsley şeytanın kendisi gibi sırıtırken diğer uçtaki biri cevap verdi.

", Daniel. Bize olan borcunu ödemek için arıyorum."

İkinci Bölüm

EN PASSANT

KRALİÇE

Nora bir saat gibi gelen bir süre boyunca yeşil perdeli odada volta attı. , ağzını tıkamamışlar ya da bağlamamışlardı; sadece serbestçe yürümesine izin vermişlerdi. Önce pencereyi denedi ama kilitli ve parmaklıklı olduğunu gördü. Bu şekilde çıkmak için bir kaynak makinesine ihtiyacı olacaktı. Kapı çok tehlikeli görünüyordu. Herhangi biri arkasında durmuş, gördüğü anda ateş etmeyi bekleyen bir silahla bekliyor olabilirdi. Yine de, bir ya da iki saat içinde kimse onu almaya gelmezse, deneyecekti. Bir köşeye büzülüp ağlamaktansa ayakta ölmek daha iyiydi.

Paniğe kapılmamaya çalışarak odanın içinde dolaşmaya devam etti. Neredeydi? Bilmesi gerektiğini hissediyordu. Mobilyalar zarıftı ama eski ve modası geçmişti. Evi 1960'larda birinin dekore ettiğini ve o zamandan beri kimsenin dekoru güncellemeye zahmet etmediğini tahmin ediyordu. Bu odaya bir hava veriyordu.

ürkütücü bir , sanki başka bir zamana düşmüş gibi. Ya da zaman bu odada durmuştu. Adımlarını atarken, muhtemelen mobilyalar kadar uzun süredir bu odada yitip gitmiş olan eski, bayat havayı itiyordu.

Ne haltlar dönüyordu? Søren'in Marie-Laure ile evliliği hakkında her şeyi bildiğini sanıyordu. Otuz yıl önce, Søren

Marie-Laure, Kingsley'duymak istediğini bildiği *Je t'aime* yerine *Paris'ten* Kingsley'i ziyarete geldi. Søren ona, Marie-Laure ile evlenme olasılığını hiç düşünmediğini söyledi.

Kingsley onun yanında mutlu ve evliliği düşündüğünde bunun mükemmel bir çözüm olabileceğini fark etti. Ama Marie-Laure, Søren'in onu asla sevmeyeceği yönündeki uyarılarını dikkate almamış ve ona sırlıslıkla aşık olmuştu.

Sırlıslıkla... Nasıl başlamıştı. Nora nasıl bittiğini düşündü. Marie-Laure'un Søren ve Kingsley'i samimi bir anda yakalaması... Marie-Laure kış ormanında şok ve keder içinde koşuyordu. Buzda kaymıştı, belki de -belki de basit bir kayma değildi-

ve yüz metre dalarak ölmüş, bedeni aşağıdaki bir kayaya çarparak parçalanmış. Şimdi bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Marie-Laure uzun zaman önce öğrenmişti.

Kingsley ve Søren'in sevgili olduklarını öğrendiği o andan önce. Onlara bir iyilik yaptığını mı düşünüyordu? Ölecek ve Søren'i dul bırakacak, o ve Kingsley birbirlerinin kollarına düşecek ve sonsuza dek birlikte mutlu mu olacaklardı?

Onlara ölümümü bir hediye olarak verdim... ve şimdi hediyemi geri alıyorum.

Nora kafeste volta atmayı bırakıp tekrar pencereden dışarı baktı ve parmaklıkların arasından dışarı baktı. Yıldızlar gece gökyüzünde dans ediyordu. kaçtı? Ne kadar zamandır buradaydı? Kentucky'de Wesley'le birlikte ahırda giydiği kıyafetlerin aynısını giymişti. At binerken giydiği siyah yılan derisi kovboy çizmeleri hâlâ ayağındaydı. Hala...

Nora sol eline baktı. Yüzük parmağında, pencerenin dışındaki gökyüzündeki yıldızları gölgede bırakan bir elmas vardı.

"Wes..." diye fısıldadı yüzüğe bakarak. Tanrım, zavallı Wesley. Şu anda panikten aklını kaçırmış olmalıydı. Ne yapmıştı ki? Polisi aramamış olması için dua etti. Polisin olaya karışması işleri daha da kötüleştirirdi. Bu kadın deli olabilirdi ama tehlikeli derecede deliydi. Sahte bir ölüm düzenleyip otuz yıl boyunca kendine bir hayat kuracak kadar zeki olmalıydı. Marie-Laure Søren'den intikam almak istiyorsa, bu çok kolay olacaktı: Nora'yı öldürmek. Søren'in ona bir şey olmasına izin vermektense kendi kalbinin söküldüğünü görmeyi tercih edeceğini biliyordu. Sirenler çılglık atmaya başlarsa, boğazını kesmek ve hangi gizli cehennem çukurundaysa oraya geri dönmek çok kolay olacaktı. Marie-Laure son otuz yıldır saklanıyordu.

Koridordaki ayak sesleri, belki de sadece birkaç saniye daha yalnız kalabileceği konusunda onu uyardı. Kütüphanenin bir ucunda bir şömine duruyordu ve Şöminenin üzerinde bir sıra antika bronz şömine aleti asılıdır.

Onu aldığı anda garip bir şey hissetti. Ağırılığı onu şaşırtmıştı. Gerçek kütlesinden bile daha büyük bir ağırlığı vardı. İçinde bir tarih hissetti ama nedenini anlamadı. Önemli değildi. Bu bir

Bir kırbaça aynı uzunluktaydı ve onu aynı şekilde kavradı. Kingsley Edge onun eline kırbaç veren ilk erkek olmuştu. Doğru kullanılan bir kırbaç vücuda uygulandığında sadece ateş gibi yakardı ama yanlış kullanıldığında çok fazla zarar verebileceği kesindi. Kingsley'in ona küçük kırmızı atlı ekinlerinden ilkinin verirken söylediği bir numaralı uyarı - asla yüze yaklaşma, asla gözlere yaklaşma. *Hindistan'da bir çocukla tanışmıştım.*

zengin bir adam gözlerine kırbaçla vurunca kör olmuş. Beni dava ettirme, tatlım.

Kapı açılmaya başladı. Nora kapıya doğru yürüdü.

Bir adam içeri girdi.

Nora gözlerine nişan aldı.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa bir saldırı bekliyordu ama bu türden bir saldırı değil. Pirinç çubuğu kafatasına bir santim kala yakaladı ve diğer eliyle Nora'yı bileğinden kavrayıp yere çarptı. Sertçe yere çarptı ve ciğerlerindeki hava boşaldı.

Marie-Laure' alaycı sesi yukarıdan, "Bunun olacağını tahmin etmeliydin Andrei," diye geldi. Nora mücadele verdi ama adam, Andrei, tüm ağırlığını onu aşağıda tutan dizine verince pes etti.

"Geldiğini gördüm. Kasıklarına saldıracağını düşünmüştüm," dedi adam.

Nora dişlerini sıkarak, "CBT'yi sadece para ödendiğinde yaparım," diye homurdandı. Sırtında bu Andrei piçi varken zor nefes alıyordu. Diğer adam, Damon, muhtemelen ıslak olarak elli kiloydu. Bu adam kuru halde iki ton ağırlığındaydı.

"CBT MI?" Marie-Laure tekrarladı.

"Çük ve top işkencesi."

Bir kahkaha odayı doldurdu ve Nora, Marie-Laure'un siyah saten bir denizin içinde yere doğru süzüldüğünü gördü.

"Çok hoşsunuz." Marie-Laure siyah saçlarından bir tutamı Nora'nın yüzünden uzaklaştırdı. "Bu çok iyi. Şu anda çok eğleniyorum. Kocam benim için dans ediyor. Otuz yıl önce onun için dans etmiştim. Şimdi onun için dön."

"Søren'den ne istiyorsun?"

"Sadece bir süre oynamak için." Marie-Laure, Nora'nın saçından bir tutam daha aldı ve parmağının etrafında kız gibi döndürdü. "Ona karşı çok aptalca davranıyorum. Yatağını yaktım. Ve Damon, kardeşimin köpeklerinden birini öldürdü. Kanla bir mesaj bile yazdı." Marie-Laure bir kız öğrenci gibi kıkırdadı. "Bu çok saçma. Hatta ona bizimle ilgili kararını vermesi için Cuma günü öğlene kadar süre verdim. Öğleye kadar. Çok fazla film izledim, değil mi?"

"Ve yeterli terapist yok."

Kazı herhangi bir etki yaratmamış gibi görünüyordu. Marie-Laure sırtıtmaya devam etti. Andrei'ye başıyla işaret ederek, "Onu yukarı çek," dedi. Adam Nora'yı omuzlarından yakaladı. ve onu ayağa sürükledi. "İğrençsin." Marie-Laure Nora'yı bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ve kokuyorsun."

"Fransız şeyini yapıyorum. Haftada bir duş alıyorum."

"Altına işlemek Fransızlara özgü bir şey mi?" Marie-Laure Noraya kirpiklerini kırptırdı ve küçük bir kız gibi burnunu kırıştırdı.

"Beni bayılttığın için senin hatan. İzin verirsen duş alacağım. Evimde güzel bir duş var. Kendi yolumu kendim bulabilirim. Kendim çıkarım."

Suyu test etmek isteyen Nora öne doğru bir adım attı ve Andrei hızlı ve etkili bir şekilde onu duvara doğru itti. İyi bir iş çıkarmıştı - bir noktaya değinmek için yeterince sert itti, kendini incitecek kadar sert değil. Güzel teknik.

"Misafirim olacağına söz vermiştin, unuttun mu?" Marie-Laure ona hatırlattı. "Küçük kız kocama göndereceği mesajla birlikte kardeşime gidiyor. Ve sen de benimle kalıyorsun. Bunu dört gözle bekliyorum. Kadınlarla fazla vakit geçirmiyorum. Erkeklerle birlikte olmayı tercih ederim."

"Benim de pek kadın arkadaşım yok. Daha az drama, daha çok sik. Anladım."

"Konuşmayı hiç , değil mi?" Marie-Laure başını yana eğdi ve sanki uzaylı bir türle karşılaşmış gibi Nora'yı inceledi.

Nora hiçbir şey söylemeyerek cevap verdi.

Marie-Laure başını salladı. "Çok komiksin," dedi onaylayan bir ses tonuyla.

"Bu

très chère. Kocam seni bu yüzden mi seviyor? Onu güldürdüğünüz için mi?"

"Oldukça eğlenceliyim ama beni sevmesinin asıl nedeni bu mu bilmiyorum."

"Herhangi bir teoriniz var mı?" Marie-Laure o kadar Fransızvari bir omuz silkme yaptı ki, Nora onu tokatlamak istedi.

"Hiçbiri mantıklı değil."

"Ben de bunu anlamak istiyorum." Marie-Laure Nora'yı tekrar aşağı yukarı süzdü. "Bilmek istiyorum... neden sen? Uzun zaman önce, *belki de* sadece kendisi gibi bir başkasını, bir erkeği, bir çocuğu sevebileceğini düşünmüştüm. Beni sevmediği için onu affettim çünkü elinde değildi. Hatta kardeşimle birlikte olabilmek için onu terk ettim. Ama o bir kadını sevebilir ve dünyadaki tüm kadınları -zarif kadınları, zeki kadınları, duruşu, terbiyesi ve sadakati olan kadınları- sevebilir." Bunun üzerine Marie-Laure Nora'nın sol eline baktı. Nora parmağındaki yüzüğün hissetti. "Dünyada o kadar iyi kadın var ve o seni seçiyor."

"Biliyorum. Çılgınca, değil mi? Eğer bir yolunu , bana haber vermeyi unutma."

"Bunu , sen ve ben. Gel. Benimle kalacaksın. Ama önce seni temizlemeliyiz. Sana zor bakıyorum. Andrei, onu da getir, *lütfe*."

Marie-Laure kapıya doğru döndü, bir zamanlar olduğu gibi zarif bir dansçıydı. Adam Nora'nın dirseğini sertçe kavradı ve ona kapıya kadar eşlik etti.

"Nerede olduğumuzu sormamın bir sakıncası var mı?" Nora koridorda etrafına bakındı.

Her şey çok tanıdık geliyordu ama yine de... "Bilmiyor musun?"

Nora gözlerini devirmemeye çalıştı. "Buraya daha önce geldiğimi biliyorum."

"mi? Seni buraya getirmesine şaşırdım. Sanırım buraya mümkün olduğunca az geliyordur."

"Beni buraya Søren mi getirdi?" Bu sözleri söylerken Nora koridorda asılı duran bir tabloyu fark etti. Sekiz yaşlarında, beyaz elbiseli bir kız çocuğu sallanan bir sandalyeye oturmuş, elinde küçük bir oyuncak at tutuyordu. Ressam kızın yüzüne bir gülümseme çizmiş ama mor gözlerini umut ve mutluluktan yoksun bırakmıştı.

Nora bu gözleri daha önce de görmüştü.

"Elizabeth..." diye fısıldadı, boyalı çocuğun kırık bakışlarıyla karşılaştı.

"Elizabeth'in evinde miyiz?" Nora bağlantıyı kurduktan sonra

Buraya yaptığı tek seyahatin anıları sel gibi geri geldi. Søren'in babasının cenazesi. Nora sadece on yedi . onu cenazeye, kendi yaşlarında olan üvey kız kardeşi Claire'in hatırı için getirmişti. Ama

Nora o zaman bile daha iyi biliyordu. Bu evde bir şeyler olmuştu, kötü bir şeyler, Søren'in ona anlatmak istediği ama doğru zamanı bir şeyler. Babası öldüğünde ve bir metre yerin altına gömüldüğünde, işte o zaman doğru zamandı.

Şömine demiri... şimdi neden elinde bir anı gibi hissettiğini anlıyordu. On bir yaşındaki Søren o odada babasının Elizabeth'e tecavüz etmesini engellemek için onu kendi babasına karşı kullanmıştı. Ve Elizabeth de babasının Søren'i öldürmesini engellemek için onu kendisi kullanmıştı.

"Elizabeth nerede?" Nora sordu. "Ya Andrew?"

"Gitti." Marie-Laure elini umursamaz bir tavırla salladı. "Anlaşılan kocam evi terk etmesini ve oğullarını da yanında götürmesini söylemiş. Çok yazık oldu. Sonunda baldızımla tanışmak isterdim."

"Oğullar mı?" Nora koridorun sonundaki aile fotoğrafına bir an göz attı. Marie-Laure'un yaşlarında olan Elizabeth, yanında oğlu Andrew ve kucağında çok daha küçük bir çocukla bir ağacın altında duruyordu.

"Oh, *oui*. Üç yıl önce bir oğul daha evlat edindi. Adı Nathan. Bilmiyor muydun?"

Nora başını salladı. Üç yıl önce... O zamanlar Søren'in hayatından uzak durmak için elinden gelen her şeyi . Onun dünyasında bir saniye kalırsa, bir daha asla ayrılamayacağını biliyordu. Ya da geri dönerse bir daha asla ayrılamayacağını düşünüyordu. Søren'in ona asla izin vermeyeceğini düşünüyordu. Ama o izin vermişti ve şimdi burada onun manyak ölü karısının yanında kalmıştı. Daha önce hiç, gidecek hiçbir yeri olmadan onun yatağına zincirlenmeyi bu kadar arzulamamıştı. Bu sefer seks için değil, güvenlik için.

"Bilmiyordum. Elizabeth hakkında pek konuşmaz."

"Bu kadar cesur bir adamın kız kardeşinden bu kadar korkacağını hiç düşünmemiştim."

Marie-Laure öyle alaycı bir ses tonuyla konuşmuştu ki, Nora bir an için şansını çifte cinayet/kaçış girişiminde denemeyi düşündü.

"Kız kardeşinden *korkmuyor*. Kız kardeşi *tarafından yaralanmış*. Arada fark var."

"Yaralı mı? Belki de. Kingsley bana Søren ve Elizabeth'ten bahsetti... Çocukken birlikte neler yaptıklarından. Bunun beni sevemeyecek kadar yaralı bir adamla evlendiğime ikna edeceğini düşündü. Bir ya da iki gün buna inandım, inanmak istedim. Ama..."

"Ama ne?" Nora cevabı istediğinden emin olmadan sordu. Yine de sorması bekleniyor gibiydi, bu yüzden şimdilik ona ayak uydurmaya karar verdi.

"Hasarlı, kardeşim kocamı aradı. Kırılmış. Yalan tabii ki. O kırılmamıştı. Tanıdığım herkesten daha güçlüydü. Ben de düşündüm ki Belki de beni sevemeyecek kadar güçlüydü. Aşk insanı zayıflatır, savunmasız hale getirir. Belki de beni sevmedi çünkü kendisinin bu kadar zayıf olmasına izin vermedi. Ama o zayıftı."

"Søren zayıf değil. Şimdi değil. Hiçbir zaman." "Öyle mi? Sana bir şey göstereyim."

Marie-Laure koridorda ilerlemeye devam etti ve Nora da onu takip etti, hemen yanındaki koruma Andrei konuşmuyordu ama gözlerini bir kez bile ondan ayırmadı.

Büyük ve bir yatak odasına girdi. Nora'nın tahminine göre daha güzel misafir odalarından biriydi, çünkü içinde eve ya da sakinlerine ait görünen hiçbir fotoğraf ya da kişisel eşya yoktu. Marie-Laure'un kendini evindeymiş gibi hissettiği belliydi. Krem rengi ipek örtülerin üzerine oturdu ve

Dinlenmekte olan bir prenses gibi cübbesini etrafına topladı. Komodinden beyaz deri kapaklı bir İncil aldı.

"Okuldaki rahiplerden biri bunu bana düğün hediyesi olarak verdi," dedi Marie-Laure, ön yüzündeki oyma yazıları okşayarak. "Peder Henry. İçine isimlerimizle birlikte evlendiğimiz tarihi bile yazmış."

Marie-Laure kitaba hüznle gülümsedi. Kitabı dudaklarına götürdü ve Nora'ya tekrar bakmadan önce kapağına bastırdı.

"Bizim için çok büyük hayallerim vardı. Bu İncil benim en değerli . Açıp içinde isimlerimizi ve düğün tarihimizi görmeyi çok sevdim. Düşündüm ki Bana dokunmuyordu çünkü birbirimizi henüz çok az tanıyorduk. Bir ya da iki hafta içinde benimle daha rahat olacağını düşündüm. Eğer ona yeterince zaman verirsem, o zaman benimle sevişecektir."

"İstedğin gibi biri olamadığı için üzgünüm," dedi Nora, bir nebze de olsa gerçek bir sempati toplayarak. Ama Marie-Laure'e, yataktaki kaçırın psikopata sempati duymuyordu. Sadece bir zamanlar olduğu , kendisini asla sevmeyecek birini seven kıza sempati duyuyordu.

"Hayır, üzgün değilsin. Eğer o da beni sevebilseydi. evlenmiştim. Peki o senin rahibin olmasaydı nerede olurdun?" "Ölmüş." Nora bu kelimeyi hızlı, basit ve tereddüt etmeden söyledi.

Bunu söyledi çünkü doğrudu. Søren hayatına hiç girmemiş olsaydı, babasının ayak izlerini takip edecekti. Onları mezara kadar takip ederdi.

"Öldü. Yani aşk senin hayatını kurtardı. Benimkini bitirdi."

Keşke, diye düşündü Nora, ama bu sözü kendine saklamaya karar verdi. Yanağı bir tokat daha yemeye dayanamayabilirdi.

"Size kanıt göstermek istedim. Kocamın zayıf olmadığını söylüyorsunuz. Katılmıyorum. Bu benim İncil'im. Kocamın da kendi İncil'i vardı. Onu her zaman yanında taşır ve sürekli ondan okurdu."

Nora çılgın, yorgun bir bastırdı. *Her zaman*. Marie-Laure nerede yaşıyorsa orada da Fransız aksanını tamamen kaybetmemişti.

Nora, "İncil'e göre biraz eşcinsel," diye kabul etti. "Ne olmuş yani?"

"Bir gece onu İncil'ini açarken izledim. Bir sayfaya döndü ve gülümsedi. Onu hiç böyle gülümserken görmemişim. Onu izlediğimi görmediğini biliyorum. Benim görmem için böyle gülümsemeyeceğini biliyorum."

"İncil'e gülümsüyor musun? Süleyman'ın Şarkısı'nı okuyor olmalısın."

"Pek sayılmaz."

Marie-Laure İncil'ini açtı ve yaşlılıktan hafifçe sararmış bir kâğıt parçası çıkardı.

"Bir an için dışarı çıkmıştı. Peder Henry onu almaya geldi. İncil'iyle baş başa kalınca, kendi kendime sadece isimlerimizi ve evlilik tarihimizi yazıp yazmadığımı görmek söyledim. Elbette yazmamıştı. Kalbim kırıldı ama yine de sayfaları çevirdim. Belki de çok okuduğu bu kitapta biraz teselli bulabilirdim. Teselli bulamadım ama bunu buldum."

Notu Nora'ya uzattı. Nora uzanıp notu ondan alırken koruma hiç kıpırdamadı. Dikkatlice açtı ve kelimeleri okudu.

Seni sarışın canavar, dün geceki gibi bir gece daha yaşamak için sağ kolumu verirdim. Seni tanıyorum, kabul ederdin.

Notun altında iki kelime daha vardı.

Je t'aime.

Fransızca *seni seviyorum* demek.

Kingsley, Søren'e İncil'inde bir aşk notu bırakmıştı ve Søren saklamıştı.

"Onlardan düzinelerce vardı," diye devam etti Marie-Laure, çılgın gülümsemesiyle

artık yüzünden silinmişti. "Kardeşimden kocama düzinelerce not. Çoğu böyleydi - nefret ve sevginin karışımı. Bazıları sadece sevgiydi. Bazıları sadece nefret. Bir not..." Marie-Laure gülmek için durakladı. "Bir notta basitçe şöyle yazıyordu: 'Kötü haber, hamileyim. Senindir' yazıyordu. Kardeşim ve onun mizah anlayışı." Küçük kardeşinin aptalca şakası karşısında bir ablanın yapacağı gibi başını salladı.

Nora da gülmek istiyordu, genç Kingsley'nin otuz yıllık edepsiz şakasına, ama bunun tatlılığına, aptallığına, Kingsley'nin yazıp daha sonra bulup gülmesi için Søren'in İncil'inin arasına sıkıştırma ihtiyacı hissettiği aptalca esprinin ima ettiği mutlak samimiyete. O notları bulan hiç kimse anlamını kaçırması olamaz. Kingsley ve Søren - seks ya da

Onları tekrar tekrar bir araya getiren şehvet. Aşık olmuşlardı. Nora bunu biliyordu. Yıllardır biliyordu. Ama Marie-Laure o ana kadar bunu bilmiyordu.

Marie-Laure, "İhtiyacım olursa diye bu notu kanıt olarak sakladım," dedi, sesi yine soğuk ve duygusuzdu. "Diğerlerini bulduğum yerde bıraktım. Kocam... Hiç bu kadar zeki biriyle tanışmamıştım. Yine de aşk onu o kadar zayıf ve aptal yapmıştı ki kardeşimle olan ilişkisine dair iki düzine kanıt İncil'inin içinde bırakmıştı. Evet, kocam zayıftı.

Aşk onu zayıflatmıştı. O zaman anladım ki aşk beni de zayıflatmıştı. Artık zayıf olmak istemiyordum."

"Zamanında sana onlardan bahsedeceklerini biliyorum. Kingsley o yönü hakkında konuşmayı sevmez. Ama yapardı. Sonunda yapacağını biliyorum."

"Fark etmez. İhmal ederek yalan söylediler. Beni kullandılar."

"Seni kullandı mı? Søren sana aşık olmadığını söylemişti. Onunla evlenmeden önce bunu biliyordun. Parayı istediğini, ona ihtiyacın olduğunu düşündü."

"Onu istedim, sevdim. Ama o beni sevmedi. Öz kardeşim bile beni sevmedi. Kingsley kocamı kendi kanından ve canından daha çok seviyordu. Kocam da kardeşimi kendi karısından daha çok seviyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Okuduğum notlar... kelimeler aklıma kazınmıştı. Sürekli dua ettim. Günlerce ormanda tek başıma yürüyüp kafamı boşaltmaya, bir cevap bulmaya çalıştım. Bunun yerine, inziva yerini buldum... onların inziva yerini. Ve dua ettiğim mucizeye kavuştum."

"Ne mucizesi?"

"Bir kız, bir kaçak, inziva yerinde saklanıyor. Uzun siyah saçlı, neredeyse benim boyumda. Olması gereken buydu. Kader. O mükemmeldi."

"Ne için mükemmel?"

"Tüm seçenekleri o kadar çok düşünmüştüm ki. Christian'a neler olduğunu anlatabilirdim. Beni seviyordu, bana tapıyordu, kocamın bana hiç dokunmadığı için deli olduğunu düşünüyordu. Eğer ona sorsaydım benim için kocamı öldürürdü... kardeşimi öldürürdü. Ama sonra o notları ve birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini düşündüm. Kocamın sevgisini benden çalmış olsa Kingsley'i seviyordum. Bu yüzden ne yapacağımı biliyordum. Öldürecektim. kendim."

"Ama sen yapmadın. O zavallı kızı öldürdün."

"Hiçbir şeyi yoktu. Hiçbir şeyi yoktu. Amerika'da yeni bir hayat bulacağını sanıyordu. Ben sadece onu hayal kırıklığının kalp acısından kurtardım."

"Onu öldürerek mi? Evet, sen tam bir kalpsin."

"O bir hediye idi. Ortadan kaybolmamı çok kolaylaştırdı. Kimse beni bile. Yolu buldum, otostopla Kanada'ya gittim, bana birini buldum... Ölmek çok kolaydı."

"Sen ölmedin. Birini öldürdün."

Marie-Laure beyaz İncil'ini yatağının başucundaki masaya geri koyarken sadece omuz silkti.

"Birilerinin günahları, yalanları için ölmesi gerekiyordu. Ama düşünmeye başlıyorum..." Sesi kesildi ve çenesine dokundu.

Korku Nora'nın tenini ürpertti. "Ne düşündün?" diye fısıldadı. "Bir ölümün yeterli olmadığını."

Laila, amcası ve Kingsley'in birbirleriyle kısık sesle Fransızca konuşmalarını izledi. Teslim ettiği notta ne yazdığını bilmek için yanıp tutuşuyordu. Taşıyıcı olarak, ne yazdığını öğrenmeyi hak ettiğini düşünüyordu. Ancak amcasının yüzündeki ıstırap ve çıplak korku, daha fazla cevap istemesini engelledi. Bilmesi gerekiyorsa ona zamanla anlatacaktı. Ne kadar korkmuş olursa olsun, ona güveniyordu.

"Hey," diye seslendi Wes'in yumuşak sesi omzundan. "Hadi gidip yüzünü temizleyelim. Tamam mı?"

Titreyen bacakları üzerinde ayağa kalkarken onu elinden tutmasına izin verdi. Wes onu koridorun sonundaki banyoya götürdü. Wes çekmeceleri karıştırırken o da lavabonun yanındaki tezgâha oturdu.

"Vay canına."

"Vay canına ne?" diye sordu aynaya sırtını dönerek. Ne kadar kötü görüldüğünü görmek bile istemiyordu.

"Bu banyoda bir hastane dolusu ilk yardım malzemesi var. Nedenini düşünmeyeceğim bile."

Laila gülümsedi. "Muhtemelen tahmin edebilirim."

Wes ellerini lavaboda tam iki dakika boyunca yıkadı. Tırnaklarını ovaladı, tonlarca sabun ve kaynar su kullandı ve yeni temiz bir havlunun üzerinde kuruladı.

"Ellerini bir cerrah gibi yıkıyorsun," dedi.

Kulaktan kulağa gülümsedi, o kadar parlak bir gülümsemeydi ki bulutları yaran bir güneş ışını gibiydi. Ama bulut bir anda geri geldi ve hem güneş hem de gülümseme tekrar kayboldu.

"Bir hastanede çalışıyorum. Yarı zamanlı hademelik. Yine de bir gün doktor olmak istiyorum." Wes havluyu bir kenara fırlattı.

"Bir hayvan kliniğinde çalışıyorum. İnsanlarla çalışmaktan çok korkarım. Karşılık veriyorlar."

"Hayvanlarla çalışmakla ilgili sorunum da bu. Bana neresinin acıdığını söyleyemezler." Tam önünde durdu, böylece dizleri neredeyse ona değecekti.

Kalçaları. "Nerenin acıdığını söyleyebilir misin?" "Sanırım iyiyim. Her yerim ağrıyor."

"Karşı koymuş olmalısın. Şimdi yüzüne dokunacağım." Onu nazikçe çenesinden tuttu ve yüzünü ışığa doğru çevirdi. "Denedim. Çok güçlüydü."

"Kendini kötü hissetme. Beni de yakaladılar." Şakağındaki bandajı işaret etti. "Her kim yaptıysa beni gerçekten incitmeden bayılarak iyi iş çıkardı. Bence bu insanlar profesyonel. Bu beni her şeyden çok korkutuyor."

"Seni de mi götürdüler?"

Adam başını salladı ve kadın onun pişmanlığını hissetti.

"Keşke olsaydı. Kentucky'deki evimdeydik. Bana bir şey çarptı ve birkaç saniye sonra kendime geldiğimde o gitmişti."

"Seninle miydi?"

Islak bir pamuk topunu kaldırıp yanağını okşamaya başlarken başını salladı. Göz ucuyla pamuk topunun kanla pembeleştiğini gördü.

"Evet. Biz...arkadaşız. Beni ziyarete gelmişti. At binmeye gittik ve ahıra geri döndük. Bir şey hakkında konuştuk ve sonra... her şey karardı. Kendime geldiğimde gitmişti."

"Bu korkunç. Sen iyi misin?"

"Herkesin olabileceği kadar iyi sanırım."

"İyi görünmüyorsun." İyi görünmüyordu. Hayatında gördüğü en muhteşem adam olabilirdi, ama aynı zamanda her an bayılacakmış gibi görünen, hayatında gördüğü en muhteşem adamdı. "Kötü görünüyorsun."

"İngilizcen gerçekten çok iyi. Çok iyi."

Adam pamuğu atıp temiz bir tane alırken kadın güldü. "Özür dilerim. Danimarka'da herkes İngilizce öğrenir. Amcam, daha iyi konuşabilmem için hayatım boyunca bana bunu söyletti. Ben yapmadım

Yani çirkin görünüyorsun. Hasta görünüyorsun."

"Özür dileme," dedi antibiyotikli merhemle yanağını ovarken. "Tüm bunlar olduğundan beri ne yemek yedim ne de uyudum. En azından beni canlı bıraktılar. Ve sen. İyi olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

"Hayır. Yani, evet. Yani, Nora güvende olana kadar iyi olmayacağım."

"Ben de öyle. Yapamam... Eğer ona bir şey olursa..." Gözyaşları tekrar yüzünden aşağı akmaya başladı. Wes ona bir mendil uzattı ve yanağıyla uğraşmaya devam etti.

"Nora yaşayan en güçlü kadın. Kendime bunu söyleyip duruyorum," dedi Wes yanağına bir gazlı bez koyarken.

"Öyle. Ona inanıyorum. Onu geri almak için elinden geleni yapacağımı biliyorum."

"Ben de öyle."

Gazlı bezi bantladı ve düzeltti. "Birkaç saat içinde kontrol edeceğim."

"Teşekkür ." Elini kaldırdı ve yüzüne dokundu. Şimdiden kendini daha iyi hissediyordu.

"Başka bir yerin incindi mi? Grace'i çağırabilirim. O gerçekten iyi biri. Eğer, bilirsiniz, başka bir yerinizin incindiğini düşünüyorsanız..." Sözleri sade ve basitti ama gözlerindeki endişeyi, arayış dolu bakışı görebiliyordu.

"Tecavüze uğramadım."

Sanki ona yalan söyleyip anlamaya çalışıyormuş gibi ona baktı. Ona karşı bu kadar dikkatli olmasına, her hareketinden önce onu uyarmadan ona dokunmamasına şaşmamalıydı.

"Acil serviste çok çalışıyorum. Burkulan bilekler, kırılan burunlar ve dikişler için gelen kadınlar gördüm; hep aynı şeyi söylüyorlar. Eğer öyleyseniz, sizi kontrol ettirmeliyiz. Beklemek istemezsiniz. Eğer böyle bir şey olduysa, bu sizin suçunuz değil. Ama birilerine anlatmalısın."

"Tüm bu süre boyunca bilincim yerindeydi."

"Emin misiniz? Bazen sadece bir dakika sürer."

"Eminim." Ona inanması için gözlerinin içine baktı. "Tamam, sana inanıyorum."

"Söz veriyorum, böyle bir şey olursa sana söyleyeceğim." "Güzel."

Wes kolunu ona doladı ve tezgahın inmesine yardım etti. Onun saçlarını koklamak için yakınlıklarından yararlandı. Adam yaz gibi kokuyordu,

Güneşte kuruyan sıcak, temiz havlular gibi. Güneşte yatan bir kedi gibi onun sıcaklığında uzanmak istedi.

Lavabonun üzerine eğildi ve ellerindeki kanı yıkamaya başladı. Laila onu banyoda biraz yalnız bırakıp bırakmamayı düşündü ama Laila gitmeden önce adam ellerini yıkamaya ara verdi ve ellerini tezgâhın üzerine koyup gözlerini kapattı.

"var?" Onun yüzüne, ağzının acı dolu ifadesine baktı.

"Bir şeyler yemeliyim." Adamın yüzünün terlediğini gördü. Elleri titriyordu. Bir gün boyunca yemek yememek onu sadece acıktırmalıydı. Bu daha fazlasıydı.

"Sen..." İngilizce karşılığını hatırlamaya çalıştı. "*Diabetisk?*" dedi, kan şekerinin düşmesinin belirtilerini fark ederek. "Evet.

Sen nasıl-"

"Köpeklerde bile var. Otur." Bir kolunu adamın beline doladı ve onu yere indirmeye yardım etti. Bayılıp yere düşmeden önce onu hemen yere yatırsa iyi olacaktı. "Doktor olma sırası bende."

KRALİÇE

Nora'nın duş almasına izin verilmişti. O kadar şaşırmıştı ki Marie-Laure ona, Nora'nın gerçekten "Teşekkür ederim" dediğine dair bir tane alabileceğini söyledi. Onu kaçırın kadına teşekkür mü etmişti? Teşekkürler. Sen mi? Siktiğimin Stockholm sendromu. Nora suyu açtı. "Öldüğün için teşekkür ederim kaltak ve bu sefer burada kal. öldü." Gardiyanlardan biri onu konuştukları yatak odasının yanındaki lüks banyoya götürdü ve temizlenmesini söyledi. Duşa tamamen giyinik olarak girmişti. Marie-Laure'un zihninde Şişman Adam ve Küçük Oğlan olarak adlandırdığı oğlanların önünde soyunmasına imkân yoktu. Şişko Adam Andrei'ydi, rahatlıkla iki yüz elli kilo ağırlığında kaslıydı. Sadece kas, beyin yok. Küçük Oğlan Damon ise soğuk ve zeki gözleri ve pahalı Ayakkabılar operasyonun beyni olmalıydı. Onunla ilgili her şey "paralı asker" diye bağıırıyordu. İkisi de ona karşı aşk dolu bir ilgi duymuyor gibiydi. Marie-Laure, kiralık katil olsun ya da olmasın, hayatındaki erkeklerin kendisinden başka bir kadına ilgi göstermesine izin verecek bir tip değildi ama bu kaderi kışkırtmak için bir neden değildi. Ayrıca Marie-Laure şaka yapmıyordu. Gerçekten de sidik ve at boku gibi kokuyordu.

Sıcak su haşladı ve Nora sıcaklığın tenine nüfuz etmesine izin verdi. Bundan soğuk bir rahatlık duydu. Aklına Wesley ile ilgili çok fazla düşünce geldi. Birkaç gece önce onun duşunda birlikte olmuşlardı, tamamen giyinik ve konuşuyorlardı. Şimdi orada olmak için neler vermezdi O gece perişan haldeydi,

Yeni doğmuş bir tayı, annesini öldürmekle tehdit eden yorgunluk ve sersemlikten uyandırma ihtimaline karşı dövdüğü için harap olmuştu. Şimdi o tür sefalet bunun yanında cennet gibi görünüyordu. Deli bir kadın ve onun silahlı iki korumasıyla bir evde kapana kısıldı. Ve Ne? Søren'den intikam mı? Kingsley'den mi? Ona karşı mı? Ne oldu?

Marie-Laure'un bu olaydaki son hamlesi mi? O kadın bu işten asla canlı çıkamaz. Nora ölürse, Kingsley'nin hepsini havaya uçurmasını engellemek için hiçbir neden kalmazdı. Eğer bu Søren'in mutluluğu anlamına geliyorsa, Kingsley'in yapmayacağı hiçbir şey yoktu.

Damon onu yatak odasına geri götürüp ipleri ve kelepçeleri çıkarırken Nora banyo havlusunu etrafına sardı. Marie-Laure şık geceliğiyle yatakta bir prenses gibi sarmalanmış görünüyordu.

"İlk buluşmada yabancılarla oynamam," dedi Nora, halata temkinli bir şekilde bakarak.

"Daha önce tanışmıştık. Buna ikinci randevumuz diyebiliriz." Damon kolundan kavradı ve itti. "Yatağa. Karyolanın direğine geri dön," diye emretti ve Nora isteksizce itaat etti. Dövüşmeye ya da kaçmaya çalışacaktı ama Şişman Adam Andrei elinde bir fırıldak gibi rahatça tuttuğu silahıyla kapıda duruyordu.

"Sorun değil. Geç oldu. Gece için yerleşelim, olur mu?" Marie-Laure sanki bir sosyopat katil ve dehşete düşmüş, sırlıslık bir mahkûm değil de pijama partisindeki iki kızmış gibi konuşuyordu. Bu arada Damon bileklerine kelepçeleri geçirdi ve ayak bileklerine ipi geçirmeye başladı.

"Beni yatağa mı bağlıyorsun?" Nora sordu.

"Sen benim misafirimsin. Gece evin etrafında dolaşırsan yaralanabilirsin. Bunu istemeyiz, değil mi?"

Nora sahte endişenin içine gizlenmiş tehdidi duydu. Eğer gecenin karanlığında dolaşırsa, biri onun beynini uçuracaktı.

"Tamam. Her neyse. Yatağa bağlı geçirdiğim ilk gece değil." Arkasındaki Damon'ın ipi kelepçelerden ve yatağın sağlam çerçevesinden ustalıkla geçirdiğini hissetti. Odadaki serin hava ıslak vücudunun her yerinde tüylerini diken diken etti. Soğuk, ıslak ve dehşete düşmüş bir halde sırtını hiç uyuyamayacağından şüpheliydi. İyi oldu. Uyanık kalmalı, tetikte olmalı ve düşünmeliydi. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Bir noktada gardlarını düşürmüşlerdi. Kaçabilirdi.

"Güzel," dedi Nora Damon'a. "İyi ip işi yapıyorsun. Dom musun?" "Kelle avcısı," dedi basitçe ve tercüme etmeden. Nora daha önce Babası öldüğünden beri mafyanın içindeydi ama dilini unutmamıştı. Kelle avcısı, kiralık katil.

"Kelle avcısı mı? Sen ve Kingsley iş konuşabilirsiniz." Nora tekrar Marie-Laure'a baktı. "Kardeşinin eski bir suikastçı olduğunu biliyorsun, değil mi? Onunla uğraşmak istediğine emin misin?"

"Bezini değiştirmeye yardım ettim. Onu bir tehdit olarak görmediğim için beni bağışlayın."

"Bezini değiştirmeye yardım mı ettin? Vay canına... , değil mi?"

"Damon," dedi Marie-Laure.

Damon öne çıktı, Nora'nın ıslak saçlarından bir avuç tuttu ve çekti. Keskin ve soğuk bir bıçağı Nora'nın boynuna dayadı.

Marie-Laure yatağın baş ucundan, "Beni eğlendirmek için buradasınız," dedi. "Beni aşağılamak için değil. Birkaç saat daha yaşamak istiyorsan biraz daha eğlenceli olmaya başlamanı öneririm."

"Eğlendirmek mi?" Nora tekrarladı. "Ne istiyorsunuz? Bir şarkı ve dans mı? Biraz stand-up? Bir masal mı?"

Marie-Laure, Nora'nın yüzünü incelerken hiçbir şey söylemedi. Sadece saniyeler geçmiş olabilirdi ama bıçak boğazındayken ve Nora'nın hayatı gözlerinin önünde yanıp sönerken saatler gibi gelmişti. Damon bıçağın derisine bir milimetre daha izin verdi ve o anda Nora, Søren'e ondan nefret ettiğini söylediği her sefer için pişman oldu. Umarım bunu asla kastetmediğini, sadece ona ne kadar sinir bozucu olduğunu başka nasıl söyleyeceğini bilemediği için söylediğini biliyordur.

her zaman her konuda haklı olan biri tarafından bu kadar çok sevilme.

"Damon." Marie-Laure usulca onun adını söyledi ve bıçak hemen kayboldu. Nora sanki bıçak hâlâ boynunda bekliyormuş gibi dikkatle nefes aldı.

"Özür dilerim," dedi Nora. "Ben de yaşım konusunda oldukça hassasım. Genç bir adamla yatmak pek yardımcı olmuyor."

"Evet, genç adamın büyüleyici."

"Wes? Yaşıyor mu?" Nora kendi zihninde bile dile getirmekten korktuğu soruyu sordu. Ama bilmek zorundaydı.

"Oh, *oui*. Ona çok az dokunduk. Andrei iyi eğitilmiş. Birini öldürmeden nasıl bilinçsiz hale getireceğini biliyor. Bundan hoşlanmıyor, yani onları öldürmekten. Ama emirlere iyi uyar. Görüyorsunuz, nişanlarınız aslında önemli."

"Onun dikkatini çektin, söz veriyorum." Nora, Marie-Laure Wesley'i öldürmediği için Tanrı'ya şükrederek sessiz bir dua etti. Bugün minnettar olunacak tek bir şey vardı. Wes yaşıyordu ve o da yaşıyordu... şimdilik.

"Yakışıklı çocuk, senin genç adam. Çok yakışıklı. Ama kimse kocam kadar yakışıklı olamaz."

"Sarışın çok seksi," diye onayladı Nora.

"Bir zamanlar kocam beni severse, dünyada başka kimseyi arzulamayacağımı düşünürdüm. Ona sahipken nasıl arzulayabilirdim ki? Oysa sen onun sevgisine sahipsin ama başka biriyle kaçtın."

"Karışık bir durum."

"Anlıyorum. Devam et. Can kulağıyla dinliyorum."

"Ne? Sana aşk hayatımı anlatmamı mı istiyorsun?"

"Bana şu bahset. Parmağındaki yüzük bir üçüncü dünya ülkesini bir yıl boyunca besleyebilir."

"Sadece çok küçük bir ülke."

"Yüzükten etkilenmedin mi?"

"Bu bir kaya," dedi Nora. "Gerçekten. Elmaslar kayadır. Onları topraktan kürekle çıkarırsın. Wes bana bir torba elmas da verebilirdi. çakıl."

"Bu oldukça nadir ve büyük bir kaya parçası. Kabul ettiğinize göre hoşunuza gitmiş olmalı, *değil mi?*"

Nora çenesini sıkıca kapattı ve Marie-Laure'a ters ters baktı. İçindeki şey Wesley'i bu kadınla konuştuğu için isyan etti. O bile Wesley'nin özel hayatıyla ilgili her şeyi bilmek şöyle dursun, onun adını bile söylemeyi hak etmiyor. "Wes iyi bir arkadaştır."

"İyi bir arkadaş mı? Nişanlını böyle mi tanımlıyorsun?"

Hayır, değildi. Wesley onun kalbinde sevgi, ışık ve kalçalarını eriten büyük kahverengi gözlerdi. Ona tapıyor, onu arzuluyor ve yanında Wesley'den bile daha güvende hissettiği tek erkek olan Søren'den bile onu korumak istiyordu.

"Biz iyi arkadaşız, evet."

"Çok iyi bir arkadaş. Onun yatağında bir hafta geçirdin."

"Şey... bütün hafta değil. Bazen dışarı çıktık."

"Onu umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyorsun. Buna inanmıyorum. biriyle evlenmeyi kabul etmezsin." "Neden olmasın? Søren yaptı."

Marie-Laure'un gözleri parladı.

"Damon?"

Damon bir adım öne çıktı ve Nora'yı boğazından yakaladı. Marie-Laure yorganın üzerinden sürünerek ilerledi ve Nora'nın Damon'ın eliyle boynunu sıkarak oturduğu yerin önünde diz çöktü. Marie-Laure Tanrı'ya şükür, parmakları onu sıkıca kavramış olmasına rağmen hala nefes alıyordu.

çürükler bırakabilir. Sorun yok... Bunu kaldırabilir ve panik yapmayabilirdi. Søren onu kaç kez duvara yaslamış, parmaklarıyla boğazını sıkıyordu? Eminim binlerce kez. Elbette onun boğazındaki el, onu seven, ona zarar vermeden önce kendi elini kesen bir adama aitti. Ve onu boğazından tuttuğunda, bu onu tahrik etmek, gücü ve sahipleniciliğiyle ona olan açlığını uyandırmak içindi. Damon bunu onu korkutarak itaat etmeye, yenilmeye zorlamak için yapmıştı. Sessiz ve hareketsiz kaldı. Bırak kazandığını düşünsün. O daha iyi biliyordu.

"Beni dinle," diye başladı Marie-Laure, sesi yumuşak ve tekinsizdi. "Size çok önemli bir şey söyleyeceğim, o yüzden dikkatinizi verin. Kocamı ve kardeşimi ne kadar eğlendirdiğimi anlatamam.

Geçen hafta benim için dans etti, onlara eziyet edenin kim olduğunu bulmaya çalıştı. Bu oyunu seviyorum ve bitmesine hazır değilim.

Henüz. Şu anda kocam gerçek bir dehşet yaşıyor, o kadar güçlü bir dehşet ki kokusunu . Nedeni ne olursa olsun, seni seviyor, fahişe ve orospu olan seni. Ve seni sevdiği ve sana sahip olduğum için, onu istediğim kadar benim için dans ettirebilirim. Tabii ki bu sonsuza kadar devam edemez, değil mi? Ben bile sıkılırım."

"Ne istiyorsun?" Damon'ın parmakları konuşmasına izin verecek kadar gevşediğinde Nora sordu.

"Birinin ölmesini istiyorum," dedi Marie-Laure basitçe. "Hepinizi gördüm - sizi, kocamı ve kardeşimi - hepiniz birlikte dokunmuş bir kumaş gibisiniz. Bir ipliği çekip hepinizin çözüldüğünü görmek istiyorum. Eğer sen ölürsen, kocam yok olacak. Kocam sizi kurtarmaya çalışırken ölürse, kardeşim yok olur. Birinizi öldürmek hepinizi öldürür. Bunun olmasını izlemek istiyorum. Gözlerimin önünde gerçekleştiğini görmek istiyorum. Kocamın, kardeşimin ve senin eninde sonunda hepimizin günahlarımızın bedelini ödememiz gerektiğini bilmenizi istiyorum. İşte bu yüzden siz varsınız ve bu yüzden sizi elimde tutacağım. bir süre burada. Borçları için arıyorum. Birilerinin ödeme yapma zamanı geldi."

Marie-Laure biraz daha yaklaştı. Terk edilmiş havluyu aldı ve duştan damlayan suyu Nora'nın yüzünden sildi. Nora

nazik jest karşısında irkildi.

Marie-Laure, "Benimle bu şekilde alay etmeye devam edersen," diye devam etti, "o zaman sana olan sabrımı kaybedeceğim ve Damon ile Andrei'nin seni almasına izin ve onlarla oyun zamanından sağ çıkamayacağından oldukça eminim. Bu yüzden çok kibar bir şekilde yorumlarınızı kendinize saklamanızı rica edeceğim. Bu oyunun erken bittiğini görmek istemem. Beni anlıyor musunuz?"

Marie-Laure havluyu yere attı ve bacaklarının üzerine oturdu.

"Anlıyorum," dedi Nora. Marie-Laure, Nora'nın gitmesine izin veren Damon'a başıyla onay verdi. Damon tekrar geri çekildi ve Nora özgürce aldığı her nefes için minnettarlığını yenileyerek havayı yuttu.

"Güzel. Şimdi şu hakkında konuşalım." Marie-Laure yatağın başına döndü. Kendini yastıklara yasladı ve saydam cüppe onu açılmış bir gibi çerçeveleyiyor. "Ve onu umursamıyormuş davranmayı bırak. Aksini biliyorum. Dosyanı okudum. Kingsley genç adamı senin tek zayıflığın olarak tanımlamış. Bununla ne demek istediğini bilmek isterdim. Özellikle de sen tamamen zayıflıklar."

"Bununla ne demek istediğini ben de bilmiyorum. Dediğiniz gibi, Wes pek çok zayıflıktan ."

"Genç erkekler senin zayıf noktandır mı?"

"Sayılır. Bakir erkeklerle karşı biraz zaafım var. Tüm o kullanılmamış potansiyel bir kızın ona dokunmak istemesine neden oluyor."

"Yani sadece cinsel mi?"

"Tamamen değil. Gerçi bu da büyük bir parçası," dedi Nora özür dilemeden.

"Öyle mi? Çok fazla bakire erkekle birlikte oldun mu?" "Birkaç tane."

"Bir numara isterim."

Nora çenesini tekrar sıktı ama kendisini tekrar ölümün hedef tahtasına oturtacak bir şey söyleme dürtüsünü bastırdı. Derin bir nefes alarak geçmişini düşündü, uzun zaman önceki gecelerin hayaletleri zihninin gözlerinin önünden geçiyordu.

Bram... Kingsley'in onu tanıştırdığı on yedi yaşında bir erkek itaatkâr.

Alex... 18 yaşında, ancak 18.

Noah. Wes'in Yorke'tan arkadaşlarından biri. Onların ki Wesley taşınana kadar. Noah'nın Wes'e onun yatak başlığına bağlı geçirdiği geceyi anlatıp anlatmayacağını merak ederek birkaç uykusuz gece geçirdi.

Ve tabii ki meleği Michael. On beş yaşında. Onun zayıflığını bilen ve bunu sadece onu boşaltmaktan daha iyi bir şekilde kullanmaya karar veren Søren'den bir hediye.

"Wesley'i de sayarsak beş. Bir model için yeterli ama bir fetiş için yeterli değil." "Beş. Etkileyici. Gerçek bakireler mi?"

"Her biri. Eğer kink bakirelerinden bahsediyorsak, sayıyı üçe katlamanız gerekir."

"Hiç suçluluk duymuyor musun?"

"Hiç. Tamam, belki biraz ama sadece Alex'le." "Alex mi?"

"Şirret bir kitap eleştirmeninin oğluydu. İlk kitabımı yerden yere vurdu. Tüm güzel sapkınlarıma 'hasta' ve 'istismarcı' dedi. Ben de intikamımı onun en küçük çocuğunu bütün gece boyunca taciz ederek aldım."

"Ve bunun için kendini suçlu mu hissettin?"

"Seks değil. Ertesi gün anneme gönderdiğim not."

"Oğlunu baştan çıkardıktan sonra annesine bir not mu gönderdin? Ne?"

"Diyordu ki..." Nora başladı ve nefes almak için durakladı. En gurur duyduğu şeylerden biri değildi.

anlar. "Diyordu ki, 'Oğlun dün gece bana beş yıldız verdi. Ve beş parmak.'"

"Gülümsüyorsun."

"Bu konuda kendimi kötü hissetmek için çok çabalıyorum. Yemin ederim öyleyim."

"Beni şaşırtıyorsun. Neden hep bakireler? Ne yaptıklarını bilmiyorlar."

"O kadar harika bir ilk deneyim yaşadım ki, bu deneyimi başkalarına da yaşatmak hoşuma . Bir Buick'in arkasında beş dakika geçirmekten daha iyi, değil mi?"

"Ne kadar ." "Ben bir vericiyim."

"Ve kocam buna aldırıyor mu? Onu sağda solda başka erkeklerle boynuzlamana aldırıyor mu?"

"Boynuzlama mı dedin? İnsanların hâlâ böyle dediğini bilmiyordum."

"Sana en ufak bir ilgi gösteren herkes için yayılacak bir sürtük ve fahişe demekten daha kibar geldi."

"Bakın, benim dünyamda *sürtük* bir sevgi sözcüğüdür. Neden bunu insanlara açıklamak zorundayım? Duygularımı gerçekten incitmek istiyorsan yeni bir isim bulman gerekecek. Bana çok fazla seks yaptığımı söylemek, çok zayıf olduğumu söylemek kadar aşağılayıcı."

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum, sizi aşağılamaya çalışmıyorum."

"İyi o zaman. İşte gerçekler. Vanilya zihni bu gerçekleri kavramakta biraz zorlanır ama neden bahsettiğimi bildiğim konusunda bana güvenmeniz gerekecek. Søren beni seviyor ve olduğum şeyi seviyor. O alır Benim zevkimden zevk alır. Bir arkadaşımın güzel bir yemek için dışarı çıkmamı nasıl yadırgamazsa, başka biriyle cinsel olarak eğlenmemi de yadırgamaz. Seks benim için beslenmedir. Açlıktan ölmektense yemek yememi tercih eder."

"Bunu söylüyorsunuz ama yine de genç nişanlınızla bir yıldan fazla bir süre ondan beslenmeden yaşadınız."

"Nadiren de olsa kendimi kontrol edebiliyorum. Wesley bakire değildi çünkü henüz birileriyle yatmaya fırsat bulamamıştı. Bakirdi çünkü özel birini beklemek istiyordu. Seks konusunda benden farklı bir felsefesi var. Bunu paylaşmadım ama saygı duydum."

Marie-Laure içini çekti ve başını salladı.

"Büyüleyici..." dedi tekrar.

"Neymiş o?"

"Kendini haklı çıkarma ve rasyonelleştirme kapasiteniz."

"Eğer bu bir olimpiyat sporu olsaydı, madalya alırdım."

"Hiç şüphesiz. Kocamın sana olan aşkı hakkındaki o konuşmadan sonra, bu kadar az ortak noktanız olan genç bir adama neden bu kadar ilgi duyduğunuzu anlayamadığımı söylemeliyim. Sadece etkilenmekle kalmadınız, onunla evlenmeyi de kabul ettiniz."

"Birlikte gezintiye çıkmadan önce ahırın duvarına kazınmış ölüm tehdidi gördüm. Arka planda hareket eden bir gölge gördüm. Eğer Wes'le beni o ahırdan sağ salım çıkaracak olsaydı Şeytan'ın kendisiyle evlenmeyi kabul ederdim."

"Aslında onu hiç , değil mi?" "Ben öyle bir şey demedim."

"O zaman ne diyorsun?"

"Biriyle evlenmek istememeniz onu sevmediğiniz anlamına gelmez. Evlilik ve aşk birbirinden çok farklı şeylerdir. Evli bir insana sorun. Bunu size kendileri söyleyecektir."

"Yani onu seviyorsun?"

"Evet. Wesley'i çok seviyorum."

"Bana nedenini söyle."

"Yapamam."

Marie-Laure Damon'a baktı.

"Bekle, whoa. Yapabilirim," dedi Damon onu tekrar boğmadan önce.

"Yapabilirim ve yapacağım. Özür dilerim. Bir hikâyede göstermeyip anlattığımda editörüm kıcıma tekmeyi basıyor. Anlatmak konusunda hiç tecrübem yok."

"Göster o zaman. Daha önce bana bir masal önermiştin." "Ben erotik yazıyorum, masal değil."

"İkisi de aynı şey değil mi?"

"Touché."

Marie-Laure yatakta öne doğru eğildi. Çenesini ellerinin üzerine koydu ve melek gibi gülümsedi.

"Bana bir hikaye anlat."

"Menajerimle konuşmanız gerekecek. Tüm kitap anlaşmalarıyla o ilgilenir."

"Damon?"

Damon tekrar öne çıktı, bıçağı hazırды.

"Çok eski zamanlarda yarı barbar bir kral yaşarmış..." Nora söze başladı ve Marie-Laure yatakta arkasına yaslanıp yastıklarını kabarttı.

"O hikaye değil. Senin hakkında bir hikaye istiyorum. Bana şu genç adamınla ilgili bir hikâyeye anlat. Kocamın sevgisine sahipsin ama bir çocuk için onu terk ediyorsun. Bir sebebi olmalı."

"Bir sürü sebep var."

"Onları tanımak isterim. Anlat bana. Benim Şehrazat'ım ol."

Nora'nın midesi sıkıştı. Şehrazat'ın hikayesini hatırladı.

Sırf onu idam etmesini engellemek için ona bin bir hikâyeye anlatan sultanın gelini. Nora derin bir nefes aldı. Damon elinde bıçağıyla onu izliyordu. Andrei elinde silahıyla kapıda duruyordu. Marie-Laure çılginca sırtarak onu izledi.

Şimdi tek ihtiyacı olan Wesley'i neden sevdiğini açıklayacak bir hikâyeydi. Onlardan yüzlercesi vardı. İçlerinden sadece birini seçmek için zor kısmı olacaktı ama bir sonraki doğum gününü görecek kadar yaşamak istiyorsa birini seçmek zorundaydı. Ve bu düşünceyle tam olarak hangi hikayeyi anlatacağını biliyordu.

"Bir ," diye yeniden başladı Nora, "telefon çaldığında arkadaşım Griffin'i beceriyordum..."

KALE

Grace, Kingsley'nin misafir yatak odalarından birinde tek başına oturmuş telefonuna bakıyordu. Zachary'yi aramalı ve olanları ona anlatmalıydı. Yapması gerektiğini biliyordu. Ama yine de bir şey onu numarasını çevirmekten alıkoyuyordu, Avustralya'ya giden uzun mesafe faturasından çok daha fazla bir şey. Eğer neler olduğunu biliyorsa, Zachary'nin Amerika'ya ulaşması günler sürerdi. Sadece uçuş bile bütün bir gün sürebilirdi ve havaalanına varması bile en az o kadar zaman alırdı. Tüm bu süre boyunca panik içinde olacaktı. Onun uçak koltuğunda oturduğunu ve kendisiyle iletişime geçip neler olduğunu öğrenemediğini hayal etti. Bu ona sefalet gibi geliyordu, en saf cehennem. Nora'yı seviyordu ve bunu kabul etmek ona hiç acı vermiyordu. Tavsiye almak için, gülmek için ya da sadece iyi bir kavga etmek istediğinde ona başvuruyordu. adım atmayan biriydi. Onunla konuşurken tesadüfen karşılaştığında telefonda kiminle konuştuğunu sormasına hiç gerek . Başka hiç kimse onun kadar derisinin altına giremez, onu bu kadar tutkulu ve sinirli yapamazdı.

Belki başka bir eş onların arkadaşlığını kıskanabilirdi. Ama tüm nimetlerden faydalanırken nasıl kıskanabilirdi ki? Telefonu kapatır kapatmaz Grace'i belinden ya da bileğinden tutup yatak odasına sürüklüyordu. Bazen yatak odasına bile gidemezlerdi. Neredeyse on iki yıldır evliydi ve hâlâ Grace'i mutfak masasının üzerinde domaltmayı, eteğini kalçalarına kadar sıyırıp içine gömülmeyi seviyordu. Ve her zaman içine boşaldıktan sonra onu kendine çeker, onu sevdiğini fısıldardı. Onu sevdiğini biliyordu. Onun için bir okyanusu aşmış ve Nora'yı diğer tarafta bırakmıştı.

Hayır, bunu ona yapamazdı, onu bu kâbusun içine sokamaz ve iktidarsızlık içinde acı çekmeye zorlayamazdı. Cehaletin mutluluk olduğunu ona hatırlatmıştı. Ona ancak mecbur kalırsa ve kaldığında söyleyecekti. O zamana kadar...

Grace telefonunu çantasına geri koyduktan sonra biraz rahatlamıştı. Zachary'yi arayıp aramayacağına sonunda karar verilmişti. Endişelenecek bir şey daha azalmıştı.

Artık dünyada endişelenmesi gereken başka her şey vardı. Aklındaki en önemli şey Søren'di. Kingsley'in Søren'in mektubunu okuduktan sonra ona attığı bakış.

Laila'nın verdiği not, daha önce sadece bir kez gördüğü bir bakıştı. On iki yıl önce, doktor hastane odasına gelip Grace ve Zachary'ye umut olmadığını, bebeklerinin öldüğünü ve Grace'in bir daha asla hamile kalamayacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaklarını söylediğinde, *işte o* bakıştı.

Cellattan sempati.

Not ölüm fermanını içeriyordu. Bunu ruhunun derinliklerinde biliyordu.

Søren'i ya da ona eşlik edebilecek başka birini bulmak için odadan çıktı. Kendi başına kalmaya dayanamıyordu.

artık düşünmüyordu. Grace evin içinde dolaşırken Griffin'i tekrar gördü, onu eve ilk alan genç adamı. Büyük bir pencerenin önünde volta atıyordu, kulağı telefonundaydı. Merdivenlerde kaldı ve onun görüş alanından çıktı. Söylediği hiçbir şeyi duymadı ama duyduğu her neyse onu pek memnun etmemiş olmalıydı ki aniden aramayı sonlandırdı ve

telefonunu odanın diğer ucuna fırlattı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve ancak siyah saçlarını arkaya at kuyruğu yapmış genç bir adam yanına geldiğinde başını kaldırdı. Bir erkekten çok bir çocuğa benzeyen genç adam Griffin'in bileklerini tuttu ve nazikçe yüzünden uzaklaştırdı. Bir an için sadece birbirlerine baktılar. Grace de suçlayamazdı. Griffin yontulmuş çenesi, koyu dikenli saçları, tişörtünün kollarından görünen dövmeli pazularıyla inkar edilemeyecek kadar çekiciydi. Ama çocuğun daha önce nadiren gördüğü ruhani bir güzelliği vardı. Sadece genç

erkekler bu kıvrak sevimlilik seviyesine, neredeyse meleksi bir havaya ulaşabilirdi. Griffin genç adamı ensesinden yakaladı ve onu öyle güçlü, öyle tutkulu bir öpücüğün içine çekti ki Grace neredeyse yüksek sesle nefesini tutacaktı. Sanki dünyanın sonu gelecekmiş gibi öpüşüyorlardı. Belki de öyleydi. Belki de hepsi böyle öpüşecek birini bulmalıydı, sadece hâlâ hayatta olduklarını hatırlamak için bile olsa. Koridorun sonundaki kıyamete yakın şehvet gösterisinden etkilenen Grace arkasındaki ayak seslerini duymadı bile.

"Yeni aşk," dedi Søren'sesi arkasından.

"Kingsley'in evden çalışmasına şaşmamalı. Yirmi dört saat Etrafım sürekli böyle manzaralarla çevrili olsaydı ben de bir yatağa erişebilirdim."

"Kingsley yirmi dört saatlik erişiminden neredeyse sürekli yararlanıyor yatalara."

"Onu suçlamıyorum." Grace koridorun sonundaki sahneye doğru döndü. "Hiçbirinizi suçlamıyorum."

"Ben bile mi?"

Grace en üst basamağa oturdu ve sırtını merdiven korkuluğuna dayadı.

"Siz bile, Peder Stearns." Peder yanına, basamağa otururken gülümsedi. "Büyükbabam Presbiteryen kilisesinde bir papazdı. Bir karısı ve çocukları vardı. Zachary'nin kardeşi Aaron bir haham ve onun da bir karısı ve çocukları var. Katolik kilisesinin bu konudaki ısrarını hiç anlamadım. bekar rahipler."

"Bekârlık her zaman rahiplik için zorunlu değildi. Yeni Ahit kilise liderlerinin eşleri olduğu bildirilmiştir. On birinci yüzyıla kadar Birinci Lateran Konsili'nde zorunlu olarak belirtilmemiştir. İkinci Lateran Konsili mızrak dövüşünü yasakladı."

"Jousting?"

"Evet. Görünüşe göre eşit teolojik ağırlıktaydılar." "Mızrak dövüşü yapmıyorsunuz, değil mi?"

"Sadece Eleanor'la."

"Avrupa tarihimi hatırlıyorum. Papaların çoğunun bekârlık yeminine bağlı kaldıklarını bile sanmıyorum. Bekârlık yeminini rahipler."

"Uygulanmadı. Tutarlı bir şekilde değil. Afrikalı rahiplerin çoğu evleniyor ve piskoposlar bunu geliyor. Doğu Riti rahiplerinin evlenmesine izin . Sadece halka ulaşan ihlaller cezalandırılıyor."

"Peki yeminin amacı ne? Psikolojik işkence mi?"

"Farklı teoriler var. Kilise zenginleştiginde, kendisini zengin tutmak için bir çıkarı vardı. Evli rahipler oğul demekti. Oğullara para ve toprak miras kalırdı. Kilise bu para ve araziyi kendi elinde tutmak istedi. Böylece bekarlık yemini doğdu. Elbette çoğu piskopos, rahiplerin yine de sevgilileri ve metresleri olacağını biliyordu. Ama evlenmelerine izin verilmezse, çocuklarının hepsi gayri meşru olacak ve miras alamayacaklardı."

"Sebebi bu mu?"

"Birkaç tanesinden biri. Gerçek nedenin bu olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden kilise tarihini bilen bizler için bu yemini Tanrı'nın istediği bir şey olarak kabul etmek zor. Kilisenin resmi görüşü, İsa bekâr olduğu için rahiplerin de olması gerektiği yönündedir. Kadınların rahip olamamasının nedeni de budur."

"İsa da Yahudi'ydi ve sünnetliydi. Tüm rahiplerin de Yahudi kökenli ve sünnetli olması mı gerekiyor? Eğer bu doğru olsaydı, kocam sizden daha iyi bir rahip olurdu. Ve söz veriyorum, olmazdı. Çizgiyi bu kadar ince çizmek gülünç."

"Sizinle tartışmayacağım. Cizvitler bu konularda her zaman daha liberal . Doğum kontrolü uygulayan evli bir Katolik kadın Kocasına sadık olsa bile iffetsizdir. Bu tür göze batan saçmalıkları görmezden gelme eğilimindeyiz."

"Ve ara sıra aşık olanları görmezden mi geliyorsunuz?"

Sören onun sorusu karşısında gülümsemeye başladı ama sonra yüzünü bir kez daha toparladı.

"Sevgilisi olan birkaç Cizvit tanıyorum. Çoğunlukla başka erkekler."

"Seninle Nora'yı biliyorlar mı?"

"Bilen tek Cizvit, günah çıkarmalarımı dinleyen rahiptir." "Peki o ne diyor?"

Sören gülümsedi ve bu gülümsemedeki bir şey onun ayak parmaklarının spor ayakkabılarının içinde kıvrılmasına neden oldu.

"Onunla işim bittiğinde kendi yoluna göndermemi söyledi." Grace kahkahayı patlatmadan önce ona sadece baktı. "Şaka yapmıyorum, söz veriyorum."

"Sana inanıyorum."

"Yetmişli yaşlarında, itirafçım. Eleanor'la geçireceği bir gecenin onun sonu olacağı konusunda onu uyarmıştım. Bir patlama ile ve yüzünde bir gülümsemeyle Aziz Peter ile buluşmaktan oldukça memnun olduğunu söyledi."

"Ondan şimdiden hoşlandım."

"Otuz yıl önce Roma'ya gitmeden önce ona Tanrı'nın benim gibi birinin rahip olmasına izin verip vermeyeceğini sordum."

"Ona ne olduğunu söyledin mi?"

". Hayatımın en garip konuşmalarından biri olabilirdi. Ama beni dinledi, birkaç soru sordu, ihtiyaçlarımın karşılanıp karşılanamayacağını sordu.

cinsel ilişkiye girmeden, ki . Hiçbir zaman iffet ve bekârlık yeminimi bozmayı düşünmedim."

"Peki neden yaptın?"

"Genç Eleanor Schreiber'in sıkı bir pazarlık yaptığını söyleyelim. On beş yaşındaydı ve beni yatağa atmaya çalışıyordu. Onu kabul etmeliydim, benim için dört yıl bekletmemeliydim. Onca zaman birlikte olabilirdik... ve şimdi zaman tükeniyor."

Çok basit, çok kederli sözleri midesine bir yumruk gibi inmişti.

"düşünemeyiz." Grace başını salladı. "Böyle düşünemezsiniz. Onun nerede olduğunu biliyoruz, değil mi?"

"Evet, var." Cebinden Laila'nın çıkardı ve açtı.

Grace içindeki resimlere bakmak için yaklaştı.

"Annen çok güzeldi." Fotoğraflardaki genç annenin yanında oturan adamı doğurduğundan kimse şüphe edemezdi. Onlarda

Aynı zeki gözler, aynı ten rengi, aynı renk, aynı İskandinav güzelliği. Annesinin ağzını bile miras almıştı... yontulmuş ve davetkâr dudaklar.

"Öyleydi. Laila ona çok benziyor. Tanrım, Marie-Laure'un yeğenimi bu işte bir piyon olarak kullanacak kadar alçaldığına inanamıyorum."

"Buraya nasıl geldi?"

"Marie-Laure bir şekilde Eleanor'un e-postasına girmiş. Laila ve Eleanor birbirlerine sürekli e-posta gönderirler. Laila, Eleanor'un onu bana sürpriz yapmak için Amerika'ya getireceğini düşünmüş. Kötü bir sürpriz."

"Zavallı kız. O iyi mi?"

"Olacak. Annesini arayıp beni ziyaret edeceğini söyledim.

Laila, biz Nora'yı bulana kadar geri dönmeyi reddediyor ve benim de onu zorlayacak cesaretim yok. Laila... dört yıldır her gün okuldan sonra bir veteriner kliniğinde çalışıyor. Kız kardeşim Freyja'nın durumu çok iyidir." Hafifçe gülümsedi ve

Sertçe yutkundu. Grace rahatlamak için ona dokunmak istedi ama son anda elini geri çekti. "Yani Laila'nın çalışması gerekmiyor. Bir gün yürüyüşe çıkmış ve yolun kenarında bir köpek bulmuş. Bir araba çarpmış. On dört yaşındaki kız onu alıp kasabaya, veterinerine götürmüştü. Okul sonrası işi de böyle bulmuş. Çünkü veteriner ona bu sokak köpeğini neden o kadar uzağa taşıdığını sorduğunda Laila, bir köpeğin bile yalnız başına ölmeyi hak etmediğini söyledi."

"Tanrım, ne kadar güzel bir kalbi var." Hiç şüphesiz Laila şu anda perişan haldeydi ve teyzesinin yalnız başına ölebileceğinden endişe ediyordu.

"Öyle. Görünüşünden çok daha fazlasıyla anneme benziyor. Annem büyük bir travma ve trajediden kurtuldu ve mutlu bir hayat yaşadı."

"Hâlâ hayatta mı?" Grace, zihninin Søren'in ağzında son bulan herhangi bir yolda daha fazla dolaşmasına izin vermeden önce sordu.

"Hayır. Birkaç yıl önce öldü."

"Onu çok seviyordun. Bunu söyleyebilirim." Ondan bahsedgözleri yumuşamıştı. Bunu görmek hoşuna gitmişti.

"Ben yaptım. O..." Durakladı ve madalyonu kapattı. "Bu uzun, çirkin bir hikaye. Seni bununla sıkmayacağım."

Grace buna neredeyse gülecekti.

"Bana telefon rehberini okusan bile beni sıkamazsın. Konuş benimle. Kafamdaki düşünceler yerine senin sözlerini duymayı tercih ederim."

Sempatik bir şekilde başını salladı. O da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı. Şu anda olanlardan başka bir şey konuşmak daha iyiydi.

"Annem müzik bursuyla Amerika'ya geldi ve üvey kız kardeşim Elizabeth'e bakıcılık yapmak üzere babam ve eşinin yanında işe girdi."

"Ve ona aşık mı oldu?" "Hayır. Ona tecavüz etti."

Grace eliyle ağzını kapattı.

"Babam acımasız bir adamdı. Beş parasız bir İngiliz baronuydu." "Ciddi misin sen?"

"Oldukça. Babası aile servetini çarçur etti. Amerika'ya geldi ve servetle evlenmek için unvanını kullandı. Kendisine ait olması gerektiğini düşündüğü ihtişamı yeniden ele geçirmeye çalıştı. Herkesin ona Lord Stearns demesini sağladı."

"İngiltere'de yaşıyorum ve burada hala bir soyluluk var ve böyle bir ortamda büyümeyi hayal bile edemiyorum."

"Babam kötü bir adamdı. Son derece manipülatif, çekici. Gittiği her yerde saygı uyandırır. Kimse ona karşı gelemezdi. Kimse cesaret edemezdi. Onun nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu."

"Ama sen biliyordun."

"Biliyordum." Parmaklarını madalyonun etrafında sıktı. "Annemin ondan korktuğunu biliyordum. Ben de ondan korkmayı öğrendim. Çoğu anne çocuklarını yatırırken onlara masal anlatır. Benim annem tam adını ve adresini okurdu."

Kopenhag'da her gece bana anlatırdı. Bu benim yatmadan önceki hikayemdi. Adı, adresi, babasının adı, akrabalarının adları. *Gisela Magnussen, datter af Søren Niels Magnussen, 23 Halfdansgade 2300 København S.* "

Søren, annesinin ona anlattığı masalı gözlerini kapattı.

Adamın sesi fısıltıya dönüştüğünde Grace nefes almayı bıraktı. Henüz on sekiz yaşında, soluk saçlı, gri gözlü kızı küçük bir çocuğun yatağının kenarında otururken gördü. Genç ve korkmuş annenin yorganı çocuğun çenesine kadar çekerek evde kimsenin konuşmadığı bir dilde fısıldamasını izledi. Küçük oğluna neden isimleri ve adresleri ezberlettiğini anlatmış mıydı? Yoksa bunu bir çocuk oyunu haline mi getirmişti?

"Her gece bana aynı hikayeyi anlatırdı. Her gece ona tekrar etmek zorunda kalıyordum. Beni okula ve ondan bıkmasının an meselesi olduğunu biliyordu."

"İkinizin ayrılacağından mı korkuyordu?"

"Onu öldüreceğini düşündü."

Søren bir an Grace'in gözlerine baktı, sonra tekrar gözlerini kaçırdı. "Onun yerine, gitmesine izin verdi ve yeni bir kurbanaya yöneldi." "Tanrım, annen ne acılar çekmiş olmalı. "

"düşünmek dayanılmaz. Bizi severdi, üvey kardeşim Elizabeth'i ve beni. Bu yüzden kaldı ve gitmedi, kaçmadı. Sevgi onu o evde tutsak etti. Bana olan sevgisi."

"Ayrıldınız mı?"

"Beş yaşındayken. Beni bir İngiliz yatılı okuluna gönderdi. Annem apar topar kovuldu ve Danimarka'ya döndü. Evlendi ve diğer üvey kardeşim Freyja'yı doğurdu. Onu bir daha görmedim ya da on sekiz yaşına kadar üvey kız kardeşimle tanışmadım."

"Onu tekrar gördüğünde nasıl hissettin?"

Durakladı ve soruyu düşünüyor gibiydi.

"Sorunuza ancak şu şekilde cevap verebilirim: Umarım cennet, kalplerimizin o günkü neşesinin yarısıyla . Şimdi o gitmiş olsa bile, o sevincin yankılarını hala duyuyorum, artçı şoklarını hala hissediyorum."

Grace'in boğazı düğümlendi.

"Hayal bile edemiyorum." Grace bir zamanlar taşıdığı çocuğu düşündü. Asla olması gerekmeyen bir çocuktı ve yine de küçük bir parçası onun için üzülmüyordu.

. "Seni kaybederken ve sonra tekrar bulurken neler hissetmiş olmalı. "

Sustu ve madalyonun içindeki resimlere baktı. Grace ona dokunmak için can atıyordu -eline, yüzüne- ama boynuna taktığı rahip tasması ve geride kalması için onu uyardığı duvar ona ulaşmasını engelliyordu.

"Ve şimdi dünyada sevdiğim diğer tek kadın, annemin kapana kısıldığı, tecavüze uğradığı ve korku içinde yaşadığı aynı evde kapana kısılmış durumda. Ve aynı sebepten dolayı, beni sevdiği için. Marie-Laure'un bunu kendi başına yapmasına imkan yok. Yardım aldı. Öyle.....Yardım aldığını düşünemiyorum bile.

bu konuda."

"O zaman bunu düşünme," dedi Grace hissettiğinden daha büyük bir güvenle. "Nora bunu yapmamızı istemezdi. Onu oradan çıkarmamızı isterdi. Nerede olduğunu biliyoruz, değil mi? Planımız nedir?"

"Kingsley onu dışarı çıkarmaya çalışacak. Denemesine izin vermem için bana yalvardı. Hayır diyemedim."

"Yalnız mı?"

"Onu kan dökmeden kurtarabilecek biri varsa, o da odur." "Kan dökülmeden mi?"

"Otuz yıl boyunca kız kardeşinin ölümünün suçluluğuyla yaşadı. Bütün bunlar İntihar olduğuna inanarak kendini suçladı. Ondan onu tekrar öldürmesini isteyemem. İstemeyeceğim."

"Eğer bu işe yaramazsa, onu dışarı çıkaramazsa, bir B planı var mı?"

Søren cevap vermedi.

Kingsley merdivenlerden çıktı ve sahanlıkta onlarla yüz yüze geldi. "Daniel istediğiniz zaman gelebileceğinizi söyledi."

"Daniel kim?" Grace sordu.

Kingsley soğuk bir kahkaha attı. "O eski bir arkadaş, sanırım. Onun Rahmetli karım ve ben tanışıp evlenmeden önce sevgiliydik. Karısı öldüğünde Daniel birkaç yıl evine kapandı. Onu tekrar dışarı çıkarmak için evcil hayvanını aldı." Kingsley Søren'i işaret etti.

"Nora'yı mı kastediyorsun?" Grace gözlerini Kingsley'e dikti.

"Aynen öyle. Onu bir haftalığına Daniel'a ödünç verdi."

"Ne için?" Grace cevabı almak isteyip istemediğinden emin değildi.

Kingsley'in yüzünde geniş bir sırıtış belirdi. Søren onunla göz göze gelmedi.

"Bizim Nora'nın sihirli bir amcığı var. Bermuda Şeytan Üçgeni'nin tam tersi. Kaybolan insanlar ona doğru yelken açar ve sonra kendilerini bulurlar." "Kingsley, bu kadar yeter."

Søren ona ters ters baktı.

"Sen onun ilk Kayıp Çocuğuydun," dedi Kingsley, Søren'den hiç hoşlanmamıştı. Søren, Kingsley'i görmezden gelerek, "Daniel eski bir arkadaşım," dedi ona. "Onun evi

üvey kardeşim Elizabeth'in evine çok yakın. Önemli olan da bu. Daniel Anya'yı geleceğimiz konusunda uyardı mı?" Kingsley'e döndü.

"Anya ve çocukların birkaç günlüğüne Montreal'de olacaklarını söyledi." "Güzel," dedi Søren. "Bu işe olabildiğince az insanın karışmasını istiyoruz.

mümkün."

"Çocukları burada bırakacağız. Ve siz de *madam*," dedi Kingsley, Grace'e dönerek.

"Ben de gidiyorum. neredeyse, ben de gidiyorum." Nora'yı tekrar güvende görmeden İngiltere'ye dönmesi mümkün değildi.

"O da bizimle geliyor Kingsley." Søren ayağa kalktı, böylece sahanlıkta Kingsley'nin ayaklarının üzerinde yükseldi. "Wesley ve Laila da öyle. En iyisi bu ve sen de bunu biliyorsun."

Kingsley Søren'e soğuk ve acı bir bakış attı, öyle sert ve keskin bir bakıştı ki bir elması ikiye bölebilirdi.

Kingsley, "Lanet olsun sana," dedi ve Søren cevap vermedi. Fransız topuklarının üzerinde döndü ve merdivenlerden aşağı inerek gözden kayboldu.

"Bu da şimdi?" Grace tekrar ayağa kalktı. "Kingsley B planını umursamıyor."

KRALİÇE

Bir zamanlar.

Nora iki buçuk yıl önce o sabah uyandığında, bu lanet günü katlanılabilir kılmak için ne yapabileceğini çok iyi biliyordu. Sekse ve bolca sekse ihtiyacı vardı. Neyse ki seks ve bolca seks bir yaramaz sesli mesaj uzağındaydı.

Griffin... sevgilim... bu mesaj sakin için. Eğer uygun görürsen bütün günü onunla geçirmek istiyorum. İlgileniyorsan beni aramasını söyle.

Griffin'in her zamanki uyanma saati olan öğlen civarında onu geri aradı. Gününü oynayarak geçirmek isteyip istemediğini sormayı bitirmesine bile gerek kalmadan, "Evet, evet ve evet. Sikim de evet diyor. Sorduğun için teşekkürler."

Wes okul için evden ayrıldığında, Nora en iyi sevişme kıyafetlerini giymişti - yüksek siyah botlar, kısa, pilili siyah etek, dar beyaz bluz ve yere düşmek ve bütün gece orada kalmak üzere tasarlanmış külot. Griffin'in evine yeterince hızlı gidemiyordu. O ve Wes sadece iki buçuk aydır birlikte yaşıyorlardı. Onun evde olmasını seviyordu. Ev onun yanındayken ev gibi hissediyordu ama çocuk bugünlerde sevişmeyi gerçekten zorlaştırıyordu. Bugün proaktif davranacaktı. Umutsuz zamanlar umutsuz orgazmlar gerektirir.

East Village'daki lüks dairesine vardığında Nora, Griffin'i gömleğinden yakaladı ve karşı fırsat vermeden duvara itti.

"Ben de seni özledim," dedi, elleri çoktan kalçalarının ve eteğinin altına kaymıştı.

"Terbiyeli ol." "Bunun neresi eğlenceli?"

Nora dilini onun ağzına soktu, o kadar sıcak ve istekliydi ki. "Güzel soru," diye fısıldadı onun dudaklarına.

Griffin'in seks yapmayı, hem de bol bol seks yapmayı umduğunu biliyordu ve bunu kesinlikle elde edecekti. Ama önce onu bunun için biraz uğraştırmaya karar vermişti. Bu yüzden en sevdiği oyunu, Søren'in ona öğrettiği "bir sayı" oyunu. Harika bir oyundu, özellikle de seçen kişi seçimini yapana kadar ne seçtiğini bilmediği için. "Bir ile dört arasında bir sayı seç," dedi Griffin'i gömleğinden tutup oturma odasına sürükledikten sonra, onu yere itip kalçalarının üzerine oturarak

Kat.

"İki," demişti.

"Oyunbozan." Onun akıl oyunlarına karşı her zaman tedbirli davranırdı. Birden dörde kadar, içine kaç parmak soktuğu anlamına gelebilirdi. Birden dörde kadar, onu kaç kez becermesine izin vereceği anlamına gelebilirdi. Bugün birden dörde kadar olan süre, gerçek geçmeden önce onu kaç saat boyunca kızdıracağı anlamına geliyordu. Böylece iki saat boyunca onu yavaşça çırılçıplak soydu, dövmeli pazularını, güçlü köprücük kemiğini öptü ve her santimini ısırdı, ama bir kez bile boşalmasına izin vermedi.

Bir saat kırk beş dakika sonra onu bir sandalyeye bağladı. Griffin'in en az bir düzine erkek ve kadını benzer durumlara soktuğunu görmüştü. Bağlanmış ve hareketsiz bırakılmış biriyle sevişmek, cinsel tecavüzü çok daha kolay hale getiriyordu.

Griffin'in güvenliğini sağladıktan sonra onun karşısındaki deri koltuğa oturdu. Külotunu indirdi ve adamın kalçalarının üzerine örttü. Sonra da Bir bacağı kanepenin kolunun üzerine atarak, oldukça açık bir şekilde kendini tatmin etmeye başladı. İç çamaşırının kucağından nasıl yükseliyor gibi görüldüğü konusunda onu kızdırmayı memnuniyet verici buldu.

"Nora... lütfen," diye yalvardı, "beni burada öldürüyorsun."

"Bu senin için *Bayan* Nora."

"Başka bir Dominant'a davranmamalısın."

"Eğer bugün benim erkek-fahişem olmak istemiyorsan, beni kendi yerine almamalıydın."

"Bunu bir daha asla yapmayacağım."

"Gerçekten mi?" diye sordu, ona daha iyi bir görüş sağlamak için kalçalarını kaldırarak. "Tamam, kesinlikle yapacağım. Lütfen?"

"Şu anda çok ıslağım. Anlayabiliyor musun?"

Nora kendini olabildiğince açtı. Gösteriyi biraz daha iyi hale getirmek için bir parmağını yavaşça vajinasına sokup çıkardı. Griffin boğazının arkasından inledi.

"Klitorisim de şişti. Acaba bu konuda ne yapmalıyım..." "Bazı önerilerim var."

Nora öksürdü.

Griffin, "Bazı önerilerim var Hanımefendi," dedi. Griffin gibi sert bir Dominant bile azgın bir Domme'u daha iyisini biliyordu.

"Sanırım külotum az önce vajinamı selamladı."

"Benim sikim senin serviksini selamlamak isterdi."

"Tavlama cümlelerinde oldukça başarılısın, Griff. Biraz daha yalvarırsan, istediğin yerimi selamlamana izin verebilirim."

"Lütfen beni becerin Sahibe. Ya da seni becermeme izin ver. Ya da sokaktan birini al ve sen izlerken onu becermeme izin ver. Umurumda değil. Önümüzdeki beş saniye içinde sikimin birinin içinde olması lazım, tercihen senin, yoksa bu sandalyede ölürüm ve bunun için yasalara hesap vermek zorunda kalırsın. Ve aileme."

"Oh, çok korkuyorum. Ailen değil." "Babam sinirlenebilir."

"Hâlâ korkmuyorum. Rüşvet vermeyi deneyelim. Eğer seni şimdi becerirsem, sonrasında bana masaj yapacağına söz verir misin?"

"Benden istediğiniz her şeye ve her şeye masaj yapacağım, Hanımefendi. Özellikle de tüm elimle amini." "Beni yemeğe çıkarır mısın?"

"Yeri sen seç. Ben ."

"Tabii ki . Sanırım ben de şehirde bir gece geçirebilirim. Bütün gece sikine binmek isteyebilirim."

"Her yerde. *Benim sikim senin sikindir.*" "Gansevoort çatı katı."

"O senin."

Nora koltuktan kalktı ve gerekli eşyaları almak için çantasını karıştırdı.

"Şimdi ağzını tıkayacağım. Kişisel algılama. Benim için daha kolay orgazm olacağım." "Ne istersen. Dilimi kes. Sadece sik beni."

"Çaresizliğin çok hoşuma gidiyor, Griffin. Böyle devam edersen senin de gelmene izin verebilirim."

"Devam edeceğim, yemin ederim."

"Anlayabiliyorum," dedi, ereksiyonuna bakarak.

Nora prezervatif paketini yırtarak açtı ve külotunu odanın diğer fırlattı. Prezervatifi Griffin'e sarması gerekenden yaklaşık bir dakika daha uzun sürdü. Daha sonra çantasından lastik bir ördek gıcırtilı oyuncak çıkardı ve Griffin'in bağlı ellerine soktu. Griffin'in ağzı bir kez tıkanıldığında dışarı çıkamayacak ya da konuşmak istediğini söyleyemeyecekti. Ördeği sıkmak onun çıkış yolu olacaktı. Seks arkadaşı oldukları yıllar boyunca bir kez bile ördeği sıkmamıştı.

"Bu arada," dedi Nora Griffin'i kayganlaştırıcıya batırırken, "eğer ben boşalmadan önce boşalırsan, seni bir saat daha bu sandalyeye bağlı bırakacağım.

Ben çantamdaki vibratörle kendimi becerirken. Sonra senin bu şekilde kapana kısılmış çekip Kingsley'e göndereceğim.

dosyanıza koymadan önce ev halkının tek bir üyesi." "Sadist bir kaltaksınız, Hanımefendi."

"Dalkavukluk sizi her yere götürür."

"Beni yatağa atacak mı? Şu anda tek umursadığım bu."

"Yapmak üzere."

Nora bir an için Griffin'e biraz daha işkence etmek için ağzını tıkamak zorunda olduğundan beş dakika daha fazla zaman harcamayı düşündü. Ama yeterince azmıştı ve kendine işkence edecek durumda değildi.

Griffin'in bacaklarına sarıldı ama henüz içine girmesine izin vermedi. Çizmelerinin topuklarını sandalyenin alt basamaklarına takarken, bluzunun düğmelerini açtı ve sütyenini önden çözdü. Çıplak göğüslerini onun göğsüne bastırarak, sertleşen meme uçlarına karşı erkek vücudunun sıcaklığının tadını çıkardı. Daha sonra, Griffin dijital amcığa tapınırken, Griffin'in yarım saat onları emmesini ve öpmesini sağlayacaktı. Ne de olsa Griffin'in elleri fevkalade iyiydi. Her şeyi planlamıştı.

Otele varacaklardı ve sonra ona gecenin geri kalanında kendisine ne yapacağını tam olarak anlatacaktı. Şimdi söylemesi için bir neden yoktu. Onunla bu konuda tartışacak değildi ya. Ve kesinlikle ona başka bir seçenek sunulmayacaktı.

Nora uzanıp Griffin'i kavradı ve onu vücudunun girişine yönlendirdi. Yavaşça, her bir inç, onun üzerine battı, onu aldı

onun derinliklerinde.

"Bu daha iyi, değil mi?" diye sordu ve ağzı tıkalı Griffin sessizce başını salladı. "Sikinin büyük bir hayranıyım, hayatım. Onunla daha çok vakit geçirmeliyim."

Nora onun üzerinde hareket etmeye başladığında Griffin'in başı geriye düştü, kalçalarını yavaş, dalgalı bir sekiz şeklinde hareket ettirdi. Nora'nın vücudunu öylesine doldurmuştu ki... bütün gün ve bütün gece onun içinde kalmak istiyordu.

Onu. Seks sırasında her şey kayboldu. Anılar, rüyalar, geçmişinin tüm ... yok oldu. Saf bir his, saf bir arzu varlığı haline geldi. Seksi binlerce nedenden ötürü seviyordu ama bugünlerde en çok ona verdiği kaçış, unutulmanın mutluluğu için seviyordu. Ve bu unutuşa ihtiyacı vardı... özellikle de bugün.

Bir elleri sandalyenin arkasında, bir elleri de iki ellerinin arasında bedenlerine ve klitorisine karşı, Nora kendini orgazmın sınırına getirdi ve orada kaldı. Griffin' boynunu öptü, omuzlarını ısırdı, kulaklarını ısırdı. Griffin'in inlemelerini, keskin nefes alışlarını, kendisine emredildiği gibi boşalmayı geciktirdikçe daha da gerilen sert karnını seviyordu.

Ama Nora zihninin gerisinde bir şey duydu... tanıdık bir ses. "Siktir."

Telefonu oyuncağının içinden titremeye başladığında içini çekti Çanta. Ama yanında getirdiği telefon kendi özel hattıydı. Sadece üç kişinin numarası vardı: Kingsley, Søren ve Wesley. Zaten bu hafta Kingsley'den telefonlarına çıkmadığı için azar işitmişti. O da Søren aradığında her zaman telefona cevap verirdi. Ve Wesley... cevap vermediğinde onun için endişelenirdi ve Wesley onu endişelendirmekten nefret ederdi.

"Tut şu siki," dedi Griffin'in üzerinden kalkarken. Çantasından telefonu çıkardı ve numarayı bile kontrol etmeden cevap verdi.

"Hey, Nor," dedi Wesley hattan.

"N'aber evlat?" diye sordu Griffin'in üzerine tekrar onu bir kez daha içine iterken.

"Sesin nefes nefese geliyor. İyi misin?"

"Yürüyordum." Kendi kendine, bunun sadece yarım bir yalan olduğunu söyledi. *Yürüyordu.*

Yürüyordu. O gün bir noktada kesinlikle yürüyordu. "Yine mi eve geldin?"

"Evet, tabii ki." Bu düpedüz yalan karşısında biraz irkildi. Ama Wesley'e şu anda New York'un en seksi adamlarından birine bağlı olduğunu söylemenin bir seçenek biliyordu, tabii onun bir süre depresyona girmesini istemiyorsa

hafta. Kiminle seviştiğini neden bu kadar önemseydi onu aşırıyordu ama önemseyordu ve bu da onun önemsemesine neden oluyordu.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var. Fitz ve ben Josh'ın evinde bütün gece çalışacağız. Bana insülin kalemlerimden birini getirebilir misin? Yani, eğer meşgul değilsen."

"yok. Meşgul değilim."

"Eğer meşgulsen-"

"Değilim. Meşgul."

"Final ödevimi de okuyabilir misin? Yarın teslim edilecek."

Nora neredeyse yüksek sesle inliyordu ama zevkten değil. Yalanlarla kendini köşeye sıkıştırmıştı. Artık evde olduğunu ve meşgul olmadığını söylediği için Wes'e hayır diyemezdi. Şimdi Connecticut'a geri dönmesi, okuluna gitmesi, yirmi sayfalık finalini okuması ve düzeltmesine yardım etmesi gerekiyordu. Wes bir matematik ve fen ineği, yazar değil. Bu bütün gece sürecekti. "Neredesin sen?"

"Önümüzdeki bir ya da iki saat boyunca basketbol sahası.

Gelebilir misin?" "Oh, evet. Kesinlikle geliyorum."

Telefonu kapattı ve halının üzerine bıraktı. Yenilenmiş bir kararlılıkla Griffin'e daha sert bir şekilde bindi, kalçalarını onunkilere çarptı, klitorisini onun sikinin dibine . Şehvetli bir solukla sertçe boşaldı, iç kaslarıyla onu öyle bir sıktı ki Griffin onun altında irkildi.

Hareket etmeye devam etti. O kadar iyi bir çocuk olmuştu ki orgazmı hak etmişti. "Benim için gel," diye emretti. "Şimdi gel."

Daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Adam titreyerek boşalırken Nora tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi, lastik ördek adamın omzundan düştü. göğsüne karşı nefes nefese kalmıştı.

"Çok güzel," dedi onu çekerek. Ağzını ve ellerini çözdü. "Güzel mi? Tüm alabileceğim bir 'hoş' mu?" Griffin onu tuttuğu gibi alay etti ve onu kendisine doğru sürükledi. "Bütün geceyi sana ne kadar 'iyi' olmadığımı göstererek geçireceğim."

"Yapamam. Planlar değişti." Nora külotunu buldu ve eteğinin altından . Sütyenini tekrar kapattı ve bluzunun düğmelerini ilikledi. "Bana ihtiyaç var."

"Gerekli mi?" Griffin uzun süredir terk ettiği boxer külotunu geri çekti. "Şehirdeki geceye ne dersin? Gansevoort? Bütün gece sikime binmek? Sanırım bunu tartışmıştık."

"mi?" diye sordu, kalbine küçük bir suçluluk duygusu saplanmıştı. "Bir arkadaşım için bir iyilik yapmam gerekiyor."

"Nora..." Griffin yüzünde tam bir hayal kırıklığı ifadesiyle ona baktı.

"Griffin..." Ona gülümsemeye çalıştı.

"Beni terk ettiğine göre yatakta gerçekten iyi olsa iyi olur."

Nora iç çekerek kollarını Griffin'e doladı ve göğsünü öptü. Griffin kucaklamaya karşılık vermek için hiçbir hareket yapmadı.

"Bu kişisel değil, seksle de ilgili değil. İnan bana, bu gece biriyle yat Hadi ama, senin için deli olduğumu biliyorsun."

"Bunu göstermek için hayranlık uyandırıcı bir yöntemin var."

"Lütfen kızma. , başkasının yatağı için senin yatağını terk etmeyeceğim. Bir arkadaşına iyilik yapmak zorundayım. Hepsi bu."

Adam başını salladı ve kadın parmak uçlarında yükselerek onu yanağından öptü.

Oyuncaklarını çantasının fermuarını çekerken, "Erteleme konusunda ciddiylim," dedi. "Seni sikmeyi seviyorum."

"Ben de seni seviyorum... ve eğer izin verirsen sen de seversin." "Bunu konuşmuştuk. Artık kimsenin üstüme çıkmasına izin vermiyorum." "Søren hariç."

"Søren'in ihtiyaçları var." Griffin'le bu konuşmayı yapmaktan nefret ediyordu. Griffin ona bir değiş tokuşçu olduğunu ve bir değiş tokuşçu olarak yatak odasında biraz daha esnek olması gerektiğini, yani arada sırada Søren'in onu becermesine izin vermesi gerektiğini hatırlatmaya bayılıyordu. Bu fantezi ona her ne kadar çekici gelse de, başka erkeklerle birlikte olmayı denemişti ve seks sırasında yaptığı tek şey tüm zaman boyunca Søren'i düşünmekti. Bugünlerde üstüne çıkmasına izin verdiği tek erkek oydu ve o zaman bile sadece nadir bir durum. Griffin bundan daha iyisini hak ediyordu. Bundan daha iyisini de hak ediyordu. Ama Wes için? Her şeyi.

"Benim ihtiyaçlarım var. Benimle plan yaptıktan sonra beni bir başkası için terk etmeyecek birine ihtiyacım var."

Nora kapının yanında durdu ve Griffin'e baktı - muhteşem, sapık, zengin, komik, çok seksi Griffin. Gerçekten de kalmak ve Griffin'le çılgın bir seks ve sapkınlık gecesi geçirmek istiyordu. Tek yapması gereken Wes'i geri aramak ve "Hey, bir şey oldu. Gitmem gerekti. Kendi kalemini alman gerekecek." Wes de "Tamam." diyecekti.

Ama yapmadı.

"Umarım bir gün onu bulursun. Ya da onu."

Nora gitmek için döndü ama Griffin'den gelen bir soru onu durdurdu.

"Kim o?" Griffin sordu.

Nora yüzünü buruşturdu, Wesley'i kendi dünyasının bu kısmına sokmak istemiyordu. "Tanıdığınız kimse yok."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Nora ona en iyi özür dileyen omuz silkişini yaptı.

"Seninle seks yapmaktan vazgeçecek kadar."

Griffin usulca güldü, ona affedildiğini söyleyecek kadar güldü. "Lanet olsun." Vay canına.

* * *

"Yani Wesley için bu Griffin denen adamı mı terk ettin? Hiç etkilenmedim," dedi Marie-Laure, Nora'yı hafızasından ve hikâyesinden çekip çıkararak.

"Daha işim bitmedi," diye hatırlattı Nora sınırcasına. Bir şey anlatırken sözünün nefret ederdi. "Hikâye daha bitmedi. Sonunu duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Umarım mutlu bir son olur. Çok güzel bir resim çizmişsin. Griffin'in kulağa hoş geliyor. Başka bir genç erkeğin mi?"

"O kadar da genç değil. Yirmi dokuz yaşında."

"Çok iyi bir yaş."

"Griffin olmak için çok iyi bir yaş. Şu anda genç bir çocuğa sırılsıklam aşık. Onları ben tanıştırdım. En iyi maçlarımdan biriydi."

"Bir ergen mi? Hiç ahlakın yok, değil mi?"

"Orduya katılacak yaştaysa, Griffin'den alabilecek yaştadır. Ve on sekiz yaşında biriyle evlendiniz, Yüzbaşı Morality. Oh, ve birini öldürdünüz."

"Ahlaklı olduğumu hiç söylemedim. Senin de olmadığını gördüğüme sevindim."

"En iyi arkadaş olalım," dedi Nora. "Birbirimizin saçlarını öğretilir ve kaçakları birlikte öldürebiliriz."

"Hadi. Hikayenden sonra, *s'il vous plaît*. Keyifli ama şu Wesley denen çocuğu neden bu kadar çok sevdiğini hâlâ anlamış değilim. Arkadaşın Griffin'le geçireceğim bir geceyi, bir gencin dönem ödevini düzeltmek için kesinlikle feda etmezdim."

"Bazı şeyler seksten daha önemlidir. Wes... o seksten daha önem."

"Eskiden bedenini satan bir kadından ilginç bir açıklama." "Ben asla bedenimi satmadım. Ben sadece zamanımı ve yeteneklerimi sattım. Ve bu her çalışan kadının söyleyebileceği bir şey-sekreter ya da Dominatrix ya da her ikisi. Ve gezegende çocuğunun ödevine yardım etmek için eğlenceye hayır demek zorunda kalmamış bir anne yoktur."

"Wesley'i bu yüzden mi seviyordun? O senin oğlun gibiydi?"

Nora derin bir nefes verdi. Hayır, Wesley onun oğlu değildi. Onun güneşiydi ama karanlığın bu kadar derinlerinde olan birine böyle bir şeyi açıklamak mümkün değildi.

"Hikayenin geri kalanını duymak istiyor musun, musun?" "Elbette, devam edin."

Nora Griffin'in evinden çıktı ve akşamın solmakta olan güneşine doğru arabasını sürdü. Yol boyunca Wesley'den intikam almak için planlar yaptı. Kendisini yemek, seks, masaj, , daha fazla seks ve East Village'daki en etkileyici sekiz inçlik erkeklikle dolu bir geceden alıkoyduğu için onu cezalandırmak için bir şeyler yapması gerekecekti. İyi bir şey bulacaktı. Hep öyle yapardı. Bir sonraki alışveriş listesine tampon koyabilir. Bu çok acımasızca olabilir. Ne de olsa RIA sayesinde artık regl olmuyordu. Wesley bunu bilmiyordu. Tamponlar ve mantar enfeksiyonu kremi. Bu görürdü. Prezervatif ve kayganlaştırıcı, aromalı olanlardan. Bu onun bakire hayal gücünü harekete geçirirdi, değil mi? Bir an için alışveriş listesine Hershey çikolataları da koymayı düşündü ama bu onun için bile biraz fazla zalimce olurdu. Wes kendi tercihiyle bakire olabilirdi ama tip 1 diyabetik olmayı hiç istememişti.

Ama cidden, sırf ona insülin kalemini getirmek ve vize ödevini okumak için onu şehirden Westport'a kadar sürüklediği için küçük bir işkenceyi hak ediyordu. Çeşitli işkenceleri düşünürken kendini gülümserken yakaladı. Lanet olsun, onun için bir şeyler yapmak neden onu bu kadar mutlu ediyordu? Arabayı onların sokağına çekti ve kaşlarını çattı. Orada, lanet olası garaj yolunda, Wes'in sarı VW arabası duruyordu. Bu da neydi böyle? Madem evdeydi, neden kalemini alması için ona ihtiyacı vardı? Bu küçük ahmak gerçekten de Griffin'le geçirdiği bir geceyi sebepsiz yere terk etmesine neden olmuş muydu?

Kavgaya hazır olan Nora ön kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve hemen ardından konfetilerle kuşatıldı.

Konfeti mi?

Oturma odasının ortasında, bir buket beyaz gülün arkasına saklanmış olan Wes, yaprakların üstünden ona bakıyordu.

"Wesley... ne oluyor?"

"Mutlu yıllar," dedi ve yüzünü tekrar çiçeklerin arkasına saklamadan önce çiçeklerin üzerinden genişçe sırttı.

"Ne... sen..." Nora çiçekleri onun elinden aldı ve ona baktı.

"O kadar şaşırmış görünme. Ofisinizi temizledim ve bazı sigorta formları buldum. Artık düşük kolesterolünüz olduğunu ve doğum gününüzün 15 Mart olduğunu biliyorum."

"Bugün, evet. Hatırlatmayın."

"Sana hatırlatıyorum. Bunlar da öyle." Çiçeklere başıyla işaret etti.

"Beni öldürüyorsun, evlat."

"Depresyona girme. Daha otuz yaşındasın-"

Yaşını söylemesini engellemek için ağzını kapattı. "Aferin oğlum." Elini çekti.

", Nora. En azından birkaç güzel yılın var." Nora gülleri aldı ve güllerle onun kışına bir şaplak attı.

"Ow. Bunların dikenleri var."

"Biliyorum. Bu yüzden sana onlarla vurdum."

Wes onu omuzlarından yakaladı ve mutfığa doğru döndürdü. "Senin için hediyelerim var."

"Bütün bunları yapmamalıydın," dedi Nora. "Doğum gününden nefret ediyorum." "Zor. Hoşuna gitse de gitmese de kutluyoruz."

"Bundan hoşlanmadım. Güvenle çıkabilir miyim?" "Hayır. Bak."

Wes mutfak masasının üzerine, üzerinde adı yazılı bir doğum günü pastası ve paketlenmiş iki hediye koymuştu.

"Bana kek mi aldın? Sen pasta yiyemezsin."

"Ben bir *lokma* pasta yiyebilirim. Ama hepsini yiyebilirsin. Hediyelerini daha sonra açabilirsin. Önce seni yemeğe çıkaracağım."

"Beni şişmanlatmaya , değil mi?" "Seni bir deri bir kemik bırakmamaya çalışıyorum."

"İşe yarıyor." Uzanıp çıplak eliyle pastanın bir köşesini yakaladı ve ağzına attı. Yalarken biraz fazla eğlendi

Wes izlerken parmaklarındaki krema dökülüyordu. "Kesinlikle işe yarıyor."

"Çalışmaktan bahsetmişken..." Wes onu başından çizmelerine kadar sıyırdı ve kaşını kaldırdı. "Evde olduğunu söylemiştin."

"Yalan söyledim."

"Biliyorum. Aradığımda buradaydım. Bir iş , değil mi?" "Onun gibi bir şey. Bir kızın parasını alması gerekir." Ve yattı.

"Seni kandırmak istememiştim. Parti yapabilmemiz için seni zamanında eve götürmek istedim."

"Partiye mi gidiyoruz?" Nora nasıl parti yapılacağını bilirdi. Onunla parti yapabiliirdi.

En . Kingsley, ekibi, bir ton para, çok fazla alkol, bir iki damla yasadışı madde ve Griffin ya da Kingsley'in tepesinde uyanmak ya da...

"Evet, parti. Yemeğe gideceğiz ve birkaç film kiralayacağız."

"Nora'yı Vanilya Dünya Tiyatrosu'nun Son On Beş Yılında Yakalayın' programının yeni bir bölümünü mü yapıyoruz?"

"Evet, *Matrix*'i aldım."

"Hiç izlemedim."

". *Alice Harikalar Diyarında* göndermeleri, gizli topluluklar, teoloji, deri ve vinyl kıyafetler giyen insanlar..."

"Ninjalar mı?"

"Sayılır."

"Ben . Hediyeler? Evet mi? Onları görüyorum. Onları açıyorum." "Hediyeleri açmak yok. Henüz değil."

"Yanlış cevap," dedi Nora, ilk kutuya uzanarak. "Bunlar senin hediyen değil."

"Öyle değiller mi? O zaman neden benim masamdalar? Benim masamdaysa, benimdir. Yani, bilirsin, zıpla."

Wes'in ona asıldığında her zaman yaptığı gibi bekliyordu ama kızarmadı. Bu sefer kızarmadı. Onun yerine, kızın istediğini yaptı ve masanın kenarına oturdu. Kadın ellerini dizlerine koyarak onun önünde durdu. Lanet olsun, bu çocuk onun ölümü olacaktı. O dağınık sarı saçlar, o tatlı yüz, o büyük kahverengi gözler...

Onun gülümsemesine bakmak güneşe bakmak gibiydi.

Hatta onu banyodan çıkarken yakalama ihtimaline karşı her gün daha erken kalkmaya başlamıştı, belinde havlu, genç ve kaslı sırtından aşağı su damlıyordu. Keşke onun hakkında kurduğu fantezilerden bazılarını bilseydi...

Bak ama dokunma, diye hatırlattı kendine.

"*Matrix*'in şerefine..." diye başladı, ellerini onunkilerin üzerine koyarak.

"Henüz izlemediğim bir film."

"Sana bir seçenek sunuyorum. Filmi izledikten sonra bu daha anlamlı olacak."
"Neyin seçimi?"

"Kutulardaki hediyeleri ya da... istediğiniz başka bir şeyi alabilirsiniz. Masanın üzerindeki ya da tavşan deliğinin içindekileri alabilirsin."

Nora kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Her şeyi alabilir miyim?"

"Her şey," dedi. "Ama sadece tavşan deliğinden aşağı inmeye karar verirsen."

"Bir şato, Jamaika gezisi ya da on karatlık bir zümrüt yüzük gibi bir şey mi?"

"Herhangi bir şey. Herhangi bir şey. Adını sen koy. Herhangi bir şey."

"Wes, hayatım, çok tatlısın. Ama sen üniversitede birinci sınıf öğrencisisin. Kentucky'den. Benim yanıma taşındın-"

Wes elini kaldırdı ve bir parmağıyla dudaklarını kapattı.

"Sana istediğin her şeyi verebileceğimi söylesem bana inanır mıydın?"

Nora onun gözlerine baktı ve onlarda gerçekten başka bir şey görmedi. Güzel bir gerçektir bu, bir parçası olmak istediği bir gerçek. Ne isterse... Wesley'den... ve cevabının ne olduğunu biliyordu. Bu gece onu yatağına almak ve onunla sevişmek istiyordu. Ona seks hakkında bildiği her şeyi, ne kadar iyi hissettirdiğini ve vücudunu bir başkasınıninkiyle birleştirmenin ve tüm dünyanın yok olmasına izin vermenin ne kadar doğru olabileceğini öğretmek istiyordu. Senden, ondan ve ikisinin birlikte yarattığı yeni varlıktan başka bir şey kalmayana kadar. Doğum gününde onun bekaretini, ondan sonra da her gün onun kalbini ve bedenini istiyordu. Ve bunu istiyordu çünkü onu seviyordu, ona değer veriyordu ve kimsenin onu incitmesini istemiyordu, tıpkı onun da kimsenin kendisini incitmesini istemediği gibi, her ne kadar bu tür şeyleri sevse de, bunu asla anlamayacak olsa da. Onun anlamaması da umurunda değildi. Onun kendisini sevmesini önemsiyordu. Oh, evet, Nora tam olarak ne olduğunu biliyordu

Wesley'den doğum günü için istediği şey. İçine ilk kez girdiği anda onun gözlerinin içine bakmak, nefes alışını duymak istiyordu. İlk itişte değişmek, öncesinde, sırasında ve sonrasında onu tutmak ve ona hissettiği ve istediği her şeyi anlatmasına izin vermek istedi.

Ama bunu isteyemezdi, değil mi? Wesley ilk seferinde, bir saat önce becerdiği son adam yüzünden hâlâ ıslak olan bir kadından biraz daha iyisini hak ediyordu. Hâlâ Griffin'in sıcak tenini göğüslerinde hissedebiliyor, onun içinde hissettiği baskıyı hatırlayabiliyordu. Onun kadar sevimli

Wes'in ona zümrütler ve şatolar alamayacağını biliyordu. Belki de ona inanıp inanmayacağını görmek istiyordu. Belki de dünyada herhangi bir şeye sahip olabilseydi ne isteyeceğini bilmek istiyordu.

"Her şeyi yaparım Nora," diye fısıldadı Wes ve Nora'nın iki elini de avuçlarının içine aldı. Nora gülümsedi.

"Masadaki hediyeleri, seninle akşam yemeğini ve filmi alacağım. Tek istediğim de bu," dedi ve uzanarak onun yüzünü kavradı. Onu yanağından öptü ve o da ona bir gülümseme verdi. Gözlerinde hızla gizlenen bir hayal kırıklığı parıltısı gördü.

"Tamam, ama önce yemek."

"Hintli alıyoruz, değil mi?" diye sordu. "Doğru cevap evet." "Evet."

"Aklımı okumuş olmalısın. Önce gidip fetiş kıyafetlerimi değiştireyim."

"Teşekkür ederim. Ben de benimkini giyeyim."

"Kıçı açık olanlar lütfen. Ne de olsa bugün benim doğum günüm." "Senin için her şeyi yaparım."

Merdivenlerin dibinde Nora arkasını döndüğünde Wes'in hâlâ ona baktığını gördü ve yüzünde hile, yalan, şaka ya da numara görmedi. "Senin için her şeyi yaparım" dediğinde ciddiye.

* * *

"Masadaki doğum günü hediyelerini seçtiğin için pişman mısın?" Marie-Laure, Nora'yı tekrar geçmişten çekip çıkararak sordu. Wes'le ilgili o anıyı bırakmak canını acıtmıştı, özellikle de günümüze dönmek bir psikopatın yatağında kelepçeli olarak oturduğunu hatırlamak anlamına geldiğinden. O geçmişini kurcalarken, Marie-Laure bir metre ötedeki yatakta oturmuş, lanet olası yastıklarını kabartıyordu.

"Hayır. Evet. Belki." Nora bir nefes verdi. "İstediğim tek şey oydu. Ve bunu istemeyi doğru bulmuyordum. Şatolar çok fazla bakım gerektiriyor. Zümrütleri kendim için satın alabilirdim. Ama onu satın alamadım. O çocuk sırf doğum günümü kutlamak için beni kandırıp eve getirdi ve beni yemeğe götürdü. Ve beni becermek bile istemedi. Ve beni becermek istese bile denemedi. O gece hiçbir şey yapmadı ama koltukta kolunu bana doladı ve film izlerken ona yaslanmama izin verdi."

Nora o gece Wesley ile kıvrılıp pasta yerken, konuşurken, vanilyalı, sıkıcı ve mutlu olurken hissettiği huzuru hatırladı. Griffin'le seks yapmayı, Gansevoort'u, hatta doğum gününü bile unutmuştu. O gece yatağa girip yatağının üzerinde Søren'den gelen bir kutu bulana kadar bir daha hatırlamadı bile. Kingsley'de evinin anahtarı vardı. O ve Wesley yokken astlarından birini gizlice içeri sokmuş olmalıydı. Kutuyu açmak için cesaretini toplaması bir haftasını, içindeki hediye kurtulması da bir haftasını almıştı - el üfleme camdan bir erkek geyik, minik ve zarif, boynuzlu başı gururla yukarıda duruyordu. On beş yaşındayken, bir gün

Büyükannesinin ona verdiği oyuncak hayvan setinin bir parçası olan küçük plastik bir geyik bulana kadar eski oyuncaklarının kutularını karıştırdı. Noel arifesinde gece yarısı ayininden sonra bunu Søren'e vermişti. Ona *görsel bir kelime oyunu* olduğunu açıklamıştı. *Kalbim... kalbim*. Cam kalp hediyesinin ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu. Søren ona kalbinin hâlâ kendisinde olduğunu mu hatırlatıyordu? Yoksa hâlâ onun kalbine sahip olduğunu mu itiraf ediyordu? Büyük olasılıkla ikisi de, çünkü ikisinin de doğru olduğunu biliyordu.

"Wesley'nin gerçeğini artık biliyorsun - ailesini, servetini. Keşke tavşan deliğini seçseydim diyor ?"

Nora kabul ne kadar nefret etse de Marie-Laure iyi bir soru sormuştu. "Ben de bir keresinde Søren'le aynı seçimle karşı karşıya kalmıştım," dedi Nora, gözlerini kırıştırarak.

gözyaşları. "Onun hakkındaki gerçeği öğrenebilir ve sonsuza dek değişebilirdim. Ya da ondan, gerçeklerden uzaklaşır ve mutlu bir şekilde cahil kalırım."

"Kocamla farklı bir seçim yaptınız."

"Ben yaptım. On yedi yaşındaydım ve burada, bu evdeydim. Babası ölmüştü ve sonunda bana ne olduğunu, ne söyleyecek kadar güvende hissetti. her şeyi değiştireceği ve bir kez öğrenildiğinde geri alınamayacağı konusunda beni uyardı."

"Ona ne söyledin?" "İki kelime, söyle *bana*."

Söyle bana.

Ve anlatmıştı da. Ve ona ne olduğu, ne olduğu, eğer isterse birlikte ne olabilecekleri gerçeğini anlattığında, unutkanlığın sisinden uyanan ve sonunda kendini hatırlayan bir amnezi hastası gibi hissetti. O gece ona söylediği tek sır, zaten bildiğini bilmediği sırlardı.

Eğer , Küçük Olan... Sana sahip olabilirim. Benim olursun, sadece benim.

Ağzı daha kelimeleri bulamadan kalbi cevap vermişti.

Tabii ki bana sahipsin. Her zaman sahipsin....

"Ama senin Wesley, tavşan deliğinin aşağısında ne olduğunu sana söylemesini istemedin." Marie-Laure öne doğru eğildi ve Nora'ya karanlık ve eğlenceli bir sırıtış attı.

"Hayır, yapmadım. Sanırım içgüdüsel olarak orada kaybolacağımı biliyordum. Haklıydım da. Safkan kraliyet ailesi. Güneyli kibarlığı. Ve Tanrım, her yerde para var. Eski para, yeni para, mafya parası. Mafyadan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. Sonumun babam gibi olmamasını tercih ederim."

"Senin dünyanın değil mi?"

"Hiç de değil. Bizim kraliyet versiyonumuzu vanilya versiyonundan daha çok seviyorum." Kingsley'in dünyasında para, ön kapının anahtarından başka bir şey satın almazdı.

İçeri girdiklerinde kendi krallıklarını kurdular. Sıkıcı günü olan dominantlar Kendi haysiyet ve arzularından yarattıkları güçle saygı kazanan işler. Kendilerini bir başkasının ayaklarının dibinde bulmak için fedakârlık ve cinsellik sunağında kendilerini ortaya koyan kadın ve erkek zarif itaatkârlar. Wesley her zaman kendi dünyasının insanlarını

kostümler ve giydirme oyunları. İnsanlarının gündüz giydikleri takım elbiselerin, kravatların, bej ayakkabıların ve lacivert pantolonların, hava karardıktan sonra dışarı çıktıklarında üzerlerinden çıkardıkları gerçek kostümler olduğunu bilmiyordu. Nora doğum günü partisinin olduğu o geceyi hatırlıyordu, kanepede ördekli pijamalarıyla kıvrılmıştı, bu da en az kink kıyafetleri kadar kostüm gibi geliyordu. Kollarında tuttuğu kadın onun için bir rol oynarken bile onun rol yapma dünyasını anlamıyordu.

"Ama Griffin'i bunun için mi terk ettin? Wesley'inle sıkıcı ve senin deyiminle 'vanilya' bir gece geçirmek için mi?"

Nora başını salladı. "Hoşuma gitti. Hayır... bayıldım. Oynadığım bir roldü ama sevdiğim bir roldü."

"Evcilik mi oynuyorsun?"

Nora, yanında bıçaklı bir adam olduğunu ve bir sosyopatın yatağında oturduğunu hatırlamadan önce gülümsedi.

"Aynen öyle. Evcilik oynuyorum. Koca. Karı. Kendi evimiz. Akşam yemeği masada. Tanrıya şükür çocuk yok, Wes'i saymazsak. Bu... Mesele şu," dedi Nora, ayağı uykuya dalmaya başladığı için pozisyon değiştirerek.

"O gün, doğum günümde, Wes'le yemeğe çıktık. Beni okulunun yanındaki harika bir Hint lokantasına götürdü. Birlikte basketbol oynadığı arkadaşlarından biri de oradaydı. Kiliseden de biri. Beni onlarla hiçbir şey yokmuş gibi tanıştırdı. On sekiz yaşımdan yirmi sekiz yaşına kadar on yıl boyunca Søren'in malı oldum. On beş yaşımdan beri ona aşığım ve şimdi otuz dört yaşındayım. Neredeyse yirmi yıl. Yirmi yıl boyunca bunu hiç yapmadık, hiç baş başa yemeğe çıkmadık. Buralarda olmaz. Çıkamayız. Çok riskli. Duvardaki bir Hint lokantasına bile gidemeyiz. Yazık, değil mi? Adam Hintçe konuşuyor ve Hint yemeklerine bayılıyor."

"Kocamın size verebileceğinden farklı bir hayat mı istediniz? Çocuk bu yüzden mi?"

Nora yutkundu.

"Belki. Bilmiyorum. Wes... o şimdiye kadar tanıdığım herkesten çok farklı. Profesyonel bir Dominatrix olduğunuzda hayat gariptir. Bir gün Ilsa Strix ile yemek yerken ona 'O adamın aletine üç yüz on üç iğneyi soktuğunda, zamana göre mi yoksa iğneye göre mi şarj ettin? Ya da kulüpte takılıyorsunuz ve yetmiş yaşındaki yaş oyunu fetişisti bebek bezi ve bonesiyle yanınızdan geçip gidiyor. Bir hafta boyunca kink, seks ya da para ile ilgili olmayan tek bir konuşma ya da gün geçirmediğinizi fark edersiniz. Bunun gibi yeterince gece geçirirsiniz ve belki de, sadece belki de, hayatınızın metro yolculuğunda yanlış durakta inip inmediğinizi merak etmeye başlarsınız.

Wes farklı bir duraktı. Daha güzel bir mahalle. İyi okullar. Daha güzel bir manzara."

"Oraya ait miydin? Wesley'inle birlikte onun dünyasına?"

"Benim yaptığımı düşündü ve burası onun dünyası olduğu için bu onun kararı." "Bu harika bir cevapsızlık."

"Gerçek bu."

"Bana gerçeği söyle. Wesley'in... İstedğin her şeyi verir miydi?"

"Ailesi Tanrı'dan daha zenginmiş meğer. Sanırım bunu bana söylemeye hazırды. Ya da en azından bunu duymaya hazır olup olmadığını test ediyordu. Ama evet, sanırım o gece bana her şeyi verebilirdi. Eğer isteseydim bekâretini bile verirdi, ama onu bunu kabul edemeyecek kadar çok seviyordum."

Marie-Laure çenesine vurdu ve bir an için düşüncelere dalmış gibiydi. Nora, eski güzelliğinin hayaletini hâlâ koruyan kadına baktı. Otuz yıl sonra bile Søren'den ona bu şekilde işkence edecek kadar nefret eden bu kadın kimdi? Kalbini ondan çalarak?

Ne istiyordu? İntikam mı? İntikam mı? Vücudunu mu? Aşkını mı?

"İsteseydin Wesley'in sana hayatını verir miydi?" Nora bu soru karşısında hareketsiz ve soğuk kaldı.

"Bilmiyorum. Ondan benim için kendi hayatından vazgeçmesini asla istemem. Søren'in benim için rahipliği bırakmasına izin vermezdim. Daha fazla incinmeden Wesley'i dünyamdan çalıştım. İnsanlardan benim için fedakarlık yapmalarını istemem.

kendilerini benim

için." "İstiyorum."

"İnsanlardan senin için kendilerini feda etmelerini mi istiyorsun?" "Hayır. Kocamdan senin için kendini feda etmesini istedim."

ŞÖVALYE

Wes gözlerini kapalı tuttu ve burnundan nefes aldı. Yapmak istediği son şey Laila'nın önünde bağırsaklarını kusmaktı. Bugün yeterince şey yaşamıştı. Onun kusması ve bayılmasıyla uğraşmak şu anda dünyada ihtiyacı olan son şeydi.

"Al. İç."

Hemen yanında Laila'nın aksanlı sesini duydu, onun varlığını hissetti. "Yapma. Bırak ben yapayım," dedi Laila gözlerini açtığı anda ve küçük Elinde tuttuğu bir bardak portakal suyu. "Ellerin titriyor. Ben tutarım."

Bardağı onun dudaklarına götürdü.

Hızla içti ve kısa sürede portakal suyu bitti. "Eşyaların nerede?" Laila elini onun alına koydu. "Sırt çantam. Ön odada."

"Ben bakarım. kalkma."

Wesley, denese bile muhtemelen ayağa kalkamayacağını biliyordu. Kendi aptallığı yüzünden kendine lanet okudu. İki gün boyunca araba kullanmış, bu arada paniklemiş ve neredeyse hiçbir şey yememişti. Bu şekilde kaza yapmasına şaşmamalıydı. İyi ki Laila bayılıp DKA'ya girmeden önce semptomlarını fark etmişti. Uyandığında hastanede olabilirdi.

Günlerce kimseye, özellikle de Nora'ya faydası olmadı.

Laila'nın fayans banyo zeminindeki ayak seslerini duydu ve gözlerini zorla açmayı başardı.

"Özür dilerim," dedi. "Ben tam bir aptalım. Öğün atlanmaması gerektiğini biliyorum."

"Özür dileme. Bu senin hatan değil."

"Bunu sana beş dakika önce söylemedim mi? 'Özür dileme, senin hatan değil?'"

"Bu iyi bir replik." Laila'nın sırt çantasını küçük siyah deri bir çanta çıkarmasını izledi. "Bu mu?"

Başını salladı.

Çantanın fermuarını açtı ve insülin ölçeri çıkardı.

"Sanırım bunu kendim yapabilirim," dedi Wes elini avucunun içine alıp alkolle ıslatılmış bir pamukla parmağını .

"Otur. Nefes al. Bunu yapabilirim. Bunu her yapıyorum." "Köpeklerde."

"Benim için hepsi aynı." Kız ona sırttı ve adam birden kızın güzelliğine vuruldu. Birdenbire bu kâbusun içine düşen bu kızın Nora'dan beri gördüğü en güzel şey olduğunu daha önce nasıl fark etmemişti. Birbirlerine benzediklerinden değil. Laila'nın amcası gibi sarı saçları, gök mavisi gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve baş döndürücü bir gülümsemesi vardı. Yanağındaki kötü yara bile güzelliğine gölge düşürememişti.

"Bana bakıyorsun." Parmağına neşter batırdı. "Yüzüm o kadar kötü mü görünüyor?"

"Ne dedin? Hayır. Sadece amcanla aranızdaki benzerliği fark ettim."

"İkimiz de büyükanneme benziyoruz."

"Çok güzel olmalı. Yani, sen öyle olduğuna göre. Ama o değil. Yani, olabilir ama benim tipim değil."

Laila test çubuğunu Wes'in kan şekeri ölçüm cihazına yerleştirirken yine sırttı.

"Çoğu kadın onun güzel olduğunu söyler. Özellikle de teyzem."

"Nora'ya 'teyze' demen çok garip. Buna alışamıyorum." Laila omuz silkti. "Onun hayatında olmadığı bir zaman hatırlamıyorum.

Sadece dört ya da beş yaşındayken beni kucağına aldığı fotoğraflar var."

"Sizi çok ziyaret eder miydi?"

"Yılda bir kez. Bazen daha fazla, bazen daha az. Onunla nasıl tanıştınız?"

Wesley sertleşti. Laila, Nora'yı ailenin bir parçası olarak görmese bu konuşma çok daha kolay olurdu. Ona ne diyecekti? Yengen ve ben son bir haftadır birlikte yatıyoruz. Evet, amcan biliyor. Uzun hikâye.

"Onun için çalıştım," dedi, onun dünyasını bu gece olduğundan daha fazla sarsmamaya karar vererek. "Okulumda bir ders veriyordu, yazarlık dersi. Dersten sonra sürekli konuşurduk. Teoloji, felsefe... seks, uyuşturucu, rock 'n' roll. Her şey hakkında konuşurduk. Dönemin sonunda bana taşınmak isteyip istemediğimi sordu. Bir asistan istiyordu."

"Onunla birlikte mi yaşadın?"

"Kulağa kötü geliyor, sanırım." Ve kötüydü de. Yurttan ayrılıp "ateşli Profesör Nora" dedikleri kızın yanına taşındığında arkadaşlarından yediği sürekli laflar... Buna bayılıyordu. Arkadaşları ona olan kıskançlıklarını dile getirdiklerinde kızmış gibi davranabilirdi.

Nora'yla birlikte onun çatısı altında yaptıklarına hiç şüphe yoktu... Evet, buna bayılıyordu. Erkekler kıskançlığın da ötesindeydi. Yaşlı kadın, erotik yazar - Bayan Robinson fantezileri vardı... onlara izin verdi. *Wes Railey seks hayatı hakkında konuşmaz*, sorgularına verdiği cevap buydu. Onlar da hayal güçleriyle gerçeklerden çok daha fazla eğlenirler. "Kulağa eğlenceli geliyor.

Onunla yaşamayı çok isterim."

"Eğlenceliydi. Harika bir oda arkadaşıydı."

"Öyle miydi? Taşındın mı?"

"Evet, geçen sene. İşler... karıştı."

Tüm korkunç ayrıntılara girmeden bunu başka nasıl açıklayacağını bilmiyordu ama Laila'nın kafası hiç karışmış gibi görünmüyordu.

"Anlıyorum. Amcama geri döndüğünde, muhtemelen sana benzeyen bir oda arkadaşı olmasını istememiştir."

Wes'in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Yani, bir erkek," dedi hemen. "Onun başka bir erkekle yaşamasını istemezdi."

"biliyor muydun?"

Laila yine kızardı, parlak mavi gözlerinde suçlu bir ifade vardı.

"Kan şekerin hâlâ düşük."

"Çantamda bir glikoz tableti var. Ve sen kızarıyorsun," dedi Wes ona gülümseyerek.

Ona tabletlerinden birini uzattı. "Bu kadar solgun olmaktan nefret ediyorum."

"Şu anda solgun değilsin. Kıpırmızı olmuşsun."

"Kendinden geçmene izin vermeliydim." Laila gülümsemeden önce ona ters ters baktı.

", " dedi. "Ama yapmadım, şimdi bana neden kızardığını söylemek zorundasın."
"Yüzüm kızarıyor çünkü... amcam, yengemle ayrıldıklarını bildiğimi
bilmiyor."

"Nasıl öğrendin? Nora mı söyledi?" "Onların odası
benimkinin yanında. Konuştuklarını duydum." "Neye
kulak misafiri oldun?"

"Sadece konuşuyorduk." Ona inandığından emin değildi. Kadının kızarması o
kadar parlaktı ki güneş gözlüklerini takmak istedi. "Bir keresinde ziyarete geldi ve
onu terk etmekle, bize söylememekle ilgili bir şeyler söylediğini duydum.
Kızın ona geri döneceğini biliyor gibiydi. Bu yüzden onu terk ettiğini
bilmemize izin vermedi."

"Ona geri döndü." Wes tekrar gözlerini kapadı. "O haklıydı." "O her zaman
haklıdır." Laila biraz güldü. Güzel bir kahkahası vardı -tatlı
ve müzikal. "Wes? Uyanık mısın?" Laila parmaklarını onun kulaklarının yanında
şıklattı. "Uyanığım. Dizzy. Eğer Nora beni şimdi görseydi, bütün kıcımlı
tekmelerdi."

Kentucky'ye dönüş yolu."

"Sana kızacağımı sanmıyorum."

Gözleri hâlâ kapalıyken başını salladı. Ona çok kızacaktı. Öfkelenecekti.
Tanrım, onun şu anda burada olmasını, ona bağırmasını, ona şöyle demesini ne
kadar çok isterdi

Bir şeyler yemek için beş dakikasını ayırmaması ne kadar aptalcaydı. Onu o
kadar çok geri istiyordu ki, bunun için kendi bedenini bile satabilirdi.
Böbrekler, ciğerler, onu geri getirmek için ne gerekiyorsa. Bu küçük kriz için
Tanrı'ya şükürler olsun.

düşük kan şekeri. En azından herkes titremesini buna bağlayacaktı, hayatı
boyunca hiç bu kadar korkmadığı gerçeğine değil.

"Onunla yaşarken DKA'ya girdim. Hastaneden çıkar çıkmaz, onu ne kadar
korkuttuğum ve bunu bir daha asla yapamayacağım konusunda bana bir saat
boyunca nutuk çekti."

"O kadar da kötü olamaz. Gülümsüyorsun."

"Nora tarafından azarlanmak neredeyse eğlenceli. Beni bu kadar önemseydiğini
fark etmemiştim ta ki... bilirsiniz, beni kaybettiğini düşünene kadar."

"Kaybedinceye kadar neye sahip olduğunuzu asla bilemezsiniz derler."

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu doğru değil. Neye sahip olduğumu her
zaman biliyordum. Bunu bilmek için kaybetmeme gerek yoktu."

"Ne yedin?"

Nora, diye düşündü ama yüksek sesle söylemedi. Laila, Nora ve amcasının birbirlerine aşık oldukları ve tekrar bir araya geldikleri düşüncesiyle rahatlamış görünüyordu. Laila'nın iyiliği için Nora ile olan ilişkisinin gerçeğini kendine saklayacaktı.

"En iyi arkadaşım vardı ve onu geri almak istiyorum."

"Ve onu tekrar geri getireceğiz." Ses banyonun kapısından . Wes gözlerini açtı ve Søren'in içeri baktığını gördü. "Ne pahasına olursa olsun."

"Emin misin?" Wes yerden başını kaldırıp Søren'e baktı.

"Evet."

Wes kendini yerden kaldırmaya başlarken, "Umarım haklısındır," dedi.

Søren elini Wes'e uzattı. Wes, bir baş dönmesi dalgası onu neredeyse yere düşürürken bile, kendi başına ayağa kalkmadan önce ona sadece baktı.

"Ben her zaman haklıyım," dedi Søren. "Hazır olduğunda eve doğru yola çıkacağız."

"Biz kimiz?"

"Ben, Grace ve siz ikiniz." Søren ona ve Laila'ya başıyla selam verdi.

"Kingsley değil mi?" Baş dönmesi geçip görüşü netleşince Wes sordu.

"Hayır." Søren bir kolunu uzattı ve Laila bir kuşun kanadının altına girer gibi göğsüne sokuldu. "O çoktan gitti."

KRALİÇE

Kocamdan senin için kendini feda etmesini istedim.

Marie-Laure'un Nora'ya bıraktığı sözler bunlardı. yatma vakti hikayesi. Fransız sürtük yatağına kıvrılıp derin bir uykuya dalmadan önce neşeli bir "*Bonne nuit,*" demişti. Nora Marie-Laure'a bağırmayı ya da onu tekmelemeyi falan düşünmüştü ama Damon dilsiz bir tehdit gibi durmuş onu izliyordu. yüzden Nora bileklerindeki bağlara ve garip pozisyonuna rağmen olabildiğince rahatlamış ve tüm kalbiyle, tüm ruhuyla ve tüm gücüyle kimsenin bu yüzden ölmemesi için dua etmişti.

Bu kadın, onun acısı ve saplantısı. Hiçbir akıl yürütme ya da rasyonelleştirme bu deliliğe anlam veremezdi, bu yüzden Nora sadece bir mucize için dua etti.

Ve şafak vakti nihayet uyudu. Uyandığında elleri ipten dolayı uyuşmuştu ve mucizelerin olmadığı bir dünyadaydı.

Marie-Laure'un el koyduğu yatak odasında tek başına kalan Nora, içinde bulunduğu durumu olabildiğince sakin ve mantıklı bir şekilde değerlendirdi. Marie-Laure açıkça aklını kaçırmıştı. Bu en sakin ve en mantıklı karardı. Nora, Søren'in eski karısı hakkında bilgi toplayabilir. Hayır. *Şimdiki* karısı. Ve Nora'nın son on sekiz yıldır kilisenin onu öğreneceğinden ve bir metresten başka bir şey olmadığından endişe ettiğini düşünmek. Bir karısı olduğunu öğrenseler ne yaparlardı acaba?

Ama...Nora pencere pervazından görünen güneşi izlerken kendini rahatlatmaya çalıştı. Søren evlendiğinde rahip değildi. Ve tüm dünya Marie-Laure'un ölü bir kadın olduğunu düşünüyordu. Marie-Laure'un kocasını baştan çıkarma çabalarına rağmen evlilik hiçbir zaman tamamlanmamıştı. Tüm bunlar sona erdiğinde Søren evliliği iptal ettirebilirdi. Ya da daha iyisi, dul kalabilirdi.

Nora zihnini Søren'in evlilik durumuyla ilgili tüm belirsizliklerden uzaklaştırdı. Bunun bir önemi yoktu. Sadece bunu düşünüyordu çünkü bu onu asıl sorunundan çok daha az korkutuyordu. Bu zihniyetten kurtulması gerekiyordu. Şimdiden pes edemezdi. Marie-Laure'un insanları öldürmek konusunda hiçbir çekincesi yoktu. Bir keresinde genç bir kızı uçurumdan aşağı itmişti. Oğullarından birinin Nora'nın beynine bir kurşun sıkması daha da kolay bir cinayet olurdu.

Neyse ki Marie-Laure önce onunla oynamaya, onunla, Søren'le ve hepsiyle oynamaya niyetli görünüyordu. Bu zaman alıyordu ve yeterince zaman olursa her şey olabilirdi. Marie-Laure birlikte olmayı seçtiği insanları açıkça hafife alıyordu. Kingsley'le şehir dışına çıktıklarında, ikisinin karıştıkları masumların gözünü nasıl korkuttukları onu hep eğlendirmişti. Kingsley Edge -Kink'in Kralı, Yeraltının Kralı- yatak odası maceraları efsanelere konu olmuştu. Hem erkeklere hem de kadınlara, sekse, sapkınlığa, en karanlık zevk türlerine -kanlı oyun, bıçaklı oyun ve kişisel favorisi tecavüz oyunu- olan sevgisini açıkça itiraf etmesi, karşılaştıkları yabancıların kalplerinde korku yaratıyordu. *Oyun* kelimesinin onlar için bir anlam ifade etmediği açıktı. Kingsley'nin sapık olması endişelerinin en küçüğüydü. Kingsley'in yirmili yaşlarını Fransız hükümetinin düşmanlarını öldürerek geçirmiş eski bir casus ve suikastçı olması. İşte bu onları tedirgin etmeliydi.

Oh, ve bunun da ötesinde, Søren, onu herkesin onu sevdiğinden ve seveceğinden daha çok seven adam, bir zamanlar Sekizinci Çember'de bir Dominant'ın testislerine çivi çakmış, itaatkâr sevgilisinin güvenli sözünü görmezden gelen ve merhamet dilemiş ve çocuğu bayıltana kadar dövmüştü. Nora bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. Ne de olsa Kingsley adamı yatırırken o da Søren'e çivileri uzatmıştı. Dominant'iki seçenek sunmuşlardı: Kral'ın adaleti ya da mahkemeler. O da Kral'ın adaletini seçmiş ve kısa süre sonra pişman olmuştu.

Marie-Laure de eninde sonunda pişman olacaktı. Umarım Nora bunu görecektense kadar uzun yaşar.

Kanlı intikam hayalleri kafasında dans ederken, Nora kafasının arkasında Søren'in hayatını riske atacak hiçbir şey yapmayacağı konusunda onu uyaran sessiz sesi duymazdan geldi. Kapıların tekmelenerek açıldığı ve silahların ateşlendiği bir kurtarma görevi sadece hepsinin ölümüyle sonuçlanırdı. Şu anda bile kapının dışındaki parkenin gıcirtısını duyuyordu - Marie-Laure'un çocuklarından biri

Bir şekilde kendini çözmeyi başırırsa onu biçmeye hazır bir şekilde nöbet tutuyordu.

Yine de denemeye değer.

Nora ipleri, düğümleri hissetmeye çalışırken kollarını yavaşça büktü. Profesyonel olduğu günlerde Shibari'den payına düşeni almıştı. Bunu seviyordu, özellikle de üç ve dört saatlik seanslar için para ödeyen müşteriler için. Bir müşteriyi ters karides bağıyla bağlamak başlı başına bir saat sürebilirdi. Bu yüzden düğümleri ve ipi biliyordu ve bunu yapmasının mümkün olmadığını biliyordu.

Bunlardan kurtulmak için kıvranabilirdi. Bileklerini ve ön kollarını bağlamıştı. Düğümlere ulaşmak için kendi omuzlarını yerinden oynatması gerekecekti.

Yine de küçük bir omuz çıkığı kimseyi öldürmedi. Ancak kurşunlar pek çok insanı öldürdü.

Nora ipi çekmeye başladığında kapı açıldı.

Andrei ona bakarken olduğu yerde dondu kaldı. Adamın yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştı -tamamen küçümseyen bir ifadeydi bu- ama diğer seçenekten daha iyiydi. En azından

Adamın gözlerinde şiddet ya da şehvet dolu bir niyet görmedi. "Size yardımcı olabilir miyim?" Şişman Adam sessiz bir küçümsemeyle ona bakmaya devam ederken Nora sordu.

"Kahvaltıda seni istiyor." "O da mı yamyam?"

"Muhtemelen," dedi yatağa gelip Nora'nın bağlarını çözmeye başlarken. Elleri ve bacakları serbest kaldığında banyoya doğru başıyla işaret etti. "Bir dakika. Güzel olsun."

Banyoya koştu ve bir yarış atı gibi işedi. Banyo kontrolüyle oynayan Dom'lar ve subs'lar tanıyordu. Neyse ki Søren'in çok daha dar bir işkence alanına odaklanmıştı. Yine de arada sırada kulüpte oynarken ona biraz şeytani davranıyordu. Bir sahnenin ortasında, çaresizce işlemeye ihtiyacı olduğunu itiraf etmişti. Odanın ortasına metal bir kova atıp "Git" demişti.

Andrei ona bir dakika vermişti, o da bunu boşa harcamadı. Banyodayken kullanabileceği bir şey bulmak için çılgınca etrafına bakındı. Hiçbir şey bulamadı. Bir adamı banyo havlusuyla boğarak öldürebileceğini düşünmediği sürece hiçbir şey.

"Daha iyi misin?" diye sordu kadın dışarı çıktığında. "Mesanem sana teşekkür ediyor."

"Bana teşekkür etme. Tekrar üstüne işmeni istemiyor."

"Biraz hassas birine benziyor," dedi Nora, Şişman Adam Andrei onu kolundan tutup koridora götürürken, büyük tabancası yanında duruyordu. Nora, Kingsley'nin ona ateş etmeyi öğretme teklifini reddettiği için kısa bir süre pişmanlık duydu.

Søren ona Cizvit barışçılığını çok genç yaşta aşlamıştı. Bu ve MacGyver'a olan küçüklük aşkı, bir zamanlar silahların onun için taşıdığı tüm cazibeyi yok etmişti. Kingsley ona uzun zaman önce asıl önemli olanın kendini savunmanın kuralı "Aptalca bir şey yapma "ydı. Emniyetini nasıl açacağını bile bilmezken dev bir paralı askerden silah çalmaya çalışmak aptallık olarak nitelendirilebilirdi. Ölümcül bir aptallık.

Şişman Adam onu kahvaltı salonuna götürdü, Marie-Laure orada oturuyordu. elbisesi ve sabahlığıyla masaya oturmuş, çay içen lanet olası bir düşes gibi görünüyordu. Marie-Laure ona hiçbir şey söylemedi, çay bardağını alıp yudumlarken ona bakmadı bile. Şişman Adam Nora'yı yere itti ve arkasında durdu. Nora sessizce bekledi ve bir odayı gizlice taradı. Søren'in babasının cenazesi için buraya geldiğinde, aile kahvaltı için burada toplanmıştı. Nora o zamanlar sadece on yedi yaşındaydı ama ağzını kapalı tutmayı, başını öne eğmeyi ve kimsenin kim olduğunu, burada ne aradığını merak etmemesi için arka planda kaybolmayı yeterince biliyordu. Biri sorduğunda, Søren'in babasının ikinci evliliğinden olan on altı yaşındaki üvey kız kardeşi Claire'in bir arkadaşı olduğunu söylemişti. Bu tamamen yalan değildi. O ve Claire çok iyi anlaşıyorlardı. Ve "Claire'in arkadaşı" kulağa "bana aşık olan rahibim beni buraya getirdi, böylece bana her şeyini anlatabilecek" cümlesinden çok daha iyi geliyordu. sırlar." O zaman ihtiyatlı davranmak yiğitliğin daha iyi bir parçası olduğunu kanıtlamıştı. Bugün de yiğitliğin en iyi tarafının bu olduğuna karar verdi.

"Aç mısın?" Marie-Laure beş dakikalık sessizlikten sonra sordu.

"Ben mi?" Nora sordu.

Marie-Laure başını salladı.

"Teklif etseydin kahvaltıyı geri çevirmezdim."

"Teklif ediyorum."

Nora ayağa kalkmaya başladı ama gardiyan onu tekrar yere itti. Marie-Laure bir tabak uzattı ve Şişman Adam tabağı alıp Nora'nın önüne bıraktı.

"Tereyağı yok mu?"

Şişman Adam Andrei ona sadece ters ters baktı.

"Yerde yemenin sakıncası yok, değil mi?" Marie-Laure sonunda dönüp ona bakarken sordu.

"Hayatımın yarısında vekillik yaptım. İlk defa yerden yemek zorunda mı sanıyorsun?" Kuru tosttan bir parça kopardı ve ağzına attı.

"Hayatının yarısını subaylık yaparak mı geçirdin? İlginç... Bana bundan bahset." "Subaylık hakkında mı? Ne bilmek istiyorsun?"

"Neden yapıyorsun? Neden seviyorsun?"

"Cevaplar kahvaltıdan biraz daha uzun sürebilir." "Daha çok brunch zamanı."

"İyiyim. Dublörlük. Bazı insanlar, erkekler ve kadınlar, kontrolü bırakmaktan hoşlanırlar. Bazen kısa süreler için, cinsel ilişki sırasında. Bazıları bunu her zaman, 7/24 yapmak ister. Bedenimi ve irademi bir erkeğe vermek beni tahrik ediyor.

Søren."

"Pek itaatkâr görünmüyorsun." "Bunu ne ele verdi?"

Marie-Laure usulca güldü.

"Kısa bir süre önce birisi önemli bir konuda benimle ters düşerek çok kötü bir karar verdi. Andrei onu tartışmak için bana getirdi."

Nora, Marie-Laure'un bahsettiği bu toplantının, birinin yerde kan kaybından ölmesiyle sonuçlanan türden bir "tartışma" olduğunu sezmişti.

"Siz ikiniz aranızı mı?" Nora, Marie-Laure'un fikrini değiştirip yemeği elinden alması ihtimaline karşı enerjisini mümkün olduğunca çabuk yemeye odaklamaya sordu. Gücünü korumak için yemek yemesi gerekiyordu.

"O ve Andrei işleri öyle bir yoluna koydular ki bu adam bir daha asla nefes alamayacak. Yine de onun yasını tutmazdım. O bir iblis gibiydi, Andrei'nin kötü şöhretli olduğu türden ünlüydü."

"Deli sinek balıkçılığı yetenekleri?"

Marie-Laure sırtıttı. "Görüyorsunuz ya, benim demek istediğim de tam olarak bu. Aşk, şehvet ve para için cinayet işleyen bu adam merhamet için yalvardı, ağladı ve gözyaşı döktü. Aynı derecede zayıf durumda olan sizler ise benim katımda oturup bana hakaret ediyor ve şakalar yapıyorsunuz."

"Bütün gün sana hakaret etmedim."

"Oh, evet, o dün geceydi. Beni affedin. Ama yine de... bana bir kadının nasıl böyle..." Marie-Laure doğru kelimeyi arıyormuş gibi durakladı.

"Cesur mu? Cesur? Belalı mı?"

"Aptal," diye düzeltti Marie-Laure. "Kendi güvenliğini böylesine hiçe sayan bir kadın, bir erkeğin ayaklarının dibinde oturan küçük bir evcil hayvan gibi nasıl mutlu olabilir? Bana bunu söyleyebilir misiniz?"

"Şey... her şeyden önce, hiç cilve yaptığımı sanmıyorum. Özellikle cilveli değilimdir. Kafama silah dayasanız *cilveli* kelimesini heceleyebileceğimden bile emin değilim. Lütfen yapma," dedi ve ona ters ters bakan Şişman Adam'a . O da öyle yapmacık bir tip değildi.

"Ama kocamın ayaklarının dibinde oturmaktan mutluydun." "Güzel ayakları var."

"Soruma cevap vermiyorsun. Sinir bozucu olmaya başladı."

"Tamam, ciddi cevap. Hazır mısınız? ." Nora derin bir nefes aldı.

Marie-Laure ile bu konular hakkında konuşmak istemiyordu ama ilginç kaldığı sürece, eğlenceli kaldığı sürece hayatta kalıyordu. "Søren'e boyun eğmekten zevk alıyorum. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum. Hiçbir şey açıklayamıyorum. Neden İngiliz kahvaltısı ya da her ne içiyorsanız onun yerine İrlanda kahvaltı çayını sevdiğinizi açıklayabileceğinizden daha fazla. Bu kişisel bir zevk. Ben beğendim. dünyadaki en güzel adam, beni kendine çeken bir iç güdüsü ve gücü var, bir bakışıyla birinin ödünü koparabilir, bir sözüyle diz çöktürebilir, gözlerine bakma hatasını yaparsanız ruhunuzun derinliklerini görebilir. Ve bu bir hatadır çünkü ne kadar çıplak ve çıplak olursa olsun bir daha asla başka tarafa bakmak istemezsiniz.

En özel ortaya koyarsınız. Onun ayaklarının dibinde diz çöktüm çünkü ait olduğumu hissettim. Ve hayır, ona layık olmadığım için değil, o benim bağlılığımıza tamamen layık olduğu için."

Sözleri odaya yerleşirken Nora asil ve doğru bir konuşma olduğuna karar verdi. Doğru, evet, ama gerçeğin tamamı değil. En iyisi hepsini dökmekti.

"Oh," diye ekledi bir an sonra. "Ve benim acıya boyun eğmem onu kaya gibi sertleştiriyor ve adam doğru ruh halindeyken bir yük treni gibi sikişiyor. Tabii sen bu konuda bir şey bilmiyorsun."

Marie-Laure çatalını tabağına bıraktı ve metalik şangırtı odanın içinde .

"Senden hoşlandığımı sanmıyorum," dedi Marie-Laure.

"Kulübe katıl," dedi Nora. "Size eşlik edecek pek çok üye var."

"Kardeşim o kulüpte mi?"

Nora bu soru karşısında tereddüt etti. Kingsley'le ilişkisini açıklamaya çalışmak, Søren'e boyun eğme aşkını açıklamaya çalışmaktan daha tehlikeliydi.

"Kardeşim hakkında konuşmak istemiyor musun?" Marie-Laure alay etti. "Büyüleyici."

"Kingsley hakkında konuşabiliriz. Sen nasıl istersen." Nora bugün Marie-Laure'un damarına yeterince bastığına karar verdi. Bugün sabah parlak ve güzel doğmuştu. Başka bir sabah görmeyi çok isterdi.

"Güzel. Hadi konuşalım. Ama sen konuşurken çalış. Bulaşıkları temizle."

Nora Şişman Adam'a baktı, o da başıyla onu onayladı. Onun izniyle kendini yerden kaldırdı ve bulaşıkları kollarına yığmaya başladı.

Marie-Laure çayını tekrar yudumlarken, "istediğiniz zaman cevap verebilirsiniz," dedi.

"Kingsley ve ben karmaşık bir ilişkimiz var. Hayır, bazı günler benden pek hoşlanmıyor. Bazı günler ise çok samimiyiz."

"Nedenmiş o? Çocuğunu aldırдыңız için mi?"

Nora neredeyse bulaşıkları yere düşürüyordu. Sadece irade gücüyle tabakların ve kendisinin paramparça olmasını engellemeyi başardı.

"Yaptım, evet," diye itiraf etti utanmadan. "Ama hayır, bazen benden hoşlanmamasının nedeni bu değil. Hamilelik bir kazaydı, onun ve benim. Bu yüzden benden nefret edecek kadar aşâğılık biri olamaz."

"O zaman neden senden nefret ediyor?"

"Yapmıyor. En azından her zaman değil. Eğer Søren'e kızgınsa, ben onun suç ortağım, gezegende Kingsley dışında Søren'e ulaşabilecek tek kişiyim. Eğer... eğer Søren'le eskiden nasıl olduklarını hatırlıyor ve özlüyorsa, beni düşman olarak görüyor."

"Öyle misin?"

Nora tabakları büfenin üzerine koydu.

"Hayır, ben düşman değilim. Ben olmasaydım bile, Søren'in onların gençken yaşadıkları türden bir ilişki yaşamalarına izin vereceğinden şüpheliyim. Otuz yıl sonra hâlâ biraz aşık olan birine bunu anlatmak zor. Yani evet, Kingsley 'Nora'yı sevmiyorum' kulübünde olabilir ama bilmelisiniz ki o 'Halkımın başına kötü şeyler gelmesine izin vermem' kulübünde. Ve ben de kesinlikle onun adamlarından biriyim."

"Tehdit usulüne uygun olarak not edildi."

"Sana bir Kingsley sorusu sorabilir miyim?" Nora eline bir peçete aldı ve masadaki kırıntıları silmeye başladı. Marie-Laure'un kara gözleri karanlık bir zevkle parlıyordu.

"Lütfen yap."

"Kingsley ve Søren, daha iyi bir kelime bulamadığım için söylüyorum, yıllardır arkadaşlar. Birbirleriyle konuşmadıkları bir gün bile geçmez. Buna rağmen Kingsley az çok hayatına devam etmeyi başardı. Artık bir sevgilisi var. seviyor ve hayatını paylaşıyor."

"Oh, evet, o. Ondan biraz iğreniyorum. Haitili kadın mı? Kardeşim daha iyisini yapabilirdi."

Nora kısa bir süre Marie-Laure'un gözüne bir çatal saplamayı hayal etti. Bunu yapabilirdi ama yanında çatal yoktu. Onları büfede bırakmıştı.

"Juliette'ten daha iyisi yok. Ayrıca, Kingsley, Søren ya da seviştikleri herhangi birinden sana ne? Benim sorum da bu. Otuz yıl oldu. Elbette Kingsley hâlâ Søren'e karşı bir şeyler hissediyor, birlikteler. Ama sen... sen otuz yıl önce ortadan kayboldun. Neden geri döndün? Neden şimdi? Neden beş yıl önce, on yıl önce değil?"

"Bu ilginç bir soru ve benim daha ilginç bir cevabım var. Kardeşimle olan geçmişinizi düşününce bunu özellikle ilginç bulacaksınız." Marie-Laure çay fincanını yerine koydu ve bornozunu düzeltti. "Sen Geçen yıl beni bir nostalji sardı. Brezilya'da malikanemde yaşıyordum ve oldukça mutluydum. Yine de Fransa'yı özliyordum. Çocukluğumuzda ailem her Ağustos ayında kardeşimle beni Fransa'nın güneyindeki şirin bir sahil kasabasına götürürdü. O küçük köyde geçirdiğimiz zamanlara bayılırdım. Birkaç günlüğüne geri dönmeye karar verdim. Bencilce, biliyorum... ama bazı eski hayaletleri görmenin güzel olacağını düşündüm."

"Hiç gördün mü?" Nora elindeki peçeteyi küçük bir çöp kutusuna attı.

"Yürüdüm. Dar ve dolambaçlı sokaklarda yürüdüm, sahil boyunca rıhtım. Açık havada bir kafede kahve içmek için durdum. Ve orada... Onu gördüm..." "Kimi?" Nora sordu.

"Kingsley'i gördüm."

Nora başını salladı.

"İmkânı yok. O olamaz. Artık Fransa'ya hiç gitmiyor. Orada kendisini ölü görmek isteyen çok fazla insan olduğunu söylüyor."

"Ama Kingsley'di. Yemin ederim öyleydi. Ben öldükten sonra Kingsley'nin nasıl büyüdüğünü yıllarca merak ettim. Yirmi, yirmi beş, otuz yaşlarında nasıl görüldüğünü merak ettim... ve işte Kingsley kolunda güzel bir kız ve gözlerinde sırlarla sokakta yürüyordu. Kardeşimin gerçek eğilimlerini tesadüfen öğrendim. Yani onun kazalarından biriyle tanıştım."

"Kazalar mı?" Nora doğru duyduğundan pek emin değildi. Kingsley... bir...

"Sanırım planlanmamıştı. Kardeşimin oğlu yani."

Tüm oda, Nora'nın elindeki tabakların büfeye çarpma sesiyle sarsıldı. Marie-Laure ona ters ters baktı. Nora görmezden geldi.

"Kingsley'in çocuğu mu var?"

"Hayır, dediğiniz gibi bir çocuk değil. Yirmili yaşlarında görünüyordu. Varlığından bile haberdar olmadığı bir oğul."

"Aman Tanrım. Kingsley'nin bir oğlu var," diye tekrarladı Nora. Ve her ne sebeple olursa olsun, düşünmek istemediği ya da ihtiyaç duymadığı bir sebeple, bu bilgi ona yeniden umut verdi. Bu haberi başka bir bağlamda öğrenmiş olsaydı, sevincinden ağlayabilirdi. Kingsley'in oğlu mu vardı? Onun gibi bir oğlu.

Yirmili yaşlarında ve babası kadar yakışıklı? Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu ama yine de buna inanmıştı. Ve bir kez , sahip olduğunu bilmediği bir yara aniden kapandı ve iyileşti.

"Kingsley'in olduğuna emin misin? Tamamen emin misin?"

Marie-Laure, "İlk başta ben de şüphe etmişim," dedi. "Her ne kadar benzerlik esrarengiz olsa da uzak bir akraba ya da sadece bir doppelgänger olması mümkündü. Bu yüzden birinden onun hakkında biraz araştırma yapmasını istedim. Kardeşimin de yaklaşık yirmi dört yıl önce nostaljik duygular içinde olduğu ortaya çıktı. Bir kadınla tanışmış ve birkaç gününü onun yatağında geçirmiş. Kocasını bir haftalık iş için Paris'e gitmiş olan evli bir kadın. Kadın çocuğun gerçek babasından bile gizledi."

"Sen..." Nora nefes almak için durakladı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Ne olursa olsun kâbustan kurtulması gerektiğini biliyordu, yeter ki bu genç adamı, Kingsley'in çocuğunu bulabilsin. "Adını biliyor musun?"

"Nicolas... yeğenim için güzel bir Fransız ismi." İsmi zevkle ve Fransızca telaffuzuyla söyledi-Nee-coh-lah. "Hâlâ kardeşimin piçiyle tanışıp tanışmamayı düşünüyorum."

Nora'nın içinde öfke kabardı. Kingsley'in oğlu... Nora bir zamanlar Kingsley'in çocuğunu taşımış ve seçmişti. Bugüne kadar asla

Bu kararından pişman olmuştu ama şimdi sahip olduğunu düşünmediği annelik duygularının, savaşa hazırlanan bir ordu gibi kalbinde yükseldiğini fark etti. Yaşayacaktı ve onu bulup nereden geldiğini ve nereye ait olduğunu söyleyecekti. Ve belki de ona iffetli bir şekilde sarılacak ve bu sırada asla yapamayacağını düşündüğü bir şeyi yaptığını, Kingsley'in çocuğunu kucağına aldığını bilecekti. Onunla, Kingsley'nin oğlu Nicolas'la hiç bile. Ama onu bu kadından ve aklındaki hastalıklı, iğrenç planlardan korumak için ölümüne savaşacaktı.

"Hayatına değer veriyorsan Kingsley'in oğluna yaklaşma," dedi Nora sessizce ve tehditkâr bir sesle. Ve ses tonundaki bir şey Marie-Laure'un deliliğine ve karanlığına bile nüfuz etmiş olmalıydı.

"Onunla ilgili hiçbir şey umurumda değil." Marie-Laure elini umursamazca salladı. "Yalnızca merak. Onu görmek, yıllardır ilk kez kardeşimi merak etmeme neden oldu. Ne de olsa, kadınlara ilgisinin sahte olduğu, gerçek eğilimlerini gizlediği izlenimine kapılmıştım. Ama yine de, ağabeyimin, kadınlara olan ilgisinin yirmili yaşlarında bir kadınla yatmıştı. Merak ettim... Başka hangi konuda yanılmıştım?"

"Yani araştırmaya mı başladınız?"

Şişman Adam yeri işaret ederken Marie-Laure başıyla onayladı. Nora ona doğru eğildi

Yine diz çökmüş, dikkatle dinliyordu. Nicolas hakkındaki ifşaattan sonra, her şeyi duyması gerektiğini biliyordu. Kingsley'nin başka ne sırları vardı? Sahip olduğunu bildiğinden bile daha fazla sırrı mı?

"Geldim. New York'a bile geldim, buranın onun bölgesi olduğunu bildiğim için asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şey. O gezide çok şey öğrendim. Onu takip ettiğimi, izlediğimi, uzaktan incelediğimi bilmiyordu.

Aşıklar... erkekler ve kadınlar. En Juliette'e değer verdiğini kimseye göstermemeye çalışsa da."

"Düşmanları var. Onun ne kadar önemli olduğunu belli etmeyerek onu koruyor."

Marie-Laure gülümseyerek, "Düşmanları olduğunu biliyorum," dedi. "Ben de onlardan biriyim. Kardeşimin şehirdeki evinden çıkıp operadaki locasında, bir okulun sahasında futbol oynarken -yani futbol, affedersiniz- göreceğimi bildiğim her şeye kendimi hazırlamıştım."

Marie-Laure'un sözleri karşısında Nora'nın midesi iyice sıkışmıştı. Kingsley bugünlerde sadece şu çocukla futbol oynuyordu.

"Onu Søren ile gördün."

"*Evet.* Onu kocamla birlikte gördüm. Öğrendiğime göre kocam Katolik bir rahip olmuştu ve kardeşim bunca zaman sonra hâlâ ona aşıktı. Ama bu bana sadece bir trajedi gibi geldi, kardeşim otuz yıl sonra bile aşıktı. Pek çok nedenden dolayı sahip olamadığı bir adama aşıktı. Eğer Katolik bir rahipse, bekârlık yemini etmişti. O zaman bana çok mantıklı gelmişti. Kadınlarla hiç ilgilenmeyen kocam rahip olmuştu. Duyduğuma göre, kadınlarla hiç ilgilenmeyen rahipler ordusundan biri olacakmış."

Marie-Laure hikâyesine devam ederken Nora'nın elleri titremeye başladı. Hikayenin gidişatı hoşuna gitmemişti.

"Yine de..." Marie-Laure sözlerine şöyle devam etti: "Onu izlemeden duramıyordum. A

korkunç bir kaşıntıydı, devam etmek zorundaydım. Ve böylece izlemeye devam ettim. Evini, onu koruyan küçük ormanlık alandan izledim."

Nora'nın nefesleri hızlandı.

"Güzel, küçük bir papaz evi, çok sessiz ve yalnız. Kocam bana çok acınası görünüyordu. Ayaklarının altındaki küçük karıncaların günlerini nasıl geçirdiklerini umursamayan bir Tanrı' hizmet etmek için aşktan, evlilikten ve çocuklardan vazgeçmiş bekâr bir rahip. Rahip olması hoşuma gitmişti. Yatağında tek başına uyuduğunu ve kimsenin ona dokunmadığını, onunla sevişmediğini bilmek beni rahatlatıyordu. En yalnız gecelerinin ortasında beni, evliliğimizi ve onun yanında yatarken, Tanrı'nın onu önemseydiği kadar benim sevgimi önemsemeyen bir adam tarafından dokunulmayı beklediğimi düşünmesini umuyordum. Sonra onu gördüm."

Nora sessiz kaldı. Marie-Laure'un kiminle görüştüğünü sormasına gerek yoktu.

"Bir kadının gece yarısı evine geldiğini, yan kapıya yürüdüğünü ve kapıyı çalmadan içeri girdiğini, sanki evin sahibiymiş gibi içeri girdiğini gördüm. Bir saat sonra adam ve kadın ellerinde battaniyeler, bir şişe şarap, bir mum ve -"

Nora, Marie-Laure'un cümlesini onun yerine "Dürbün," diye tamamladı. "gece meteor yağmuru vardı. Onu izlemek istedik."

"İzleyişinizi izledim. İkinizin battaniyelere uzanıp ağaçlardaki açıklıktan gökyüzüne bakmanızı izledim. Başını kocamın göğsünün ortasına yasladığını gördüm. Onun parmaklarını

Siz ikiniz gökyüzünden yıldızlar dökülürken bir saat boyunca konuşup güldünüz. Seni izledim. "

Nora gözlerini kapadı ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Geçen yazki o geceyi hatırladı. Søren' döneli sadece birkaç hafta olmuştu ama yine de sanki onu hiç terk etmemiş gibi hissediyordu. Meteor yağmurunu izlemek onun fikriydi. Saint Ignatius'taki eski öğretmenlerinden biri bir gökbilimciydi ve çocuklara gece bilimi sevgisini aşılamıştı. Böylece ikisi birlikte Søren'in arka bahçesinde ağaçların arkasına saklanabilecekleri bir gece yarısı pikniği yapmışlardı. Açık havada birlikte olmak onlar için bir riskti ama Søren bunu göze almıştı. Gökyüzünden son yıldız da kaydıktan sonra Søren'e dönmüş ve onu uzun uzun öpmüş, kalbinde sakladığı özürleri onun dudaklarına fısıldamıştı. *Seni terk ettiğim için üzgünüm. Buna mecbur kaldığım için üzgünüm. Seni incittiğim için özür dilerim. Senin hakkında yalan söylediğim için özür dilerim. Bunca zaman senden nefret etmeye çalıştığım ve her şey için seni suçladığım için özür dilerim. Sadece senden ayrı kalmayı kolaylaştırdığı içindi.* O

Onu bir öpücük ve şu sözlerle affetti: " istediğin için affedeceğim, benim affıma ihtiyacın olduğu için değil. Sen gerekeni yaptın. Olman gereken kişi olmak için ayrılmak zorundaydın. Artık önemli olan tek şey burada olman, Küçüğüm."

Sonra bir mum yaktı ve yazdan kalma uçuşan eteğini beline kadar itti. Kaynar mumu kızın üzerine damlattı.

Kalçaları ve uylukları acıya huzur ve zevkle boyun eğmişti.

Kendini tekrar ona teslim etmek ne kadar iyi hissettiriyordu, ne kadar güvenli, ne kadar doğru. ve

Sonra sadece yıldızların şahitliğinde, şafak sökene kadar onunla sevişmiş.

Ama tek tanık yıldızlar değildi. Marie-Laure öfkeyle derin bir iç çekti.

"O zaman bana yalan , düşündüğümünden de kötü bir ihanete uğradığımı anladım. O gece onun altında ben olmalıydım, sen değil. Ben onun karısıyım, sen değil."

"Senin öldüğünü düşündü. Onu suçlayamazsın."

"Beni öldürdü," dedi Marie-Laure, sesi acıyla öylesine kırılıyordu ki, Nora kelimelerden kıvılcımların çıktığını gördüğüne yemin edebilirdi.

"Kendini öldürdün. ."

"Başka seçeneğim yoktu. Kardeşimi seviyordum. Onun mutlu olmasını istedim. Ben bu mutluluğa engel oluyordum."

"Onun mutlu olmasını istemediniz. Eğer , evliliği iptal ettirir ya da boşanır ve Fransa'ya geri dönerdin, hatta

Evli kalmak, parayı alıp kaçmak. Søren ve Kingsley'in birlikte olmalarını, mutlu olmalarını sağlayacak binlerce seçeneğiniz vardı. Onları ayırmayı garantileyen tek seçeneği seçtin. Kingsley'i cezalandırmak istedin.

Çünkü Søren'in aşık olduğu kişi olma hatasını o yaptı, sen değil. Asil bir amaç için ölü numarası yapmışsın gibi davranma. Onların seni öldürdüklerini düşünmelerini sağlayarak ilişkilerini yok etmek istedin."

Marie-Laure gururla, "Onların ilişkisini mahvettim," dedi. İşte oradaydı. Nora bunu gördü. Gerçek neden ortaya çıkıyordu. ve Marie-Laure bunu inkâr etmeyecekti. Kingsley ve Søren'i birbirlerini sevmeye cüret ettikleri için cezalandırmak amacıyla ölü numarası yapmıştı. "Ne olduğunu biliyorum. Kingsley ben öldükten hemen sonra okulu bıraktı ve Fransız Yabancı Lejyonu'na katıldı. Kocam Roma'ya gitti ve rahiplik eğitimi almaya başladı. Benim şahit olduğum o öpüşmeleri, onların son öpüşmesiydi."

Marie-Laure öyle çılgınca sırtıyordu ki, Nora tırnaklarıyla yüzünü parçalamak istedi. Bunu da yapardı ama elleriyle değil; elinde çok daha iyi bir silah vardı.

"Yine de, çok iyi bir çaba göstermenize rağmen ilişkilerini yok etmediniz."

"Bana yalan söyleme. Kocamı tanıyorum. Dosyanı okudum. Rahip olduğundan beri cinsel olarak birlikte olduğu tek kişi sizsiniz."

"Kingsley dosyaları yazıyor ve çok güvenilir bir anlatıcı. Neyin içeri girip neyin dışarıda kalacağına o karar veriyor."

Marie-Laure gözlerini Nora'ya dikti ve kalbindeki korkuya rağmen Nora gözlerini kaçırmayı reddetti.

"Ne demek onları yok etmedim?"

Nora ihtiyacı olan cesareti kendi içinde derinlerde aradı. Aradı ve buldu. Marie-Laure'a kendi gülümsemesini verdi.

"Diyelim ki gece, eğer istersen, senin için harika bir uyku öncesi masalım olacak."

KRAL

Kingsley karanlıkta arabasını Elizabeth'in New Hampshire'daki evine kadar sürdü. Arabayı yalnız kullandı ve hiç telefon etmedi. Bir sonraki adımını planlamak için düşüncelerinin eşlik etmesine ihtiyacı vardı. Søren ondan zorla bir söz almıştı. Kingsley bu süreçte kimseyi öldürmeyeceğine yemin ederse Nora'yı evden çıkarmayı deneyebilirdi. Marie-Laure'un yurttaşlarının beyinlerinin halının üzerinde kalmasının Søren'in umurunda olmayacağını biliyordu. Ama rahip onun kendi kız kardeşini öldürmesini istemiyordu. Güzel bir düşünce ama Kingsley Søren'in hayal bile edemeyeceği türden savaş alanları ve kan dökülmesi. Bir söz vermişti ve bunu tutmaya hiç niyeti yoktu. Søren Nora'yı geri istiyorsa, savaş alanında duygusallığa yer yoktu.

Şafak sökerken Kingsley eve vardı ve arabayı yolun dışındaki ormanlık alana park etti. Sırtında yüksek güçlü bir tüfekte ağaçların arasından süzüldü. Krallığın çocukları şimdi görseler tanıyabilirler miydi? Regency ve Viktorya dönemi takım elbiseleri ve askeri paltoları gitmişti. Binici çizmeleri gitmişti. Gelen herkesi baştan çıkaran o çapkın gülümsemesi yoktu. Kot pantolon ve siyah bir tişört giymiş, saçlarını yüzünden uzak tutmak için at kuyruğu yapmıştı. Ayakkabılarını arabada bırakmış, çıplak ayakların hassasiyetini ve sessizliğini tercih etmişti. Gülümsemek yerine yüzünde acımasız bir kararlılık ifadesi vardı.

Ağaçların arasından evi gördü. Kalın dalların arkasına eğilerek bir dürbün çıkardı ve pencereleri inceledi. Laila, Nora'yla birlikte kütüphanede tutulduklarını söylemişti. Bütün perdeler kapalıyken hiçbir şey göremiyordu, en ufak bir hareket bile.

Kız kardeşi... O ne halt ? Nora'yı almanın intiharın daha yavaş bir şekli olduğunu biliyor olmalıydı. Onu öldürebileceğini mi sanıyordu? Onlardan intikam alıp zaferinin tadını çıkarmak için mi yaşayacak? Hayır, tabii ki.

yoktu ve onu en çok korkutan da buydu. Marie-Laure'un bu kumardan sağ çıkmaya niyeti yoksa, kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Ölmek istediye, ölmeyi planladıysa, Nora'yı ve diğerlerini almasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Onunla birlikte mezara gidecek başka kimse yok.

Nora'yı dışarı çıkarmaya çalışırsa ve Marie-Laure onu yakalarsa, Juliette'yle bir daha ne geceleri ne de günleri olacaktı. Onu bir daha asla göremeyecekti. Ve onu son gördüğünde, kendisini terk etmesi konusundaki ısrarı yüzünden kavga etmişlerdi. O zamanlar paranoya gibi görünen bu durum için şimdi daha fazla minnettar olamazdı. Yine de, onun gözlerine bakıp onu ne kadar sevdiğini söylemek için bir şans daha elde etmek için neler vermezdi.

"Ah, Jules..." diye fısıldadı hiçbir şeye ve hiç kimseye, yüzünde bir gülümseme belirdi, "zamanlaman berbat."

Keşke ona işlerin bu noktaya gelmesinden dolayı ne kadar üzgün olduğunu söyleyebilseydi. Juliette'i, Jules'u, Jewel'ı. Hayatı boyunca onun gibi birini, kim olduğunu anlayan birini bulmayı hayal etmişti. Onu olduğu gibi yargılamamakla kalmamış, onu olduğu gibi sevmişti. Sahip oldukları şeye her şeyden çok değer veriyordu ve sırf bu yüzden onu göndermişti. Bir hafta önce onu aşırı tepki vermekle suçlamıştı, onun için duyduğu korkuların onun için daha iyi oldu. Ama yine de onun isteklerine boyun eğmiş ve hâlâ ailesinin olduğu, ortadan kaybolabileceği, uyum sağlayabileceği ve güvende Haiti'ye uçmuştu. Şimdi onu gönderecek kadar ileri görüşlü olduğu için Tanrı'ya şükrediyordu. Eğer

Marie-Laure Søren'in en değerli varlığını çalmıştı, şüphesiz onunkini de çalmayı düşünüyordu. Kız kardeşi olsun ya da olmasın, Marie-Laure onun Juliette'ine, sevgilisine, malına, mülküne el sürmüştü...

Kingsley düşüncelerini olduğu yerde bıraktı. O hakkında düşünemezdi Juliette şimdi onun için neydi, gelecekte ne olacaktı. Bu durumdan sağ çıkabilmeleri için sakın ve mantıklı kalması gerekiyordu. Ve bundan sağ çıkacaklardı. Ruhunun bedeli ne olursa olsun bundan emin olacaktı.

İki saat boyunca oturup evi izledi, bir perdenin hareket etmesini, bir kapının açılmasını bekledi. Hiçbir şey olmadı. şey olmadı. Boşa geçen bir yolculuk. Kingsley bacaklarını esnetmek için ayağa kalkmaya başladığında bir şey gördü.

Tekrar eğilerek bekledi ve izledi.

İkinci kattaki evin önünde bir perde hareket etti. Hiçbir şey olmayabilirdi, havalandırma açılıyor olabilirdi. Ya da bir şey olabilirdi, biri... Dürbünü yukarı kaldırdı ve baktı.

Perde aralandı ve pencerede bir kadın durdu. Otuz yıl bir yok oldu. Uzun siyah saçlar, bistre gözler, bir dansçının fiziği...

"Ma soeur..."

Marie-Laure pencereden dışarı, uzun araba yoluna bakıyordu. Birini bekliyor gibi görünüyordu. Kingsley onun kimi beklediğini biliyordu ve vücudunda bir nefes kaldığı sürece, beklediği kişinin asla gelmeyeceğinden emin olacaktı.

Tüfeğini kaldırdı ve dürbünden baktı.

Ancak pencerede sadece Marie-Laure duruyordu. Ve kesinlikle Nora'nın kaçırılmasını tek başına gerçekleştirmemişti. Eğer onu şimdi öldürürse, adamlarının Nora'yı öldürüp kaçmalarını ne engelleyebilirdi ki? Hiçbir şey.

Marie-Laure pencereden uzaklaştı ve Kingsley tüfeğini indirdi.

Başka seçeneği yoktu. Bu geceyi, karanlığı bekleyecek ve içeri girecekti.

Ormanda sürünerek ilerledi, görünmemeye ve duyulmamaya dikkat etti. Arabasına bindiğinde nefes almak için durdu. Pencerede Marie-Laure'u gördüğü o ana kadar, belki de yanıldıklarına, kendilerine işkence etmek için onun gibi davranan biri olduğuna dair bir şüphe gölgesi beslemişti. Artık hiçbir şüphesi yoktu. Bu oydu, kız kardeşiydi, hâlâ hayattaydı. Ama uzun süre değil.

Arabayı çalıştırdı ve yola geri döndü. Her ne kadar Daniell'in evine gittiğinden beri yıllar geçmişti, haritaya başvurmasına gerek yoktu. Yolu hâlâ hatırlıyordu.

İçinde yaşadıkları dünyanın ne kadar korkunç, çıldırtıcı derecede küçük olması komik.

Kingsley yirmili yaşlarında New York'a yaptığı kısa bir yolculuk sırasında Maggie adında güzel bir kadınla tanışmıştı. Zengin olmasına ve avukatlık gibi güçlü bir işi olmasına rağmen, güçlü erkeklerin egemenliğini arzuluyordu. Adam Fransa'ya dönmek zorunda kalana kadar onun boyun eğme açlığını mutlulukla doyurmuştu. Kısa bir süre sonra, beş kuruşu olmayan kütüphaneci Daniel adında genç bir adamla tanıştı ve onunla evlendi. Maggie ve Daniell'in taşrada bir evleri vardı, şehirden birkaç saat uzakta ama Søren'in büyüdüğü evden on milden daha az bir mesafede bir inziva yeri. On mil; evi kolayca keşfedebilecekleri kadar yakın, onları ele vermeyecek kadar uzak.

Daniel'in araba yoluna girdiğinde Søren'in motosikletinin ön kapının yanına park ettiğini gördü. Kingsley bir an için adama sempati duyduğunu hissetti. Søren'in dünyanın bu kısmına yakın olmaktan nefret ettiğini biliyordu.

Kingsley bile o evde, Nora'nın tutulduğu evde neler yaşandığını bilmiyordu. Søren geçmişindeki tüm dehşeti Nora'yla bile paylaşmamıştı. Ne Nora'ya ne de ona ve bunun için Kingsley minnettardı. Onun da geçmişinde yeterince iskeleti vardı. Daha fazlası için dolabında yer kalmamıştı.

Kapıya yönelirken kolonyal malikâneye bir göz attı. Güzel bir yerdi; iki katlı, iki yüz . Zarif. Zevkli. Görkemli. Ve tanıdığı en sapık adamlardan birine ev sahipliğı yapıyordu.

Kingsley daha kapıyı çalmadan kapı açıldı.

"Daniel, bu evden hemen şimdi çık," dedi Kingsley hiç söze girmeden.

Kingsley onu iterek geçerken Daniel, "Burası benim evim," diye hatırlattı.

"Evet ve ona el koyuyorum."

"Evime el koyamazsın." "İyi, o zaman ben de karına el koyarım."

Daniel Kingsley'i koridordan kütüphaneye kadar takip etti ve Kingsley kendini Daniel'ın masasının üzerine bıraktı.

"Kingsley."

"Daniel."

Kingsley Daniel'a bakmaya çalıştı. Kötü bir fikirdi. Daniel'in insanları dikizleme yeteneğı Yeraltı'nda kötü bir şöhrete sahipti. Sadece Søren'in Daniel'ın o meşhur mavi gözlü bakışından daha vahşi bir bakıştı. Maggie buna "Ah" adını vermişti ve bu isim kalıcı olmuştu. Ouch'a maruz kalan herkes muhtemelen önümüzdeki birkaç gün boyunca "ouch" diyecekti.

Kingsley, "Mavi gözlerini ," diye emretti.

"Gözlerimi çıkaramam." Daniel ters ters bakmaya devam etti. Yıllar Daniel'a iyi davranmıştı. Evlilik ve çocuklar daha da nazikti. Adam zamanında o kadar yakışıklıydı ki Nora'yı Søren'den bile ayartmıştı. Sadece beş saniyeliğine ona itiraf etmişti ama yine de bu bir başarıydı.

Yine de Nora'nın sarışınlarla karşı her zaman biraz fetişi olmuştur.

"Bana ters ters bakmayı kesmezsen senin için yaparım. Sana birkaç günlüğüne evine ihtiyacım olduğunu söyledim. Ve sana nedenini söylemeyeceğim."

"Ona nedenini zaten söyledim." Søren kapı aralığında duruyordu. O da Griffin'in her zaman dediğı gibi "business casual "ı tercih etmişti. Yaka yok, din adamı yok.

Siyah pantolon, boynu açık beyaz gömlek. Søren'i görmeye hiç alışamadı.

yakasında ve papaz kıyafetlerinde. Yine de onu bunlar olmadan görmeye de bir türlü alışamamıştı. "Eğer onun evini çalışıyorsak, nedenini bilmeyi hak ediyor."

Kingsley iç çekti. En iyisi buydu. Daniel gerçek tehlikeyi bilmediği sürece, ayrılmak için daha fazla mücadele edebilirdi. Neyse ki Kingsley'nin Daniel'a karşı kullanabileceği dört küçük kozu vardı.

"Eleanor'u biliyorum. Birinin onu kaçırdığına inanamıyorum." Daniel baktı. "Siz ikinizden bir çay fincanı bile ödünç almam."

"Öyle mi?" Søren sordu ve Daniel'a Ah'tan daha korkutucu olan tek bakışını attı.

"Onu ödünç almama izin vermiştin, hatırladın mı?" Daniel sordu.

"Bir haftalığına. Onu kalmaya ikna etmeye çalışsan sendin."

Kingsley, Daniel'ın odanın içinde yürüyüp Søren'le kapıda karşılaşmasını izledi.

"ama," dedi Daniel, Søren'e bakarak. "Sen de onu elinde tutmaya çalışırdın."

"Evet," diye kabul etti Søren. "Sadece ben başarabilirdim."

"Yaşlandıkça daha da kibirli oluyorsun. Rahiplerin alçakgönüllü olması gerekmiyor mu?" "Bizim de bekâr olmamız gerekiyor." Søren Daniel'e gülümsedi ve Daniel

Kingsley gülmek zorunda kaldı. Yeni bir savaş başlamışken eski savaşa girmeye gerek yoktu.

"İyi bir noktaya değindin. Şimdi biri bana yardım etmek için ne yapabileceğimi söylesin," dedi Daniel ve Kingsley'e döndü.

Kingsley, "Gidebilirsin," dedi.

"Ben gitmiyorum. Ben de Eleanor'u seviyorum. Biliyorsun o-"

Kingsley, "Bana çocuklarınızın adlarını ve yaşlarını söyleyin," dedi.

"King, biliyorum-"

Kingsley, "Bana çocuklarınızın adlarını ve yaşlarını söyle, Daniel," diye tekrarladı.

Daniel duraklayarak Kingsley'e tekrar baktı. "Bu hiç adil değil."

"Yeniden evlenmeniz ve kaç çocuk sahibi olmanız benim fikrim değildi?"

Daniel neredeyse özür dilercesine, "Dört," dedi.

"Doğru. Dört çocuk. Ve bir eş. Peki karınızın kaç kardeşi var ve siz onlara bakıyorsunuz?"

"Daniel..." Søren odaya girerken şöyle dedi. "O haklı. Bu tehlikeli bir durum. Gitmelisin."

Daniel, "Yeğenin burada," diye karşı çıktı.

"Onun burada bulunmasının bir amacı var. Senin yok." "Bunun için çok teşekkür ederim."

"Laila'nın orada olduğunu kastediyor," diye ekledi Kingsley. Søren her zaman böyle *Søren* olmak mıydı? "O bir şeyler biliyor."

"adam kim? Erkek arkadaşı mı?"

Kingsley gülümsememeye çalışırken neredeyse kendini yaralıyordu. Søren Daniel'a bakışlarını bir kademe daha arttırdı.

"Kesinlikle değil," dedi Søren, sesi tehlikeli bir şekilde gibiydi. "Özür dilerim. Tanrım. 'Erkek arkadaş' dedim, 'pezevenk' değil."

"*Le prêtre* yeğenlerine karşı sinir bozucu derecede korumacıdır," diye açıkladı Kingsley. "Sizinle çok fazla vakit geçirmenin bir ürünü," dedi Søren.

"Ve bahsettiğiniz genç adam... Sanırım ona ilgili taraf diyebilirsiniz," dedi Kingsley, Wesley'nin varlığı için en nazik tanımı ararken. Bunların hepsi saçmalık, yalan ve kurnazlıktı. Ne o ne de Søren hiçbirini burada ne istiyor ne de onlara ihtiyaç duyuyordu; ne Wesley, ne Laila, ne de Grace. Søren'in neden gelmelerine izin verilmesi için ısrar ettiğini biliyordu. Burada bulunmalarının gerekli olduğunu biliyordu ve bunu kabul etmeyi reddediyordu.

"İlgili bir taraf mı?" Daniel dudaklarında hafif bir gülümsemeyle tekrarladı. "Yani Nora'yla yatıyor."

"*Kısaca*," dedi Kingsley. Daniel sadece omuz silkti. "Anlaşıldı."

Søren kapı aralığından, "Bırakayım da ikiniz konuşun," dedi. "Ama Daniel, ailenin iyiliği için gitmen gerekiyor. Bunların hiçbirine karışmamalısın."

"Endişenizi takdir ediyorum," dedi Daniel ve Kingsley onun sözlerinde hiçbir alaycılık duymadı. "Maggie'yi kaybettikten sonra bu evde ölmeye hazırdım. Eleanor beni bu kaderden kurtardı. Her şeyimi ona borçluyum."

"O zaman onun yapmanızı istediği şeyi yapın," dedi Søren.

Daniel bariz bir isteksizlikle, "Önce ailemle ilgilenmemi isterdi," diye itiraf etti.

"Yapardı," dedi Kingsley.

"Ben giderim." Daniel teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Ama her şeyi bilmek istiyorum. Ne zaman güvende olduğunu bilmek istiyorum."

Søren sesinde gerçek bir samimiyetle, "Teşekkür ," dedi.

"Gittiğin için mi?" Daniel küçük bir kahkaha atarak sordu.

"Eğer' yerine 'güvende olduğunda' dediğin için."

Kingsley, Daniel'ın çenesinin sıkılmasını ve gözlerinin kararmasını izledi.

"Bir şey değil."

Søren sadece başını salladı ve uzaklaştı.

Daniel sanki nefesini tutuyormuş gibi derin bir nefes verdi.

Daniel, "Onunla onlarca yıldır arkadaşız ve hâlâ bazen ödümü koparıyor," dedi.

Kingsley Daniel'ın masasına oturdu.

"Öyle olduğunu biliyor. Bunu onun için çok eğlenceli hale getiriyorsun."

"Yeğenin bir erkek arkadaşı olduğunu söylemeye cüret ettiğim için beni öldüreceğini düşündüm."

"Olabilir."

"Yani o çocuk... Nora'nın fetihlerinden biri mi?"

Kingsley yüzünü buruşturarak, "Daha da kötüsü," dedi. "Adam onun nişanlısı. Sözde. Bayıltılıp kaçırılmadan hemen önce evlenme teklif etmiş."

"Başından yaralanmadan önce ona sorduğuna emin miyiz?" Daniel ona göz kırptı.

"Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum." Kingsley masadan kalktı ve Daniel'ı omzundan yakaladı. "Bu işi ben halledeceğim. Bunu yapabileceğimi biliyorsun."

"Yapabileceğinizi biliyorum. Gerekli mucizeleri yaratabilecek biri varsa o da siz ikinizsiniz."

"İyi. *Bien*. Şimdi evinden çık." "Gidiyorum."

Kingsley Daniel'ı kütüphaneden çıkarken takip etti. Grace'in bir kanepede kıvrılmış oturduğu, iyi döşenmiş ama rahat oturma odasının önünden geçtiler. Wesley odanın arka tarafında durmuş, pencereden Elizabeth'in evine doğru bakıyordu. Daniel'in evinden göremiyorlardı ama belki de sadık bir Müslüman'ın Mekke'ye yöneldiği gibi Nora'ya yönelmek ona biraz rahatlık veriyordu. Laila yanına geldi ve ona bir fincan

Bir şey -kahve mi çay mı, Kingsley . Wesley ona teşekkür etti ve Laila'nın yüzü bir Noel ağacı gibi aydınlandı.

"Yani Laila'nın erkek arkadaşı değil mi?" Daniel Kingsley'e fısıldadı.

"Hayır."

"Bunu Laila'ya söyleyen oldu mu?" "Henüz söylemedi."

Kingsley Daniel'ı üst kattaki yatak odasına kadar takip etti ve toparlanmasını denetledi. Daniel'ın sözünü tutacağını ve evi onlara bırakacağını biliyordu. Ama oturma odasındaki kederli kalabalığın huzurunda durmaya dayanamıyordu ve Søren'in sabit gri bakışlarının ardında gizlenen acı ve korku yüzünden gözlerinin içine zar zor bakabiliyordu.

"Ne yapacağını biliyor musun?" Daniel temel eşyalarını bavuluna yerleştirir sordu.

"Oui," dedi Kingsley basitçe. Neyse ki Daniel tanıdığı en zeki adamlardan biriydi ve bundan başka bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Dikkatli ol, tamam mı?"

"Biliyorsun, bağlantılarım sayesinde New York valisine güpegündüz suikast düzenleyebilir ve tutuklanmayabilirim."

"Bağlantılarınız hakkında her şeyi biliyorum. şey polis değil. Mezarlıkları ziyaret etmek için daha fazla sebep istemiyorum. Seni hapishanede ziyaret etmeyi tercih ederim. Hatta bir iki kez bunun hayalini bile kurmuş olabilirim."

"Hapishane yok, mezarlık yok," diye söz verdi

Kingsley. "Sana söz veriyorum."

"Git, Daniel. Git ve karını benim için becer."

"Mutlulukla. Benim için onu becerdikten sonra. Ben yokken hiçbir şeyi kırmamaya çalış. Evimi seviyorum."

"Sadece yatağı kıracağım."

Daniel kapının eşiğinde durakladı.

"Korktuğunu biliyorum, Kral. Hepimizin iyiliği için korkmuyormuş gibi davrandığınızı da biliyorum."

Kingsley cevap olarak hiçbir şey söylemedi. İnkâr etmek yalan olurdu. Kabul etmek zayıflığı kabul etmek olurdu.

"Ve biliyorum..." Daniel devam etti, "Eleanor'la aranızda farklılıklar olduğunu biliyorum. Sen ve onun-"

Kingsley, "Onu seviyorum," dedi.

"Biliyorum. Lütfen bunun kararlarınızı gölgelemesine izin vermeyin."

"Onunla birlikte olabilme şansımız var diye ölmesine izin vermeyeceğim. O benim kızım. Benim için çalışmaya başladığında onu güvende tutacağıma dair ona söz verdim. Bu sözü tutmaya niyetliyim."

"Onu almak için ölmesine izin vereceğini . Ben sadece..." Daniel durakladı ve elini kaldırdı. Parmaklarıyla işaretlemeye başladı. "O beni kurtardı."

"Onları kurtaracağım," diye söz verdi Kingsley ve "onları" derken dil sürçmesi yapmamıştı. Eğer o ölürse, Søren'in kederini gömecek kadar geniş ya da derin bir çukur kazamazlardı. Bunu biliyordu. Bunu biliyordu çünkü bir keresinde Søren'in söylediklerine kulak misafiri olmuştu. Daniel'in ilk karısı Maggie'yi gömdükleri gündü.

"Yapacağını biliyorum." Daniel tekrar döndü ama hemen geri döndü. "Daha önceki sorunuza cevap vermek gerekirse, Marius, dokuz yaşında. Byrony, yedi yaşında. Willa, altı yaşında, Archer, dört yaşında. Oh, ve Leonard."

"Leonard?"

"Lanet olası kedi. Ailenin diğer bebeği." Kingsley güldü.

"Eğer isimleri beğenmediysen Anya'yı suçlamalısın," diye devam etti Daniel. "Onun kuralı - bebekleri o doğurur, isimleri de o koyar."

Kingsley boğazındaki ani düğümü yuttu. Daniel'in gözlerine bakabilmek ve kesintisiz bir sesle konuşabilmek için tüm gücünü harcadı.

"Çok güzel isimler." "Teşekkür ederim."

"Onlarla birlikte olmalısın."

"Ben gidiyorum. Bu iş bittiğinde ararsın."

"Hayır," dedi Kingsley. "Arayacaktır."

"Arasa iyi olur."

"Ve onu , telefon seksi isteyecektir." "Eğer ısrar ederse."

Daniel Kingsley'e uzun bir bakış attı, Kingsley bunu görmezden gelmeye çalıştı.

Döndü ve Kingsley'i ana yatak odasında yalnız bıraktı. En kısa sürede Kingsley sonunda gardını indirerek yatağa uzandı. Yapması gereken bir iş varken korkularının onu ezmesine izin veremezdi.

Gözlerini kapatarak Elizabeth'in eviyle ilgili hatırladıklarını gözden geçirmeye çalıştı - yerleşim planı, odalar, saklanılacak olası yerler, ağaçlar

-Ama onun yerine Daniel'in sesini duydu. *Marius, Byrony, Willa, Archer.*

Uzun zaman önce Nora'yı çocuğunu doğurmama kararı nedeniyle affetmişti. Bu keşif karşısında yaşadığı şok, onun için dehşete dönüşmüştü. O sabah banyosunun zemininde ona kaç kez üzgün olduğunu söylemişti... çok üzgün olduğunu... kaza olduğunu... böyle bir niyeti olmadığına yemin etmişti. Søren onu ne kadar çalıştıysa da o çılgına dönmüş, dehşete kapılmıştı, önündeki tüm hayat dengede asılı kalmıştı. Søren'le geçirdiği her anı çalmak . Bir çocuk onun için ayırabileceği zaten çok az olan saatleri çalacaktı. Bu yüzden seçimi onun yapmasına izin verdi ve onu ikna etmeye çalışmadı, ona gizli gerçeği söylemedi.

Onu saklamak istemişti.

Düşünceleri bir kenara itti. Ev... koridorlar... ağaçlar... ateş hattı... Hedefi gözünde canlandırarak çeşitli senaryolar üzerinde çalıştı, En kötüsünü bekliyordu ama hedef değildi, değil mi? Kız kardeşi Nora'ya sahipti ve onu kendi gözleriyle görmüştü.

Daniel'ın yatak odasındaki pencerenin önünde durdu ve Wesley'nin birinci katta yaptığı gibi evin bulunduğu yöne baktı. Şüphesiz başka bir yerde Søren de aynı yöne bakıyordu. "Lütfen Marie-Laure, bana bunu yaptıрма. "

Kingsley arkasını dönüp pencereye sırtını dayadı ve gölgeler arasında duran sallanan sandalyeyi ilk kez gördü. Daniel'ın yatak odasına daha önce de gitmişti ama böyle bir burjuva mobilyasını hiç hatırlamıyordu. zarif bir şekilde dekore edilmiş bir oda. Bu Anya'nın olmalıydı. Çocukları kreşe götürmeden önce o sandalyede sallayarak uyuttuğuna ve kendi annesinin Marie-Laure'la yaptığı gibi kocasının yatağına döndüğüne şüphe yoktu.

Marie-Laure'un suçları ne olursa olsun, o hâlâ onun kız kardeşiydi. Ona adını bile o koymuştu, annesi uzun zaman önce ona böylesine kesinlikle Fransız olmayan bir isim verdiği için kimin suçlu olduğunu sorduğunda söylemişti. Sadece üç yaşında olan Marie-Laure'nin bir dizi kağıt bebeği vardı -şövalyeler ve sipahiler, lordlar ve leydiler, krallar ve kraliçeler. Bir gün Marie-Laure kral bebeği aldı ve annesinin hamile karnının üzerine yerleştirdi. Kızının Fransızca ve İngilizce bilmesini isteyen Amerikalı annesi, karnındaki bebeği işaret ederek "Bu bir kral" demişti. Sonraki iki ay boyunca Marie-Laure ne zaman annesiyle kıvrılsa, büyüyen karnını okşar ve "Bu bir kral. O bir kral."

Ve böylece Kingsley doğdu.

Bu nasıl olmuştu... nasıl bu hale gelmişti? Kız kardeşi bir zamanlar tatlı bir çocuktü, annesinin küçük meleşü... ve sonra genç bir kız olmuştu ve güzelliği çiçek açmıştı. Çiçek açmaktan da öte, patlamış, mantar bulutu ve tam bir yıkımla birlikte bir bomba gibi patlamıştı. *Mon Dieu*, serpinti - daha önce ya da o zamandan beri böyle bir şey görmemişti. Nora kendi payına düşen kalpleri kırmıştı ama bir şekilde her zaman

Daniel bile, özellikle Daniel. Ama kız kardeşi... O sırada kendi fetihleriyle o kadar meşguldü ki ona fazla dikkat edememişti. Düşünmek istediği son şey kız kardeşinin kimin için yayıldığıydı. Geriye dönüp bakınca, işaretleri görmeleri gerekirdi.

Bir erkek arkadaşı, kendisini reddettiği için intihar tehdidinde bulunmuştu. Bir şişe hap yuttuktan sonra hastanelik olduğunda, Marie-Laure gülmüş ve arkadaşlarına bununla övünmüş ve ancak ölseydi daha iyi olabileceğini söylemişti. Belki de bu fikri oradan almıştı - sizi sevmeyen birini kendinizi öldürerek cezalandırmak. Ama her ne sebeple olursa olsun geri dönmüş ve hem onu hem de Søren'i mutlu ve aşık görmüştü.

Kingsley'in serveti, gücü ve yatağında dünyanın en güzel, en zeki, en anlayışlı kadını vardı. Søren'in cemaatinde huzurlu bir hayatı ve tüm cemaatinin saygı ve bağlılığı vardı. Ve herkesten çok sevdiği ve karşılığında onu kırık dökük de olsa kendine has güzel bir şekilde seven Küçük Olan'ı vardı. Marie-Laure'un ilk denemesi

İntikam başarısız olmuştu. Bu ikincisiydi.

İkinci denemesinin de ilki gibi başarısız sağlayacaktı. Ve bu sefer Marie-Laure ölü kalacaktı.

KRALİÇE

Nora yere uzandı ve gözlerini kapıya dikti. Marie-Laure ile geç saatte yaptığı kahvaltıdan sonra Andrei ona bir odaya kadar eşlik etmiş, onu içeri kilitlemiş ve eğer bir şey yapmaya kalkışırsa Damon'ın onu vurmaya hazır bir şekilde kapının dışında bekleyeceğini, ya da daha kötüsünü yapacağını söylemişti. Ölüm dışarıda bekliyordu.

Kapı. Odanın geri kalanını zar zor fark etti. Koridordaki ayak sesleri tüm dikkatini ona vermişti.

Ayak sesleri azaldı ve Nora kendini nefes almaya, rahatlamaya zorladı. Dikkatlice yerden kalktı ve pencereyi denedi. Elbette bu zaman kayıydı. Cehennemden gelen bir çocukluk geçirmiş olan Elizabeth, evini çocuklardan korumayı saçma bir aşırılığa vardırmıştı. Nora'nın elinde kurşun bir beyzbol topu ve bir top olsaydı bile pencerenin camını kıramazdı. Ve biri, Damon ya da Andrei, ahşabı çerçeveye nazıkçe çivilemişti. Kapana kısılmıştı. Beklemekten, bakmaktan ve günün bitmesi için dua etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Ve plan yap.

Ne de olsa duanın gücüne inanmakla birlikte, Tanrı'nın kışını kaldırıp bu işi kendi başına yapmasını istemesi ihtimaline karşı yedek planları olması gerektiğine de inanıyordu. Kaçış planları... bunlar onun uzmanlık alanıydı. Yemeklerini mafyayla yiyen bir adamın kızı olarak, dünyanın, başınızı okşayan, size iyi çocuk diyen ve sonra kapıdan çıkıp onlara karşı gelmek gibi ölümcül bir hata yapan birini öldüren silahlı adamlarla dolu çirkin ve tehlikeli bir yer olduğunu erkenden öğrenmişti. Dünyanın serserileri babasının hem en iyi dostları hem de en kötü düşmanlarıydı ve hepsi aynı anda.

Yani daha on bir yaşındayken bile bir şeyleri çözmeye başlamıştı. Doğru şekilde bükülmüş bir elbise askısı bir arabanın kapısını bir saniyeden kısa bir sürede açabilir. İki parmağının arasında tuttuğu küçük bir bilye, bir arabanın

camı binlerce parçaya ayırabilir. Bu o kabloya bağlayınca araba çalışırdı, anahtar gerekmezdi, izin istenmezdi.

Onu odaya atmadan önce bağlamamışlardı. Kapıdan, pencereden ya da tavandan kaçamayacaksa uğraşmaya gerek yoktu.

Kapana kısılmıştı... Søren için büyürken bir korku evi olan bu evde kapana kısılmıştı. Babasının onu kütüphanede kız kardeşiyle yakaladığı gün neredeyse bu evde ölüyordu. Neredeyse ölüyordu ve şimdi o da ölebilirdi.

Hayır. Böyle bir kıyamet düşüncesine teslim olmazdı. Ne de olsa o bir Dominatrix'ti, beyaz atlı bir prensin gelip onu kurtarmasını bekleyen zor durumdaki bir genç kız değildi. Søren ona güçlü olmayı öğretmişti. Bir sadistin yatağını paylaşan her kadın güçlü olmak zorundaydı.

Bu düşünce Nora'yı heyecanlandırdı ve yavaşça yerden kalktı. Bir sadistin yatağı...

Onu attıkları odada yatak yoktu ama belli ki bir zamanlar bir yatak vardı. Yerdeki kül yığınlarını, kararmış duvarları ve tavanı gördü, yanmış ahşap ve kumaş kokusunu aldı. İşte o zaman bu yatak odasında daha önce de bulunduğunu fark etti. Nora ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü. Kapı tokmağına dokunmaya bile zahmet etmedi. Bir kıpırdasa Damon muhtemelen ateş etmeye başlayacaktı. Hayır, dışarı çıkmaya çalışmayacaktı... sadece hatırlaması gerekiyordu.

Bu odayı ilk ziyaret ettiği gece on yedi yaşındaydı. İki yıl boyunca rahibini arzulamış, onu sevmiş, Yargıç Harkness'in ona dayattığı kamu hizmetini denetleme himayesi altında verdiği her emre itaat etmişti. Ve tüm bu zaman boyunca

Bir şey biliyordu. Ne bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bildiğini biliyordu ve Søren'in de bunu bildiğini biliyordu. Yıllardır dilinin ucunda bir kelimeyle yaşamak gibi çıldırtıcı bir şeydi bu. İçgüdüleri ona, anlamaya başlayamadığı derin kozmik bir şekilde Søren'e ait olduğunu söylüyordu. Ona hiç elini sürmemiş, onu hiç öpmemiş, onunla hiç sevişmemiş olsa bile, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Kız onun kıızıydı. Bunu biliyordu.

O da bunu biliyordu. Ama babası ölene kadar ona gerçeği söyleyecek kadar güvende hissetmemişti. Ona söylemişti... tam da bu odada.

Nora kapının yanında durdu, gözlerini kapattı ve tekrar açtığı anda pencerenin yanındaki sandalyeyi görebildi... ve Søren'i şimdi olduğundan daha genç gördü, çocukluk odasında dua ediyordu, sarı saçları bir

Ay ışığında bir hale. Yerde yürürken Nora o gecenin anılarını içine çekti; Søren'in ayaklarının dibinde diz çökmüş, kucağına sürünmüş, kollarına teslim olmuştu. Onu daha önce de kucaklamıştı -babası hapse mahkûm edildiğinde, annesi ona son kez sırtını döndüğünde- ama daha önceki tüm o kucaklamalar rahibinin, sorunlu bir kızı teselli eden şefkatli bir arkadaşın kucaklamasıydı, daha fazlası değil. O gece ona bir aşık gibi sarılmıştı. Ona kendisi hakkındaki, onlar hakkındaki gerçeği bilmek isteyip istemediğini sormuş ve gerçeği söylemesine izin verirse hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağına dair en sert uyarıları yapmıştı.

Bu uyarıya sadece *"Söyle bana"* diye cevap verdi.

"Anlat bana..." dedi boş odaya. Ama hayır, tamamen boş değildi. Yatak gitmişti. Görünüşe göre birisi onu ateşe vermiş ve geride atıklar, yanık izleri ve küller bırakarak parkeye kadar yanmasına izin vermiş. Evet, hatta Kül kalıntıları duvara ve tavana doğru kıvrılıyor, birinin -büyük ihtimalle Elizabeth'in- silmeye çalışıp da temizleyemediği kelimelerin dış hatlarının etrafını sarıyordu.

Kardeşini sev.

"Seni hasta kaltak." Nora elini havaya kaldırdı ve elinin üzerinde Duvardaki kelimeler. Marie-Laure ne cüretle Søren ve Elizabeth'le çocukluklarının günahları alay eder, ne cennetteki ne de yeryüzündeki hiçbir Tanrı'nın onları sorumlu tutmayacağı günahlar için?

Søren babasının cenazesinin olduğu gece ona en karanlık sırlarını itiraf etmiş, o da sessizce ve dehşet içinde onu dinlemişti -yaptıklarından dolayı ona asla dehşetle bakmamış, sadece çok sevdiği bu adamın çektiklerinden dolayı dehşete. Yüzünü ondan çevirip ayın bakışlarıyla buluşmasını asla unutamayacaktı. Söylediği sözleri... onları avuçlarının içine alıp yakmak ve yankıları kesilene kadar yarıklarını izlemek istedi kulaklarının içinde.

Ben de onun gibiyim, babam gibiyim. Acı çektirmekten büyük zevk alıyorum. Eleanor, kız kardeşime ne yaptığımı hayal bile edemezsin... onun bana ne yaptığını. Hayal etmeni asla istemiyorum. Lütfen, Søren ona yalvardı, lütfen asla hayal etme. Ve onun ve Elizabeth'in iyiliği için asla hayal etmeye çalışmadı.

Ama bugün hayal etmesi gerektiğini biliyordu.

"Søren," diye fısıldadı çocukluk odasına. "Lütfen... beni hayal kırıklığına uğratma. Eğer seni, senin beni tanıdığının yarısı kadar tanırıyorsam..."

Søren' bekaretini üvey kız kardeşi Elizabeth'e kaybettiği odaya bakmaya başladı, ilk kez keşfetmeye başladığı odaya Doğuştan sahip olduğu garip karanlık arzuları. Kendini tanıyordu. Geçmişini biliyordu. Genç bir delikanlıyken sık sık kendini mumla haşlar, derisine iğnelerle sığ desenler kazırdı; bunlar oyundu. Mücadeleler. Cesaret. Kendisiyle oynadığı bir tavuk oyunu. Tüm türleri genç yaşta başladı. Sadistlerin ilk kurbanları kendi bedenleriydi. Mazoşistlerin ilk sadistleri ise kendileriydi. Søren'in en sevdiği itaatkârlardan biri olan Simone, bir keresinde erkek kardeşleriyle kovboyculuk ve Kızılderilicilik oynadığını, çünkü rol yapma oyunları sırasında onu hep bağladıklarını itiraf etmişti. Ağabeyi onu ebeveynlerinin yatağının ayak ucuna bağlarken yaşadığı cinsel heyecan onu bugün bile utandırıyor. Oyun sona erdiğinde, kendi yatak odasının mahremiyetinde kaybolur ve kendini bağlar, mastürbasyon yapmak için sadece bir elini serbest bırakırdı.

Çocukların oynadığı masum oyunlar...

Nora ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve toprağın kenarını süpürdü. Süpürgelikler gevşek bir tahta arıyor. Hiçbir şey bulamadı. Pencere çerçevesinin üstünde sadece toz buldu. Yatak ve kitaplık kalıntıları dışında odada çok az mobilya vardı.

Kitaplık.

Rafların önünde diz çöken Nora gözlerini kitapların üzerinde gezdirdi. El değmemiş, okunmamış görünüyorlardı. Søren beş yaşından on yaşına kadar neredeyse tüm çocukluğunu İngiltere'de yatılı okulda geçirmişti. Kitaplar, her gülümsemenin bir başka şey olduğu bu evde sadece bir dekorasyondan ibaretti. Göster. Søren on bir yaşındayken, yatağında kendisine saldıran çocuğu öldürdükten sonra bu eve geri gelmişti.

Nora kitapların başlıklarını incelerken, henüz sevgili olmamış iki insan arasında uzun zaman önce geçen bir konuşmaya dair bir anı canlandı.

Güvenli bir kelimeye ihtiyacın

olacak Eleanor. Sana güveniyorum.

Her şey iyi güzel de, sana karşı kendime tam olarak güvenmiyorum. Bir kelime seç ve onu kalbime kazıyacağım ve sen söylediğinde durmam gerektiğini bileceğim. Aksi takdirde, mücadele etsen bile, özellikle de mücadele edersen, durmamam için çok iyi bir şans var.

Çocukken ezberlediği ilk şiiri hatırlıyordu. Kelimelerin hepsi anlamsızdı ama yine de dilinden kolayca dökülüyorlardı.

"Twas brillig and the slithy toves..."

Jabberwocky, on sekiz yaşındaki Nora, Søren'in onu eğitmeye başladığı gün cevap vermişti. *O canavarı hep sevmişimdir*.

Søren, *onun her zaman en sevdiğim canavar olduğunu* söylemişti.

Ve o zamanlar sadece Eleanor olan Nora, ona gülümsediğini, onu öptüğünü hatırlıyordu...

Sen benim en sevdiğim canavarsın, dedi dudaklarına karşı.

Raflardaki diğer kitapları görmezden gelen Nora, Aynanın *İçinden*'in yaldızlı ciltli bir kopyasını raftan dikkatle aldı ve kucağına koydu.

Bunu kalbime kazıyacağım.

Nora gözlerini kapadı ve kitabın açılmasına izin verdi.

Kitabın içine bakarken gözlerinden bir yaş süzüldü ve kâğıttan canavarın üzerine düştü.

"Ah, Søren," diye fısıldadı, aşk ve ıstırap kalbine sahip için savaşıyordu. Adama duyduğu sevgi ve çocuğa duyduğu ıstırap. "Seni zavallı küçük çocuk, teşekkür ederim."

Kitap *Jabberwocky*'ye kadar açık kalmıştı. Bunun nedeni de otuz altı yıl önce bir çocuğun sayfaların arasına sakladığı jiletti. Nora bıçağı kitaptan aldı ve ışığa tuttu. Asitsiz kâğıt onu mükemmel bir şekilde korumuştı; ne paslanma ne de çürüme vardı. O kadar keskindi ki

Søren'in onu kitabın içine sakladığı, kız kardeşinin üzerinde kullandıktan sonra sakladığı günkü gibi... ya da belki daha da kötüsü, kendi üzerinde.

Kitabı bulduğu yere geri koydu. Som altından bir tuğlaya sahip olsaydı, onu bu gece Marie-Laure'un yatağına bağlayacak iplerden kurtarabilecek, hatta belki de kendi bedenine yapılacak bir saldırıdan kurtarabilecek bu çelik parçasından daha az değerli hissedirdi.

Doğru nişan alırsa şahdamarını, uyluktaki femoral damarı kesip açabilirdi. Eğer Şişko Adam ya da Küçük Oğlan'ın aklına bir şey gelirse, taşaklarını kesip ağızlarına tıkabilirdi. Bu görüntü ona karanlık bir gülümseme verdi. Artık yenilgiyi düşünmek yoktu. Onu kaçırانların suçlarının cezasını çektiklerini görmek için hayatta kalacaktı. Onların ölümünü izlemek için yaşayacaktı.

Yeni ve değerli bir umut kalbinde bir delik açmıştı. Onu içine soktu, rahatlamasına izin verdi. Otuz altı yıl önce, sorunlu küçük bir çocuk bu kitabın içine bir jilet saklamıştı ve otuz altı yıl sonra onu sevmek için büyüyecek olan kadın, en çok ihtiyaç duyduğu anda onu bulacaktı.

Elindeki tıraş bıçağı bir mucize, bir işaret, bir kurtuluş gibi geldi. Bıçağı elleri bağlıyken bile ulaşabileceğı arka cebine soktu.

"Teşekkür Tanrım," diye dua etti hayatında deneyimlediğı en derin, en derin minnettarlıkla. Babasının öldürüldüğü ve ondan ve onun gibilerden sonsuza dek kurtulduğunu anladığı gece bile, bu akıl almaz derecede sonsuz minnettarlığı hissetmemiştir. "Onu bu hale getirdiğın için teşekkür ederim... teşekkür ederim."

Şu anda Tanrı'ya nasıl şükretmezdi? Søren çocukken ve gençken Tanrı'nın onu neden böyle yarattığını, en derin zevkleri en acımasız acılara neden olacak şekilde yarattığını merak ettiği zamanlar olduğunu itiraf etmişti. Şimdi bunun nedenini biliyordu ve onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu, ona söylemek için sabırsızlanıyordu.

Tanrı Søren'i, daha doğmadan üç yıl önce ona bu değerli hediyeı bıraksın diye yaratmıştı.

Üçüncü Bölüm

KRALİÇENİN OYUNU

PAWN

Akşam oldu ve Laila beklemekten delireceğini biliyordu. Amcası ve Kingsley bir şeyler planlamışlardı ama planları ne olursa olsun, Laila'nın bu planın bir parçası olmasına izin verilmeyecekti. Getirildikleri evde dolaştı ve dağıtacak çok az şey buldu. Güzel bir evdi, iyi dekore edilmişti ve sevildiği belliydi. Kendisine verilen yatak odasının dışındaki koridorda başıboş bir pembe çorap bulmuştu. Küçük bir kızın çorabı... Laila sonunda onu alıp çamaşır odasına koyana kadar gözlerini dikip bakmıştı. O hissetti

Bu özel evde davetsiz bir misafir gibiydi. Bu odalara ve koridorlara ait değildi. Çocuklar aitti. Sevgi her odayı doldurmalıydı. Bunun yerine, Laila sadece korku buldu.

Evden çıkmasına izin vermeyeceğini bilen Laila, kısa bir yürüyüşe çıkmaya karar verdiğini amcasına bile söylemedi. Onu aramaya gelme ihtimaline karşı yatağının üzerine bir not bıraktı ve kendi başına yola çıktı. Ama o yapmamıştı gelen ayak seslerini duyana kadar yolun sonuna gelmişti. "Bacakların çok uzun." Wes ona yetişmek için biraz koştu.

Uzun araba yolunun sonunda onu karşılayan adama gülümseyerek, "Özür dilerim," dedi. "Onları kısaltmaya çalışacağım."

"Nora ile yürümeye alışkınım. Gezegendeki her kadının karides olmadığını."

"zaman gerçekten hızlı yürüyebiliyor." Laila ağaçlarla çevrili yoldan tekrar yola koyuldu. "Ama sakın ondan bir şey isteme-"

"Koş. Biliyorum. Koşmaktan nefret eder. Bana alerjisi olduğunu söyledi. Uzun bir alerji listesi var."

"Evet. Bakalım, yemek pişirmek var."

Wes başını salladı. "Yemek pişirmeye karşı kesinlikle alerjisi var. İki malzemedен fazlasını gerektiren her şeye -ya da onun deyimiyle, sert şeyler ve

Vazgeçer ve dışarıdan yemek sipariş ederdi."

"Temizlik," diye düşündü Laila.

"Bu bir taneydi. Yanına taşındığımda altı hizmetçiyi korkutup kaçırmıştı."

"Altı mı?" Laila etrafına, güneşin ağaçların arasından alçaldığı güzel Ağustos akşamına ve onunla birlikte yürüyen bu adama baktı. Birazcık da olsa tadını çıkarabilmeyi diledi ama korku kalbini acımasızca kavırıyordu. "Neden bu kadar çok?"

"Um..." Wes yüzünü buruşturdu ve Laila istemeden de olsa gizli bir bölgeye girdiğini anladı.

"Dur tahmin edeyim... Bilmek istemiyorum."

"Arkasını toplamamak gibi kötü bir alışkanlığı vardı."

Laila, Wese söylemek istediği şeyi söyleyip söylememeyi tarttı. Söyleyebilirdi de. Amcası onu kendisi ve Wes hakkındaki gerçeklerden korumaya çalışmıştı ama yengesi asla korumamıştı.

"Onun kitaplarını okudum. Onun gibi davranmak zorunda değilsin... bilirsin işte..." "Normal mi?" Wes ekledi.

"Vanilya," dedi Laila. "Onun kitaplarından birini bile okusanız kelimeleri öğrenirsiniz."

Wes bariz ve derin bir rahatlamaıyla nefesini verdi.

"Tanrı'ya şükür. Neyi bilip neyi bilmediğinden emin değildim." "Onun evinde gizlice dolaşmayacağımı bilecek kadar biliyorum.

"Önce zırhsız yatak odası."

"O kadar da kötü değil, söz veriyorum. Onunla birlikte yaşadım. Eşyalarının çoğunu dolabında saklardı. Bazen kanepenin minderlerinin arasında çıtçıtlı kancalar bulurdum. Bir keresinde yanlışlıkla bir Wartenburg tekerleğinin üzerine oturmıştım. Çok acımıştı. Ve kot pantolonumda bir delik açmıştı."

Laila güldü ve ses yoldan ağaçlara doğru yankılandı. Wes kollarını iki metre uzatarak, "Ve büyük, uzun bir çantası vardı," dedi. geniş. "Çoğu zaman ofisinde tutardı. Bir daha gözlerinin içine bakmak istemediğim sürece açmamamı söyledi."

"Açtın mı?"

"Hayır." Başını salladı ve günün son güneş ışığından bir parça Wes'in saçlarına takılınca Laila'nın kalbi yerinden fırladı. Parmaklarını saçlarında gezdirmek için dayanılmaz bir istek duydu. Ama kendini tuttu. Muhtemelen

hiç tanımadığı bir kızın şu anda saçıyla uğraşmasından hoşlanmazdı. "Onun gözlerinin içine bakmayı seviyordum."

"Sanırım çantayı açtıktan sonra bile . Öte yandan amcam..." Sesinin kesilmesine izin verdi ve Laila kendini kızarıırken buldu.

"Sanırım sen de onu tanıyorsun." Wes kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Laila başını salladı. "Eğer kadın öyleyse, adam da öyledir. Aksi takdirde bu kadar uzun süre birlikte kalamazlardı. Onları kazara duymuşluğum bile var." Kazara mı? Tam olarak değil ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Bir keresinde annemle babamı duydum. Aman Tanrım, bir daha asla normal olamayacağımı düşündüm."

"Annem ve babam ben çok küçükken boşandılar. Sanırım bazen onları yatakta duyabilecek kadar birbirine aşık ebeveynlerim olmasını isterdim."

"Özür dilerim. Evet, annenle babanın seks yaptığını duymak duymamaktan iyidir sanırım. Ayrıldıklarında kaç yaşındaydın?"

"Altı. Gitte iki yaşındaydı. Annem kötü bir eşleşme olduğunu söyledi. de yanlış bir şey yapmamıştı. Ortak hiçbir noktaları yoktu. İyi bir işi ve tüm parası vardı, bu yüzden biz evde kaldık ve o taşındı. *Min onkel* Søren araya girmeye çalıştı ama okyanusu aşmak onun için kolay değildi. Bizi kontrol etmek için sürekli aradı."

"*Min onkel?*"

"Amcam Søren," diye düzeltti kendini. "Özür dilerim."

Wes sadece gülümsedi. "Özür dileme. Ciddiyim. Danca'ya kaymanı seviyorum."

Laila, sanki adam sözlerine değil de göğüslerine iltifat etmiş gibi kızardı. Belki de dışarıda, güneşin altında oldukları için onunla konuşmanın onu ne kadar kızarttığını fark etmeyecekti.

"Yorgun olduğumda oluyor. Bir girip bir çıkıyorum." "Yorgunsan geri dönmeliyiz."

Başını iki yana salladı. "Hayır, henüz değil. Geri dönmek istemiyorum.

Bu çok..." "Biliyorum," dedi sessizce, bir süre güneşe baktıktan sonra ona bakarak. "Herkes çok korkuyor ve birbirimizin etrafında olmak durumu daha da kötüleştiriyor, birbirimizi daha da korkutuyoruz."

"Onun etrafında olmak çok zor," dedi. "Amcam. Onu çok seviyor ve ben ona yardım edemiyorum. Gözlerine bile bakamıyorum... Onu bu kadar korkmuş görmekten nefret ediyorum. Onu daha önce hiç korkmuş gördüğümü hatırlamıyorum." Laila yoldan ayrılıp bakımlı ormana doğru adım attı.

"Asla mı?"

Wes de hemen arkasından onu takip etti. Bir açıklığın içinde devrilmiş bir ağaç buldu ve üzerine oturdu.

"Hiçbir şeyin onu korkutabileceğini düşünmezdim. Kötü bir şey olduğunda hep çok sakindi. Gitte bir keresinde düştü ve kafasını bir kayaya çarptı. O kadar çok kan vardı ki... Hiç bu kadar çok kan görmemiştim. Hepimiz çılgık atıyor ve ağlıyorduk. Onu kucağına alıp evin içine taşıdı ve yardım gelene kadar onu tuttu. Ona okuldaki gününü ve o hafta neler öğrendiğini anlattı. Onu sakin ve uyanık tutmak için her şeyi yapardı. O gün onun bizden farklı olduğunu anladım."

"Nasıl farklı?" Wes onun yanına, ağaç gövdesinin üzerine oturdu. Kendini kaldırıp yerleşirken, Laila onun kollarındaki kasları fark etti. Böyle şeyleri fark etmeyi bırakması gerekiyordu.

"Danimarka'da hiç kimse Katolik değildir. Burası laik bir ülke. Kimse kiliseye gitmez. Sanırım o gün onun Katolik olduğunu ve Tanrı'ya inandığını fark ettim... İnsanlarla ilgilenen daha yüce bir güç olduğuna inanıyordu. İnancı vardı ve herkes korkarken bu onu sakinleştiriyordu."

"Amcanın bir rahip olması garip mi?"

"Hem evet hem hayır." Laila kararan gökyüzüne baktı. "Artık o kadar alıştım , sadece durup düşündüğümde tuhaf geliyor. Bir şey göreceğim Televizyonda Papa ya da Roma hakkında konuşurken 'O da onlardan biri' diye düşünürüm....."

"O onlardan biri değil. Rahiplerin kız arkadaşı olmaması gerekir."

"Garip olmayan kısım kız arkadaşı. Eğer ona sahip olmasaydı, o zaman bu garip olurdu. Hangi erkek yalnız olmayı seçer ki? onu?"

"Akli başında hiç kimse."

Laila ona gülümsemeye çalıştı ama Wes onunla göz göze gelmedi. Nedense ondan bir şeyler saklıyor gibi görünüyordu. Ama tekrar ona doğru baktı.

"Ona aşık olduğu için onu suçlamıyorum. Sadece onun iyiliği için, ona aşık olmamasını dilerdim."

Wes, sanki korkuyormuş gibi, kelimeleri çekingen bir şekilde söyledi.

"Bunu söylediğimi ona söyleme," diye fısıldarken buldu kendini Laila, "ama ben de aynı şeyi düşünmüştüm."

"Öyle mi?" Wes ona yeni gözlerle ve şok içinde baktı. "Düşündüm ki _."

"Onu seviyorum. Tamamen seviyorum. Babamız öldükten sonra bana ve Gitte'ye babalık yaptı. Ama teyzemi de seviyorum ve onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Zor mu?"

"Kopenhag'daki evimizde onun karısıdır. Ona ailemizden biri gibi davranıyoruz çünkü o ailemizden biri. Gittiği başka her yerde, o sadece..."

Wes onun yerine cümleyi, "Hanımefendi," diye bitirdi ve yaptığına memnun oldu. Bu sözcük ona ihanet gibi gelmişti.

"Evet, metresi. Bana ona on beş yaşaşık olduğunu ve tanıştıkları günden beri onu her gün sevdiğini söyledi. Bu neredeyse yirmi yıl demek. Ve bir kez bile birlikte olduklarını açıkça söyleyemedi. Kız onun kirli sırrı. Saklamak zorunda olduğu bir şey.

Onu terk ettiğini öğrendiğimde şaşırmadım ve kızmadım. Üzülmüştüm ama nedenini anlamıştım."

"sevindim," dedi Wes. "Ona geri dönmesini istemedim. Birçok nedenden dolayı. Onu böyle bir ilişkide istemediğim için benim kötü adam olduğumu düşünüyor gibi hissediyorum. O daha iyisini hak ediyor."

"Öyle," diye kabul etti Laila. "Ve ona daha fazlasını vermeye çalıştı." "Ne demek istiyorsun?"

"Tante Elle ziyarete son geldiğinde birlikte yürüyüşe çıkmıştık. Ona amcamla neden hiç evlenmediklerini sordum. Eşi olamadığı için onun adına üzüldüğümü söyledim. İşini bırakıp onunla evlenmediği için ona kızgın olup olmadığını sordum."

"Ne dedi?"

"Rahip olmanın yazar, şifacı ya da ebeveyn olmak gibi bir şey olduğunu söylerdi. Bu bir çağrıydı, bir iş değil. Yaptığınız bir şey değil, kim olduğunuzdu. Rahipliği bırakmasını, annemden yazarlığı bırakmasını ya da annemden anneliği bırakmasını istemesinden daha fazla istemezdi. Katolikler için rahipliğin bir ayin olduğunu söylerdi. Rahip olmak onun DNA'sında vardı. Onu seviyordu ve o bir rahipti ve eğer rahipliği bırakırsa, artık o olmayacaktı. O kadar çok şeyden vazgeçerdi ki

Ondan geriye sevecek bir şey kalmayacaktı. Ve sonra bana hiç bilmediğim bir şey söyledi. "

"Ne dedi o?" Wes, konuştuğu kelimeye yapışmış gibi görünerek sordu. Daha önce hiç onun gibi kendisine bu kadar ilgi gösteren biriyle karşılaşmamıştı.

"Kiliseyi terk edip onunla evlenmediği için onu yargılamamam gerektiğini söyledi. Bir kez teklif etmişti ama o hayır demişti."

Wes tamamen hareketsiz kaldı. Nefes alıyor gibi bile görünmüyordu. Teyzesi ve eniştesinin aşk hayatının onun için neden bu kadar önemli olduğunu tahmin edemiyordu ve etmek de istemiyordu. Ama aptal değildi. Wes'in teyzesine karşı bir şeyler hissettiği açıktı. Ama bu bir aşktan çok daha derinlere iniyor gibiydi.

"Ona evlenme teklif etti ve o da hayır dedi," diye tekrarladı Wes.

"Evet, işte o zaman onu terk etti. Fikrini değiştirip evet diyeceğinden ve onun için kiliseyi terk edeceğinden korktuğunu söyledi. Bunun, birinin aşkını kanıtlamak için intihar etmeyi teklif ettiğini duymak gibi bir şey olduğunu söyledi. Aşık olduğu adamı yok etmesin diye onu terk etmiş."

Birkaç dakika boyunca yan yana sessizce oturdular ve akşam solup geceye dönüştü.

"Bu delilik," dedi Wes sonunda. "Bunca zaman onu terk ettiğini düşündüm çünkü onun için olduğu şey olmaktan vazgeçmiyordu."

"Teklif etti. Kadın reddetti. Bir rahibin hayaletinin karısı olmaktansa bir rahibin metresi olmayı tercih edeceğini söyledi."

Wes bir şeyler söylemeye başladı ama bir kadın sesinin ona seslendiğini duydu.

Wes kütükten atlarken Laila, "Buradayız Grace," dedi. Laila da aşağı atlamaya başladı ama Wes onun önünde durdu ve elini uzattı. Laila onun elini tuttu ve aşağı inmesine yardım etmesine izin verdi. Karanlıkta bile muhtemelen iyi inerdi ama Wes'in elini tutma şansını geri çeviremezdi, değil mi?

"Ne var yok?" Grace açıklığa doğru koşarken Wes sordu.

"Amcan nereye gittiğini merak ediyordu," dedi Grace, üçü birlikte eve doğru tekrar yola koyulurken.

"Yürümem gerekiyordu," dedi Laila. "O evde çıldırmak üzereydim."

"Seni suçlamıyorum." Grace onun elini çabucak sıktı; Laila'nın, bir yanı bu hareketten hoşlansa da takdir ettiği nazik ve sevecen bir jestti bu.

elini tekrar Wes'in elinin içine soktu. "Ama geç oldu ve bu gece hepimizi aynı çatı altında istiyor."

Yanlarından bir araba geçti ve Wes arabanın uzaklaşmasını izledi. "Öyle mi? Peki o zaman, Kingsley nereye gidiyor?"

KRALİÇE

Nora bütün gününü Søren'in çocukluk odasında, onu kaçıranlara karşı kullanabileceği her şeyi arayarak geçirdi. Tıraş bıçağı dışında saklanmış başka bir şey bulamadı ve bunun için neredeyse minnettardı. Søren ona, kız kardeşiyle arasında geçenleri düşünmemesi, hayal etmemesi için söz verdirmişti. Ona verdiği bu sözü bozmak için hiçbir neden istemiyordu. Nora'nın onu saklayabilmesi, saklayabilmesi, zamanı geldiğinde kullanabilmesi için tek bir jiletin yeterli olacağını umuyordu.

Saatler dayanılmaz bir yavaşlıkla ilerliyordu. Marie-Laure'un bir şey beklediğini biliyordu. Søren ya da Kingsley tarafından yapılacak bir hamleyi... hatta belki de Nora'nın kendisini. Marie-Laure taşları koymuştu. Şimdi arkasına yaslanıp sıranın bir başkasına gelmesini bekliyordu. Ama kim?

Gece karanlığından bir saat sonra, Nora odasının dışında ayak sesleri duydu. Bütün gün bu sesleri duymuştu... parkenin rastgele gıcırıltıları, deri tabanların hafif gıcırıtısı. Marie-Laure'un çocuklarından birinin onu korkutmak için gürültü yaptığını biliyordu. İşe de yaramıştı. Her seste kalbi göğsüne çarparken dik oturuyordu. Biraz uyudu ama yeterli değildi. Evin çıkardığı her ses onu anında savaş ya da kaç moduna sokuyordu. Sürekli adrenalin dalgalanmaları onu yoruyordu. Evde, Søren'in yatağında olmaktan ve haftalarca uyumaktan başka bir şey istemiyordu, bu evdeki her an bir rüyanın saçmalığından başka bir şey değilmiş gibi gelene kadar uyumak ve uyandığında Søren'e "Dün gece çok çılgın bir rüya gördüm - karın hâlâ hayattaydı ve benim için geldi." Ve o güler ve ona yatmadan önce Cajun yemeği yemeyi bırakmasını söylerdi. kadar rüyanın son közleri de tamamen sönerdi ve o rüyayı gördüğünden başka hiçbir şey hatırlamazdı.

Kapı açılıp Damon yerde ona bakarken Nora bu düşünceye gülümsedi.

Bu bir rüya değildi.

"Masal zamanı," dedi. Nora ayağa kalktı ve isteksizce koridorda ona katıldı.

Sağ eli cebinde, sol eli sessiz bir tehdit gibi kızın ensesinde durarak arkasından takip etti.

Suyu test etmeye karar veren Nora boğazını temizledi ve ağzını açtı.

"Yapma," dedi adam, kız daha tek kelime edemedi.

"Ne yapmayayım?"

"Hiç etme. Beni tehdit , benimle flört edebilirsin, istediğin kadar rüşvet verebilirsin, işe yaramayacak."

"Gerçek aşk, öyle mi? Sen ve o?"

"Yakınından bile geçmiyor."

"Bir ipucu alabilir miyim?"

"Beni tehdit edersen," dedi Damon, "gülürüm. Ölen kocası bütün parasını uyuşturucu ve silah kaçakçılığından kazanıyordu. Eskiden onun için çalışırdım. O öldürdü

canı sıkıldığında insanları eğlendirmek için öldürdü ve milyarder olarak öldü.

Tanıdığınız hiç kimse ondan daha korkunç değil. Tanıdığınız hiç kimse ondan daha zengin değil.

Ve flört etmeye gelince, senin hakkında her şeyi duydum. Senden daha az kilometre yapmış Doğu Avrupalı fahişeleri becerdim. Hayır, teşekkür ."

"Bir sürü cinsel yolla bulaşan hastalığım var. Çoğu şiddetli ve ölümcül." Nora bununla sesinin biraz olsun ikna edici çıktığını umuyordu. Kendisinde hiçbir şey yoktu ama bunu bilmelerine gerek yoktu. Hayatında kötü şöhreti için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

"Bundan hiç şüphem yok."

"Peki ya diğer adam? Ona rüşvet vermek, onu becermek ya da tehdit etmek işe yarar mı?"

"Hayır."

"Seninle aynı sebepten mi?"

"İlk seferinde haklıydın." Nora

neşesiz bir şekilde güldü.

"Ona aşık mı? Ne kadar tatlı. Evlenmeye karar iyi bir rahip tanıyorum."

"Eminim size davetiye göndereceklerdir. Çifte tören olabilir. Onların düğünü. Senin cenazen."

Onu Marie-Laure'un yatak odasının kapısına doğru sertçe itti, neredeyse yere çarpacak kadar sertti, ama zarif bir şekilde toparlanmayı başardı ve sırtı yatağa dönük bir şekilde ayakta kaldı.

"*Très bien*," dedi Marie-Laure yataktan. Geceliği ve bornozuyla oturmuş, sol ayağını bir mendile dayamış, ayak tırnaklarını özenle boyuyordu. "Çok zarıfsınız. Hiç dansçı oldunuz mu?"

"Davy Jones'un 'Daydream Believer' taklidini yapabilirim. Ama resmi bir eğitimim yok."

Marie-Laure omuz silkti. "Çok kötü. Kısa boylusun ve bu bir balerin için önemli bir özellik. Yine de yeterince ince değilsin ve göğüslerin çok büyük."

"Doğa Ana bir sürtüktür."

Marie-Laure cilasını kapattı ve bacağını yatağa uzattı. Elli yaşında olmasına rağmen hâlâ dansçı fiziğini koruyordu. Bu kadar zayıf ve zarif kalabilmek için sürekli çalışıyor olmalıydı. Marie-Laure zayıf ve ondan daha yaşlı olabilirdi ama Nora onun kendisini ciddi şekilde incitebilecek kadar güçlü olduğundan bir an bile şüphe etmedi.

"Oturun." Marie-Laure yatağın kenarına vurdu. Sırada ne olduğunu biliyordu ve Damon iki kadını odada yalnız bırakmadan önce onu yatağın direğine bağlamak için ip çıkardı. "Günün güzel geçti mi?"

Marie-Laure sırtını yastıklara yaslayarak ona masum bir gülümseme verdi. Neredeyse pijama partisi yapan iki kız öğrenciden başka bir şey olmadıklarına inanabilirdi.

"Güzel bir gün. Duvara baktım, tavana baktım, örümcek ağlarını saydım." Nora bağlarını çekti, sadece ipini. Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Muhtemelen hayatınız boyunca pek çok tavana bakmışsınızdır."

"Çok fazla değil. Üstte olmayı seviyorum. Søren hariç, o zaman da çok fazla yere bakıyorum. Tabii gözlerim bağlı değilse."

"Kocamla sık sık seks yapıyor musun?"

"Onunla seviştiğimiz sırada kocan olduğunu bilmiyordum.

Ölü numarası yapan sensin. Beni suçlayamazsın."

"Seni suçlamıyorum. Onu suçluyorum ve kardeşimi

suçluyorum." "Onlar da senin hayatta olduğunu bilmiyorlardı."

"Bilmedikleri için onları suçlamıyorum. Plan buydu. Ben onları umursamadıkları için suçluyorum."

Nora'nın kanı bir an için damarlarında buza dönüştü. Kendini bir uçurumun kenarında duruyormuş hissetti, hatta belki de Marie'nin uçurumunun ta kendisiydi.

Laurenin düşmesi gerekiyordu. Ama bu sefer dikkatli olmazsa düşecek olan kendisi olacaktı.

Nora sözlerini tartarak, "Önemsiyorlardı," dedi.

"Bugün erken saatlerde söylediğin bu değildi. Onlardan intikamın işe yaramadığını söyledin. Ve bunu kanıtlamak için bana bir hikaye sözü verdin. Senin bu hikayeni istiyorum."

Kahretsin... Nora, yer ona doğru hızla ilerlerken rüzgârın yanından hızla geçtiğini hissetti.

Marie-Laure güzel bir tuzak kurmuştu ve o da tuzağa düşmüştü.

"Kingsley ve Søren'i ayırmadığı için intikamının işe söyledim. Umursamadıklarını hiç söylemedim."

"Benim için de aynı şey geçerli. Eğer birine duyduğum aşk kardeşimi öldürmüş olsaydı, o kişiyi bir daha asla görmek istemezdim."

"Evet, Kingsley'i ne kadar sevdiğini anlayabiliyorum."

Marie-Laure öne doğru eğildi ve dirseklerini bacaklarına dayadı. Çenesi ellerinin üzerinde ve gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla Marie-Laure sadece dört kelimeyle cevap verdi.

"Bana hikayeyi anlat."

"Kardeşinle seks yaptığının grafik anlatımını duymak istediğine emin misin?"

"Ama tabii ki. Bizi yalnız bırak, Damon. O utangaç."

Damon Nora'nın düğümlerini bitirdi ve onları yatak odasında yalnız bıraktı. Marie-Laure komodeye uzandı ve bir silah çıkardı. Lambanın yanına koydu ve sırtını yastıklara yasladı. Güzel bir alaydı. Silah Nora'ya doğrultulmuştu. Nora onu görmezden geldi.

"Rahat ol," diye uyardı Nora Marie-Laure'u. "Bu hikâye, Kingsley'le seks yapmak gibi, biraz zaman alacak."

* * *

Dört yıl... Eleanor'un Søren'le seks yapmak için beklediği süre buydu. Onun zevkleri için çok uzun ama yine de, onu tanıdığı için, tanıştıkları gün ona sahip olmasına izin verirdi. Ancak aptal rahibin vicdan azabı vardı ve bu tuhaf

Onun yatağını paylaşmanın ne anlama geldiğine zihinsel ve duygusal olarak tamamen hazır olması gerektiği fikri. O da böyle söylemişti. *Yatağını paylaşmak*. Çok klas... hatta saygılı. Onu "becermek" hakkında hiçbir şey söylemedi. Sadece birini kasıtlı olarak kışkırtmak ya da şok etmek istediğinde küfredirdi. O ise Tourette sendromlu bir denizci gibi küfrediyordu. Søren'e onunla özel hayatları hakkında konuşmasının ne kadar hoşuna gittiğini, seksin bu kadar medeni terimlerle konuşulmasının onu nasıl bir hanımefendi gibi hissettirdiğini hiç söylemedi. Tabii ki, sevgili olana kadar onun bu hassas konuşmasının ne kadar büyük bir akıl oyunu olduğunu fark etmemişti. Yatak odasının dışında, tamamen örtmece ve zarafet içindeydi. Bir kez "paylaşmaya" başladığında yatağında," yatak odasının dışındaki beyefendinin yatak odasının içinde, onun içinde neredeyse vahşileştiğini keşfetti. Søren'le seks çiğ, acımasız ve merhametsizdi ve buna bayılmıştı, bundan zevk alıyordu, ona doyamıyordu, ona doyamıyordu.

Sevgili olmalarından üç ay sonra, adamın güçlü karnının üzerinde yatıyordu, adamın ona attığı dayaktan bitkin düşmüş ve seks yüzünden morarmıştı. Çok tehlikeli bir adama çok tehlikeli bir cümle söyleyerek hata yaptı.

"Keşke senden iki tane olsaydı," dedi ve parmak uçlarıyla göğüs kafesini izlerken göğsünün ortasına bir öpücük bıraktı. "Bunu her zaman istiyorum Gece."

Bununla kastettiği tek şey onu sevdiğiydi, onunla birlikte olmayı, ona boyun eğmeyi, dünyadan ve sadece geceleri ortaya çıkan gerçek onu görmeyi sevdiğiydi.

Ama onun kendisine duyduğu doymak bilmez arzuya gülmek, dünyadaki herhangi bir genç oğlanla yarışabilecek libidosuyla alay etmek yerine, sadece "Kingsley'le konuşacağım," dedi.

Nora, o zamanlar hâlâ Elle ya da Eleanor'du, yatakta doğruldu ve gözlerini ona dikti.

"Şaka yapmıyorsunuz, değil mi efendim?" "Elbette şaka yapmıyorum."

Başını salladı ve gözleri yaşlarla doldu.

"Ben sana aidim," diye fısıldadı ve "sen" kelimesine anlamlı ve umutsuz bir vurgu yaptı.

Bunun üzerine Søren'in mükemmel dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi ve saniyeler içinde kendini onun altında sırtüstü yatmış, elleri çelik gibi güçlü kolları tarafından başının üzerine sıkıştırılmış buldu.

"Ben bir Cizvitim," diye hatırlattı ona. "Her şeyimiz ortak."

Dizlerini kullanarak kadının kalçalarını iyice açtı ve iki parmağını soktu. onun içinde. Her zaman olduğu gibi vücudu, kendi iradesi dışında bile onun dokunuşuna karşılık verdi. "Senden başka kimseyle birlikte olmak istemiyorum. Seni bekledim." Denedi. Ondan uzaklaşmak için kıvranıyordu ama adam onu sertçe ve olduğu yerde tutuyordu. Gidecek hiçbir yer yoktu.

"Kingsley de neredeyse benim kadar uzun zamandır seni bekliyor." Kendini onun üzerine bıraktı ve onu öptü. İlk başta öpücüğü görmezden geldi, olmuyormuş gibi davranmaya çalıştı ama adamın ağzı çok ısrarcıydı, kalbi çok istekliydi. Öpücüğe teslim oldu, ona teslim oldu. "Onu bekletmeyelim."

Böylece, bu konudaki hislerine hiç danışılmadan, ikisinin bir sonraki hafta Kingsley'lerde bir akşam geçirmelerine karar verildi. Hiçbir surat asma ve itiraz Søren'i bundan vazgeçiremezdi.

Sevgili olmadan önce onun sınırlarının ne olduğu hakkında uzun uzun konuşmuşlardı. Sınırlarını bulmakta zorlanmıştı. Onun kafasını tıraş etmeyeceğini, kollarını kesmeyeceğini ya da kalbinden bıçaklamayacağını biliyordu. Bu yüzden ona

Ona güveniyordu, onun kendisini asla kırılma noktasının ötesine itmeyeceğini biliyordu.

"Seni asla gitmek istemediğin bir yere götürmeyeceğim," diye söz verdi, elini avucunun içine aldı ve öpmek için dudaklarına götürdü. "Ama oraya gitmekten hoşlanmayacağın zamanlar da olacak. Yine de benimle gelir misin?"

Basitçe "Herhangi bir yer" diye cevap vermişti. Muhtemelen bir hataydı, çünkü "herhangi bir yer" Kingsley'in yatak odası anlamına geliyordu.

* * *

"Seni kardeşimle seks yapmaya zorlamasına izin mi verdin?" Marie-Laure araya girerek Nora'yı geçmişten çekip çıkardı.

"Kullandığın 'izin vermek' ve 'zorlamak' ifadeleri biraz çelişkili," diye hatırlattı Nora ona. "Søren bana sahipti. Ben onun malıydım. Onun malıydım çünkü bana sahip olmasına izin verdim. Bana sahip olmasına izin vermek benim seçimimdi. Bir kez bana sahip oldu mu, artık bana sahipti."

"Kingsley ile birlikte olmak istemedin mi?"

"İstemek istemedim," dedi gülümseyerek. "Kafamda birine aşık olduğunuzda ve o da sizi sevdiğinde, bunun

o. Başka kimse yoktu, değil mi? Böyle olması gerekiyordu. Beni yargılamayın. Çok genç ve aptaldım."

"Sen aşıktın."

"Ben aşığım. Søren bana bu tür düşüncenin aptallığını erkenden gösterecek kadar nazikti. Tüm hayatın boyunca tek bir kişi mi? Bir kişi mi? Çok saçma. Kim?

böyle bir baskıya ihtiyacı var mı? Birinden tüm ihtiyaçlarınızı karşılamasını beklemek küfürdür. Bir insanın sizin için Tanrı olmasını bekliyorsunuz."

"Garip bir teolojiniz var. Kocam kardeşimin sana tecavüz etmesine izin verdi ve sen bunu aşkla ilişkilendiriyorsun."

"Tecavüz mü? Ciddi misin sen? Kardeşinle tanıştın mı? Fiziksel olarak birine tecavüz edebilecek kapasitede olduğunu sanmıyorum. O konuşuyor ve senin külotun kendiliğinden yanıyor."

"Onunla birlikte olmak istemedin ve kocam seni zorladı. Bu tecavüz değil mi?"

"Bir tecavüz kurbanı, tecavüzcüsünü durdurmak için tek bir kelime bile söyleyemez. Ben söyleyebilirdim. Güvenli kelimem vardı ve ben onu kullanmamayı seçtim."

"Neden olmasın?"

"Søren'i hayal kırıklığına uğratmak istemedim." "Hepsi bu mu?"

"Şey... ve itiraf etmeliyim ki, Kingsley'den her zaman etkilenmişimdir." "O da seni çekici buluyor muydu? Kardeşimden mi?"

"Sesin şüphesi geliyor." Nora çenesini kaldırdı ve Marie-Laure'a baktı.

"Öyleyim. Ama sanırım ağabeyimin iyi bir kadın zevki olduğunu düşünerek yanılmışım."

"Kadınlar konusunda inanılmaz bir zevki var. Muhtemelen dünyadaki en güzel bin kadını sikmiştir."

"Ve sen."

Nora alçak sesle ve gırtlaktan güldü. Kedi kavgaları... pek sık çıkmazdı. Onun dünyasındaki kadınlar genellikle ondan korktukları için ona doğru gözlerini bile kırpmazlardı. Bu oyunu sık oynamıyor olabilirdi ama bu nasıl oynanacağını bilmediği anlamına .

"Yeraltında bana ne derlerdi biliyor musun?" "Söyle bana."

"Beyaz Kraliçe. Denizaltılar beyaz giyerdi. Ben herkesten daha iyi giyerdim. Diğer itaatkârlar benden korkuyorlardı. Benden emir alırlardı.

bir Domme idi. Søren'in malı olmak beni o dünyada özel bir şey yapmıştı. Kıskanıldım, korkuldum ve arzulandım. Ve kardeşinin beni istediğine inansen iyi edersin. O da Søren'i istiyordu. O gece onun evine gittik... İkimizi de aldı."

KALE

Grace, Wesley'nin sorusunun cevabını bilmiyordu. Cevabı bilmek istemediğinden de oldukça emindi. Kingsley nereye gidiyordu? Kalbi cevabı zihninden gizli tutmaya çalışıyordu. Düşündüğü yere gidiyorsa, geri dönmeme ihtimali olabilirdi. Çok az şey biliyordu.

ama bunun bir önemi yoktu. Yıkılmadan önce daha ne kadar stres ve korkuyla yaşayabileceğini bilmiyordu.

Eve Grace, Wesley ve Laila'yı oturma odasında konuşurken bıraktı. Güzel bir yerdi, ona gençken bir okul gezisinde ziyaret ettiği küçük bir İngiliz malikânesini hatırlattı. O zarif eski malikanenin koridorlarında dolaştığını ve müze haline gelmiş olmasının ne kadar utanç verici olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu. Bir aile için inşa edilmişti ve içinde bir aile yaşamalıydı.

Yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen Grace önce birinci, sonra da ikinci kattaki tüm kapıları açtı. İki küçük kıza ait olduğu belli olan bir yatak odası gördüğünde kalbi sıkıştı. İkiz yataklar yan yanaydı. Soluk pembe ve beyaz duvarlar, her şey pamuk şeker rengindeydi. Soldaki yatağın üzerinde boyalı bir tabela asılıydı. Byrony, blok harflerle yazıyordu. Sağ yatağın üzerinde ise El yazısıyla Willa yazıyordu. Her yatağın üzerinde bir dağ dolusu doldurulmuş hayvan vardı.

-Aslanlar ve kurtlar, çorap maymunları ve gülümseyen yunuslar. Grace küçük kahverengi bir köpek aldı ve onu göğsüne bastırdı. Çocukken onun da buna benzer bir köpeği vardı. Hâlâ ailesinin tavan arasında bir yerde duruyordu. Ona Bernard adını vermişti, "her ne kadar bir aziz olmasa da," derdi insanlara, şakasıyla gurur duyarak.

Bir gün kendi evinde de böyle bir odası olmasını ne kadar isterdi; oyuncaklarla dolu küçük bir yatak ve her gece masal devriyesine çıkan Zachary. Kocasını tanıyordu, oğluna ya da kızına yetişkin romanları okurdu -Thomas Hardy ya da Virginia Woolf. En azından ufaklıklarını uyutmak için çalışırlardı.

Grace elini karnında gezdirdi ve düzlüğünden nefret etti. Haftada dört gün beş mil koşuyor, doğru besleniyor, vitaminlerini alıyordu... ama yine de her ay hamile kalmayı başaramadı. Bir mucize olması için dua etmişti, Tanrı'nın içindeki yara dokusunu iyileştirmesi ve böylece bir bebek sahibi olabilmesi için. Şimdi bu dua çok küçük, çok bencilce görünüyordu. Nora intikam almaya niyetli deli bir kadın tarafından tuzağa düşürülmüştü. Artık sadece Tanrı'nın bugün mucize yaratma havasında olması için dua edebilirdi.

Grace isteksizce köpeği yığının üzerine geri koydu ve yatak odasından çıktı. Koridorun sonunda, kızların odasına girdiğinde kapalı olduğuna yemin edebileceği bir kapının açık olduğunu fark etti. Grace kapıya doğru yürüdü ve kapının bir odaya değil, yukarı çıkan bir merdivene açıldığını gördü. Işık düşmesi görmediği için zifiri karanlıkta merdivenleri daha fazla ilerleyemeyinceye kadar çıktı. Elini karanlık kapının üzerinde gezdirerek bir düğme buldu, açtı ve evin çatısına çıktığını fark etti.

Sahanlıktan dışarı çıktı ve etrafına bakındı. Çatının en uzak köşesinde Søren durmuş, gece vakti araziye çevreleyen ormana bakıyordu. Grace onu bu kadar sessiz ve ciddi görünce donakaldı. Geri dönüp onu düşünceleriyle baş başa bırakmalıydı. Ama bütün gün yalnızdı ve kafasının içindeki kendi sesinden uzaklaşmazsa aklını kaçıracağını biliyordu.

Cesaretini toplayarak doğru yürüdü ve yanında durdu. Elinde kırmızı şarap dolu bir kadeh tutuyordu, kadehi dudaklarına götürdü ve içti.

"Bir süreliğine size katılmamın sakıncası var mı?" Grace aniden korkarak sordu.

korkuyordu? Onun arkadaşlığını istemeyeceğinden mi yoksa isteyeceğinden mi?

"Lütfen kalın. Arkadaşlığınız çok hoş karşılanacaktır."

"Bundan emin değilim," dedi iç çekerek. "Şu anda kendi etrafımda olmaya dayanamıyorum."

Başını önlerindeki karanlık ormandan çevirdi ve onun yüzünü inceledi. Bakışları, onu görmekten çok anlamaya çalışıyormuş gibi samimi ve nüfuz edici hissettirdi.

"Ağlıyordun."

Grace elini yüzüne götürdü ve rimelle karışmış gözyaşı izlerini silmek için parmaklarını gözlerinin altında gezdirdi.

"Özür dilerim. Berbat görünüyor olmalıyım."

"Hayır, çok güzel görünüyorsun. Ve sorunlu."

"Teşekkür ," dedi kısık ve yorgun bir kahkahayla. "Bir kadının gözyaşları sizi rahatsız etmiyor mu?"

"Pek sayılmaz," dedi ve bardağı dudaklarına götürüp içti. "Doğru koşullar altında onlardan oldukça hoşlanıyorum. Ancak sanırım sizinkiler benim bahsettiğim türden değildi."

"Hayır, ne yazık ki," dedi, Søren'in bir kadını nasıl gözyaşlarına boğduğunu düşününce neredeyse . "Çocuk odalarından birine girmek gibi aptalca bir hata yaptım."

"Sen ve Zachary hala hamile kalmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Evet, aslında. Nereden biliyorsun?" Başka biriyle konuşuyor olsaydı, Grace böyle kişisel bir konuyu açtığı için utanabilirdi. Nedense onunla her şey hakkında konuşabilirmiş gibi görünüyordu ve bu onun kulaklarından öteye gitmeyecekti. Rahip, diye hatırladı. Tabii ya.

"Eleanor bana söyledi. Dedikodu yapmıyordu, bilmelisin. Benden senin için dua etmemi istedi."

"mi?" Grace'in kalbi bu nezaket karşısında sıkıştı.

"Eleanor, Tanrı'yı sinirlendirdiğime ve onun dediğine göre benim telefonlarıma çıkma ihtimalinin onunkilere çıkma ihtimalinden daha yüksek olduğuna inanıyor."

"Yani... gebe kalmam için dua mı ettiniz?"

"Novena. Gebe kalman için dokuz kez dua ettim."

"Teşekkür ederim." Grace neredeyse bu sözleri fısıldayacaktı. "Zachary biyolojik bir çocuk sahibi olmayı denemekten vazgeçmek istiyor. Bunun benim için çok zor olduğunu söylüyor. Evlat edinme konusunda iyi, ama denemeye devam etmek istiyorum. Ama şimdi Nora dışarıdayken bu hayal çok bencilce ve küçük görünüyor-"

"Yapma Grace. Tanrı'nın sana bir çocuk veremeyeceğini ve Eleanor'u bize geri getiremeyeceğini düşünme. Ne de olsa sonsuz derecede güçlüdür. O yapabilir Yapılacaklar listesindeki birden fazla maddeyle başa çıkabilir."

"Bunu unutmayacağım." Gece havası ellerini teninde gezdirdi ve Grace içgüdüsel bir sığınak arayışıyla Søren'e yaklaştı. Grace'in omzu koluna değdiğinde Søren uzaklaşmadı. "Yine de... böyle bir şey oluyor ve çocuksuz olduğum için biraz minnettar olmaktan kendimi alamıyorum. Çocuk olmaması, birinin alabileceği bir çocuk olmaması demek. İnsanlar şu anda bana çok kırılğan görünüyor, dünya korkunç derecede güvensiz. Nora birinin kızı ve bir yerlerde ve korkmuş durumda... Çok korkmuş olmalı."

Gözyaşları yeniden dökülmeye başladığında Søren bir kolunu onun omuzlarına doladı.

Ona yaklaştı ve başını göğsüne yasladı. Kendini şimdi bir babanın kollarının rahatlığını arayan bir çocuk gibi hissediyordu.

"Eleanor," diye söze başladı, iki kolunu ona sararken, "tanıdığım en cesur kadın. Daha on beş yaşındayken bile benden korkmuyordu. Ve inan bana, onu korkutmaya çalıştım."

"Senden çok korkardım. Senden korkuyorum."

"Değildi. Bana söylediği ilk sözleri dün gibi hatırlıyorum. Dedi ki, 'Sen bir tür aptalsın, bunu biliyorsun, değil mi?'"

Grace yüksek sesle güldü ve onun kucağından geri çekildi.

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Motosikletime kilit takmamış olmama itiraz etti. Birinin onu çalmasını istediğini söyledi. Bu konuşmadan bir hafta sonra araba çalmaktan tutuklandığını düşünürsek, neden bahsettiğini biliyordu."

"Araba hırsızlığından mı tutuklandın? Şu yaramaz kız. Başının bu kadar belada olduğunu bilmiyordum. Genç kızların çanta ve makyaj malzemesi çaldıkları için tutuklandıklarını sanırdım."

"Eleanor hiçbir şeyi normal şekilde yapmaz." "Ve sen onu bunun için sevdin." Grace ona gülümsedi.

"Yaptım. Tamamen ve pişmanlık duymadan. Onunla tanıştıktan sonra kalbim paramparça oldu.

İkiye bölün. Onu sadece bir babanın kızını sevdiği gibi sevmem gerektiğini biliyordum ama onun vahşiliği ve güzelliği bunu neredeyse imkânsız kılıyordu. Yine de onu bir baba gibi korudum. Onu her zaman korumaya çalıştım. Ve hep de korudum. Şimdiye kadar."

Grace bir adım daha geri çekildi. Søren'le arasında biraz mesafe olması gerekiyordu. Onun kollarında olmak olağanüstü iyi, mantıksız derecede güvenli hissettiriyordu. Zachary'nin Nora'ya karşı hissettiği şeyin de bu olup olmadığını merak etti -anlayamadığı, neredeyse yabancı görünen birine karşı duyduğu bu garip çekim. de bir tür gizli bilgiye sahipti. Gizli içgörü. Søren ve Nora onun hayal bile edemeyeceği şeyler görmüşlerdi, asla anlayamayacağı şeyler biliyorlardı. Ama nasıl da görmek istiyordu, anlamak istiyordu....

Søren karanlığa bakarak, "Kalbim bu gece benim dışımda ve çok ," dedi.

"Ne kadar uzakta?"

"Burayla Elizabeth'in evi arasında on mil var. Bunu bir saatte koşabilirim."

"Ben elli beş dakikada koşabilirim," dedi ona sırtarak.

"Terbiyeli . Benden on yedi yaş küçüksün. Büyüklerine saygı göster," dedi, açıkça ona gülümsememeye çalışarak.

"Eğer yapmazsam beni dizine yatırır mısın?"

Sören kaldırdı ve Grace baştan aşağı kızardı.

"Aman Tanrım, şimdi de bana ." Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Kingsley'nin bunu duymadığına sevin. Bu teklifi kabul ederdi."

Konuşurken gülümsedi ama kız onun gözlerinde hüznün gördü, hüznün ve korku.

"Kingsley nerede?"

"Olmasını isteyeceğim son yer."

"Nora'yı geri almaya çalışıyor."

Sören başını salladı.

"Hem Kingsley hem de Eleanor dışarıda bilinmeyen dehşetlerle yüzleşiyor. En çok ikisi de yanımdayken mutlu oluyorum."

"Kingsley'i seviyor musun?"

"Evet. Bu seni şaşırttı mı?"

"Hiç de değil. Bana Nora'yı hatırlatıyor. Kibirli, ukala, tehlikeli, güzel."

"Bu ikisi, her ne kadar son nefeslerine kadar inkar etseler de, ikiz ruhlara sahipler. Kingsley'nin ailesi o on dört yaşındayken öldü. Eleanor'un anne ve babası ise onun gençliğinde hiçbir işe yaramadı."

"Her ikisi için de bir baba figürüydünüz."

"Bir . Ve şimdi ikisini de sağ salim geri almak için şeyini verebilecek babayım."

"Geri gelecekler. Bir gün çocuğuma kavuşacağıma inanıyorsun. Ben de seninkine kavuşacağına inanıyorum."

"Teşekkür . O zamana kadar..." Kadehi kaldırdı ve bir daha aldı. "Bunu düşünmeliydim," dedi şaraba başını sallayarak. "Daha iyi doldurulmuş bir köpek için ağlamaktan daha iyidir."

Sören kurnazca gülümsedi ve bardağı ona uzattı. "Al bunu. Daha fazla içmemeliyim."

Grace onun elinden şarabı almadan önce bir an tereddüt etti. Ondan sonra içmek için dayanılmaz derecede samimi bir şey gibi görünüyordu. Yine de bir yudum aldı.

"Merlot. Çok güzel."

"Daniel'in iyi bir mahzeni var. Merhum eşi Maggie, bir tür şarap tutkunuydu."

"O zaman Maggie'nin anısına içeceğim." Bir kadeh daha içmek için bardağı kaldırdı.

"*Sláinte mhaith*," dedi Søren, Keltçe kelimeleri o kadar mükemmel telaffuz ediyordu ki İrlandalı annesi bile etkilenirdi.

"İstemediğine emin misin? Paylaşmaktan mutluluk duyarım." "Bu gece zaten beş bardak içtim."

"Beş mi?" Grace hayretle tekrarladı. "Beş kadeh Merlot içtikten sonra komaya girip masanın altına yatardım." Dört bardak bütün bir şişeye eşitti.

"Nadiren bu kadar içerim. Günde en fazla bir bardak."

"Ara sıra stres için harika bir şey. Eğer o evde kapana olan Zachary olsaydı, koluma alkol serumu taktırmak zorunda kalırdım."

"Stresimi azaltmak için genellikle alkolden çok daha keyifli yöntemler bulurum."

Grace şarabından derin bir yudum daha alırken güldü ve mümkün olduğunca çabuk kafasına diledi.

"Eminim . Nora ile bir gece geçirmek mükemmel bir terapi olmalı." "Hiçbir fikrin yok." Yüzündeki gülümseme o kadar aşk doluydu ki Grace neredeyse dizlerinin büküldüğünü hissetti. Güçlü şarap. Şaraptan olmalı.

"Ben çok mutlu bir evliliği olan bir kadını ve kocam muhteşem bir aşık. *Ve* Nora'nın tüm kitaplarını okudum. Sanırım bir fikrim var."

"Ben de onun kitaplarını okudum."

"Skandal," diye alay etti. "Erotizm okuyan bir rahip." "Sadece Eleanor'unkini."

"O kesinlikle benim favori yazarım."

Çatının çıkıntısına oturdu ve ormanı sırtına aldı. Zaten Søren'e bakmayı tercih ederdi. Hayatında hiçbir zaman sarışın erkeklerden etkilenmemişti ama ondaki bir şey son derece etkileyiciydi. Gece bile gölgesi vardı. Onu böyle görmek tuhaftı; beyaz gömleği ve Roma yakası yoktu ama yine de ona rahip gibi, kutsal görünüyordu.

"Size bir soru sorabilir miyim?" Søren gözlerini ona dikti.

"Elbette. Herhangi bir şey."

"Neden Eleanor'dan nefret etmiyorsun?"

"Buna cevap vermek için çok daha fazla şaraba ihtiyacım olabilir."

Gülmeye çalıştı ama sesi pek çıkmadı. Søren kaşlarını kaldırarak bekledi.

"Pekala.

.....Ben
im

Zachary ile evlilik sorunları onunla tanışmadan çok önce başlamıştı."

"Ama onlar sevgiliydi," diye hatırlattı ona.

"Bunun farkındayım. Ne zaman konuşsalar kocama asılıyor. Bunu biliyorum çünkü bana kocamın kötü davrandığını ve onun için dışarı çıkmadığını söylüyor. artık."

"Ve bu sinir bozucu değil mi?"

"Onun gerçekten bir tehdit olduğunu düşünseydim olurdu. Bence Zachary ile ayrılırsak kalbi kırılır."

"Olurdu. İkinizi de seviyor."

"Onunla flört ediyor ve benimle de flört ediyor ve eğer şans verilirse onunla bir gece daha geçirmeye hayır demeyeceğini düşünüyorum ama bu onun için sadece bir oyun, bir oyun." Grace ne söylediğini ve kime söylediğini fark ettiğinde konuşmayı kesti. "Özür dilerim. Eminim duymak isteyeceğiniz son şey Nora'nın onunla flört etmesi-"

". Eleanor'un kaçamaklarını asla küçümsemedim. Benimle birlikte olmak için yaptığı fedakârlıklar o kadar büyük ki, ondan tam bir sadakat talep edersem en kötü erkek ben olurum."

"Keşke daha fazla insan sen ve Nora kadar açık fikirli olsa. Zachary'nin birkaç arkadaşı, yani artık eski arkadaşları, biz ayrıyken biriyle çıktığım için benden nefret ediyor. Onlara kaç kez başka biriyle de birlikte olduğunu söylese de... erkekler erkektir ama bir kadının kocasından başka biriyle seks yapması affedilemez bir günahtır."

"Benim için değil. Tanrı'ya da değil. Eleanor ve benim her zaman açık bir ilişkimiz oldu ve bu tamamen benim teşvikimle oldu. Çünkü ben-"

"Peki sen nesin?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona baktı. Birden kendini azarlanmak üzere olan yaramaz bir kız öğrenci gibi hissetti.

"Benim ne olduğumu biliyorsun Grace."

"Sadist olduğumu biliyorum. Nora öyle diyor. Ayrıca senin iyi bir adam ve harika bir rahip olduğuna da biliyorum. Bunu da bana o söyledi."

Søren içini çekti ve çatı onun yanına oturdu. Sözlerini tartarken onun profilini inceledi. Kalemi eline alıp bir şiir yazmayalı yıllar olmuştu. Üniversite günlerinde oldukça iyi bir şairdi ve şiiri hayatının işi haline getirmeyi hayal etmişti. Ama evlilik, kariyeri, gerçek dünya bu hayalini elinden almıştı. Şimdi birdenbire yeniden yazmayı denemek için ilham geldiğini hissetti. Bu sessiz anı hatırlayacağını biliyordu.

hayatının sonuna kadar bu çatıda, bu rahiple yaşayacaktı. Hâlâ şekillenmekte olan anı, bir güve gibi kafasının etrafında uçuşuyordu. Bu geceyi kelimelerle netleştirecek ve sonsuza dek yerinde kalması için kağıda iğneleyecekti.

"Bizim türümüzden sadizmi bir oyun gibi oynayanlar var. Bu size kaba ve iğrenç gelebilir."

"Kardeşim rugby oynuyor. Bir oyun olarak acı çektirme kavramına aşınayım."

"Onlar şanslı olanlar. Bu oyunu oynayabilenler. Düdük çalıyor, oyun bitiyor ve çekip gidiyorlar. Ama benim için... bu bir oyun değil. Bunu bırakıp gidemem."

"Nora bana biraz açıkladı. Eşcinsel ya da heteroseksüel olmak gibi bir şey olduğunu söyledi."

Ne yaptığınız değil, ne olduğunuz önemlidir."

"Anlamanıza yardımcı olmasına sevindim. Herkes anlamıyor. İnsanları korkutuyor. Olması gerektiği gibi. Zevk için başka bir insana zarar verme kavramını biri hakkında endişelenirdim."

"Yaptığın işi yapmak korkutucu olmalı."

"Olabilir. Birine verdiğim acı ne kadar büyükse, aldığım zevk de o kadar büyük olur. Bu bir ip cambazlığı, dengeleyici bir hareket. Her zaman çok ileri gitme, düşme korkusu vardır. Ve böyle bir durumda, tek başınıza düşmezsiniz."

Karşınızdakini de beraberinizde aşağı çekersiniz."

"Ama güvenli kelimeler bunun için değil mi? Düşüşü durdurmak için?"

Sören başını salladı. "Sahip olduğumuz küçük korumalar yardımcı oluyor. Eleanor ve ben o kadar uzun süredir birlikteyiz ki, kendimi kaybetmeden beni ne kadar ileri götürebileceğini biliyor."

"Hiç-" Grace doğru kelimeleri bulmaya çalıştı "kaybettin mi?" "Evet. Bir keresinde Eleanor ile sevgili olduktan kısa bir süre sonra. Benimle alay etti. Oyunda. Ciddi bir şekilde karşılık verdim. Yaşadığı şokla beni durdurmak için güvenli kelimesi olduğunu unuttu. Durmadım."

Sesi fısıltıdan öteye gitmezken Grace ürperdi. *Durmadım...* Onun ne yapmayı bırakmadığını bilmek istemiyordu. Bu onun saklamasına izin vereceği bir sırdı.

"Başka zamanlar?" Grace bardağı dudaklarına götürdü. "Birkaç kez. Hepsi Kingsley ile."

Grace neredeyse şaraptan boğuluyordu. Sertçe yutkundu ve derin bir nefes aldı.

"Kingsley ile mi? Gerçekten mi?"

"Şaşırmış görünüyorsun." . Şok olmuştu ve Søren onun şokuyla tamamen eğlenmiş görünüyordu.

"Birlikteyken ikinizin de ergen olduğunu sanıyordum."

"Öyleydik. Gerçi o zamandan beri birkaç olay oldu. Nadir olanlar. Nadir olmak zorundalar."

"Neden?"

Søren bir an için konuşmayı kesti. Elini uzattı. Grace güldü, kadehi ona uzattı ve içmesini izledi. Kadehi ona geri verdi, öncekinden biraz daha az doluydu.

"Kingsley Edge... gerçek adı değil. Gerçek adını öğrenmek ister misiniz?"

"Hem de çok."

"Kingsley Théophile Boissonneault." Grace gözlerini kırptırdı.

"Bunu benim için heceleleyebilir misin?"

"B-o-i-s-s-o-n-n-e-a-u-l-t." Søren her harfi Fransızca telaffuzuyla söyledi.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, Amerika'ya yerleştiğinde böyle bir isimden oldukça hevesliydi."

"Bu oldukça ağız dolusu."

"Adamın kendisinden farklı değil."

Grace neredeyse bardağı düşürecekti ama Søren'in gözlerindeki hınzır eğlence parıltısını gördü.

"Yine yapıyorsun." Onu işaret etti. "Zihnimle çalışıyorsun."

"Hiç pişmanlık duymuyorum."

"Yarı sarhoş olan sensin. Bu konuşmayı kontrol etmesi gereken kişi benim."

"Ne hakkında konuştuğumuzu çoktan unuttun." "Bu doğru değil.

Sen..." Durakladı ve konuştuklarını

Konuşma adımları. "Ağız dolusu" sözü onu saptırmıştı. Geri dönecekti.

"Kingsley. Bana neden Kingsley'le *karşılaşmalarınızın* nadir olduğunu anlatıyordunuz," dedi, mümkün olan en nazik kelimeyi bulmaya çalışarak,

"Kingsley'le."

"Aferin kızıma."

"Teşekkür ederim," dedi, övgülerin tadını çıkararak. "Ve...?"

"Kingsley Edge soyadını rastgele seçmedi. Bu bir taklit değildi. Bir şaka da değildi. Bir lakap bile değildi. 'Edge' soyadının seçilmesi bir uyarıdır."

"Neyin uyarısı?"

"Kingsley, BDSM'nin sınır oyunu olarak bilinen belirli bir tarzının uzmanıdır. Eleanor 'Sapıkların vanilyalılarına söylediği yalanlar' adını verdiği bir liste tutuyor. Bu listede "Tüm sahneler önceden görüşülür." gibi şeyler var. Ve 'Hayır, elbette kırbaçlar ve tek kuyruklar asla deriyi kırmaz. Ve 'Evet, hepimiz güvenli kelimeler kullanırız ve itaatkâr gerçekten kontrolü elinde tutandır'."

"Bunların hiçbirisi doğru değil mi?"

"Bu doğru... bazılarımız için. Diğerleri içinse farklı kurallara göre oynarız. Müşterileriyle ve kulüplerinde Kingsley güvenli oyun kurallarının büyük bir uygulayıcısıdır. Kingsley, özel hayatında daha tehlikeli oyunları tercih eder. Güvenli kelimeler yok, koruma yok. Özellikle nefes oyununa ve tecavüz oyununa düşkündür."

Grace'in içinden bir ürperti daha geçti, gece havasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti.

"Tecavüz-oyunu... bu kendini açıklıyor gibi görünüyor. Nefes-oyunu?"

"Boğulma," dedi Søren basitçe. "Erotik boğulma. Aynı aktivitelerden zevk aldığımı kabul ediyorum ama çok daha sıkı kontrol edilen koşullar altında. Örneğin kanlı oyun. Açık ara en sevdiğim sadizm biçimidir. Yine de Eleanor ve ben yılda bir kereden fazla yapmayız. Kesmeden önce banyo yapıyor ve sonrasında onun ve benim yaralarımızı iyice temizliyoruz. Bu sırada güvenli sözcüklere gerek yok çünkü o dur derse dururum. Kingsley ile... Onu kanlı bir şekilde döverebilir, vahşileştirebilir, her şekilde ihlal edebilirsin ve seni durdurmaya çalışmaz. Onun sınırı yok. Biz gençken ona kullanması için güvenli bir kelime vermiştim. Bunu bir kez bile söylemedi ve ben onu sırf tekrar parçalamak için bir araya getirme zevkini tatmak için binlerce parçaya ayırdım."

Grace derin bir nefes aldı ve kelimelerin içine işlemesine izin verdi. Dehşete düşmesi, tiksinişi gerektiğini biliyordu... ama bu adamla ya da itirafıyla ilgili hiçbir şey onda hayranlık ve merhametten başka bir tepki yaratmamıştı. Hatta kendine itiraf etmeye cesaret ederse, arzu bile.

"Görüyorsunuz," diye devam etti Søren, "herkes içgüdüsel olarak sahnedeki itaatkâr partnerin kendini güvende hissetmesi ve güvende olması gerektiğini anlıyor. Ancak Dominant'ın da kendini güvende ve emniyette hissetmesi gerektiği genellikle unutulur. Ben olduğum zaman

Eleanorla samimi olunca kendimin farkında olmak zor ama . Kendimi unutmaya başladığımda o bana kim olduğumu hatırlatıyor."

"Nasıl yani?"

"Bana karşı güvenli kelimesini nadiren kullanırdı. Neredeyse hiç. Ama bir anlığına durmamı isterse bana söyler. Bir şey çok ileri gitmeye başlarsa, beni çeker, ikimizi de uçurumun kenarından çeker. Ama Kingsley'i değil. Kingsley ile kendimi unutmak çok kolay, onunla uçurumun kenarına gidip düşmek çok kolay. Onu sevdiğim ve onun ve dolayısıyla benim yıkımımın mimarı olmak istemediğim için..."

"Ona dokunmuyorsun çünkü onu seviyorsun."

"Kendini tutmak ve zarar vermemek için gereken özdenetim çoğu zaman yorucudur, özellikle de kontrolü kaybetmek çok sarhoş edici olduğunda - beş kadeh şaraptan bile çok daha fazla. İşte bu yüzden Eleanor'la en başından beri açık bir ilişkimiz oldu. Bazen benimle geçirdiği bir gecenin etkisinden kurtulmak için birkaç gün ya da bir hafta gerekebiliyor."

"Yani eğer yara bere olmadan seks yapmak istiyorsa, başka birine gidiyor."

"Ve eğer yara ve berelerle dolu taze bir tuval boyamak istersem, başka birine giderim."

"Başka sevgililerin mi var?" Grace tamamen şok olmuş bir halde sordu. Nora'nın olduğunu biliyordu ama söylediklerine bakılırsa Søren sadece ona sadıktı.

"Eleanor ve Kingsley rahip olduğumdan beri sahip olduğum tek iki sevgili. Ama Eleanor şehir dışında olduğunda ya da iyileşmek için birkaç güne ihtiyacı olduğunda bana boyun eğen birkaç kadın daha var."

"Sadece kadınlar mı?"

"Evet. Kadınlara karşı bir erkeğe karşı olduğumdan daha dikkatliyimdir. Ve açıkçası, Kingsley şimdiye kadar tek erkek."

"Yani o başkalarıyla yatıyor ve sen başkalarını dövüyorsun öyle mi?"

"Bizim için çok güzel işleyen bir düzenleme. Ya da işe yaradı."

"O seni seviyor. Wesley ile her ne yaşadıysa, bu gerçeği değiştirmez. Benim Ian'la ya da Zachary'nin Nora'yla yatmasının onun ve benim evli olduğumuz, birbirimizi sevdiğimiz ve birbirimize ait olduğumuz gerçeğini değiştirmediği gibi."

"Bu yüzden mi Eleanor'dan nefret etmiyorsun?"

"Aynen öyle. Çünkü Zachary'den olması gerektiği gibi nefret ediyordum." Şaraptan bir yudum daha aldı. Eğer Zachary'den ayrılması hakkında konuşacaksa

Zachary, alabileceği tüm sıvı cesarete ihtiyacı olacaktı. "Bu yüzden kadın her zaman diğer kadından nefret eder. Diğerinden nefret etmek onun için iyidir. kadın. Öteki kadın -" Grace kolunu önüne uzattı - öteki. O bir insan bile değil. İçten içe suçlanacak kişinin o olmadığını bilsek de tüm nefretimizi, tüm küçümsememizi onun üzerine yığabiliriz. O bir günah keçisi."

"Günah keçisinin Eski Ahit'te geçen bir kavram olduğunu biliyor muydun?" "Hiçbir fikrim yoktu."

"Levililer'den. İsraililerin günahları sembolik olarak bir keçinin başına yüklenir ve keçi bir daha görülmemek üzere çöle sürülürdü. Bu bir kefareti biçimiydi."

"İşte tam olarak bu. Karı kocanın, evliliğin tüm günahlarını diğer kadının başına yüklüyorsun. Onun sonsuza dek ve tüm bu sefaleti de beraberinde götürüp kocanızı geride bırakması için dua ediyorsunuz."

"Zachary ile barışmak mı istedin?"

"Evet. Hem de çok. Bu yüzden ilk başta onun dışındaki herkese kızgındım. Düzinelerce başka kadın vardı. Suçladığım bir başka kadın da işti. Zachary'nin patronu, John-Paul Bonner. Onu suçladım. Aramızdaki ilişkiyi biliyordu.

sorunlar yaşıyorduk ve o da bundan faydalandı. Amerika... kocamı benden uzaklaştıran fahişe oydu."

"Tüm ülke mi?"

Grace sırtıttı. "Evet. Bütün ülkeyi suçladım. Tipik acılı eş davranışı. Sonra telefonda Nora Sutherland'den bahsetti, yazarlarından biri olduğunu söyledi. Ama hararetle söyledi. Onu araştırdım, o güzel kadının bir resmini gördüm. Sonra ondan nefret ettim. Ama bu benim için işe yaramadı, günah keçisi oyunu. Günahlar hâlâ evliliğin içindeydi. J. P. Bonner'ı, Nora'yı ya da tüm ülkeyi suçlayarak bu günahlardan kolayca kurtulamazdım. Zachary'yi geri istiyorsam, ki istiyordum, bizden başka kimseyi suçlayamayacağımı biliyordum. Sorunlarımız benim hatamdı. Sorunlarımız onun suçuydu. Sorunlarımız bizim suçumuzdu, onun değil."

"Bunu anlamak için bilge bir insan olmak gerekir. Birçok evliye danışmanlık yaptım.

Bu gerçeği asla göremeyen çiftler. Gerçek suçlu dışında herkesi suçluyorlar."

"görmek istemedim. Ama görmek . New York'a aceleyle gelerek ölümcül bir hata yaptım."

"Eleanor'la tanıştın."

Grace kadehi selamlamak için kaldırdı.

"Eleanor'la tanıştım. Ve 'diğer kadın' yerine, o benim için Nora'ydı.

Güzel, zeki, şefkatli, anlayışlı Nora. Ondan nefret etmek imkansız. Tanrım, kocamı arayan deli bir kadın gibi onun evine gittim ve o bana çay verdi ve Zachary'nin hala bana aşık olduğunu söyledi. Bana ondan neden nefret etmediğimi sordun. Tek istediğim kocamı geri almaktı. Onu geri aldım. Her eşin tek istediği budur."

Søren ayağa kalktı ve ondan uzaklaşarak karanlığa baktı. orman. Ve sanki bunları başka biri söylemiş gibi, Grace kendi sözlerini duydu.

O günah keçisi. Suçlanacak kişinin o olmadığını biliyoruz. Tek istediğim kocamı geri almaktı. Her kadının tek istediği budur.

"Marie-Laure," dedi Grace, korkunç bir şeyin farkına . "Nora'yı hiç istemiyor, değil mi?"

Søren ilk başta onun sorusuna hiçbir şey söylemedi. Sonunda "Hayır," diye cevap verdi.

"Nora kalmaya gönüllü olmasaydı Laila'yı yanında tutacaktı. Sevdiğiniz biri olduğu sürece, sahip olduğu kişinin sevgiliniz ya da yeğeniniz olması umurunda değildi."

Søren'in ağzı sert bir çizgi halinde gerildi. "Notta ne yazıyordu?"

"Önemli değil."

"Öyle. Ne yazıyordu? Söyle lütfen."

"Şöyle bir şey yazıyordu: 'Sevgili kocacığım, beni özledin mi? Seni kesinlikle özledim. Burada sevdiğin biri var. Eğer bu sevdiğinin nefes almaya devam etmesini istiyorsan, aramızdaki bu uçurumu onarmamızı şiddetle tavsiye ederim. Bu büyük bir karar. Acele etme. Ama çok uzun sürmesin. Cuma günü öğlene kadar vaktin var. Her zaman sevgilerimle, sadık eşiniz.

Not: Kardeşime söyle, 'Kız kardeşini sev'."

Grace bir an konuşmadı. Adamın sözlerinin içine işlemesini beklemek zorundaydı. "Seni istiyor," dedi Grace sonunda.

"Öyle."

"Onu nasıl bulacaktınız? Laila'nın bize söylediğini biliyorum ama ya odayı tanımadıysa?"

"'Kardeşini sev...' Geçen hafta birisi kız kardeşim Elizabeth'in evine girdi ve bu sözleri çocukluk odamın duvarına küllerle yazdı."

"Nora'nın nerede olduğunu nattan biliyordunuz, Laila ve madalyonundan değil. Marie-Laure bilmenizi istedi."

"Ona gelmemi istiyor. Benden başka biri giderse Eleanor'u öldürecek."

"Gidemezsiniz. Bu kadın daha önce de cinayet işledi. Wesley bana onun genç bir kızı öldürdüğünü söyledi. Seni de öldürecek."

"Ya da daha kötüsü."

"Öldürülmekten daha kötü ne olabilir?"

Søren elini uzattı ve Grace ona bir bardak şarap verdi. Kadehi dudaklarına götürdü ve bir dikişte içti.

Grace bekledi. Søren soruya hiç cevap vermedi.

KRALİÇE

Tanrı'nın yeşil dünyasında geçirdiği yirmi yıl boyunca Eleanor hiç bu kadar gergin olmamıştı. Yargıcın beş araba hırsızlığı suçundan ceza vermesini beklemek bile Søren'den başka biriyle seks yapma ihtimali kadar korkutucu değildi. Søren'le tanışmıştı ve gençliğindeki planı

Bekâretini mümkün olan en kısa sürede kaybetmek, 1.80 boyunda, sarışın bir bekârlık duvarına çarptı. Hiçbir flört, yalvarma ya da baştan çıkarma girişimi Søren'i on beş ya da on altı, on yedi... on sekiz yaşında bekâretini bozmaya ikna etti. On dokuz için büyük umutları vardı ama o zaman bile geri çekildi. Yıllar sonra nihayet onu bu kadar uzun süre bekleterek ne yaptığını anladı. Ona kendisini terk etmesi için bir sebep vermişti. Çok iyi bir sebep. Daha onu elde etmeden gitmesine izin verecek kadar sevmişti onu. O da onu bekleyecek kadar sevmişti.

Onu beklemişti ve artık bakire değildi. Søren'le geçirdiği ilk gece nefes almak kadar doğal gelmişti, o kadar doğaldı ki başka biriyle rahat hissedebileceğini hayal bile edemezdi. Elleri ona aitti, ağzı onun ağzındaydı. İçinde olmasını istediği tek erkek oydu... ama Søren kararlıydı, boyun eğmiyordu.

O gece bir saat boyunca onunla bu konuda tartıştıktan sonra sonunda "Tamam, yapacağım," demişti.

"Elbette yapacaksın."

"Ama bundan hoşlanmayacağım."

Bunun üzerine Søren gülmüştü, hem de öyle bir gülmüştü ki kollarında tüyler diken olmuştu.

"Burada Kingsley'den bahsediyoruz Eleanor. İstesen de istemesen de hoşuna gidecek."

Eleanor kulaklarında çınlayan bu uğursuz sözlerle Kingsley'in evine Søren'in arkasından girdi. Teslimiyet içindeyken her zaman onun arkasından yürürdü. Onun arkasında yürüyor, sadece kendisiyle konuşulduğunda konuşuyor, saçlarını istediği gibi topluyor, Kingsley'in dünyasında bir çift olarak birlikte oldukları her an beyaz giyiyordu. Üzerindeki tüm kısıtlamalara rağmen, en çok o anları seviyordu - Kingsley'deki ya da kulüpteki akşamları, Søren'le birlikte görülebileceği ve herkesin onun malı olduğunu bildiğini bildiği birkaç güvenli yeri.

Kingsley'i ön salonda, üzerinde Regency dönemini anımsatan siyah bir takım elbise ve siyah binici çizmeleriyle bir koltukta otururken buldular. Bir elinde bir kitap, diğerinde bir kadeh şarap vardı. Kingsley'i daha önce hiç sadece oturup kitap okurken görüp görmediğini hatırlayamıyordu. Kingsley Yeraltının Kralı'ydı. Asla öylece hiçbir şey yapmazdı. Eğer telefonda değilse toplantıdaydı. Eğer bir toplantıda değilse dayak yiyordu. Adamı daha önce bir kadının üstünde ve onunla sevişirken görmüştü ama onu dizinde bir kitapla ve gümüş çerçeveli gözlüğüyle görmek tuhaftı.

Gözlükler daha samimi, daha açıklayıcı görünüyordu. Sırların ve gizemlerin adamı Kingsley Edge okuma gözlüğü takıyordu.

Başını kitabından kaldırdı -*Les Trois Mousquetaires*- ve odanın diğer ucundan göz göze geldiler. Koyu renk, omuz hizasındaki saçları biraz dalgalıydı ve ne zaman çözüldüğünü görse, parmaklarını saçlarında gezdirmeye istekle savaştı.

Kingsley her zamanki gibi rahat ve kibar bir tavırla, "Gelebilmene çok sevindim," dedi. "Şarap?"

Sadece kendisine bir bardak dolduran ve şezlonga oturan Søren'le konuştu. vurdu ve Eleanor yere diz çöküp ayaklarının dibinde beklemeye başladı. Çenesini Søren'in dizine dayayan Eleanor, iki adam birbirlerine hoş beş ederken sessizce dinledi. Onun önünde bile çoğu zaman birbirleriyle Fransızca konuşuyorlardı. Yanlarında bulunduğu ilk günden beri bunu hep yapmışlardı. Onlar Fransızca konuşmaya devam ederken, o orada oturup söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordu. "Dominant" davranışını "pislik" davranışından ayırt etmenin çoğu zaman ne kadar zor olması komikti.

"Senin ufaklık bu gece oyun oynayacak durumda mı?" Kingsley tekrar İngilizceye döndü. Eleanor ona bakmadı bile. Ona bakarsa gülümseyebilirdi ve bu her şeyi mahvederdi.

"Hayır, bu gece şehit rolü oynama havasında."

"Yatağımnda şehitlere izin yok. Sadece satirler."

"Bunu ona söylemeyi dene."

"Onunla bir dakika yalnız konuşabilir miyim?"

"Tabii ki. Yukarıda görüşürüz." Søren kızın burnunun ucuna hafifçe dokundu. En sevecen yaklaşımlarını her zaman kızın en az keyif alacağı saklardı. Yine... Dominant ve pislik... Bu iki kelimenin eşanlamlılar sözlüğünde birlikte yer alması gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

Søren odadan çıktı ve Eleanor yerde emirleri beklemeye başladı.

"Oturabilirsin," dedi Kingsley gözlüklerini çıkarıp yerine koyarken.

Yan masaya.

"Oturuyorum, *mösyö*."

"Sandalyede."

Eleanor yerden sandalyeye doğru ve bacaklarını bileklerinden çaprazladı. Ayakkabılarının topukları mermer zeminde yankılanıyordu.

"Gerginsin."

"Onu ele veren neydi?" Eleanor ayaklarını yere sağlam basmak için zorladı. Sarsıntı devam etti ama sadece içinde.

"Gergin olmana gerek yok, *ma chérie*." "Bu gece beni becereceksin."

"Bir kereden fazla."

"Ve bu beni mi?" "Daha önce de sikildin."

"Sadece onun tarafından."

"Seni becermesine izin vermek seni sinirlendirmiyorsa, hiçbir şey ." "Yani-" gülmek için durakladı "-bu konuda haklı olabilirsin."

Kingsley kitabını bir kenara bıraktı, ayağa kalktı ve kanepede ona katıldı. Onun elini kendi eline aldı ve parmaklarını ovuşturdu.

"Parmakların buz gibi." "Çok korkuyorum."

"Teröre gerek yok. Bir kelimeyle her şey biter. Bunu biliyorsun." "Biliyorum ama yine de... Bilmiyorum."

Ona bir gülümseme verdi ve bu bir hediye gibi hissettirdi. Gülümsemesinde bir insan gördü, saklamaya çalışsa da kalbi olan bir insan.

"Onun kaderi Cizvitler için yazılmıştı, biliyorsunuz. Okuldayken bile bunu gördüm. Görmek istemedim ama gördüm. Motosikletini beğendin mi? Cizvitler, hepsinin ortak noktası. Motosikletini alabilmek için yalvarmak zorunda kaldı.

Yoksa satılması için emre vermek zorunda kalacaktı. Sahip olduğu hiçbir şey onun değil. Tarikatın ya da kilisenin. Sen, *chérie*, onun sahip olduğu tek şeysin. Anlıyor musun?"

"O zaman neden beni vermek istiyor?" "Çünkü seni geri alabilir."

Düştüğünü fark etmediği bir damla gözyaşını silmek için elini yüzüne götürdü.

"Elle, onun ne olduğunu anladığını biliyorum. İkimiz de onunla birlikte olmanın insana belli bir zarar verdiğini biliyoruz."

"Sertleşmek için sert oynamak zorunda, bunu biliyorum. Benim için sorun değil. İyiden de öte."

"Ama her zaman öyle mi olacaksın? Bazen bir geceyi birlikte geçirmenin getirdiği acı olmadan seksin isteyebilirsiniz. onu."

"Kimseyle vanilya seks yapmakla ilgilenmiyorum," dedi, her kelimesinde ciddiydi. Sören'le geçirdiği bir gece, vanilya seks fikrini onun için sonsuza dek mahvetmişti. Kink'in ilkel, korkutucu gücünü keşfettikten sonra bu kadar sıradan bir şeyden nasıl zevk alabilirdi ki?

"Kesinlikle vanilya seksten bahsetmiyorum." Elini dudaklarına götürdü ve parmak uçlarını öptü. "Ama emin ol, oynanacak başka oyunlar da var, aynı derecede vahşi ve şehvetli ama sonuçları olmayan oyunlar. O sana o dünyayı gösteremez ama ben gösterebilirim... eğer izin verirsen."

Eleanor o anda ona baktı, uzun süre baktı. Ve ona baktı çünkü o anda, onu yıllardır tanımasına ve bir arkadaş olarak görmesine rağmen, kim olduğunu bilmediğini fark etti.

"Nesin sen?" diye sordu, ne demek istediğini anladığından emin değildi. "Onun için yani. Arkadaş olduğunuzu biliyorum, birbirinizi uzun zamandır tanıdığınızı biliyorum ve *onu da* biliyorum... ama dahası da var, değil mi?"

Kingsley onun kollarındaki tüyleri diken diken eden yumuşak bir kahkaha attı.

"Zekisin," dedi ve bu bir iltifat olmasına rağmen kulağa pek iltifat gibi gelmedi.

"Ben akıllıdan daha fazlasıyım. Aptal değilim."

"Bir tavşan deliğinin kenarında duruyorsun. Aşağı düşmek istediğine emin misin?"

"Senin deliğine karşılık benim deliğimi takas edeceğim."

Kingsley o zaman güldü, saf bir şaşkınlık kahkahasıydı bu.

"Sen..." Parmağıyla onu işaret etti. "Göründüğünden daha fazlasısın."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

Elini uzattı ve adam onu kanepeden çekip doğruca kollarına aldı. Saniyeler içinde sırtını duvara yaslamış, bacaklarının arasına sokmuş ve ağzını ağzına dayamıştı.

Kara gözlü bir gülümsemeyle, dudaklarını dudaklarıyla buluşturmada önce bir an ona baktı. Öpücük yavaşça başladı... nazikçe... hatta dikkatlice, sanki Kingsley onun ürkmüş bir at gibi ürkmene eşliğinde olduğunu biliyormuş gibi. Öpücükten, dudakların becerisinden, Søren'in şarap kokan dilinin onunkinin üzerindeki tadından hoşlanmıştı. Ama yine de... onu öpen Søren değil, Kingsley'di. Başkalarını öpmüştü ve bundan dolayı kendini çok kötü hissetmişti. Bu nasıl iyi olabilirdi? Başka bir adamı öpmek?

Bu nasıl aldatma olmazdı? Kingsley onun endişelerini okumuş gibi, fısıldayacak kadar uzun bir süre geri çekildi, "Bunu ikimiz için de istiyor. "

"Neden?"

Kingsley ona, neredeyse yeniden titremesine neden olacak baştan çıkarıcı bir sırıtışla karşılık verdi.

"Hangi baba çocuklarının birlikte güzelce oynamasını istemez ki? Gel.....Hadi git güzel güzel oyna."

Kingsley'in uzattığı kolu, vals yapmaya götürülen bir kadın gibi tuttu ve Kingsley'in yatak odasına giderken hiçbir şey konuşmadılar.

İyi oyna, dedi Kingsley. Oyna. bir şey yok. Bu sadece bir oyun, kendine tekrar tekrar söyledi.

Kingsley yatak odasının kapısını açtı ve düzinelerce soluk sarı konik mumla aydınlatılmış koyu kırmızı odayı gördü. Yatağın ucunda Søren elinde sarılı bir şey tutarak duruyordu. Bu gece kılık değiştirmişti; siyah bir pantolon, boynu açık siyah bir gömlek. Parmaklarını açtığında kırbacın bir düzine deri dili bacağına yaladı.

Sadece bir

oyun.

Oyun

başlasın.

Kingsley onun yanından ayrıldı ve Søren'e doğru yürüdü.

Kingsley ceketini çıkarırken, "Şimdi keyfi daha yerinde," dedi. Ceketin altına beyaz bir gömlek ve gümüş ipliklerle işlenmiş siyah bir yelek giymişti.

"Onunla işimiz bittiğinde daha da iyi bir ruh halinde olacak."

"Kingsley, hatırlat bana... bir zamanlar böyle bir rüya görmemiş miydik?" dedi Søren elini kaldırıp parmağını ona doğru uzatırken. Azar işitmeden olabildiğince yavaş bir şekilde onun önünde durmaya başladı. Beyaz yakası yatağın ucunda duruyordu. Søren onu aldı ve gözlerine bile bakmadan boynuna taktı. Sadece Kingsley'in varlığını kabul ediyordu, Kingsley de sadece onun varlığını kabul ediyordu.

"Siyah saçlar ve yeşil gözler... senin gibi solgun, benim gibi koyu renk saçlar..."

"Ve ikimizin birlikte olduğundan daha vahşi," diye bitirdi Søren. "Hayallerin gerçekleşmesi ne güzel."

"*Oui, mon ami.* Gerçi şu anda pek de vahşi görünmüyor."

"Bekle ve gör. Seni şaşırtabilir."

Eleanor ikisine de bağırmaya çok yaklaşmıştı. Hiç kimse onlara sanki karşılarında durmuyormuş gibi üçüncü şahıs olarak birinden bahsetmenin kabalık olduğunu söylememiş miydi? Ama eğitimini hatırladı ve çenesini kapalı tuttu... en azından şimdilik.

"O zaman başlayalım, *tamam mı?* Önce kim?"

"Sen karar ver," dedi Kingsley'e, sanki akşam yemeği için şarap seçiyorlarmış gibi kayıtsızca.

"Ahh... daha iyi bir fikir." Kingsley elini pantolonunun cebine attı ve bir bozuk para çıkardı. "Bu gece kararı madeni paraya bırakacağız. Yazı mı tura mı?"

"Her iki şekilde de kazanıyoruz." Søren elini kızın dudaklarından kalçalarına doğru ve orada uzun süre oyalanarak kızın poposuna imalı bir tokat attı. Yazı mı tura mı? Kendisi hakkında sanki odada yokmuş gibi konuşan bu iki güzel, küçümseyici ve çileden çıkarıcı adama bakarken... bir şeyler yapmak istiyordu. Çılgılık atmak mı? Ağlamak mı? İkisini de tokatlamak mı? Onlara yapmak istediği şey neydi?

Kingsley parayı atmadan önce Søren'e göz kırptı. Para yere düştü ve Eleanor, Kingsley'in avucuna düşmeden önce onu havadan kaptı. Bu hareket önceden tasarlanmamış, planlanmamıştı ve yüzlerindeki ifadeden ikisini de şaşırtmayı başardığını gördü.

Paraya bakmadan, "Tura," dedi. Parayı omzunun üzerinden fırlattı ve Kingsley'in önünde dizlerinin üzerine çöktü. Pantolonunu açtı ve Eleanor onu derin bir şekilde ağzına aldı.

Şimdi o iki güzel küçümseyici, çileden çıkarıcı adama ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu....

Beyinlerini sikmek istiyordu. İkisinin de.

"*Mon Dieu*," duydu Kingsley yukarıdan. Søren'in tek cevabı

"Sana söylemiştim," oldu.

Eleanor bunu sadece Søren'e yapmıştı ama o da ona doğal demişti.

Doğal olmaktan öte, bir keresinde onun siren gibi bir şey olduğu şakasını bile yapmıştı - ağızıyla yapabileceği şeyler her erkeği rotasından çıkarırdı.

Kingsley'nin dudaklarından kaçan yumuşak nefesler ve destek için yatağın direğine yapışan eli, onun becerileri ve görev için duyduğu heves hakkındaki bu değerlendirmeyi pekiştiriyor gibiydi.

Düşündüğü kadar kötü değildi. Kingsley'den her zaman etkilenmiş, ondan büyülenmiş, ondan korkmuş ve onu arzulamıştı. Ve ağızında harika bir tadı vardı. Yine de garipti.

Søren'den başka biri. Bunu ona yaptığında, Søren her zaman onu öyle sert tutardı ki, ertesi sabah sırtında, ensesinde bir morluk olurdu. Bu morlukları hatıra olarak görürdü, bir önceki akşamın zevklerini hatırlatan küçük siyah-mavi bir hatıra.

Ama Kingsley parmaklarını saçlarının arasından geçirmiş ve başını okşayarak onu sadece nazıkçe cesaretlendirmişti. Garipti, kesinlikle. Alışık olduğu gibi değildi. Ama kesinlikle kötü de değildi. Hiç de kötü değildi.

Birkaç dakika sonra Kingsley parmaklarını onun kulağına şaklattı ve Eleanor geri çekilip ellerinin üzerine yaslandı.

"Şimdi anladınız mı?" İkisi de yerde bekleyen kıza bakarken Søren, Kingsley'in omzunun üzerinden sordu.

"Daha önce yapmadıysam bile şimdi yapıyorum." Kingsley elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Ama centilmenlik orada sona erdi. Kingsley onu yatağın ucuna doğru itti ve eteğini kalçalarına kadar çekti. Søren'in talimatlarına göre iç çamaşırı giymemişti. Yüzü kırmızı ipek çarşaflara gömüldüğünden, kimin parmaklarının arkadan girdiğini anlayamadı. "Islak."

"Tabii ki öyle," dedi Søren.

Eleanor yataktan, "Elbette öyleyim," dedi. "*Mösyö*."

"O oldukça... kelime neydi? Hevesli mi? Ateşli mi?" Eleanor, "Azgın," diye ekledi.

"Ve konuşkan da." Kingsley'in sesi sinirlenmiş gibiydi ama sadece bir Fransız'ın sinirlenebileceği şekilde sinirlenmişti. Aynı anda hem sinirlenmiş hem de tahrik olmuştu. "Böyle devam ederse ağızını tıkamak zorunda kalacağız."

Eleanor hemen sessizliğe gömüldü. Ağzının kapatılmasından, gözlerinin bağlanmasından nefret ederdi. Ağzı bağlıyken Søren'i kızdırmak için sevdiği gibi şakalar yapamazdı. Ve geceyi böylesine güzel iki erkekle geçiren hangi kadın gözlerinin bağlı olmasını isterdi ki?

"Bu daha iyi. Aferin kızıma," dedi Søren elini kızın çıplak kalçalarında gezdirirken. "Daha az konuşma. Daha çok inle."

"İnlemek... Bu sesi seviyorum." Kingsley parmaklarını kızın içine daha da soktu. "Bakalım onu ne kadar inletebileceğiz, değil mi?"

"Önden buyurun."

Uyluklarının arkasına sert bir şey çarptı. Uzun ve ince bir kırbaç ya da sopa. Fark etmezdi, ikisi de çok acıtıyordu. Tekrar tekrar indi ve vücudunun arkasını ateşe verdi.

Sonunda durdu ve rahatlayarak yatağa doğru sarktı.

"Haklıymışsın," dedi Kingsley, elini kızın yanan teninde gezdirerek. "Acıya dayanabilir."

"Daha fazlasını kaldırabilecek sadece bir kişi tanıyorum."

Kingsley o zaman güldü, Søren'in sadece bir şaka yapmadığını, sadece Kingsley'nin anlayabileceği bir iç şaka yaptığını söyleyen sıcak ve samimi bir kahkaha.

Kendine gelmesi için fazla zaman verilmemişti. Kingsley onu elinden tutup beyaz deri yakasından tutup ayağa kaldırdı. Onu boynunun arkasından kavradı ve ağzını onunkinin üzerine indirerek morartıcı bir öpücük kondurdu.

Kingsley'in ona verdiği her özgürlükle açlığının arttığını hissederek aynı sertlikte karşılık verdi. Kendi sevgilisi izleyip yardım ederken başka bir erkek tarafından kullanılmanın bu kadar erotik olacağını hiç hayal etmemişti. Ama Søren

biliyordu...bunu seveceğini biliyordu. Bu yüzden emretmişti, bu yüzden onun itirazlarını ve itirazlarını görmezden gelmişti. Adam onu kendisinden daha iyi tanıyordu.

kendini biliyordu. Günün birinde ona güvenmeyi öğrenecekti.

Onlar öpüşürken Kingsley onun bluzunun düğmelerini açtı ve dar beyaz eteğinden çıkardı. Sütyeninin kancasını açtı ve kollarından aşağı çekerek yere düşürdü. Göğüslerini avuçladı, okşadı ve meme uçlarıyla oynadı. Birini sertçe çimdikledi ve kadın da alt dudağını ısırarak karşılık verdi.

"Merde," diye bağırarak geri çekildi. Alt dudağını ve kanını sildi. eline geldi. Eleanor kendini onun öfkesine hazırladı ama gözlerinde gördüğü şey öfke değildi... hiç değildi.

"İkinizin iyi anlaşacağını biliyordum," dedi Søren.

Eleanor yarı çıplak ve gergin bir halde beklerken Kingsley Søren'e baktı. Søren, Kingsley'nin alt dudağındaki kanı incelerken aralarında bir şeyler geçiyor gibiydi.

Kingsley, "Kendin için bulduğun itaatkârın bu olmadığını söylemiştim," dedi. "Küçük yavru kediniz büyüüp bir kaplan olacak."

"Şimdi onu evcilleştirmek için daha da fazla neden var." Søren Kingsley'e göz kırptı ve Eleanor bu göz kırpışta tam olarak anlayamadığı bir şey gördü, ama her neyse, Kingsley ve Søren'birbirlerine bakışları vücut ısısının on derece kadar yükselmesine neden oldu.

Kingsley tekrar yanına geldi ve onunla yüzleşti. Dudağında hâlâ tek bir damla kan kalmıştı.

"Yala şunu," diye emretti. Eleanor ona ulaşmak için ayak parmaklarının üzerinde durdu. Dilinin bir hareketiyle kanı yalayarak temizledi. Kingsley'nin gözleri çıplak bir arzuyla yarı kapalıydı. "Öpmeye devam et."

Elini kaldırdı ve yakasını daha da açtı. Eleanor onun çenesini, boynunu, kulağının altını, boynunu ve boğazını öptü.

"Isır."

Dişlerini boyun ve omuz arasındaki zarif tendona geçirdi. "Daha sert."

Dişlerini adamın irkilmesine neden olacak kadar sert geçirdi. İrkilmenin ardından güçlkle zaptedilen bir inilti geldi. Ne acıdan ne de zevkten ama zevk içinde acı, acı içinde zevk.

Kız onun boynunu ve omuzlarını yavaşça öpüp ısırırken, Kingsley ellerini onun sırtında, göğüslerinde ve kollarında sahiplenici bir şekilde gezdirdi.

"Bu gece ikimiz de senin içinde olacağız," diye fısıldadı tek parmağıyla çenesini kaldırırken.

"Biliyorum. Plan bu, değil mi? İkiniz de beni becermeseydiniz üçlü olmaz mıydı?"

Ona son bir öpücük daha verdi, bu seferki neredeyse şefkatliydi. Öpücüğün ardından son derece dehşet verici bir gülümseme kondurdu.

"Yanlış anladın. Demek istediğim, gece ikimiz de aynı anda içinde olacağız."

Tüm kibarlık ve şefkat o anda sona erdi. Onu ensesinden ve yatağa doğru götürdü. Søren ipe bekledi

Kelepçeler elindeydi. Kelepçeleri bir bileğine doladı ve ucunu

Kingsley'in gölgelik tarzı yatağının ferforje demir çubuğunun üzerinden. Diğer bileğini kelepçeledi ve ipi sıkıca çekti. Şimdi yüzü yatağa dönük, kalçalarının ön tarafı şilteye dayalı, kolları başının üzerinde bağlı bir şekilde duruyordu.

Kingsley'nin yatağın karşı tarafına geçip ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmasını izledi. Kırmızı ipek denizinde ona doğru sürünmeden önce yeleğinin ve gömleğinin düğmelerini çözdü. Onun açık bacakları arasında sıkışıp kalması için kalçalarına sarıldı. İki eliyle göğüslerini, göğsünü ve karnını okşadı.

Kingsley her bir meme ucuna uzun, yavaş ve derin bir öpücük vermek için duraklamadan önce, "Şimdi seni dövecek," dedi.

"İnlememi istediğinizi söylemişsiniz, *mösyö*."

"Bu yüzden inlemeyeceksin. O seni dövecek... Ben de seni yiyeceğim."

O anda kırbacın ilk kırbacını sırtında hissetti. Kingsley'in ona yaptıkları karşısında bile ani acı şokuyla nefesi kesildi.

Meme uçları şok dalgalarını kadının derinliklerine gönderdi. Kırbaç tekrar tekrar indi. Kingsley göğsünün her santimini öpüp yalarken, kırbaç sırtını bir düzine dişle ısırdı. Sören sadece daha sert bir kırbaça geçecek kadar durakladı ve o anda Kingsley sırt üstü yuvarlandı, başı yatağın ucundan kalçalarına uzanacak şekilde döndü, dizini yatağın üzerine kaldırdı ve dilini içine gömdü.

Eleanor'un vücudu kendisiyle savaşa girdi. Zevk acıya karşı... her geçen an biri diğerinin önüne geçiyordu. Zevk tüm varlığını ele geçirmekle tehdit edene kadar acı zevke hükmediyordu. Tahmin ettikleri gibi yüksek sesle inlediğini ve inlediğini biliyordu. Aklının bir köşesinde kendini bile duyabiliyordu. Esprili, açık sözlü, zeki; hepsi de onu tanımlamak için binlerce kez kullanılmış kelimelerdi. Şimdi bu iki adam ve onların arzuları onu rahatlamak için inleyen kızgın bir kediye dönüştürmüştü.

"Lütfen..." Bu kelimeyi nefes nefese söyledi ve ne için yalvardığını bilmiyordu. Rahatlama... serbest bırakma...

Kingsley bacaklarının arasında gezinmeye, dudakları ve diliyle onu yalamaya ve alay etmeye devam ederken bile kırbaçlama durdu. Vücudundaki her damla kan klitorisinde toplanmış gibi hissediyordu. Yakında boşalmazsa ölecekti.

Sören çıplak göğsünü kadının sırtına bastırdı.

"Henüz değil," diye fısıldadı kulağına. "Henüz değil."

Kingsley'in ona uygulamaya devam ettiği erotik işkence olmasaydı hayal kırıklığından ağlayabilirdi.

"Sakıncası yoksa Kingsley," dedi Søren şaşkın bir beyefendi edasıyla.

"*Pas de tout*," dedi Eleanor'dan uzaklaşıp önünde daha önce oturduğu pozisyona geri dönerken. "İzin verin."

Kingsley eteğinin önünü kaldırıp etek ucunu bel bandının içine sokarken Eleanor inledi. Bir elini bacaklarının arasına soktu ve orta parmağıyla içine girdi. Bu parmağına üzerinde pırlanta desenli gümüş bir yüzük takmıştı. Soğuk metalin yanan klitorisine baskı yaptığını hissedebiliyordu. Bir ya da iki parmak daha bekledi... ne kadar çok o kadar iyi. O kadar ıslaktı ki, biraz sabırla adamın bütün elini alabilirdi. Ama hayır... sadece bir parmak. Adam elini kendine doğru çekti ve Eleanor, adam onu gererek açtığında iç kasları sertçe kasılırken haykırdı. Sonra başka bir şey daha hissetti... Søren pantolonunu açtı. Ve sonra ona arkadan girmeye başladı. Yavaşça, santim santim, onu doldurdu... ikisi birden doldurdular - Søren vücudunu Kingsley'in parmağıyla paylaştı.

Daha önce hiç bu kadar dolu, bu kadar açık hissetmemişti. Søren onun içine Kingsley parmağını birlikte hareket ettirirken işkence gibi bir yavaşlık. Hangisinin onu daha çok tahrik ettiğini söyleyemiyordu: Kingsley ve Søren'in aynı anda içinde olması mı, yoksa Kingsley'in Søren'e dokunması mı?

Bu sorunun cevabına karar vermesi birkaç saniye alabilirdi ama Kingsley daha sonra diğer elini ona götürmeye karar verdi ve klitorisini okşamaya başladı.

Søren onun kulağına, "Artık gelebilirsin, ," diye fısıldadı. "Kingsley için gel. Benim için gel."

Boşaldığında sertçe boşaldı, vajinal kasları hem Søren'in hem de Kingsley'in etrafında çılgınca kasıldı. Spazmlar dalgalanıp kaybolurken, Søren'in göğsüne yaslandı ve iç çekti.

"Kızmayın efendim," dedi Søren'e, "ama ben tamamen kendim için geldim."

Sonra güldü, derin ve saf bir mutluluk kahkahası. Güzel, açık bir kahkaha. Hayatının her günü bu kahkahayı duymak istiyordu.

"Oh, çok iyi," dedi, göğüslerini arkadan kavrarken onu öperek, "ama bir sonraki bizim için."

"Söz veriyorum."

"Benim için gelmemiş olabilir..." Kingsley parmağını onun içinden çekerken şöyle dedi. "Ama benim *üzerime* geldi." Kolunu kaldırdı ve Eleanor mum ışığında Kingsley'nin manşetindeki ıslak lekeyi görebildi.

"Çok güzel," dedi Søren, etkilenmiş bir ifadeyle.

Eleanor, "Kuru temizlemeyi ben ödeyeceğim," diye söz verdi.

"Asla. Bu gömleği bir daha asla yıkamayacağım." Sesi ciddi gibiydi.

Søren onu yataktan çözdü ve kolları iki yanına düştü. Topuklarının üzerinde biraz yalpaladı, orgazmdan ve bağlardan başı dönüyordu. Søren onu kollarının arasına aldı. Kingsley örtüleri geri çekti ve Søren onu yere yatırdı. Eteğinin fermuarını açtı ve kalçalarından çekti.

Onu soyarken Eleanor Kingsley'i izledi. Gözleri ondan Søren'e ve tekrar ona kaydı. Adamın kara gözlerinde arzu görüyordu ama sadece kendisi için değil.

Beyaz topuklu ayakkabıları dışında her şeyini çıkardıktan sonra Søren onu yatağa çekti. Sırtını göğsüne dayayarak onun üzerine uzandı. Kadının bacaklarını kalçalarının üzerine sardı ve kollarını iki yanında tuttu. Kingsley onun arasında sürünürken, Søren sadece kendi vücuduyla onu esaret altında tutuyordu. dizlerinin üzerine çöktü ve onu kalçalarından göğüslerine ve ağzına kadar öptü. Onların

Dudakları buluştu ve içine itti. Başını kaldırıp Søren'in değil de Kingsley'in yüzünü gördüğünde bir anlık panikle savaşmak zorunda kalmıştı. Ama zevk onu tüketti. Bu sevişmek ya da seks yapmak değildi. Kingsley bacaklarının arasına diz çökerek onu sikti ve daha önce hiç sikilmediği sert sikti. Gözleri kapalı boşaldı ve ancak gözlerini tekrar açtığında Kingsley'in kendisine değil, aşağıya baktığını gördü.

Kingsley yavaşça onun içinden çıktı ve soyunmaya başladı. Søren soyunurken onu yatakta bıraktı, sonra sol yanına uzandı. Kingsley onun sağ tarafındaydı. Søren onun bacağını kalçasının üzerine getirdi ve içine girdi. Yüz yüze, onu bağlayan hiçbir şey olmadan... Daha önce hiç böyle seks yapmışlar mıydı? Hatırladığı kadarıyla hayır. Genellikle onu yüzüstü yatırıyor ya da eğer bağlama söz konusu değilse yatağa yatırıyor. Yüz yüze seks sırasında elleri neredeyse her zaman yatağa bağlıydı. Bu dayak bile ona her zaman çektirdiği acıya kıyasla hafif kalmıştı. Kingsley'nin onlarla birlikte olması Søren'in tahrikini sadizm ya da ondan daha fazla artırıyor. Søren onu başka bir erkekle görmekten bu kadar hoşlanıyor muydu? Ya da başka bir şey var mıydı?

Adam içinde hareket ederken Eleanor kendini sadece onun içindeki varlığının, dudaklarındaki ağzının tadının, teninin kış kokusunun keyfini çıkarmaya bıraktı, Her zaman kış. Kingsley'nin orada olduğunu neredeyse unutmuştu, ta ki Søren'e ait olmayan bir elin yanından geçip kalçalarının üzerinden aşağıya doğru kaydığını hissedene kadar.

"Teşekkür ." Søren onun boynunu kulağının hemen altından öptü. "Ne için?"

"Bana güvenmek."

"Size güveniyorum efendim."

"Ne kadar?" diye sordu, gözlerinde karanlık bir eğlence pırıltısı parlıyordu.

"Dene bakalım," diye meydan okudu.

"Tehlikeli kelimeler."

"Bu yüzden onları söyledim, efendim."

Søren onun meydan okumasına ikisini de yan yatırarak cevap verdi. Kadının bacağına kalçasının üzerinden geçirdi ve içinde hareket etmeye devam etti. Kingsley'nin elinin boynundan sırtının alt kısmına kadar onu okşadığını hissetti. Dokunuşa ve Søren'in içinde hareket eden hipnotik ritmine kendini bıraktı. Üzerindeki soğuk sıvıyla sertleşip itiraz etmeye başladığında, Søren onu bir öpücükle susturdu ve elini yüzüne koyarak elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi.

"Benim için mi?" diye sordu.

Eleanor başını sallayarak cevap verdi ve Kingsley onun içine girmeye başladığında başını onun göğsüne gömdü. Eleanor her iki adam da aynı anda içine girerken boğazının arkasından inledi. Analla ilk deneyimi korkunç olmuştu ama o zamandan beri bunu sevmeye başlamıştı. Bu onun için cinsel yakınlığın doruk noktasıydı ve Søren de en az onun kadar seviyor gibiydi. Belki daha da fazla. Ama daha önce hiç aynı anda hem anal hem de vajinal olarak penetre edilmemişti. İhtiyaç ve korku içinde Søren'e sarıldı. İkisi de içindeyken inanamayacağı kadar dolu hissediyordu. Tırnakları Søren'in sırtını derinlemesine kazıyordu. Søren onun elini boynundan çekti ve Kingsley'in kalçasına doğru itti.

"O," diye dudaklarına doğru nefes aldı ve Eleanor Kingsley'nin bacağına sertçe tırmaladı, deriyi kıldığını bildiği kadar sertti. İticilerin hızı arttıkça Kingsley'nin nefesi kesildi. Acı çekmek 'i ne kadar tahrik ediyorsa, acı vermek de Søren'i o kadar tahrik ediyordu.

Eleanor tekrar doruğa ulaşırken derin bir nefes aldı. Kingsley'in eli kalçasına dolandı ve klitorisini buldu. Daha önce hiç zevk almamıştı.

daha önce hiç böyle olmamıştı. Onu tüketti, yuttu, bütünüyle yuttu. Kendini tamamen ona teslim etti. Hayatında hiç bu kadar ahlaksız, bu kadar utanmaz hissetmemişti. O, sadece erkeklerin zevkleri için kullanılmak üzere var olan bir bedenden başka bir şey değildi. O anda bu amacı benimsedi Eski zamanların tapınak fahişeleri gibi, tanrılar, insanlar ve hayvanlar için yayılıyordu, çünkü vücudunun içinde üçü bir olmuştu.

, doruk noktası karnını demir pençelerle ve Søren'in kollarında sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca titredi. O bile yapmadı Her ikisinin de içine girdiğini fark ettiğinde, kendi coşkusu içinde kaybolmuştu. Ancak yatağa sırtüstü uzanıp içini boşalttığı anda, içinden akan ıslaklığın kalçalarına ve çarşaflara damladığını hissetti.

O anda gözler onun üzerindeydi ve her ikisinin de onun tepkisini beklediğini biliyordu.

İlk başta sadece nefes aldı, gözleri yarı kapalıydı. Ama bir şeyler kabardı İçinde güçlü bir duygu dalgası vardı ve her ne sebeple olursa olsun, her ne kadar harika, garip, adlandırılmaz bir sebepse, gülmeye başladı. Yüzeye doğru kabardı, kalbini o kadar yukarı kaldırdı ki yataktan fırlayacakmış gibi hissetti. Ve diğer iki kahkaha onunkine katılarak bir kahkaha senfonisi odayı doldurdu. Søren onu kendine çekti ve derin bir öpücük kondurdu.

"Jeg elsker dig, min lille en," dedi onun dudaklarına.

"Danca konuştuğunda beni ne kadar tahrik ettiğini bilemezsin," diye cevap verdi, hâlâ gülerek.

"Tabii ki istiyorum. Şimdi uyu." "Nereye gidiyorsun?"

Søren omzunun üzerinden baktı ve Kingsley'in gözleriyle karşılaştığını görmek için döndü.

"Şarap," dedi Kingsley. "Şarap içmeye gidiyoruz."

Şarap...tabii ki. İkisi de şarabı severdi. Bir kadeh kırmızı, şüphesiz. Ya da iki tane. İçmeleri uzun sürmezdi; emredildiği gibi uyuyabilirdi

Yatağa yerleşti. Kingsley ve Søren pantolonlarını ve gömleklerini çıkardılar, içlerine bir şey sokma zahmetine girmediler. İkisi de darmadağın kiyafetleri içinde çok çapkın, çok gösterişli görünüyorlardı.

Acele et, diye düşündü ama yüksek sesle söylemedi. Çabuk geri dönmek bir emir olarak yorumlanabilirdi. Emirleri onlar verdi. O da aldı. Oh, nasıl da aldı.

Kingsley'in evine gece yarısı varmışlardı. Akşam acil bir çağrı gelme ihtimali ortadan kalktığında gece yolculuk etmek her zaman daha güvenliydi. Søren'in cemaatinden biriyle ilgilenmek üzere çağırılması yüzünden birkaç akşamdan fazla zaman kaybetmişlerdi. Birlikte geçirdikleri her saati çalışıyorlardı. Søren'in bu geceyi Kingsley'le paylaşmasını istemesine şaşmamalıydı. Belki ileride, kilise Søren'i kendisinden uzaklaştırdığında, buraya gelebilir ve yalnız uyumak zorunda kalmazdı.

Ama şimdi Kingsley ve Søren şaraplarını içmeye giderken o yalnız uyuyordu. Şarabı hiç alamadılar.

* * *

"Peki ne oldu?" Marie-Laure araya girdi. "Evde şarap yok mu?"

Marie-Laure'un sorusu onu hikâyeden koparıırken Nora iç çekti. Nora Sutherlin olacak kadının tohumlarının Kingsley'in yatağında atıldığı o gecenin anısında kalmayı ne kadar da çok istemişti.

"Evde bir sürü şarap var. Kingsley'in iyi bir kileri var." "Sonra ne oldu, kardeşim ve kocamın ikisi de seni ihlal mi etti?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Nora, bu konudaki cehaletinden nefret ederek. "En azından her şeyi değil."

"Ama bir şey biliyorsun." "Bir şeyler biliyorum."

"Bana bildiklerini anlat."

Nora Marie-Laure'un gözlerinin içine baktı. Bu kadın ona anlattığı bu hikâyeleri hak etmiyordu ve Nora kendi hayatını kurtarmak dışında hiçbir nedenle sadece Kingsley, Søren ve kendisine ait olan böylesine güzel sırları ifşa etmezdi.

Wesley'e bunların hiçbirini anlatmamıştı. Sadece

Michael'a Søren ve Kingsley'den bahsetti, çünkü çocuğun yalnız olmadığını bilmeye ihtiyacı anlamıştı. Wesley, Nora'nın aynı anda iki erkek tarafından sikilmesi düşüncesinden dehşete düşerdi. Marie-Laure'un dediği gibi, bunu bir ihlal, iğrenç bir şey olarak görürdü.

Sadece porno filmlerdeki kadınların erkeklerin kendilerine yapmasına izin verdiği iğrenç şeyler. Ama bu hikâyelerin hiçbirini ona anlatmamasının nedeni bu değildi. Bunlar onunla bile paylaşamayacak kadar özel, çok özel, çok kutsaldı.

Nora derin bir iç çekti ve Kingsley ile Søren'in onu affetmesi için sessizce dua etti.

"Søren ve Kingsley şarabı almadı. Başka bir odaya gitmişler ve sevişmişlerdi. Yatağa döndüklerinde anladım."

"Kardeşim mi söyledi?"

"Hayır."

"Kocam mı söyledi?"

"Hayır."

"Kim söyledi o zaman?" "Çürükler söyledi."

ŞÖVALYE

Wesley yapmak üzere olduğu şeyi yapmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Ama Laila'yla bir gün geçirmek, vicdanının sızısını bir dakika bile görmezden gelmesini imkânsız hale getirmişti. Tanrı'ya şükür Kingsley gitmişti ve böylece etrafta dolaşıp onu küçümseyen o adamla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Wes'in hayatında yaptığı en zor şeyi yapmaya çalıştığı süre boyunca yaptığı yorumlar.

Eve döndüklerinde Laila odasına gitmişti.

Muhtemelen onu daha sonra kontrol etmeliydi. Yüzündeki kesiğin tekrar temizlenmesi gerekebilirdi ve evli bir Galli kadın, Fransız bir pezevenk ve sadist bir rahibin olduğu bu evde Laila, Tanrı'nın onu korumak için gönderdiği bir hediye gibiydi

Aklı başında ve zihninden geçen tüm korkunç senaryolardan başka bir şeye odaklanmıştı: Nora o evde bağlıydı, deli bir kadın onu esir tutuyordu, kendilerine emredilen her şeyi yapabilecek silahlı adamlar vardı. Wes bu düşünceleri başka kaygıların altına gömdü. Hepsinin yemek yemesi gerekiyordu. Bir şeyler pişirebilirdi. Bu gerçekten yapabileceği bir şeydi. Ailesini arayabilir ve onlara her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilirdi. Başka bir deyişle yalan. Uyandığı andan beri dua ettiği gibi dua edebilirdi.

ve Nora'nın gittiğini gördü.

Evin ikinci katında dolaştı ve aradığını bulamadı. Merdivenlerden inerken, daha önce girmediği bir odadan gelen müzik sesini duydu. Wes müziği takip ederek bir kapıya ulaştı. Kapıyı açtığı anda Søren'in kuyruklu bebek piyanosunun başında oturduğunu gördü. Sadece birkaç mumlar müzik odasını aydınlatıyordu. Søren'in notaları görmesine yetecek kadar bile ışık yoktu. Ama yine de inanılmaz bir kolaylıkla çaldı, her nota kusursuzdu. Ses duvarlara çarpıyor ve yankılanarak kendini sonsuzluğa yükseltiyordu.

Parça sona erdi ve Søren panoyu kapatıp piyanonun üstünden bir şarap kadehi aldı.

"Nasıl olduğunu sorarak seni aşağılamayacağım Wesley."

"Teşekkür ederim," dedi Wes, Søren'in piyano sehpasında oturduğu yerden birkaç adım ötedeki müzik odasının penceresine oturarak. "Ama sana söylemekte sakınca görmüyorum, aklımı kaçırarak kadar korkuyorum ve korkmamaya çalışıyorum. Bunu başaramıyorum."

"Hiçbirimiz öyle değiliz. Ben de dahil, eğer bu seni rahatlatacaksa."

"Rahatlatıyor. Birazcık."

"Korkmakta utanılacak bir şey yoktur. İsa bile Gethsemene Bahçesi'nde korkmuştu. Çarmıha gerileceği kâsenin kendisinden alınması için dua etti. O kadar korkmuştu ki kan ter içinde kalmıştı. Sürekli kontrol ediyorum alın."

Wesley yarı güldü.

"Buna bayılırdı, biliyorsun. Sen ve ben bir odada baş başa konuşuyoruz," dedi Wes, Nora'nın da burada olup bunu görmesini dileyerek.

"İkimizi de böyle keyifsiz görmekten kesinlikle hoşlanacaktır."

"Döndüğünde hep birlikte güzel bir akşam yemeğine çıkacağız ve o arkasına her saniyeyi yerken bizim garip ve rahatsız hallerimizi izleyebilecek."

"Güzel bir düşünce... onun geri dönmesi. Akşam yemeğine rağmen." "Kingsley... şimdi onun peşinden gidiyor, değil mi?"

Søren başını salladı. "Eğer yapabilirse. Ona hiçbir koşulda kendi hayatını riske atacak bir şey yapmamasını söyledim. Kendini riske atmadan onu dışarı çıkarabilirse, deneyecek. Aksi takdirde, korkarım eli boş dönecek."

"Ondan çok onun için mi endişeleniyorsun?"

"İkisi için de aynı derecede dehşete düşüyorum. Eleanor, Marie-Laure'un nefret ettiği bir şeyin sembolü.

başka biriyle mutluluk. Ama Kingsley ona ihanet ettiğini düşündüğü öz kardeşidir. Yakalanırsa ona karşı acımasız olacaktır."

"O zaman Nora ile ne yapıyor?"

"Marie-Laure bana karşı acımasız davranıyor."

"Onu seven tek kişi sen değilsin, biliyorsun. Onu ben de seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum. O da seni seviyor."

Wesley'nin gözleri Søren'in ağzından bu sözleri duymanın şokuyla açıldı.

Søren neredeyse gülümseyerek, "O kadar şaşırmış görünme genç adam," dedi. "Seni ne kadar çok sevdiğini bir yıldan uzun süredir biliyorum."

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Nefes aldı ve ilk başta cevap vermedi.

"Seni sevmesi beni rahatsız ediyor mu? Hayır. Tanrı sevgidir. Eminim bunu bir yerlerde duymuşsunuzdur. Birisi bir başkasını sevdiğinde, o kişinin içindeki Tanrı'yı kabul etmiş olur. Birini sevmek ruhani bir eylemdir. O senin içinde Tanrı'yı görüyor. Ben de öyle."

Wesley ellerini kaldırdı ve gözlerinin arkasında filizlenen baş ağrısını ovuşturdu. Ellerini kalçalarına indirip Søren'in bakışlarıyla buluşmadan önce kendini toparlamak için nefes aldı.

"Nasıl böyle olabiliyorsun?" diye sordu, sorular kadehe dökülen şarap gibi içinden dökülüyordu. "Nasıl hem rahip hem de sadistsin? Hem Tanrı'yı sevdiğini söyleyip hem de Nora'yla nasıl yatabiliyorsun? Nasıl hem kadınlara vurup hem de din adamı olduğunu iddia edebiliyorsun? Sen nasıl... sen? Hayatımı kurtarmak için bile seni anlayamıyorum."

Søren yine durakladı. Wesley bunu yapan birini hiç tanımamıştı -konuşmadan önce durup düşünen birini.

"Bunu kendime birçok kez sormam sizi şaşırtabilir. Özellikle çocukken bu tür düşüncelerim, arzularım vardı. Onları anlamıyordum. Babamın ne olduğunu, üvey annemle nasıl olduğunu gördüm. Acımasız, vahşi, tehlikeli, merhametsiz."

"Baban tacizci miydi?"

"Evet, o bir canavardı. Karısına, kız kardeşime ve kendi anneme korkunç şeyler yaptı. İngiltere'ye okula gönderildiğimde sadece beş yaşındaydım. Orada olabildiğince kendimi okul çalışmalarına verdim. Babam tarafından lekelendiğimden, onun gibi olduğumdan korkuyordum."

"Ama , değil mi? Yani, insanları incitmekten hoşlanıyorsun."

"Var, evet. Ancak durum farklı. Üvey annem babamın onu saçlarından tutup yatak odasına sürüklemesini engelleyecek güçte değildi. Başvurabileceği hiçbir yol, güvenli bir kelime, hiçbir şey yoktu. Eleanor ve ben birlikteyken, ona yaptığım her şeyi tek bir kelimeyle durdurabilir. Bunların hepsini sana anlattığımı biliyorum. Neden benden duymak istiyorsun?"

"Sende ne bulduğunu öğrenmek istiyorum. Bariz olanın dışında."

Søren usulca güldü. "Bariz mi? Sanırım bu, bakması korkunç biri olmadığımı söylemenin incelikli bir yolu."

"Daha kötülerini de gördüm," diye kabul etti Wes.

"Sana özel bir şey anlatacağım, Eleanor'dan başka biriyle konuşacağımı hiç düşünmediğim bir şey."

Wesley kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Søren'den özel bir şey duymak istediğinden pek emin değildi ama henüz yapması gerekenleri yapmamışken gidemeyeceğini de biliyordu.

"Tamam... anlat bana."

"Eleanor ve ben o on beş yaşındayken tanıştık. Ona ne olduğumu söylediğimde on yedi yaşındaydı. Ona söylemek için babam ölene kadar bekledim. Bu bir bilinçli bir seçim. Geriye dönüp baktığımda, Eleanor'un kız kardeşime yaptıklarından dolayı babamdan bir tür intikam almaya çalışmasından korktuğumu düşünüyorum."

"Bundan hiç şüphem yok."

"Yeniden evlendikten ve küçük kız kardeşim Claire'e babalık yaptıktan sonra, bir daha başka hiçbir kadına zarar veremeyeceğinden emin oldum."

Wesley, Søren'in sesindeki soğuk ton karşısında ürperdi. "Ne yaptın sen?"

"Bir daha asla çocuk sahibi olamayacağından emin oldum diyelim." Wesley'nin midesi yere çakıldı.

"Ama... sen bir Cizvitsin. Nora barış yanlısı olduğunu söyledi."

"Babamı hadım ettiğimde on sekiz yaşındaydım. Henüz bir Cizvit değildim. O uyandığında ben Avrupa yolunu yarılamıştım. Hiçbir şey kanıtlayamamasına rağmen kız kardeşim Elizabeth'in yaptığını düşündü."

Søren gülümsedi ve bu Wesley'nin hayatında gördüğü en ürpertici gülümsemeydi.

"Dehşete düşmüş görünüyorsun,"

dedi Søren. "Dehşete kapıldım."

"Aynı hikayeyi babamın cenazesinin olduğu gece Eleanor'a da anlattım. Dehşete kapılmadı. Benimle gurur duydu."

"Hayır... Nora yapmazdı..."

"Eleanor da biraz barbar olabiliyor. Bu onun en çekici özelliklerinden biri. Milyonlarcasından biri."

Milyonlardan biri... Bu sözler Wesley'ye söylemeye geldiği şeyi hatırlattı ama henüz tam olarak söyleyemiyordu.

"Onun kötü tarafına geçmek istemem," diye itiraf etti Wesley.

"İstesen de yapamazsın."

"Bunu iyi oldu."

Søren şarabından bir yudum aldı ve Wesley ile karşılıklı oturacak şekilde piyano sehpasının üzerinde döndü.

"Eleanor'a babamı, kız kardeşime yaptıklarını ve karşılığında benim ona yaptıklarımı anlatmak, o gece Eleanor'a anlattıklarımın hepsi bu kadar değildi. Önce hakkımdaki tüm gerçeği bilmek istediğinden emin olup olmadığını sordum. Onu uyardım.

beni nasıl gördüğünü, bizi nasıl gördüğünü, hatta muhtemelen dünyayı nasıl değiştirecekti. Eleanor'un bizim gibi olduğundan uzun zamandır şüpheleniyordum. Onunla ilk tanıştığımda kollarında kendi kendine oluşan yanıklar vardı. Gençler kendilerine zarar verirler. Sadece iki nedenden dolayı kendilerini acı içinde hissederler ya da acıyı severler. Eleanor ikinci türdendi."

"Yani ona ne olduğunu söyledin?"

". O gece ona tüm sırlarımı anlattım, önemli olanları. Ona bir sadist olduğumu, ancak başka birine zihinsel ya da fiziksel acı vererek tahrik olabileceğimi ve eğer bir gün sevgili olursak, onun canını yakacağımı söyledim. Yapmak zorundaydım. Ona her şeyi anlattım ve onu

Korkunç detaylar. On beş yaşındayken beni arzuladığını açıkça belli etti. On altı yaşındayken bunu daha da belirginleştirdi.

Bana aşık olduğu çok açıktı ve duygularımı gizlemek için gösterdiğim tüm çabalara rağmen benim ona aşık olduğumu biliyordu. Tüm numaraları, tüm kurnazlıkları bir kenara bıraktım ve tüm karanlık, apaçık gerçeği önüne serdim."

"O ne yaptı?"

"Hayatımda duyduğum en güzel üç kelimeyi söyledi." "Seni seviyorum mu?" Wesley tahmin etti.

Søren kadehini bir yudumda boşalttı ve tekrar piyanonun oturttu.

""Hepsi bu mu?" Søren kelimeleri kadar gelişigüzel söylemişti ki Wesley onu doğru duyduğundan bile emin değildi.

"Ne?"

"Eleanor'a bu korkunç olayı anlattığımda bana böyle dedi.

Herkesin canını kurtarmak için kaçmasına neden olacak hikayeler. *"Hepsi bu mu?"* dedi. İlk başta nasıl cevap vereceğimi bile bilemedim. Ne dediğimi hatırladığımdan emin değilim. Ama onun güldüğünü ve rahat bir nefes aldığını hatırlıyorum. Bende gerçekten bir sorun olduğundan endişelendiğini söyledi. Belki ölümcül kanser ya da bir seri katil olduğumu. Ya da daha da kötüsü, iktidarsız olabileceğimi söyledi."

Wesley güldü. Kendini durduramadı. Yani Nora.

"Tıpkı onun gibi."

"O on yedi yaşındaki kız o gece benden daha cesurdu. Ondan şok ve tiksinti bekliyordum ve zamanla beni anlayıp kabul etmesi ya da en azından olduğum şey için beni affetmesi için dua ettim. Ona gerçeği söylemek risklerin en büyüğü gibi görünüyordu ama yine de onu daha fazla karanlıkta tutamayacak kadar çok seviyordum. Beni reddedeceğinden korkmuştum. Onun yerine, Bana ait olduğunu söyledi ve tanıştığımız andan itibaren bana ait olduğunu biliyordu ve vücudu istediğimi yapmam için benimdi. Beni seviyordu. Bana güvenirdi. Onu incitsem bile incitmeyeceğimi biliyordu. Ve ilk kez öpüştük ve hissedeceğimi hiç hayal etmediğim bir şey hissettim."

"Mutlu musun?"

"Normal. Normal hissediyordum. Geçmişte sevildiğimi hissetmiştim ve kesinlikle mutlu hissetmiştim. Ama hiç normal hissetmemiştim. Korkacağından ya da küçümseyeceğinden endişe ettiğim her şeyimi o kadar kolay kabullenmişti ki kendimi neredeyse aptal gibi hissediyordum. Kingsley ve ben okulda ergenlik çağındayken, ne kadar güzel ucubeler olduğumuz konusunda kendimizi sık sık tebrik ederdik. Dünyanın geri kalanından çok farklı olduğumuzu düşünen tipik gençlerdik. Birbirini çorak bir arazide bulmuş iki kayıp ruh gibiydik. Ama Eleanor'la birlikte artık kendimi kaybolmuş hissetmiyordum. O benim olduğum şeyde hiçbir yanlışlık görmüyordu. Ona parmaklarımı masaya vurmak gibi kötü bir alışkanlığım olduğunu da söyleyebilirdim ve aynı tepkiyi alırdım. Aynı tepeden bakan, "Hepsi bu mu? Tanrım, bundan önce onu sevdiğimi sanıyordum. Sonra... Hiçbir fikrin yok."

"Sanırım bir fikrim var."

"Evet..." dedi dirseğini piyanonun pervazına dayayarak. "Tabii ki biliyorsun. Özür dilerim. Eleanor'u sen hayatta olduğun sürece sevdim ama sırf benden daha genç olduğu için ona olan hislerini göz ardı etmem yanlıştı."

Wesley bu sözler karşısında gözle görülür bir şekilde irkildi. Søren'in bunu fark ettiği belliydi çünkü rahip ona güldü.

"Bu ifadenin neye işaret bilmek istiyor muyum?" Søren sordu.

"Hayır. Belki..." Wesley derin bir iç çekti. "Sana bir şey söylemem gerekiyor ve bunu söylemek istemiyorum ama çoğu zaman bir pislik olmamak için çok çaba sarf ediyorum. Babam tam bir pislik olabiliyor ve ben de tüm hayatımı ona çalışarak geçirdim. Ama arada sırada bir şeyler söylüyorum ve bunu onun sesinden duyuyorum."

"bu kadar kolay ebeveynlerine dönüşebileceği düşüncesi dehşet verici."

"Babam canavar değil ama. O iyi bir adam. O sadece... bir pislik. Sanırım Nora'nın kullandığı kelime *buyurgan*. Eski toprak, en azından bu ülke için. Bence kendini kral sanıyor. İnsanlar için güzel Şeyler yapıyor çünkü o... aradığım kelime neydi? Nora bilir."

"Yüce gönüllü m?" Sren teklif etti.

" bu. Yüce gönüllü. Bu normal bir hayırseverlik ya da nezaket değil. 'İŞte, oğlunuzun ameliyat parasını ödeyerek ya da hacze giden iftliğinizi satın alıp üzerinde kalmanıza izin vererek size ne kadar zengin ve güçlü olduğumu göstermeme izin verin'. Köylülerden gelen minnettarlığı, hürmeti seviyor. O doğru Şeyler yapar, ama her zaman doğru nedenlerle değil."

"Yanlış Şeyler yapmaktan daha iyidir. İnanın bana, ben de bu yönünü gördüm."

Wesley bayıldığı için hl ağrıyan boynunun arkasını .

"Babamda beni rahatsız eden Şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırdım. Ve bu cömert jestler değildi. Harcayacak parası var, insanlara yardım ediyor, bakalım. Harika. Annemin zerine titrerdi, insanlara karşı adıldı. Asla tacizci ya da Şiddet yanlısı olmadı. Biri bana ya da anneme zarar vermeye kalkarsa, onu yok ederdi. Buna Şüphe yok. O iyi bir baba ve ben onu seviyorum."

"Ama?"

"Ama bir kez bile 'özür dilerim, hatalıydım' dediğini duyduğumu sanmıyorum. Bunu Nora'ya söyledim ve o da 'Zengin beyaz bir orospu çocuğu olmak asla özür dilemek zorunda kalmamak demektir' dedi. Bunu söyledi ve ben de bunu söyleyecek, yanlış bir Şey söylediğimde ya da yaptığımda özür dileyecek türden bir adam olmaya karar verdim. Yanlış bir Şey yaptığımda bunu kabul edecektim. Yani..." Durakladı.

Sren neredeyse gülümseyerek, "Acele etme," dedi. Wesley, Sren'in en azından kendisine glmemeye çalışmasını takdir ediyordu.

Wesley derin bir nefes aldı. Yara bandı gibi, dedi kendi kendine. Yırtıp .

"zr dilerim," dedi Wesley. "Senin hakkında yanılmışım."

Süren bir dakika boyunca hiçbir Şey söylemedi, sonsuza dek süren bir dakika. Kelimeler aralarında havada asılı kalıp Wesley'i gerçekle alay ederken, sessizlik işkence gibi geliyordu.

"Teşekkür ederim Wesley. Tam olarak ne için özür dilediğini sorup sormayacağımı ya da özrünü bir lütuf olarak kabul edip etmeyeceğimi düşünüyorum."

"Sana söyleyeceğim. Söylemem lazım. Senden hoşlandığımı falan düşünmeni istemiyorum. Senden hoşlandığımı söylemiyorum. Ne de olsa beni bir duvara itip boğazımdan tuttu."

Søren ona, "Evet, bana zarar verme niyetiyle üzerime atıldıktan sonra," diye hatırlattı. "Evet mi?"

"Tamam, evet. Bana onun köpeği dedin."

"Ben bir sadistim, genç adam. Seni sadece duvara yapıştırdığım için şanslısın. Başka birini olsa hastaneye yatırırdım."

"Nedeni de bu," diye kabul etti Wesley. "O gün beni hastaneye sen yatırmadın. Ve sana geri döndüğü gün Nora'yı da hastaneye yatırmadın."

"Oh, anlıyorum..." Søren şarap kadehine uzandı ve boş olduğunu fark eder gibi oldu. Kadehi tekrar piyanonun üzerine bıraktı ve bir süre boş kadehe baktı. "Sana ne olduğunu anlattı mı?"

Wesley yavaşça başını salladı. "Bana söyledi."

"Eleanor, bazen tehlikeli oyunlar oynuyor. Bunu Kingsley'den almış. Birkaç yıl önce geceyi onunla ve biraz nefes oyunu oynadılar. Erotik boğulma."

"Ne olduğunu biliyorum. Nora'yla birlikte yaşadım." Wesley çenesinin gerildiğini hissetti. Kingsley'nin ellerini Nora'nın boynuna doladığı düşüncesi...

"Kingsley bu oyunda çok iyidir. Eleanor da öyle. Sık oynadığım bir oyun değil. Benim için bile biraz fazla tehlikeli, özellikle de benim için. Çok ileri gitmenin cazibesi her zaman mevcut. Bu hareketin baş dönmesine yol açması şaşırtıcı değil. Daha sonra çok hızlı bir şekilde ayağa kalktı ve bayıldı. Yere düştü.

parke zemine düştü. Tanrı'ya şükür sadece küçük yaralanmalar oldu. Morarmış bir göz, kanayan bir dudak, çürük bir kaburga. Kingsley çok özür diledi ama ben ona kızmadım. Aldığımız risk bu kadar basit."

Wesley zorlukla yutkundu ve ağzını kapalı tuttu, dudakları ince, sıkı bir çizgi halindeydi.

Henüz konuşmak için kendine güvenmiyordu.

"O gece, doğru şekilde düşerse küçük ama gözle görülür yaralar öğrendi. Bana geri döndüğü gece..."

Wesley sonunda, "Kendine zarar verdi," dedi. "Yaraladı."

"Ve bunun bir kaza olmadığını biliyordun?"

Søren başını salladı. "Eleanor dünyadaki en doğal zarif kadınlardan biri. Daha sakar kediler tanıyorum. Alkol ya da yorgunluktan dolayı

Bu lütufta bir çeşit çentik. O gece ikimizin de eğlenceli bulduğu olağan acı oyunundan başka bir şey yapmıyorduk. Ben uzaklaştım ve o düştü. Ve ona baktığım anda bunu neden yaptığını anladım. Kendi iyiliğin için *seni* korkutup kendisinden uzaklaştırmak istedi."

"Keşke bunu yapmasaydı." Wesley yüzünü ovuşturdu.

"Sen ve ben . Duralım ve aramızdaki bu nadir uyum anının tadını Wesley."

Wesley'nin başı zonkluyor, gözleri yanıyordu. Hayatında hiç bu kadar çığ ve yaralı hissetmemişti.

"Søren boş şarap kadehini bir kez daha kaldırarak, "İnsanın kendi benlik duygusunun üstesinden gelmesinin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye söze başladı.

Koruma mı? Dene bakalım. Yüzüstü parkeye düşmeyi deneyin ve kendinizi yakalayıp yakalayamayacağınızı görün. Yapabileceğinizi sanıyorsunuz ama size söz veriyorum, son saniyede ellerinizi uzatacak ve her seferinde kendinizi yakalayacaksınız. O gece yapmadı. Sana olan sevgisi, kendine olan sevgisinden daha ağır basıyordu. En azından onun istediğini yapmasına izin verebilirdim. Benim acımasız bir kadın olduğumu düşünmeni istedi.

Canavar mı? Güzel. Gerçeklerden uzak değil. Geçmişte kesinlikle acımasız davrandım. Ona bile."

"Ama bu şekilde değil."

"Hayır. Öyle değil. Eleanor'un benim yüzümden hastanelik olduğu tek sefer..." Søren durdu ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Bu öylesine insani bir gerginlik hareketiydi ki Wesley önce gözlerine inanamadı. Søren insandı -kim tahmin edebilirdi ki? "Özür dilerim. Eminim bunu duymak istemezsiniz."

"Yaşadığım onca şeyden sonra bunu kaldırabileceğimi düşünüyorum."

"Bir keresinde benim yüzümden hastaneye gitmek zorunda kalmıştı, onu yatağa bağlamıştım, sadece bileklerini deri kelepçelerle yatak demirlerine tutturmuştum ve Eleanor'a uygulayabileceğiniz en kötü işkence biçimlerinden birini uyguluyordum... gıdıklama. çok gürültülü bir kahkaha atar. Bulaşıcı. Böyle güldüğünde Tanrı onu cennette bile duyabilir. Çılgınca irkildi ve bağların içinde çok sert döndü. Bileğini burktu. Acı içinde çığlık attı ve sonra Eleanor olduğu için gülmek."

Wesley ayağa kalktı ve Søren'e sırtını döndü. Artık adama bile.

"Harika bir kahkahası var."

". Bu benim en sevdiğim müzik."

"Senden nefret etmeyi özleyeceğim," dedi Wesley, evi çevreleyen ağaçların arasındaki gölgelere bakarak.

"beni hor görmeye devam edebilirsiniz. Ben aziz değilim.

Kingsley ve ben okuldayken..." S ren'in sesi kesildi ve Wesley, rahibin daha fazla ayrıntıya girmemeyi tercih etmesine Őükretmek için sessiz bir dua etti.

"Bundan zevk almış olması benim vahŐiliđim için bir mazeret olamaz. Onu revire yatırdığımda bu hiç de gülünecek bir Şey değildi. Eleanor'u da çok kötü yaraladım. Fiziksel olarak değil ama son on beş yıldır sadizmimin baŐlıca hedefi o oldu.   r tt m, d vd m, kestim, yaktım... hepsi zevk içindi. Bunun midenizi bulandırdığını biliyorum ve kesinlikle kendimi savunmaya  alıŐmayacađım. Ama Eleanor'un kendi  zg r iradesiyle bana ve acıya boyun eğmeyi seçen bir yetişkin olduğunu ve beni durdurmak için tek bir kelime söylemesi gerektiğini ve benim de duracağımı size hatırlatmama gerek olmadığını da biliyorum."

"Senden nefret ettiğim için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyorsun." Wesley arkasını döndü. "Sen gezegendeki en tuhaf adamsın."

S ren durakladı, gözlerini tavana dikti ve söyledikleri düşünüyor gibi ydi.

"Griffin'i henüz tanımadığın için böyle söylüyorsun."

"Ona yaptıklarına rıza gösterdiğini biliyorum. Seni polise ihbar etmememin tek nedeni buydu ve inan bana bunu bir iki kez ciddi ciddi düşündüm. Hatta bir gece ona bunu yapacağımı söyledim, yıldı n m n z n olduğu o gece. Ringde d v Ő en iki boks re polis çağırmak kadar aptalca olacağını söyledi. Kink bir kan sporudur, dedi."

"Tamamen yanlış olmayan bir tanımlama."

"Kan sporlarından nefret ediyorum. Avcılık, horoz dövüşü, köpek dövüşü, insanların hayvanlara yaptığı tüm o korkunç Şeyler. Atlarımız, koşmak için koŐarlar. KoŐmazlar.

Çünkü bir köpek sürüsü tarafından parçalanmak üzere olan küçük bir tilkinin peŐindeler."

"Eleanor köpekler tarafından kovalanan bir tilki değil. O avcı olduğu kadar da. Ve eğer ka ıyorsa bu kovalanmak istediği içindir. Yakalandığında da yakalanmak istediği içindir. Kovalanmaktan bıktığında da atına biner ve kendine bir tilki bulur."

Wesley başını salladı.

"Kingsley'e yaptığın bazı Şeylerden pişman olduğunu söylüyorsun. Nora'ya yaptığın herhangi bir Şeyden pişmanlık duyuyor musun? Erkek gibi davrandım ve senden özür diledim.

En azından ona yaptığın bir şey için üzgün olduğunu kabul ."

Søren biraz güldü. ". Madem ısrar ediyorsun."

Søren ayağa kalktı ve boş şarap kadehini şöminenin yanına götürdü.

Bir şişe şarap daha açtı ve yeni bir kadeh doldurdu. Wesley, Søren'in bu kadar açık, bu kadar konuşkan olacağını hiç düşünmemişti. Nora'nın kaderinden duyduğu korku muydu? Yoksa şaraptan mı? Her neyse, önemli değildi. Belki de sonunda ihtiyacı olan cevaplardan bazılarını alabilecekti.

"Bu ev," dedi Søren, kadehini kaldırıp odayı göstererek, "Daniel Caldwell adında bir adama ait. Onunla kısa bir süre önce tanışmıştınız."

"Evet, iyi benziyor."

"O bundan daha fazlası. O zeki ve onurlu bir adam. Ona her zaman saygı duydum. Maggie adında bir karısı vardı. Ondan bir yaş büyüktü. tanışıp evlendikleri on yıl. O ve Kingsley bir zamanlar sevgiliydiler. Daniel ile evlendikten sonra arkadaş kalmışlar. Daniel baskın bir tipti. Hepimiz arkadaşlık - Daniel ve Maggie, Kingsley ve ben."

"Evdeki resimleri gördüm; o, karısı ve çocukları. Kadın ondan çok daha genç görünüyor."

"Bu Anya, onun ikinci karısı. Maggie evlendikten birkaç yıl sonra kanserden öldü. Daniel, Eleanor'un şu anda olduğundan bile daha gençti ve çoktan dul kalmıştı."

"Kahretsin. Bu korkunç."

". Çok üzgündü. Bizim türümüzden olanlar için uyumlu olduğumuz birini bulmak, arzularımızı anlayan ve hatta paylaşan birini bulmak zordur. O sadece karısı olmayan bir adam değil, itaatkârı olmayan bir Dominant, kölesi olmayan bir efendiydi. Ve kaybolmuştu. Cenazeden sonra o kadar derin bir yasa girmişti ki

ve yıllarca bu evden ayrılmadı." "Yıllarca mı?"

"Yıllar. Maggie öldü ve o da ölmek istediğine karar verdi. Kendini diri diri bu eve gömdü. Bu kadar genç ve hayat birinin pes etme düşüncesi beni çok rahatsız etti. Katolikler intihardan ölüm için değil, umutsuzluk için nefret ederler. Bunun daha fazla devam etmesine izin veremezdim. Daniel'in dünyada yaşamaya değer bir şeyler olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı olduğuna inanıyordum. Ve eğer ona neyi kaçırdığını hatırlatacak bir şey varsa

Bu güzel tabutta kalırsa tekrar hayata dönebilirdi. Bu yüzden ona Eleanor'u ödünç verdim."

"Sen ne?"

Søren şaraptan derin bir yudum aldı. Wesley neredeyse kendisi de içmeye başlayacaktı.

"Daniel'in Eleanor'u bir hafta boyunca bu evde tutmasına izin verdim. Onunla istediği gibi seks yapmasına, hükmetmesine, acı çektirmesine ve belli bir dereceye kadar cezalandırmasına izin veriliyordu. Ona Eleanor'un Sınırları ve tercihleri vardı ve bunları ihlal etmediği sürece, ben Roma'daki konferansıma giderken yedi gün boyunca kız onun olacaktı."

"Ve Nora bunu sorun etmedi... neden?" Wesley şaşkınlık içinde ellerini kaldırdı.

"Ona, ona boyun eğerek bana da boyun eğmesini emrettim. O da emredildiği gibi yaptı. En hafif tabiriyle ilk başta bu durumdan pek memnun değildi."

"Nedenini hayal bile edemiyorum."

"Beni yanlış anlamayın. Onu bir haftalığına Daniel'a ödünç verdiğim için özür dilemiyorum. O benim malımdı ve sadece güvenli kelimesini söylemesi gerektiğini biliyordu ve onu tekrar eve götürebilirdim. Burayı seveceğini biliyordum. Onun için iyi olacağını biliyordum. Tüm bunlardan da anlayabileceğiniz gibi

Daniel'in eşi ve çocuklarıyla birlikte çekilmiş fotoğraflarını görünce haklı olduğumu söyleyebilirim."

"Peki Nora'yı bir hafta boyunca sevişmesi için bir adama vermek pişmanlık duyduğun şey değilse, neye pişmanlık duyuyorsun?"

"Eleanor'u Daniel'e ödünç vermek için gizli bir nedenim vardı. Bunu bilmiyor olabilirsiniz ama Eleanor on dokuz yaşındayken hayatında başka biri vardı."

"Başka biri mi?" Wesley sordu. Nora ona daha önce başka bir erkekten hiç söz etmemişti.

"Evet. Siz onun vanilya türü bir aşkla ilk karşılaşması değildiniz. O ve bu genç adam bir arkadaşlık kurduklarında ben uzaktaydım, tezim üzerinde çalışıyordum. Kısa sürede daha fazlası oldu. Onlar Aynı yaşıydık, birçok ortak noktamız ve ona tapması gerektiği gibi tapıyordu. Yine de o beni seçti. Adil bir mücadele sayılmazdı. Ben 32 yaşındaydım, o ise 19. Ama Daniel benimle adil bir dövüş yapabilirdi. Ve sizi temin ederim ki yaptı da. Eleanor'un bana olan sevgisine hiçbir zaman tam olarak güvenmedim çünkü gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Diğer erkeklerin kıyasla ona çok az şey verebiliyordum.

Birlikte geçirdiğimiz zaman benim görevimle sınırlıydı. O ve ben asla toplum içinde birlikte görünemezdik. En basit şeyleri, el ele tutuşup sokakta yürümeyi, bir sokak lambasının altında öpüşmeyi, evlenip çocuk sahibi olabilmeyi kanıksarsınız; bunların hiçbirini ona veremezdik.

Tabii kilisedeki hayatımı bırakmazsam. Bunu istemediğini, özlemediğini, onun için olduğum kişiden vazgeçmemi istemediğini iddia etti. Bunu sadece nazik olmak için söylediğinden korkuyordum. Eğer bir şans verilirse, bunu yapacağımı düşündüm. Yapacağından korktum. Ama onu sevdiğim ve mutluluğunu kendiminkinden daha çok önemseydiğim için, ona benim veremediğim her şeyi verebilecek biriyle birlikte olma şansı verdim. Eleanor'u Daniel'a ödünç verdim. Daniel'ı Eleanor'a verdim."

"Bu kulağa... *hoş* kelimesi doğru değil. Zor," dedi Wesley, sonunda ihtiyacı olan kelimeyi bulmuştu. "Kulağa zor geliyor."

"Onunla birlikte olması için buraya gelmesine izin vermek çok zordu. Büyüdüğüm o evin yakınına gelmek çok zordu. Buraya gelmek istemedim. O da kesinlikle istemiyordu. Kızgındı, huysuzdu. Ben de ona karşı acımasızdım. Bilerek zalimce. Beni terk etmesi için ona yeterli sebep vermek istedim. Onu bu evde bıraktığımda veda öpücüğü bile vermedim."

Wesley hemen anlayarak, "Desteyi istifliyordun," dedi. "Kendime karşı istifliyordum. Ve tabii ki Eleanor beni şaşırttı. Daniel kalmasını istedi. Hangi erkek istemez ki? Onunla kalmak istemesine rağmen bana geri döndü. Ve ona geri dönmesine şaşırdığımı söylediğimde, bana gözlerinde çok fazla acıyla baktı..." Søren durakladı, şarap kadehini kaldırdı ama içmeye cesaret edemedi.

"Dedi ki, 'Seni seviyorum, seni aptal adam. Bunu asla unutma. Pişman olduğum şey de bu, onu sebepsiz yere sevgisini boş ve acımasız bir teste tabi tutmak. Daniel'a yardım etmenin başka yolları da vardı. Onu kullanmak zorunda değildim. Benim yaptığım gibi. Onun sevgisinden şüphe ettiğim ... Pişmanım. için günah çıkarmaya gidecek kadar . Eleanor'a söylediğimde o da beni affetti."

"Demek bu yüzden biliyordun - Nora o gece düştüğünde sana geri döndü, bilerek düştüğünde - bunu beni sevdiği için yaptığını biliyordun."

"Aynen öyle. Benim onu uzaklaştırmamla aynı sebepten dolayı o da seni uzaklaştırdı. Bu kasıtlı zalimlik eylemi, benim ona kasıtlı zalimlik eylemi gibi, sevgiden doğdu."

Søren şarap kadehine baktı, sıvı kenarlarından kan gibi akıyordu.

"Senden sadece onun güvende olmasını istediğim için nefret ettim," diye açıkladı Wes. "Senden başka bir nedenle nefret ettiğimi düşünmeni istemiyorum. Senin kötü olduğunu düşündüğüm için de onu yanımda istemiyorum. Artık istemiyorum. Senden hoşlanmıyorum. Ama itiraf etmeliyim ki Nora'nın birlikte olduğu birinden hoşlanıp hoşlanmayacağımı bilmiyorum. aşık. Kimse onun için yeterince iyi değil, biliyor musun? Ben bile."

"Empati kurabilirim. Laila için yeterince iyi birini bulmayı hayal etmekte zorlanıyorum."

"Anladığınıza sevindim. Kişisel bir şey değil. Sanırım korumacıyım. Senin Laila'yı koruduğun gibi."

"Koruyucu bunun için bir kelime. Paternalist başka bir kelime olabilir." Søren ona sert bir bakış attı.

Wes isteksizce, "Evet, ," diye itiraf etti.

"Ben sadece Eleanor'un da güvende olmasını istiyorum. Onun için de aynı şeyi istiyoruz." "Teşekkür ederim. Yani, o gün beni hastaneye yatırmadığınız için."

Bu gece

Søren'den özür dilemiş ve hatta adama teşekkür etmişti. Katolikliğe geçmeden önce buradan defolup gitse iyi olur.

"En sevdiği oyuncaklarından birini kırarsam Eleanor beni asla affetmez."

Wesley tartışmaya başladı ama onun gözlerindeki eğlence parıltısını gördü.

"Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi?" Wesley sordu. "İnsanları kışkırtmak için mi?" "Sadece değerli düşmanlar."

"O zaman bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Wesley ellerinin içine doğru esnemek için durakladı.

"Git, Wesley. Uyuman gerek. Geç oldu."

"Yapabilir miyim bilmiyorum. Gözlerimi kapattığımda çok fazla şey görüyorum." "Eleanor kendine iyi bakmanı isterdi."

"O da senin için aynısını isterdi."

Søren cevap vermedi. Piyanonun kapağını tekrar açtı. Birkaç başıboş ve güzel nota odanın içinde dolaştı -Brahms'ın ünlü ninnisi. Wesley daha önce hiç kimsenin alaycı bir şekilde piyano çaldığını duymamıştı.

Wesley kapıya doğru ilerledi. Uyumak... kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu. Belki de uyuyacak ve uyandığında her şey bitmiş olacaktı. Kingsley Nora'yı evden çıkarmış olacaktı ve onu Gözlerini açtığında yatağının kenarındaydı.

"Wesley?" Søren'in sesi onu eşikte durdurdu. "Evet?"

Søren parmaklarını tuşların üzerine koydu ama hiç nota çalmadı.

"Geçtiğimiz hafta evinizde sizinle birlikteyken... mutlu muydu?"

Soru o kadar beklenmedik bir anda gelmişti ki, Wesley önce cevap bile veremedi. Nora onunla mutlu muydu? Nora'yla geçirdiği bütün hafta, son hızda oynatılan bir film gibi gözünün önünden geçti. Birlikte geçirdikleri geceler, sabahlar, cinsel keşifler... Sonra anılarına sesler karıştı. Babasının ona "fahişe" dediğini duydu. Birlikte yatmaya her yaklaştıklarında neden ondan geri çekildiğini öğrenmek isteyen kendi öfkeli sesini duydu. Talel'in ahırda ölmüş atını ve Nora'nın gözlerindeki kalp kırıklığını gördü. Yatakta ona ihtiyacı olan şeyleri yapamamasıyla ilgili kavgayı. Ama makyaj seksi inanılmazdı. Sonra Track Beauty'nin düşüşü ve sadece Nora'nın onu tekrar ayağa kaldırabilmesi... ve Nora'nın duşta ne yaptığını anladığında hıçkırığa hıçkırığa ağlaması.

"Evet. Benimle mutluydu."

Søren tuşların üzerinde duran kendi ellerine baktı.

"Güzel."

"Kingsley... ona güveniyorsun, değil mi?" Wesley adama hiç güvenmediğinden emin bir şekilde sordu.

"Hayatım pahasına," dedi Søren, hâlâ ona bakmadan. "Sen de ona güveniyor musun?"

"Aynı cevap," dedi Søren. "Aynı soru."

Wesley başka bir şey söylemeden Søren'i şarabı ve müziğiyle baş başa bıraktı. Kendini yirmi yaşından çok daha yaşlı hissederek merdivenleri tırmandı. Son iki gün hayatından yıllar götürmüştü. İnsanlar bunu nasıl yapıyordu- rehine krizlerinden ve savaşlardan akıllarını kaybetmeden kurtulabilirler mi? Her şey tuhaf, yabancı geliyordu, gökyüzü yanlış renge dönmüştü. Uyku bile düşman gibi görünüyordu. Ama belki de uyursa uyanacak ve tüm bunların bir rüya olduğunu anlayacaktı. Uyandığında Nora yatağında, canlı ve güzel olurdu. Kapıyı açtığında yatağında güzel bir kadının yatıyor olması için neler vermezdi. Tanrı bunun için dua ettiği için onu yargılayacak mıydı? Umurunda değildi. Yine de bunun için dua etti.

Kendisine verilen yatak odasının kapısını açtı ve lambayı yaktı. Hayatında gördüğü en uzun, en biçimli iki bacağın kısa beyaz bir şorttan dışarı baktığını gördü.

Tanrı bu gece dualara cevap veren bir ruh halindeydi.

KRALİÇE

Kingsley ve Søren odaya Eleanor yüzüstü uyuyakalmıştı. Uyandığında birinin yüzüne doğru kaydığını hissetti.

Arkadan içine girdi. Bileğini kavrayan bir el onu tuttu. Konuşmadı, itiraz etmedi, içindeki kişinin Kingsley mi yoksa Søren mi olduğunu umursamadı. Orada uzanmak, uyuyormuş gibi yapmak ve her kim olursa olsun onu almasına izin vermek ona büyük bir zevk veriyordu. Bakmaya dayanamayan Eleanor sonunda gözlerini açtı ve eski yara izleri ve taze morluklarla gölgelenmiş zeytin derili ön kolunu bir anlığına gördü. Bir bakışla her şey anlam kazandı, her şey yerli yerine oturdu, tüm sorular cevaplandı. Ayrıntıların hiçbirini ve gerçeğin bilmiyordu. Kingsley ve Søren şarabı hiç almamışlardı.

Kendini susturmak için yüzünü yastığın derinliklerine gömdü. Güldüğünü duyarlarsa kesinlikle şüphelenirlerdi. Søren'in bu gece bu kadar kolay tahrik olmasına şaşmamalıydı. Kingsley'nin ilk günden beri ona karşı durmaksızın çekici ve baştan çıkarıcı olmasına rağmen, onu her zaman şüpheli ve temkinli gözlerle izlemesine de şaşmamalıydı. Yarın konuşacaklardı ve Kingsley ona umursamadığını, aldırmadığını, yollarına çıkmayacağını söyleyecekti. Bunun komik olduğunu, seksi olduğunu düşünüyordu. Lanet olsun, Kingsley'nin bileğindeki parlak mavi çürüğe bakmaktan kendini alamıyordu, kendi kolundaki çürüğün ikiziydi bu. Søren ve Kingsley mi? Sevgililer mi? Belki kibarca rica ederse, bir dahaki sefere izlemesine izin verirlerdi.

Kingsley onunla işini bitirip *içine girdiğinde*, Søren sırasını aldı. Vücudunu ısıırıp içine girmeden önce ağzı ve parmaklarıyla onu orgazma . Onu öptüğünde, Søren'in dudaklarında hem kendisinin hem de Kingsley'in tadını aldı.

Bir saat geçti, belki de iki; bir kez bile konuşmadı. Kendini tam bir teslimiyetle onlara teslim etti, bir kaptan başka bir şey olmadı.

arzuları için kullandı. Tekrar uyudu ve gecenin son dakikalarında, şafağa teslim olmadan hemen önce uyandı. Gözlerinin karanlığa alışması biraz zaman aldı ama alıştığında Søren'in çıplak sırtının ana hatlarını gördü. Yatağın kenarında oturuyordu, bir eli kendini sabitlemek için arkasındaydı, diğer eli... Søren'in değil, başka bir elin yatağın kenarına yapıştığını gördü. Søren'in başı bariz bir zevkle geriye düştü ve dudaklarından yumuşak bir iç çekiş çıktı.

Gözlerini kapadı ve uykuya geri döndü.

Çok geçmeden omzunda bir el hissetti ve uyandığında Søren'i göz hizasında gördü.

"Gitme zamanı, ufaklık."

Şafak sökerken giyindi ve uyuyan Kingsley'e veda öpücüğü verdi.

Odadan çıkarken omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve Kingsley yan yatmış, çarşaf kalçalarına dolanmış, çıplak sırtı sergileniyordu. Omzunda Søren'in eli büyüklüğünde siyah-mavi bir çürük ve ısırığa benzeyen başka bir iz gördü. Søren'in gözleriyle karşılaştı ve Søren bir parmağını dudaklarına götürdü.

"Neden?" diye fısıldadı.

"Onun iyiliği için, benim değil."

Rolls Royce'un arkasına güvenli bir şekilde yerleştikten sonra Eleanor, Søren'in kucağına kıvrıldı. Parmaklarını Eleanor'un saçlarında gezdirdi, parmak uçlarıyla dudaklarının dış hatlarını çizdi.

"Demek sen ve Kingsley?" Sırt üstü ona bakarken güldü.

"Kingsley ve ben," dedi. "Bu çok uzun hikâye, Ufaklık." "Bir saatimiz var. CliffsNotes versiyonuna ne dersin?"

Ona gülümsedi, burnuna dokundu.

"Bu gece," diye başladı, "on altı yıldır birbirimize dokunduğumuz ilk geceydi. Bir daha olması için o kadar zaman geçmesi gerekebilir, tabii bir daha olursa."

"Neden olmasın? Umurumda değil. Yani, ama bu şekilde değil."

"En iyisi bu," dedi ve gülümsemesi gözlerini terk etti. "Güven bana, en iyisi bu."

* * *

"En iyisi bu mu demek istedi?" Marie-Laure sordu, gözleri eski bir nefretle parlıyordu.

"Kingsley biriyse, Søren'le birlikte yatmamaları en iyisiydi. Ya da birlikte oynamamaları. Yalnız değillerdi."

"Peki Kingsley nedir? Kardeşim nedir?"

Nora burnundan nefes verdi. Tüm zorluklarına rağmen Kingsley'i seviyor ve ona bu deli kadın için ihanet etmekten nefret ediyordu. Ama belki de onları bilseydi, hepsini biraz daha az anlayabilir ve onlardan biraz daha az nefret edebilirdi.

"Yıllarca profesyonel bir Dominatrix oldum, bu yüzden burada neden bahsettiğimi bildiğime inanmalısınız. Her şeyi gördüm. Ve *hepsinde* ciddiğim. Yani bunu söylediğimde abartı olmadığını bilmelisin. Kardeşin aşırı mazoşist. İncinmek istemiyor. Yok edilmek istiyor. Søren bunu bana o sabah eve dönerken arabada söyledi. İtiraf etmeliyim ki bunun biraz kendi çıkarına hizmet edebileceğini düşündüm. Bir sadist için ne kadar da uygun. Acımasızca dövdüğü ortağı, acı çekmeye acı vermekten daha mı düşküncü? Sonra bir Dominatrix oldum, Kingsley'in Dominatrix'i, ve Søren'in hiç de abartmadığını fark ettim."

Marie-Laure yataktan kalktı ve pencerenin önünde durdu. Arkasını döner dönmez Nora arka cebinden jileti çıkardı. Damon bu gece onu sadece iple bağlamıştı. Bu şansı boşa harcayamazdı. İçine enerji doldu, adrenalin. Bir şansı vardı. Sonunda.

"Aşırı mazoşist... ," dedi Marie-Laure, sesi çok uzaklardan geliyordu. "Keşke burada olsaydı, ona istediği tüm acıyı verirdim."

"O zaman şu anda burada olmadığına memnunum."

Nora sabahın erken saatlerinde Connecticut'a dönüş yolculuğunu hatırladı, Søren'in sesi yumuşak ve ciddi, Kingsley'le gençken geçirdikleri gecelerin hikâyesini anlatırken...

"Artık birlikte olamayız, Küçüğüm - aşırı bir mazoşist ile aşırı bir sadist mi? Birbirini yiyen iki başlı bir ouroboros gibiydik. Karşılaşmalarımızın onu korkuttuğunu biliyorum. Korkutmuş olmalılar. Beni dehşete düşürdüler."

"Sen mi? Korktun mu?"

"Birinin hayatının ellerinizde olmasının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsiniz. Özellikle de en değerli hayatı, dünyada sevdiğiniz tek kişinin hayatını... tabii ki size kadar."

Søren'in sesi kesildi ve kalbi onun için kırıldı. "Onu hâlâ seviyorsun, değil mi?"

Søren cevap vermeden önce durakladı. Gözlerini şehrin sabah ışığına dikti.

"Evet."

Tek bir kelimedeki basit dürüstlük karşısında biraz ürpermişti. "Ama bunun bizden, aşkımdan hiçbir şey götürmediğini bilmelisin.

Benim sana olan aşım, ona olan hislerimden bir şey eksiltmiyor. Bunu anladığından değil."

"Anlıyorum. Anlıyorum. Kingsley hâlâ nasıl hissettiğini biliyor mu?" "Hayır. En iyisi bu."

"Onun bilmesini , değil mi?"

"Ona hala onu sevdiğimi söyleyip sonra da onunla birlikte olmayı reddetmek mi? Bu benim bile dokunmayacağım bir tür sadizm. Lütfen ona söyleme. Bu gece bile çok ileri gittim." Adamın sesinde tanımadığı yeni bir nota duydu. Belki de pişmanlık? Pişmanlık mı?

"Söylemeyeceğim. Asla ."

"O ve ben daha iyiyiz... sadece arkadaş olmalıyız. Bu onu incitiyor ama onu sevdiğimi söyleyip yine de kendimi ondan uzak tutmak daha çok incitirdi. En azından

Bu şekilde belki başka birini bulmakta kendini özgür hissedecektir."

Ve sonra Søren ona teşekkür etti. Buna "Ne için?" demekten başka ne diyeceğini bile bilmiyordu.

"Başka birini sevdiğim için kızmadığım için."

Bir an şaşkınlıkla ona bakakaldı. "Elbette Kingsley'i seviyorsun. Kim sevmez ki?"

Ne de olsa o da onu farklı bir şekilde seviyordu. Özellikle de bu geceden sonra onu seviyordu. O ve Søren ona hayal bile edemeyeceği zevkler yaşatmışlardı. Kingsley ile arasında derin bir yakınlık hissediyordu, sanki aynı kişiydiler ya da en azından aynı doğaya sahiplerdi. Tam olarak anlayamıyordu, bunu ifade edecek kelimeleri yoktu ama bir gün öğrenecekti.

* * *

"Peki neymiş o? İkiniz hangi gizli doğayı paylaştınız?" Marie-Laure sordu.

"Biz anahtarız. Etrafta bizden çok fazla yok. Diğerleri bize güvenmez, bizi anlamaz. Bizi sadece biz anlarız."

"Anahtar mı?" Marie-Laure yüzünü pencerenin camına yaklaştırdı. "Sizin dünyanın terminolojisini kullanırsak, onun Dominant inancına sahip olduğunu sanıyordum."

"Kesinlikle öyle. Çoğu zaman bir Dom'dur. Ama hepsi bu değil. O bir Dominant ve bir itaatkar, bir sadist ve bir mazoşist. Yukarıdakilerin hepsi olabilirsiniz. Nadirdir ama vardır, özellikle de libidosu inanılmaz derecede güçlü olanlarımızda. Hepsini isteriz ve her zaman isteriz."

"Başka bir deyişle sürükler," diye alay etti Marie-Laure.

"Ve bundan gurur duyuyor," dedi Nora hiç utanmadan ve pişmanlık duymadan. "Görüyorsunuz, Kingsley tepişmeyi, acı çektirmeyi seviyor. Ama arada sırada, kaşınmaya başladığında, onu yeterince incitemezsiniz. Onu yere bağlayıp çelik burunlu botlarla tekmeleseydim, beni durdurmaya çalışmazdı. Kingsley'e bir gecede, Søren'in bana bir ayda vereceğinden daha fazla zarar verdim. Tanrıya şükür Kingsley o ruh haline çok sık girmiyor. Onun sevdiği türden bir acı iyileşmesi haftalar sürecek. Søren Kingsley'i sevdi... Kingsley'i seviyor," diye düzeltti. Søren için geçmiş zaman diye bir şey yoktu. Sevdiğinde, neyi sevdiğinde, kimi sevdiğinde, sonsuza dek severdi. "Bazen birine onu sevdiğini göstermenin tek yolu gitmesine izin vermektir. Ama bu zordur. Hem de çok zor."

Wesley'nin yüzü, Søren'e geri döndüğü günkü görüntüsü gözünün önüne gelince Nora gözlerini kapadı. Wes'i evinden kovmak, Søren'in ona çektiği tüm acılardan, kendine çektiği tüm acılardan daha kötüydü. Wes'in de aynı şeyi bilmesini diliyordu.

"Yani sevgilinizi bir başkasıyla gördünüz ve bu sizi çileden çıkarmadı mı?"

"Hayır," dedi Nora basitçe. "Bu beni neden rahatsız etsin ki? Beni Kingsley'le görmek onu rahatsız etmedi. Çok seksiydi."

"Bu sapıkça."

"Denemeden eleştirmeyin."

Marie-Laure gözlerini Nora'ya dikti ve sanki yatağının ucunda bağlı bir uzaylı oturuyormuş gibi onu inceledi. Nora gözlerini kırpmadan ve utanmadan ona baktı.

"Orada oturuyorsun ve bana kocamın sana başka bir adamla seks yapmanı emrettiğini söylüyorsun... ve yaptıktan sonra onu da becerdiğini öğreniyorsun."

Seni sapkın zevkleri için kullandılar, dövdüler ve bir fahişe gibi aralarında dolaştırdılar... ve sen onları mı savunuyorsun?"

"Hayır, onları savunmuyorum. Onları becerdim ve bundan zevk aldım." "Onlar seni becerdi."

"Anlambilim."

Nora bileğinin arkasındaki iplerden birinin koptuğunu hissetti. Kalbi kaburgalarının iç kısımlarını yumrukladı. Sakin kalmak zorundaydı. Şimdi nihayet şansı olabilirdi. Hiçbir planı yoktu, hem de hiç. Marie-Laure'u pencereden çıkabilirdi. Eminim bu binadaki her pencere ev çivilenerek kapatılmıştı.

"Marie-Laure, tatlım, kedicik, buraya gel. Sana başka bir hikaye anlatacağım. Ve ben anlatırken gözlerimin içine bakmanı istiyorum, böylece sana doğruyu söylediğimi bileceksin."

"Oh, güzel. Hikayelerine bayılıyorum. Sanki kocam beni istemediği için minnettar olmalıymışım gibi geliyor. Yoksa ben de senin kaderine maruz kalabilirdim."

"Oh, evet, zavallı küçük ben. Gezegendeki en güzel iki erkekle aynı gece seks yapmak zorunda kaldım. Orgazm işkencesiydi. Hepsi, bilmiyorum, beş ya da altı tanesi."

"Kocamla tanıştığınızda kaç yaşındaydınız?" "On beş."

"Böyle olmana . Ve kardeşimin."

"Søren'in vampir olmadığını biliyorsun, değil ? O bir sadist. Seni ısırды diye sapıklaşmazsın."

"Her şeyi şakaya vuruyorsun."

"Sadece komik olan şeyler. Søren'in beni sapıklaştırdığını mı düşünüyorsun? İşte bu komik." "İnkâr mı ediyorsun?"

Marie-Laure penceredeki görevinden ayrıldı ve Nora'nın doğru yürüdü. Nora bileklerini birbirine kenetledi ve Marie-Laure'un kesik ipleri ya da avucunun içinde tuttuğu jileti fark etmemesi için dua etti. "Aslında biliyorum. Olay şu, dikkatinizi verin. Yavaşça söyleyeceğim ki her kelimesini anlayabilirsiniz."

Marie-Laure, Nora'nın yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş ve yüzü saf bir küçümseme maskesine dönüşmüştü.

"Søren," diye başladı Nora, "bir sadist ve bir Dominant, hepsi bu. Hepsi bu. Pony-play ya da yaş-play ile ilgilenmiyor. Çapraz giyinmiyor veya ayağa tapınmak istemiyor ve bir önlük ve yüksek topuklu ayakkabılardan başka bir şey giymezken gömleklerini ütülememe gerek duymuyor. Saç, ayak, ayakkabı, balon, hayvanlarla cinsel ilişki ya da acıdan başka bir şeyi fetişleştirmiyor. Doktorculuk oynamak istemiyor. Onun tasmalı köpeği olmamı istemiyor. Bir harem istemiyor. Elleri ve dizleri üzerinde onu takip eden topal kıyafetli bir adam istemiyor. Onun arzuları saf ve basittir. O Bu acıyı kabul etmekten hoşlanan itaatkâr bir eşe acı çektirmek ister. Onun ihtiyaçları az ve saftır. Ama benim..."

"Sen ne?"

"Søren'le tanışmadan üç yıl önce saç maşasıyla kendimi yakmaya başlamıştım. Eğlenmek için derime iğneler geçiriyordum. Søren'i terk edip Dominatrix olduktan sonra Kingsley ile oynamaya başladım. Mesai saatleri dışında ve para almadan oynadım. Ve sıkı oynadım. Bütün bir Pony-boys'un ahır, hayal edebileceğiniz en seksi küçük kız sub ile tıbbi oyun yaptım, ayaklarıma tapılmasına bayıldım. Aklınıza gelebilecek her türlü uç oyununu yaptım ve hatta kendim birkaç tane icat ettim. Haremim vardı, seks partilerim vardı. Søren'in hayal bile edemeyeceği türden şeyler yaptım. Onunla tanışmadan önce sapkınlık fantezileri kuruyordum. Ondan ayrıldıktan sonra da yaptım. Onunla, , karada, denizde ve havada yaptım. Bulduğum her fırsatta ve yapabildiğim herkesle yaptım. Para için, zevk için, acı için ve zevkin acısı için yaptım. O sapkınlık yapıyor çünkü yapmak zorunda. Ben istediğim için yapıyorum. Ve her yaptığımda kendim için yaptım. Sence beni bu hale Søren mi getirdi?"

Nora elini bir kobra gibi hızla uzattı ve Marie-Laure'u boynundan yakaladı.

"Sürtük, lütfen, ben ondan daha sapığım."

Parmaklarını sert ve derin bir şekilde soktu ve kadını yere itti. Marie-Laure'u yere düşürmek için verdiği mücadele sırasında jilet elinden fırladı. Önemli değildi. Onu çıplak elleriyle öldürebilirdi. Nora Marie-Laure'u boğazından tuttu ve olabildiğince sıktı. Saniyeler içinde bayılacaktı. Nora onu bırakamazdı, bırakmayacaktı... bir yandan da çocukların hiçbirinin halıya vurduklarını duymamış olması için dua ediyordu.

Marie-Laure'un yüzü kıpkırmızı oldu ve kıvranmaları yatıştı.

"Kingsley'in dosyası..." Marie-Laure kelimeleri mırıldanarak çıkarmayı başardı.

"Ne olmuş ona?" Nora sert bir fısıltıyla sordu. "Seni hafife almamamı söyledi."

"İyi tavsiye." "Biz de aldık."

Dünya karardı.

KRAL

Kingsley arabayı evin uzağına park etti ve daha önce gittiğinden farklı bir yöne doğru ilerleyerek ormanda sessizce yürüdü. Onlar

Marie-Laure ve getirdiği ekip bu tarafa gelmişti. Ayaklarının altındaki sıkıntılı toprağı, bataklık topraktaki ayak izlerini gördü.

Yanında en az iki adam olurdu. Belki üç. Daha fazla değil. Bavulunu hafif tutması ve mümkün olduğunca az risk alması gerekiyordu. İşin içinde ne kadar çok insan olursa, birinin bir şeyleri berbat etme ya da ona sırt çevirme tehlikesi de o kadar artardı.

Bazı operasyonlarda daha azı daha fazlaydı. Hükümet için çalıştığı günlerde, tek başına bir göreve gönderildiğinde, risklerin en yüksek olduğu olduğunu biliyordu. Ve bundan daha yüksek olamazdı.

O yüzden yalnız gitti.

Ormanın kenarına ulaştığında durakladı. Bir ormanı geçmek zorundaydı. eve ulaşmak için bir dönüm açık çimenlik. En iyisi geride kalıp fark edilmekten kaçınmaktı. Rüzgârın çıkmasını bekledi. Rüzgâr çıkıp ağaçlar hışırdadığında tüfeğini sırtına geçirdi, bir ağaca tırmandı ve ağır bir dalın üzerine tünedi.

Dürbünle evi inceledi. Bir pencere ve bir

Yalnızca pencereden içerisi aydınlatılıyordu; ikinci kattaki bir yatak odası.

Marie-Laure dünya çapında bir sadist olabilirdi. Aklını çelme konusunda kesinlikle ustalaşmıştı. Bulunduğu yer hakkında ipucu vererek onlarla alay etti ve ölmek istemedikleri sürece gelmemelerini istedi.

Dışarıda kimse yok gibiydi. Her yeri karış karış inceledi ve devriye gezen kimseyi görmedi. Hepsi içerideydi. Gerçi sadece Tanrı biliyordu o büyük evin neresinde. Hedef Nora'ydı, kaçırılan kişi. Nora her neredeyse, Marie-Laure de orada . Büyük odanın içinde bir muhafız vardı ama onu vurmasına imkân yoktu.

buradan. Tabii hepsi birden bir odada toplanıp pencerenin önünde durmaya karar vermezlerse. İçeri girmek zorundaydı.

Rüzgâr tekrar hışırdadı ve Kingsley tekrar yere düştü. Ormanın en karanlık köşesinde derin bir nefes aldı ve açık arazide koşarak eve doğru ilerledi. Koşmadı, bu çok tehlikeliydi. En azından nereye bastığını görecektik kadar yavaş gitmeliydi. Eve ulaştı ve ay ışığından bile sakbatı tarafındaki dış duvara sırtını dayadı. Görevi bu olsaydı, Kingsley tüm alarmları ve hareket sensörlü ışıkları devre dışı bırakması için bir hırsızla anlaşırdu. Anlaşılan o ve Marie-Laure aynı şekilde düşünüyorlardı.

Kingsley artık evdeydi ve Søren'in talimatlarını hatırladı.

Hizmetçilerin girişinde bir pencere var. Muhtemelen içeri girmenin en güvenli yolu bu olacaktır. Pencereden geçtikten sonra kimsenin giremediği bir kilerde olacaksınız.

artık kullanmıyor. Hizmetçilerin koridorunun girişi kilerin dışındadır. İkinci kattaki yatak odalarının arkasından geçiyor. İkinci kattaki yatak odalarının her odayı ama çoğunu. En azından onları duyabilmelisin, onu nereye sakladıklarını duyabilmelisin.

Kingsley ona emin olup olmadığını sormuştu. Bir hizmetkâr koridoru ihtiyaçları olan mucize olabilirdi. Onlar orada olduğunu bilmeden odaların içini bile duyabilirse, avantajlı olacaktı.

Bundan eminim. Hizmetçiler koridorları hiç kullanmazdı. Ama Elizabeth ve ben kullandık.

Hizmetçiler koridorlarda saklanırdık.

Kingsley tüfeğini ormanda bırakmıştı. Yakın mesafelerde işe yaramazdı. Arabadan ayrılırken yanına birkaç tabanca almıştı. Onları kullanmak zorunda kalmamak için dua etti. İlk atış onlardan birini öldürebilirdi. İkinci atış Nora'yı öldürebilirdi.

Kingsley bir köşesini ve kaba kuvvet kullanarak pencerenin kilidini kırdı. Kingsley tereddüt etmeden ya da durup etrafına bakmadan uşağın kilerine düştü. Merdivenler omuzlarının açıklığından daha geniş değildi ve koridor bir seferde sadece bir yetişkinin geçebileceği genişlikteydi. Bir yetişkin ya da iki çocuk.

Kingsley cebinden bir kalem ışığı çıkardı ve ayaklarının dibinde parlattı. Görmesi gerekmiyordu, sadece duyması yeterliydi ama koridorda fareler varsa hazırlıklı olmak istiyordu. Tek bir ses hem kendisinin hem de Nora'nın ölümü anlamına gelebilirdi.

Koridorda fare yoktu, sadece toz vardı. Çürüyen havayı solumamaya çalışarak eliyle burnunu ve ağzını kapattı.

Her birkaç adımda bir dar bir kapı, büyük yatak odalarına açılan arka girişler vardı. Søren'in babası İngiltere'de küçük bir aristokrattı; parasız ve işe yaramaz bir unvanı olan bir baron. Ama milyonlarca Amerikan dolarıyla yaptığı evlilik ona bir kralın kibrini vermişti. Normal bir malikanede yaşayamazdı. Hayır, İngiltere'de imrendiği gibi, hizmetkârları ve onların gizli geçitleriyle dolu bir malikânesi olmalıydı.

Kingsley zeminin renginin koyu ahşaptan kirli beyaza görünce durakladı.

Durdu ve inceledi. Yerde bir çarşaftan başka bir şey yoktu.

Bu gelmişti? Sonra beyaz çarşafın üzerindeki pas rengi lekeleri gördü; eski kan. Kingsley tekrar ayağa kalktı ve çarşafın üzerinden geçerek onu yerde bıraktı, iki kırık çocuğun bir zamanlar oynadığı gizli bir oyunun unutulmuş gölgesiydi.

Koridorun sonuna doğru ilerlerken Kingsley sesler duymaya başladı. Ayakları yavaşlasa da kalbi bu seslerle hızlandı. Sesler en yüksek seviyeye ulaştığında durdu, kulağını duvara dayadı ve dinledi.

"Hemen anladım. O morlukları ona Søren'in verdiğini biliyordum. Benimkilere benziyorlardı. Gülmemek için yüzümü yastığa gömmek zorunda kaldım. Kingsley beni siktikten kısa bir süre sonra Søren beni öptü. Şarap almaya gittiklerini söylemişlerdi. Ama Søren'in dudaklarında şarap tadı almadım. Kingsley'i tattım. Kan tadı aldım."

Kingsley gözlerini kapadı ve daha dikkatle dinledi. Bu hikâyeyi biliyordu. Nora anlattı - üçünün birlikte geçirdiği ilk gece. Neden anlatıyordu? Ve kime anlatıyordu?

"Kimin kanıydı bu?" diye sordu Kingsley'nin otuz yıldır duymadığı ama yine de kendi kanı kadar iyi tanıdığı bir ses. Hafif, kadınsı, sonsuza dek Çapkın... Ancak aksanı büyük ölçüde kaybolmuştu. O yaşıyordu Onlarca yıldır başka bir yerde. Nerede? Muhtemelen Avustralya. kaçmak ve yeni bir hayata başlamak için. Belki de Güney Amerika'ya. Zeytin rengi teniyle Latin nüfusun arasına kolayca karışabilirdi. O olabilir Kingsley'in kaçtığı Fransa ya da Søren'in Saint Ignatius'tan sonra okula gittiği İtalya dışında her gitmişti.

"Kingsley'in sanırım. Søren'in dudağında ısırık izi görmedim ama Kingsley'in sırtında bir tane vardı."

"Kardeşimin kanı kocamın dudaklarında... uygun. Ve benim kanım da onların ellerinde."

"kesmeye devam mı edeceksin yoksa hikâyeyi bitirmeme izin mi vereceksin? Bana söyleten sensin. Duymak istiyor musun yoksa değil mi?"

"Devam edin... elbette, lütfen."

İşte bu . Marie-Laure Nora'yı hayat hikâyelerini anlatmaya zorluyordu. En azından bu Nora'nın oynayabileceği ve kazanabileceği bir oyundu. Sadece hikâyelerinin gücüyle binlerce gece hayatta kalabilirdi.

Gözlerini kapadı ve Nora'nın hikayesini, Marie-Laure'un anlattıklarını dinledi. her fırsatta onu rahatsız eden sorular. Nora'nın sesinden o geceyi duymak garipti. O ve Nora bu konu hakkında hiç konuşmazlardı. Ne de olsa Nora Søren'e aitti ve bilgi akışını, Küçük Olan'ın bilmesine ve bilmemesine izin verilen sırları kontrol eden Søren'di. Kingsley de Eleanor hakkında ondan sakladığı bir sırrı biliyordu. Daha on beş, on altı yaşlarındayken bile bunun işaretlerini görmüştü. Søren'e söylemeye çalıştı ama Søren buna izin vermedi. Kingsley'nin şüphelendiği şeyi Eleanor'a söylemesini yasaklamıştı.

Eğer , bunu kendi başına çözecektir, demişti Søren, ayağını yere vurarak.

"Eğer" diye bir şey yok, dostum. Birini tanımak için biri gerekir ve ben onun ne olduğunu biliyorum. Evcil hayvanınız itaatkâr değil.

Öyle.

Tanımlanamaz olanı tanımlamaya çalışıyorsun. O o.

Bir kaplana tasma takmaya çalışıyorsun. Bu onu bir ev kedisine dönüştürmez.

Onu neden bu kadar çok sevdiğimi sanıyorsun?

Bir de bana mazoşist diyorsun.

Eğer söylediğiniz gibiyse... Köprüye geldiğimizde geçeceğiz

Senden kaçtığında o köprüyü geçecek. Sonra arkasındaki köprüyü yakacak ve sizi diğer tarafta bırakacak.

O zaman yüzmeyi bilmem iyi bir şey.

Yüzmek mi? Senden kaçabileceği kadar uzağa ve uçmayı öğrenmen için dua edeceğin kadar hızlı.

Bu, okulda çocukken kurdukları bir hayaldi. İkisinin bir araya gelmesinden daha vahşi bir kız bulma hayali. Ama bu bir rüya mıydı? Yoksa

Bir kabus mu? Hiçbir gerçek Dominant sonsuza dek zincirlere boyun eğmezdi. Kingsley bir Dominant gördüğünde tanırды ve genç Eleanor Schreiber'ı ilk gördüğü anda da tanımişti. Kendisini bile tedirgin eden on altı yaşında bir kız mı? On sekiz yaşındayken onu ilk S&M kulübüne götürmüştü. İşte bu gerçek aştı. Daha önce hiç kimsenin gözbebeklerinin böylesine yoğun bir arzuyla büyüdüğünü görmemişti. Önlerinde Aziz Andrew Haçı'na bağlanmış bir kadın duruyordu. Arkasında adam onu tek kuyrukla, kırbaçla, bastonla kırbaçlıyordu.

Bunu yapmak istiyorum Kingsley, demişti Eleanor, yüzüne vahşi gözlü bir Cheshire kedisi gülümsemesi yayılmıştı.

Ama ? Çarmıhtaki kız mı, kırbaçlı adam mı? Hepsini.

İtaatkar biri değil. Bir değişim, belki. Belki daha fazlası.

Nora'nın anlattığı hikâyeyi dinlemeye devam etti. O geceyi en az onun kadar iyi . Sonunda onu eline geçirmiş olmak büyük bir rahatlama olmuştu. Søren onu aylarca kendine saklamıştı ve Kingsley en kötüsünden, Søren'i tamamen kaybedeceğinden korkmaya başlamıştı. Tek eşlilik onların türünün düşmanıydı. Bunu defalarca görmüştü, bir Dominant ve onun İtaatkârlar aşık olur, evlenir, toplumun baskılarına yenik düşerek onları bir araya getiren yaşam tarzından vazgeçerler. Neyse ki Søren bundan vazgeçememişti. Nefes almak için havaya ihtiyacı olduğu gibi acı çekmeye de ihtiyacı vardı. Ama Kingsley, Søren'in onu kendine saklayacak kadar çok sevdiği düşüncesine katlanamıyordu. Kingsley, Eleanor'un yatağında geçirdiği o ilk gece onu yiyip bitirmişti. Onu her becerdiğinde sevinmişti. Søren'in Kingsley'in onunla birlikte olmasına izin vermesi bir şey ifade ediyordu, Søren'in onu buna layık gördüğü anlamına geliyordu. Arzuladığı aşk bu değildi ama yeterliydi. Ve doğruyu söylemek gerekirse, hayatında bir kadınla yatarken hiç bu kadar eğlenmemişti. Juliette'e kadar.

"Søren'i neredeyse hiçbir şey korkutmaz," diye devam etti Nora. "Sadece sevdiği insanlar tehlikede, bu yüzden Kingsley'in gitmesine izin verdi. Birlikte olmak

Kingsley Søren'i bile korkuttu. İsteyeceği son şey bana ya da King'e kötü bir şey olması."

"Ne kadar uygun o zaman. Umarım şu anda dehşete düşmüştür." "Hayatında hiç bu kadar korkmadığını garanti edebilirim."

Marie-Laure gülerek, "Güzel," dedi. Kingsley gözlerini sıkıca kapattı. Kız kardeşinin kahkahası... hiç değişmemişti.

"Ve Kingsley'i seviyor. Hem de derinden. Kingsley'nin bile fark ettiğinden, Søren'in ona söyleyebileceğinden çok daha fazla."

Kingsley'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kocamın bunu göstermek için ilginç bir yolu var."

"Bunu gösterebilmesinin tek yolu bu. Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra Kingsley'in Rolls Royce'unun arkasında Søren'in kucağına kıvrıldım. Søren'e Kingsley'i hâlâ sevip sevmediğini sordum. Evet dedi."

Onu hala , değil mi?

Evet. Ama bunun bizden, sana olan sevgimden hiçbir şey götürmediğini bilmelisin, benim sana olan sevgimin ona olan hislerimden hiçbir şey götürmediği gibi. Bunu anladığından değil.

Anlıyorum. Ben . Kingsley hala nasıl hissettiğini biliyor mu? Hayır. En iyisi bu.

Onun bilmesini , değil mi?

Onu hâlâ sevdiğimi söyleyip sonra da onunla birlikte olmayı reddetmek mi? Bu benim bile dokunmayacağım bir sadizm. Lütfen ona söyleme. Bu gece bile... Çok ileri gittim.

Söylemem. Asla söylemem.

O ve benim sadece arkadaş olmamız daha iyi. Bu onu incitiyor ama onu sevdiğimi söyleyip yine de kendimi ondan uzak tutmak daha çok incitirdi. En azından bu şekilde belki başka birini bulmakta kendini özgür hisseder.

İşte buydu. Gerçek. Karanlık ve güzel gerçek. Søren onu hâlâ seviyordu, her zaman sevmişt, her zaman da sevecekti. Ama onarılamaz bir zarar vermekten korktuğu için Kingsley'i bunca zaman kendisinden uzak tutmuştu. Gerçeği bilmek canını yakıyordu ama yine de en çok zevk aldığı acı buydu -aşkın verdiği acı. Artık gerçek kalbindeydi ve kendini hiç bu kadar özgür hissetmemişti.

"Vicdanı olan bir sadist olmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemezsiniz," diye devam etti Nora. "Søren, Kingsley'le birlikte olursa Kingsley'e zarar vereceğinden endişeleniyor. O Kingsley'le birlikte olursa bana zarar vereceğinden endişeleniyor."

"Endişelenmeli. Ben bunun canlı kanıtıyım." Marie-Laure güldü, soğuk ve alaycı bir kahkaha. Kalbine bir kurşun sıkıldığına da böyle gülmesini umuyordu. Ve ona bir kurşun sıkacaktı. Bunca zamandır Søren'in onu hâlâ arzuladığını, okul günlerinde olduğu gibi onu kullanmayı arzuladığını biliyordu. Rahibin, Küçük Olan'a olan sevgisi ve sadakati yüzünden kendini tuttuğunu düşünüyordu.

Kingsley, Søren'in sevgisinden değil, ona dayanamayacağı kadar zarar vermekten korktuğu dokunmadığını hiç .

Buna inanamıyordu ama yine de Nora'nın yalan söylemediğini biliyordu. Yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu ve doğruyu söylemek için her türlü nedeni vardı.

Søren onu severdi. Hâlâ seviyordu. Ve bunca zaman onu sevmiştir. Kalbi sarsıldı, başı döndü. Ölü ve uzun süredir gömülü olduğunu düşündüğü hayaller yeniden canlandı. Umut kendini diriltti. Bu bilgiyi onurlandırmak için bir şeyler, herhangi bir şey yapması gerektiğini biliyordu.

Søren'in mülkünü ona geri verecekti. Yapacağı şey buydu. Marie-Laure odasını iyi seçmişti. Hizmetçilerin kapısı yoktu. Geçit oraya açılıyordu.

Hizmetçilerin koridorundan geri çekildi ve kilerden geçerek mutfığa girdi. Koridora ulaştığında, ilerlemek için doğru anı bekleyerek aşağıya baktı. Silahını omuz kılıfından çıkardı ve şarjörünü son bir kez kontrol etti. Søren kendisini ölümcül tehlikeye atacak hiçbir şey yapmamasını, onu da ölümcül tehlikeye atacak hiçbir şey yapmamasını söylemişti. Güzel bir düşünce ama doğmuş olmak herkese bir ölüm cezası veriyordu. Kaçınılmaz olandan neden korkalım ki?

Koridorun sonundan bir kargaşa duydu. Bir adam ve ardından bir başkası odanın içinde kayboldu. Hızla ve sessizce aşağı koştu. koridora çıktı ve kapının dışında, gölgelerin arasında saklandı. İşte kız kardeşi ona sırtını dönmüş duruyordu. Bunca zaman sonra, hala Aynı zarif boyun, aynı ince dansçı yapısı. Yerde biri yatıyordu, bir ceset. Marie-Laure'un yanında bir adam duruyordu, sırtı kapıya dönüktü ve Kingsley'in görüşünü engelliyordu.

"Alınan sürtük," dedi adam. "Göründüğünden daha güçlü."

Başka bir adam Nora'nın başının yanında yere diz çöktü ve boynunda nabız olup olmadığını kontrol etti. Görünüşe göre hâlâ bir tane vardı.

"Buraya gelmeniz yeterince uzun sürdü," dedi Marie-Laure, sesi titrek ve gergindi. Elinde bir silah tutuyordu. Adamın da öyle. Yatağın üzerinde bir şok tabancası duruyordu. Her ikisi de silahlarını yerde baygın yatan Nora'ya doğrultmuştu.

"Onunla yalnız kalmak istedin."

"olduğunu sanıyordum. İpleri nasıl kesti?" "Hiçbir fikrim yok. Her şeyini kontrol ettik."

Kingsley yere baktı ve yerde gümüş bir parıltı gördü; basit bir . Demek Nora ipleri kesmek için bunu kullanmıştı. Boğuşma sırasında elinden düşmüş ve kapının yanına düşmüş olmalıydı. Çömeldi ve onu alıp arka cebine koydu. Yerdeki alçak pozisyonundan izledi ve dinledi.

"Ne zaman ?" "Yakında."

"onu. Ve bu sefer doğru yap."

Kingsley'in tek ihtiyacı olan üç atıştı. Muhafızların kafalarının arkasına. Marie-Laure'un kafasının arkasına. Adamlar, her kimlerse, paralı askerler gibi görünüyorlardı; kiralık katiller, tamamen gözden çıkarılabilirler. Ama işte... işte oradaydı, kız kardeşi, ondan sadece on adım ötedeydi ve Kingsley'in onun arkasına baktığından haberi yoktu.

"Onu daha ne kadar burada tutmamız gerektiğine dair bir fikriniz var mı? Daha fazla kalmamalıyız. Aile her an dönebilir."

Kingsley silahını kaldırmaya başladı.

"Bir gün daha, sonra gidiyoruz."

"Neyi bekliyoruz?"

"O."

"Kardeşin mi?"

Kingsley
donakaldı.

"Tabii ki hayır. Yaşayıp yaşamamam kardeşimin umurunda değil. O zaman da umurunda değildi.

Artık yok."

"Burada olduğumuzu bildiğinden emin
misin?" "Biliyor."

"Onu şimdi mi öldürmek istiyorsun? İş bitirelim ve cesedi kapısının
bırakalım."

Kingsley silahı sabit tuttu. Önce adamlar, sonra Marie-Laure. Bunu yapabiliirdi, binlerce kez yapmıştı. Ama hepsi yabancıydı.

Devlet düşmanları. Søren'in kendi babasını azizliğe aday gösteren canavarlar.

Paralı askerler, onları kolayca öldürebilirdi. Ama

Marie-Laure... ne olursa olsun onun kız kardeşiydi. Onlar kan bağıydı. Onu ilk seferinde öldürdüğünü düşündüğü için otuz yılını suçluluk duygusu içinde boğulmakla geçirmişti. Onu tekrar öldürmeye dayanamazdı, hem de soğukkanlılıkla, sırtı ona dönükken. Ama yapmak zorundaydı, Søren için yapmak zorundaydı. Bunu yapabiliirdi. Üç atış. Tek gereken buydu. Yapacak bir şey yok... sadece üç kurşun.

Silahına baktı ve namlunun ucunun titrediğini gördü. "*Hayır. Onu öldürmek istemiyorum. Daha iyi bir fikrim var. Bekleyeceğiz.*"

Nora'nın başının yanında yerde yatan adam ayağa kalkmaya başladı. Odadan adımını attığı anda Kingsley'i kapının dışında, gölgelerin arasında saklanırken bulacaklardı. Karar vermek için sadece bir saniyesi vardı. Bir ses çıkarıp arkalarını dönmelerine ve onu görmelerine neden olabilirdi. Önce ona ateş edeceklerdi, sonra o da pişmanlık duymadan karşılık verebilirdi.

Ne kadar tuhaf... Marie-Laure'un büyüyüp annelerine bu kadar çok benzediğini ilk kez fark etti.

Silahını indirdi ve koridorun karşısındaki odada gözden kayboldu. Geri dönüp tekrar deneyebilir miydi? Ama artık çok geçti. Şansını kaybetmiş, cesaretini yitirmişti. Kingsley odada, karanlıkta çömelmiş halde kaldı. Evin üzerine yeniden sessizlik çöktüğünde bir pencere açtı ve yere çöktü.

Ormandan geçip arabaya doğru koştu. İçeri girdiğinde telefonunu aldı ve aradı.

"Kingsley." Søren'in sesi o kadar rahatlamıştı ki Kingsley gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı.

" bende değil," diye itiraf etti Kingsley.

"Yaşıyor mu?"

"*Oui.* Yaşıyor. Ama... Ateş edemedim. Kardeşimi öldüremedim. Sırtı bana dönüktü. Onu sırtından vurmak zorunda kalırdım. Ve Nora'nın ölmesini istemediğini söyledi. Bu yüzden yapamadım. Onu daha önce öldürdüm. Bunu tekrar yapamazdım." Başını direksiyona yasladı.

"Affet beni."

Hattın diğer ucunda sessizlik duydu. O sessizlikte öldü, binlerce kez öldü.

"Geri gel. Geç oldu. O yaşıyor. Affedilecek bir şey yok."

"Onu geri getireceğim. Bir yolunu bulacağım. En azından iki kişiler ama daha fazla da olabilirler. Bekleyebilirim ve-"

"Kingsley... beni dinle. Geri dön. Dediğimi yap." Kingsley konuşmadan önce sadece başını sallayabildi. "Evet, efendim."

Dördüncü Bölüm

DÖKÜM

PAWN

Laila yatağın kaydığını hissetti. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve hemen yuvarlandı. Wes yatağın ucunda oturmuş, sırtını karyolanın direğine dayamış, onu izliyordu.

"Alo?" Wes onun ani uyanıklığına gülerek, "Merhaba," dedi. "Kayboldun mu?" "Oh, hayır, özür dilerim." Bir yastık kaptı ve göğsüne doğru çekti.

"Grace ve ben aynı odayı paylaşıyoruz. Ağlıyordum. Onu biraz yalnız bırakmak istedim. Burada sadece birkaç dakika saklanmak istemiştum."

"Uyuyakalmışsın. Sorun yok. Sen kalabilirsin. Ben başka bir yerde uyurum." Ayağa kalkmaya başladı ama Wes ona elini salladı.

"Kal. Ciddiyim," dedi Wes. "Bu evde bir sürü yatak odası var.

Ben eşyalarımı alayım."

"Hayır, ben Grace'le kalacağım. Onun da bu gece yalnız uyumak istediğinden şüpheliyim.

Kocasından ayrı kalmak onun için zor olmalı."

Wes ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve tekrar bağdaş kurarak yatağa oturdu. "Evet, eminim öyledir. Yaklaşık on iki yıldır evliler."

"Ama o çok genç." Laila Grace'in en fazla otuz yaşında göründüğünü düşünüyordu. "Senin yaşındayken evlendi. İşe yaramış gibi görünüyordu.

Onlar hâlâ

birlikte."

"Kız arkadaşın var mı?" diye sordu Laila. Üzerinde uyumak için giydiğı beyaz tişört ve boxer şorttan daha fazla kıyafet olmasını diledi. Planladığı son şey Wes'in yatağında uyuyakalmaktı.

Wes elleri ve dizleri üzerinde doğruldu ve yatağın başucundaki lambayı yakmak için ona doğru uzandı. Bir an için ona o kadar yakındı ki kolunu öpebilirdi. Kolunu, dirseğinden omzuna kadar uzanan kas çıkıntılarını öptüğünü hayal etmek için kendine iki saniye verdi.

"Tam olarak değil," dedi yatağa geri oturarak. Onun gözlerine gibiydi. "Ya da erkek arkadaş. Bunu açıklığa kavuşturmam gerektiğini hissediyorum."

"Neden?"

"Okulda birkaç şaka aldım. Kız arkadaşım olmamasının ve yatıp yan etkisi."

"Bana da şaka yapıyorlar."

Wes komodinin içine uzandı ve küçük bir deri çanta çıkardı. "Erkek arkadaşın yok mu?"

"Asla."

"Kendini kötü hissetme. Güven bana. O duyguyu bilirim." "Kendimi kötü hissetmiyorum," dedi

Laila.

"O kadar parlak kızardın ki uzay istasyonunda gördüler." Laila yüzünü yastığa gömdü.

"Seni hâlâ görebiliyorum." Wes gözlerini ona dikti. "Ve allık." "Pes ediyorum." Başını çevirdi ve onunla yüzleşti.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben senin yaşındayken hâlâ bakireydim. Tanrım, Nora gibi konuştum. O da 'yaşlı bir bakireydi'. Onun sözleri, benim değil." Deri çantanın fermuarını açtı ve bir kan testi ölçüm cihazı çıkardı.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" diye sordu, yüzü kızarmıştı.

"Biraz başım dönüyor. Kan şekerimden mi yoksa amcanla konuşmaktan mı bilmiyorum."

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var."

Sırıtarak yatakta ona yaklaştı ve bir alkol çubuğu aldı.

Adamın elini avucunun içine aldı ve orta parmağının üstünü sildi.

"Sakıncası var mı? İnsanlarla hiç oynayamıyorum."

"Hayır, et. Muhtemelen şu anda benden daha iyi nişan alırsın."

Laila, Wes'in elini avucunun içine aldı ve parmağını yukarı iterek kanın uçta toplanmasını sağladı.

"Neden pompa kullanmıyorsun?" Laila neşteri aldı ve Wes'in parmağını deldi. Adam irkilmedi bile.

"Bir süre denedim. İşe yaramadı. Ata biniyorum, koşuyorum, yüzüyorum. Sürekli üzerime yapışan bir şeyle uğraşamam."

"Ata mı

biniyorsun?" "Her zaman."

"Atları seviyorum. Bazen ev ziyaretlerinde onları tedavi edebiliyoruz. Ama Kopenhag'da çok fazla at yok."

"Kentucky'de beni ziyarete gel. Sana inanamayacağın atlar göstereceğim."

Laila şeridi ölçüm cihazına yerleştirdi ve bip sesini bekledi.

"İyisin," dedi. "Yüz beş."

"Güzel. Teşekkür ederim."

Çantayı aldı ve malzemeleri düzgünce paketledi.

"Yani, erkek arkadaşın yok mu?" Wes sordu ve kız onun ellerine baktığını fark etti. "Gerçekten mi?"

"Hiç. Bu onun hatası."

"Amcan mı?"

"Bana bir manastıra katılacağımı söyleyip duruyor. Benim için bir tane seçmiş bile."

"Ne kadar iyi biri. Rahibe mi olmak istiyorsun?"

"Hayır." Biraz güldü. "Rahibe olmamı istediğini de sanmıyorum. Sadece biriyle çıkmamı istemiyor. Seksi çok ciddiye alıyor. Bunu kutsal sayıyor."

"Öyle mi?"

Laila biraz nefes almak için yatağın üzerinde geriye doğru çekildi. Hayatı boyunca gördüğü en çekici adamla aynı yataktaydı ve seksten bahsediyorlardı. Birinin hemen kan şekerini kontrol etmesi gerekiyordu. Ve hayati belirtilerini. Kalp krizi yakın görünüyordu.

"Evet, ama onunla aynı şekilde değil. Tante Elle ve ben bunun hakkında konuştuk.

O da seksin kutsal olduğuna inanıyor ama farklı bir şekilde. Şimdiye kadar birlikte olduğu tek insanların onları sevdiğini söylüyor. Tante Elle seksin şey gibi olduğunu düşünüyor..." Wes'in test malzemeleri çantasının fermuarını açtı ve bir şişe insülin uzattı.

"İnsülin mi?" Wes sordu.

"İlaç. İnsanları iyileştirmeye yardımcı olabileceğini düşünüyor." "İnsanlara zarar da verebilir."

Laila, Wes'in malzeme çantasının fermuarını kapatıp komodine geri koyarken başıyla onayladı.

"O bunu biliyor. Benim için tek umudunun ilk seferimin onunki kadar özel olması olduğunu söyledi. Ve sadece istediğim zaman ve doğru nedenlerle seks yapacağımı."

"Peki doğru nedenler nelerdir?"

"İstediğim zaman."

Wes güldü ve sırt üstü yuvarlandı.

"Tabii ki. İşte sana Nora."

Laila yan tarafına uzandı ve dirseğinin üzerine yaslandı. "Sebeplerini beğenmedin mi?"

"Bence 'istemek' bir şeyi yapmak için en iyi neden olmayabilir.

Kaos için bir reçete gibi görünüyor."

"Kaos bazen onun hayatının iyi bir tanımı gibi geliyor."

"Buna itiraz edemem," dedi Wes ve onun gözlerinde bir acı parıltısı gördü. Acı ve korku. Gülümseyebilir ve onunla sohbet edebilirdi, ama o

Her şeyin arkasında saklanan korkuyu görebiliyordum. Başka ne saklıyordu?

Bilmek için her şeyini verirdi. Vücudunu bile. Özellikle de vücudunu.

"Biriyle seks yapmak için gerçek aşkı beklemek gerektiği konusunda amcama katılıyor muyum bilmiyorum. O gerçek aşkın var olduğuna inansa da ben gerçek aşkın var olup olmadığını bile bilmiyorum. Sırf istediğin için seks yapman gerektiğini de düşünmüyorum. Bence en azından bir anlamı olmalı."

"'Bir şey demek' derken ne demek istiyorsun?" Wes yüzünü ona dönmek için yan yattı.

"Açıklaması çok zor. Büyükannem öldüğünde, teyzem ve amcam cenaze için geldiler. Onları misafir odasından duyabiliyordum."

"Ne duydun?"

"Konuşuyorum. Sadece konuşuyoruz," diye yalan söyledi.

"Tabii. Doğru. Sana tamamen inanıyorum. Devam et."

"Öncelikle, insülin genellikle nerede yaptığınızı sormam gerekiyor."

"Midemde. Neden?"

"Böylece bana sataştığında sana yumruk atabileceğim en iyi yeri biliyorum." "Mide. Beni incitmek için kesinlikle en iyi yer."

"Teşekkür ." Elini uzattı ve adamın karnına yumruk gibi yaptı. Adam irkildi ve cenin pozisyonuna geçti.

"Sahtekar," dedi.

"Göründüğünden daha güçlüsün."

"İskoç geyik tazılarıyla güreşmek için öyle olmalısın." "O köpekler at."

"Eyer vurmak ve binmek o kadar kolay değil."

Wes bir şeyler söylemeye başladı ama koridorda Søren'in sesini duyunca ağzını kapattı.

"*Nesichah?*"

Laila hemen ayağa kalktı ve kapıya doğru koştu.

"Buradayım," dedi ve aceleyle koridora çıktı. "Wes yüzümü kontrol ediyordu." Amcası çenesini kavradı ve yüzünü koridorun ışığına doğru çevirdi. ". Yatağa gitmelisin. Wesley'nin uykuya ihtiyacı var." "Uyuyacağım. Söz veriyorum."

Onu alnından öptü ve koridorda yürüdü. Laila Wes'in odasına geri döndü.

"Sana ne dedi?" Wes sordu. "*Nesichah?*"

"İbranice. 'Prenses' demek. Bana hep seslenirdi." "Prenses mi? Güzelmiş." Sadece kendisinin anladığı bir espriye güldü.

"Gitte iyi olduğunda ona *Malcah* der. Bu 'kraliçe' demek. Çılgınlık yaptığında ise ona *Behemah* diyor."

"*Behemah?*"

"İbranice 'hayvan' demek."

Laila tekrar yatağa uzandığında Wes güldü. Ondan kurtulmak için acele ediyor gibi görünmüyordu ve kendi adına sonsuza kadar onunla yatakta kalmak istiyordu. Kötü bir fikirdi. Sadece birkaç hafta içinde kasları körelecekti. Burada kalırlarsa muhtemelen yatakta egzersiz yapmaları gerekecekti. Yapabilecekleri bazı egzersizler için birkaç fikri vardı.

"Gitte biraz hiperaktif. Bunu atlatmasını umuyoruz." "Kardeşim olmasını çok isterdim. Erkek ya da kız kardeş."

"Yalnız mısın?"

"Evet. Bir sürü kuzenim var. Bir sürü kuzenim var ama kardeşim yok.

Annem altı aylık hamileydi ve ben dört yaşındayken düşük yaptı. Bunu atlatması uzun zaman aldı. Atlattığını da hiç sanmıyorum. Tekrar denemek istemedi." "Gitte'yi öldürmek istemediğim zamanlarda seviyorum.

Evlenebilirsin ve

çocuk sahibi
olmak."

"Planımız bu. Evi onlarla doldurmak. Çocuk mu istiyorsun?"

"Çocuklar, hayvanlar, hepsi. Danimarka'da artık kimsenin büyük ailesi yok. Küçük ülke, küçük evler, küçük aileler. Bu yüzden hep Amerika'ya gelmek . Büyük ülke, büyük evler. Büyük hayallerim var."

"Güzel rüyalar görüyorsun. Benim de güzel rüyalara ihtiyacım var." "Bu gidip seni uyutmam gerektiğine dair bir ipucu mu?"

Wes başını salladı. "Kalabilirsin. Uyumam gerekiyor ama istemiyorum. Seninle konuşurken kendimi daha iyi hissediyorum."

"Ben de seninle seviyorum. Yine de konudan sapıp duruyoruz."

"Konuyu hatırlamıyorum bile."

Laila ona "Seks," diye hatırlattı. Wes yine güldü.

"Nasıl unutabilirim ki? Yirmi yaşındayım ve erkeğim. Bu genellikle aklımdan geçenler için güvenli bir tahmindir."

"On sekiz yaşındayım ve kadınıam."

"Buna inanmıyorum. Senin kafandan geçenler benim kafamdan geçenlerle kıyaslanamaz bile."

"Bu adil değil. Beyinlerimizi değiştirmeden karşılaştırma yapmamızın imkanı yok."

"Böyle bir şey . Kimsenin beynime girmesine izin yok. Orası hiç hoş değil. Her zaman seks. En azından çoğu zaman."

"Çok yorucu olmalı." "Tahmin bile edemezsin."

"En azından sen . Benim için her şey teori."

"Ben duydum. Ama sen duydun," diye tekrar alay etti. Laila yumruğunu kaldırdı ve Wes karnını kapattı.

"Bunu duymak istememiştım."

"Kulaklarını kapattın mı? Yatak odanı terk ettin mi? Müzik dinlemeye başladın mı?"

Duvara vurup sessiz olmalarını mı söyleyeyim?"

"Hayır."

"O zaman bunu duymak istedin."

"Seks yaptıklarını duymak istemedim, yemin ederim. Neler olduğunu bilmek istedim. Tante Elle cenaze için geldiğinde garip davranıyordu. Onu nasıl terk ettiğı hakkında konuştuklarını duydum."

"Nedenini söyledi mi?"

"Neden yaptığını biliyorum. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum, onunla kalıyor. I Onu dünyadaki diğer tüm erkeklerden daha çok seviyorum ve ben bile onunla birlikte olmakta zorlanırdım."

"O bir sır olmaktan daha iyisini hak ediyor."

"O da öyle düşünüyor. O gece o da aynı şeyi söyledi." "Ne söyledi?"

Laila dizlerini göğsüne çekerken iç çekti. Oda serinlemeye başlamıştı ama yorganın altına girmek doğru gelmiyordu. Sadece konuşuyorlardı, birlikte uyumuyorlardı.

"Onunla sadece Danimarka'da bu şekilde açık havada birlikte olabildikleri için üzgün olduğunu söyledi. Ve bunun Danimarka'da

bir cenazeden daha iyi koşullar."

Wes yataktan yuvarlandı ve dolabın kapısını açtı. Bir battaniye çekti ve yatağa geri döndü.

"Nora ne dedi?"

"Dedi ki..." Wes yatağa bir kez daha uzanmadan önce battaniyeyi üzerine örttüğünde Laila durakladı. Onun titremeye başladığını fark etmiş olmalıydı. "Şu anda onun duygularının endişelenmesi son şey olduğunu söyledi. Annesi ölmüştü. Cenaze için buradaydı ve annesi de onun için buradaydı."

Laila amcasının duvarın arkasından, "Teşekkür ," dediğini duydu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum. Başka işlerin olduğunu da biliyorum-"

"Hiçbir şey. Senden daha önemli bir şeyim yok," dedi Tante Elle ve Laila teyzesinin onu şakacı bir şekilde susturmak için eliyle dudaklarını kapattığını hayal etti. Teyzesi bunu ona, onun kendisine yaptığı kadar sık yapıyordu.

"Eleanor, lütfen, bunu benim için yaptığın için sana teşekkür etmeme izin ver. Daha iyi hissedeceğim." "Bana teşekkür edecek bir şey yok. Gelmemek bir seçenek bile değildi. Sen

bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydım."

Bunu uzun bir duraklama, uzun ve acı verici bir sessizlik izledi. Laila ağlamasını susturmak için ağzını kapatmak zorunda kaldı.

"Seni severdi, ufaklık. Bunu , değil mi?"

"Biliyorum. Ben de onu sevdim. Sanırım o bile beni severdi. En azından kendi annemden daha çok, ki bu da pek bir şey ifade etmiyor."

"Beni daha çok sevdiği kesin." "Yine, pek bir şey söylemiyorum."

Tante Elle o zaman güldü ve bu Laila'yı yüreklendirdi. Öyle bir kahkaha ki... Melekleri uyandırdı.

"Annemin berbat bir erkek zevki var. Babamı severdi. Senden nefret ediyor."

"Beni terk ettin. Bu senin erkek zevkin hakkında ne söylüyor?"

"Biraz çalışmak gerekebilir."

"Bana geri dön," dedi ve Laila onun sesindeki ıstırabı duydu. "Artık uzak kalmak zorunda değilsin. Asla yapmadın."

"Bu büyük bir risk, Søren. Her an yakalanabiliriz. Her gün gazetelerde bir rahibin gözden düştüğüne dair haberler çıkıyor."

"Bu riske değersin ve sen benim ."

"Hayatını mahvetmekten ben sorumlu olamam. Olmayacağım."

"Bizi öğrenseler ve beni aforoz etseler bile, sen içindeyken hayatım asla bir harabe olamaz."

"Geri dönemem... Yapamam. Sahip olduklarım için çok çalıştım."

"Vazgeçmek zorunda değilsin, hiçbirinden."

"Böyle söylüyorsun ve ben de sana inanmak istiyorum. Ama nasıl olduğunu hatırlıyorum. Senden izin almadan saçımı bile kesemezdin. O günlere geri dönebilir miyim bilmiyorum."

"Özlüyorsun."

"Ben *seni*

özledim."

"Bana sonsuza dek söz vermiştin."

"Sana sonsuza dek söz verdiğimde on beş yaşındaydım. Sen de aynı gün bana her şeyi vaat ettin. Senin sözünü tutabildiğin kadar ben de sözümü tutamam."

"Bende izin vermeyeceksin."

"Çünkü seni seviyorum. Seni aptal, sinir bozucu adam, neden seni bu kadar çok seviyorum?"

Ardından yine sessizlik geldi. Orada ne yapıyor olabilirlerdi? Laila bunun öpüşmek, sarılmak ya da başka bir şey olmasını umuyordu. Herhangi bir şey. Acıları o kadar çok acıtıyordu ki kendininkinden daha kötü. Yıllarca Yetişkinliğin Büyülü Krallığı'na, teyzesi ve eniştesi gibi insanların yaşadığı, sevdiği ve kimsenin onlara ne yapmaları gerektiğini söylemediği o dünyaya katılmayı arzuladı. Ama işte buradaydılar, birbirlerine delicesine aşık iki insan ve birlikte olamıyorlardı. Bunun adaletsizliği kalbinde bir yara gibi hissediyordu. Teyzesi nasıl yazmayı ya da nefes almayı bırakamazsa, o da kiliseyi bırakamazdı. Gerçek amacını bulmuş bir adam için bu intihar olurdu. Ondan kiliseyi terk isteyemezdi. Ama o bırakmadıkça, geri de dönemezdi. Neden... neden birileri ikisinin birbirini sevmesinde bir günah olduğunu düşünüyordu? Onları birlikte gören biri nasıl yanlış bir şey yaptıklarını düşünebilirdi? Tanrı birbirleri için bu kadar mükemmel iki insanı yaratıp sonra da onları nasıl ayrı kalmaya zorlayabilirdi? Tanrı bir sadistti. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Amcasının O'nu bu kadar çok sevmesine şaşmamalı.

" durumdayız," dedi teyzesi sonunda ve sessizliği bozdu. "Şu bak. Annen yarın defnediliyor ve bizim tek yapabildiğimiz aynı eski kavgayı vermek."

"Onu gömmektense seninle kavga etmeyi tercih ederim."

"Ben de öyle. Ama eminim kavga etmekten daha iyi bir şey bulabiliriz."

"Şu anda sakın kalmak çok zor, . Bana yardım et."

"İşte bu yüzden buradayım. Buraya senin için geldim. Şimdi yatağa gel. Canımı yak. Yapmanı istiyorum."

"Bu gece kendimi yeterince kontrol edebilir miyim bilmiyorum."

Laila, teyzesi tekrar konuşmaya başlamadan önceki sessizlik sırasında nefesini tuttuğunu hatırlıyordu.

"O zaman yapma. Acı çektiğini biliyorum. Beni de incitmekten korkma. Bırakmak istediğini biliyorum. Benimle birlikte bırak. Rahatlamaya ihtiyacın var. Seni bedenimle rahatlatmama izin ver. Kendini içimde kaybet. Yaşadıklarını unut.

"Kaybol, sahip olamayacağın şeyleri unut. Sabah hatırlayacağınızı bilerseniz bile bir geceliğine unutmaya çalışmakta utanılacak bir şey yok."

* * *

Laila gözlerini kırptırdı ve gözyaşları çarşafın üzerine düştü. Wesley uzandı ve başparmağıyla gözyaşlarını Laila'nın yanağından sildi.

"Sanırım o gece seksin ne olduğunu öğrendim," dedi Laila. "Yani, ne olması gerektiğini öğrendim."

"Peki neymiş o?" Wes parmaklarını kızın yüzünde gezdirerek sordu.

"Bir hediye. Değer verdiğiniz birine verdiğiniz bir hediye. Bir teselli, bir

rahatlık, hatta dikkat dağıtma, ama her zaman bir hediye. Ondan sonra dinlemedim. Başka bir şey duymadığımdan emin oldum. Onun kitaplarını okudum. Ne olduğunu biliyorum

onlar gibi insanlarla özel olarak. Duymama gerek yoktu. Ama iyi ki duymuşum da biliyorum... Sevginin kendini bir başkasına vermek olduğunu biliyorum. Kendini kaybetmeden kendini birine vermektir."

Laila bu sözleri hayatı boyunca hatırlayacağını biliyordu. *Benimle bırak. Seni bedenimle rahatlatmama izin ver... Sabah hatırlayacağını bilsen bile bir geceliğine unutmakta utanılacak bir şey yok.*

Ona bir şiir gibi, bir yemin gibi geliyordu.

"Kimse Nora'nın sevdiği gibi sevemez," dedi Wes. "Keşke bunu nasıl başardığını, nasıl bu kadar çok sevebildiğini ve hala akli başında kalabildiğini bilseydim."

"Öyle olduğuna emin misin?"

Wes sırttı. "Tam olarak değil."

"Biliyor musun, kocaman bir gülümseme var." Ellerini iki açtı. "Öyle mi?"

"Sanırım bunu uzay istasyonunda görebilirler."

"Neden bu astronotlar bize bu kadar takıntılı? Bu çok ürkütücü." Laila, "Belki de yukarıda sıkılıyorlar," diye önerdi.

"O zaman porno izlemeliler." "Uzay pornosu mu?"

"Başka ne tür var ki?"

Birlikte güldüler ve Laila iki gün önce amcasının evine geldiğinden beri ilk kez insan gibi hissetti. Sadece iki gün mü olmuştu? İki yıl gibi gelmişti. Wes bile, bu tamamen yabancı... onu hayatı boyunca tanıyormuş gibi hissediyordu.

Wes'in kahkahasının sonu bir esnemeye dönüştü. "Özür dilerim," dedi. "Azı dişlerimi görmene gerek yoktu."

"değil. İşte benimki." Ağzını sonuna kadar açtı ve Wes dişlerine .

"İyi azı dişleri."

"Çalışıyorlar." önce ona bir kez daha gülümsedi. "Nereye gidiyorsun?"

Wes'in sesi neredeyse sıkıntılı geliyordu.

"Esniyorsun. Uyumana izin vereceğim."

Laila yataktan sürünerek kalkıp battaniyeyi katlamaya başladığında Wes, "Gitmene gerek yok," dedi. "Bu sadece bir esnemeydi. İstersen kalabilirsin."

"Bu iyi bir fikir değil." Battaniyeyi dolabın üst kısmına koydu. "Dur tahmin edeyim, uykunda sarkıntılık ediyorsun. Bilmem gerekirdi."

"kadarıyla hayır." Gerçi Wes'le yatmış olsaydı, muhtemelen uykusunda onu taciz ederdi. Ve uyanırken de onu taciz ederdi. Bulduğu her fırsatta onu okşardı.

"Hayır, sadece sen ve ben aynı odada uyusaydık oda..."

"Ne?"

Laila kapıyı açtı ve Wes'e özlem dolu son bir bakış attı. Yatağa geri dönmek, onu öpmek, üzerine uzanmak ve bütün gece göğsünde uyumak istiyordu. Güzel bir rüya. Ama sadece bir rüya.

"Amcam seni öldürür."

KRALİÇE

Nora'nın gözleri irkilerek açıldı ve üzerine aç bir akbaba gibi çökeceğini bildiği paniği engellemek için vücudunun envanterini çıkarmaya başladı. Kendine gelir gelmez elektrik verildiğini biliyordu. Ama sadece gaz değil, ilaç da verilmişti. Şok verilmiş ve uyuşturulmuştu; neredeyse gururu okşanmıştı. Şimdi onları tedirgin ediyordu. Her şey hâlâ yerli yerinde görünüyordu azından tüm vücut parçaları. Gerçi şu anda kendilerini pek de harika hissetmiyorlardı. Başından topuklarına kadar her yeri ağrıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerini açıp Marie-Laure'a bakarken basitçe, "Acı içindeyim," dedi. Bayıldığına yere sertçe çarpmış olmalıydı. Tüm vücudu yekpare bir çürük gibi hissediyordu. "Benim için tipik bir ertesi sabah. Sabah oldu, değil mi?"

"Dawn."

"Dawn ve ben hiç anlaşılamadık. Birbirimizden uzak durmaya çalışırız."

"Tadını çalış. Biri ortaya bu sonuncusu olacak." "Onlara nerede olduğumu söylersen yardımcı olabilir."

"Biliyorlar," dedi Marie-Laure, Nora'nın yanına diz çökerek. Nora iplerin arasında kıpırdandı ama burada çok sıkı bir esaret söz konusuydu. Kelepçeler, ip ve koli bandı. Bu karmaşadan keserek ya da kıvranarak kurtulması mümkün değildi. "Başından beri biliyorlardı. Bildiklerinden emin oldum."

"O zaman geliyorlar."

"Henüz kimseyi görmüyorum. "

"Zihin siken biriyle zihin sismeye çalışma. Ya nerede olduğumu bilmiyorlar ve sen yalan söylüyorsun ya da biliyorlar ve geliyorlar. İki kere iki dört eder. I Søren'i tanıyorum."

"Aşkından bu kadar emin misin?"

"İki kere iki dört eder."

"Daha zor bir soru," dedi Marie-Laure. Nora etrafına bakındı. Hâlâ Marie-Laure'un odasında yerde yatıyordu. Damon yataktan onu izliyordu, elinde bir silah vardı ve gözlerinde hiçbir duygu yoktu. "Aşkınızdan emin mi?"

"Tekrar hesap yapmak zorunda mıyım? Evet, onu seviyorum. Evet, biliyor."

"Onu sevdiğini söylüyorsun. Başka bir kadın giyen bir kadın için garip bir cevap.

adamın nişan yüzüğü."

"Ben de Wesley'i seviyorum. Birden fazla kişiyi sevebilirsin."

"Sevmemen gerekiyor. Bu işler böyle yürümez."

"Belki de kalbiniz sadece birkaç beden küçüktür Bayan Grinch. Bazılarımız birden fazla kişiyi sevebilir."

"Kimi daha çok seviyorsun?"

"Bu aptalca bir soru."

"Bu saptırmadır. Cevap vermek istemiyor musun? Tahmin ediyorum ki Nişanlıma daha çok. Kocam evlenme teklif ettiğinde onu reddettin. Wesley teklif ettiğinde evet dedin."

"Kimseyle evlenmek istemiyorum. Wes'i seviyorum ama onu ahırdan çıkarmak için evet dedim. Duvardaki yazıyı, gölgelerdeki birini gördüm. Onu susturup başka türlü hareket ettiremezdim."

"Yine de... yüzüğü takmışsın."

"Ne yapacaktım, yutacak mıydım?"

"Onunla pazarlık yapmayı deneyebilirdin. Elmasları bilirim. Bu kolayca yedi haneli bir değere ulaşır."

"Benim değil ki edeyim. Railey'lere ait." "Eğer onun nişanlısıysan sana ait."

Nora yüzünü buruşturdu. Wesley'nin nişanlısı mı? Sonra biri ona İngiltere Kraliçesi

"Wes bir gün kiminle evlenirse ona ait." "Sana değil mi?"

"Hayır... Tanrım, beni sırt üstü falan çevirebilir misin? Bu lanet halının üzerinde boğulacağım."

"Elbette." Marie-Laure ayağa kalktı, ayağını Nora'nın kalçasına koydu ve itti.

"Daha iyi." Nora oturur pozisyona geçti. Elleri önden kelepçeliydi ama ipler kollarını ve ayak bileklerini çevreliyordu. Kendini yarı mumyalanmış hissediyordu.

Bacaklarını uzatmaya başladı ama boynuna bir ip daha dolandı. "Oh, bu çok güzel. Boğma tasmaı. Onlarda da iyiyimdir."

İp, bant ve kelepçelere ek olarak, birisi, muhtemelen Damon, ipi boynuna bağlamıştı. Bacaklarını uzatırsa kendini boğabilirdi.

"Ben de öyleyim," dedi Damon. "Ayrıca çok iyi nişan alırım." "Sören de öyle. Oh, silahlardan bahsediyordunuz."

Marie-Laure tekrar diz çöktü.

"Sen... Senin bir insan bile olmadığını düşünmeye başlıyorum. Sadece bir hayvanın iştahına sahip bir hayvansın."

"En azından ben ev terbiyelisiyim. Genelde."

"En azından. Senin gibi sürekli bu tür iğrenç şakalar yapan birinin aşk gibi karmaşık bir şeyi bile becerebildiğine inanamıyorum. Bir tür azgın canavara benziyorsun."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Nora bunu kendisinin istediğini biliyordu. Ama bugün ölürse, en azından mizah anlayışı bozulmadan ölecekti. Saygınlığı bozulmadan ölmeye çalışacaktı ama hiç saygınlığı olduğundan tam olarak emin değildi.

"Bir şey öğrenmek istiyorum. Beni şımart."

"Süt banyosu? Çikolata? Masaj?" "Başka bir hikâye. Bu sefer kısa bir hikâye."

Nora derin bir iç çekti. "Peki. Her neyse. Ne istiyorsun? Sören ve benim, ucube arkadaşlarımızdan birinin sahibi olduğu bu harika B & B'de iki gece geçirdiğimiz zamanı anlatabilirim. Sören beni dövdü, becerdi, uzun uzun seviştik.

gecenin bir yarısı sahilde yürüyor. Son." "Yeterince iyi değil."

"Evet, daha fazla sekse ihtiyacı var, değil mi? Hayatımın hikayesi." "Benim istediğim çok özel bir hikaye... bununla ilgili."

Marie-Laure siyah bornozunun cebine uzandı ve beyaz ketenden bir kare çıkardı. Nora bunu hemen tanıdı.

"Hayır...hayır. Kahretsin, benim , değil mi?" Çarşafa baktı, onu görmek bile içini acıtıyordu.

"Öyleydin. Dolabında biraz zaman geçirdim. Harika bir karmaşa yarattık. Biraz aptalca ve . Kendime engel olamadım. Tek gerçek ilgim sakladığınız, değer verdiğiniz şeyleri görmektir. Buldum. bu keten parçasını kilitli bir metal kutuda buldum. Kutuyu gördüğümde düşündüm ki.

En değerli eşyalarını, elmaslarını, incilerini, gizli belgelerini burada saklıyor.
.....Ama hayır. Sadece bu var. Bana bunun ne olduğunu söyle.
Bana bir hikaye anlat."

Nora Marie-Laure'bakamıyordu bile, sadece elindeki beyaz keten beze bakıyordu.

"Bir varmış bir yokmuş. " Nora söze başladı, sesi kelimelerin altında titriyordu.

"Kalbi müzikle dolu olan ve büyük ve güzel bir oğul doğurmuş olan büyük ve güzel bir kadın. öldü."

* * *

Telefon gecenin geç bir saatinde ve onun yardım hattından geldi. Kingsley bile o saatte aramazdı, acil bir durum olmadıkça. Nora telefonu açtığında ve Søren'in sesini duyduğunda ne olduğunu zaten biliyordu.

"Annen mi?"

"Bir saat önce," dedi. "Freyja aradı."

"Kız kardeşini ara," dedi Nora. "Uçuşları ben ayarlarım. Her şeyi ben hallederim."

"Uçuşlar mı? Geliyor musun?"

"Bana bunu sormamışsın gibi davranacağım."

"Teşekkür ederim, Küçük Olan."

Nora o anda konuşacak durumda bile değildi. Adam onu göremese de başını salladı, yüzündeki gözyaşlarını sildi ve sadece "Hemen geliyorum" sözlerini boğuk bir şekilde söyleyebildi

Aceleyle toparlanmış, kederli zamanlarda her zaman odaklanılan küçük sıradan işlere odaklanmıştı. Cenaze için kıyafetlere ihtiyacı olacaktı. sonra uyanacaktı. Kingsley'i arayıp, randevusunu iptal etmesini söylemesi gerekiyordu.

Bu haftaki randevular. Havaalanından editörünü arayacak ve kendisini ülke dışına çıkaracak ailevi bir acil durum nedeniyle kitabın bir hafta gecikeceğini bildirecekti.

Ayakkabılarını, giysilerini, makyaj malzemelerini, diş fırçasını, sadece Danimarka'da Søren'in ailesinin yanında kalırken giydiği tam boy, oldukça muhafazakâr gri ipek bornozunu bavuluna koydu. Søren'le yalnızken her zaman çıplak uyurdu, bu yüzden gece tuvalete giderken giyecek bir şeye ihtiyacı vardı. Rektörlüğe gitmek üzere evden çıkmadan hemen önce, unutmaması gerektiğini bildiği bir şeyi hatırlayarak durdu. Neredeyse tam bir dakika boyunca ön kapıda durup onu yanında götürüp götürmemeyi tartıştı.

Onu. Üç yıl önce Søren'i terk etmemiş olsaydı, bu aklının ucundan bile geçmezdi. Ama onu terk etmişti ve o zamandan beri dolaptaki çarşaf karesi onunla alay ediyor, ona fısıldıyor, artık ona ait olmadığını söylüyordu.

Yanında götürmeye ve kararı Søren'e bırakmaya karar verdi.

Papaz evine vardığında Søren'i şöminenin yanındaki koltukta oturmuş ateşe bakarken buldu. Üzerinde pantolon ve gömlek vardı. Gömleğinin düğmelerini henüz iliklememişti ve çıplak göğsü ateş ışığında sanki içinden yanıyormuş gibi parlıyordu. Yanına geldi ve ayaklarının dibine diz çökerek başını onun kucağına yasladı. Adamın parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdığını hissettiği anda gözyaşları akmaya başladı.

"Kalbi ," dedi, sesi sessiz ve sabitti. "Benden sadece on sekiz yaş büyüktü ve öldü."

"Uzun süre hastaydı. Ve kalbi hiçbir zaman güçlü olmadı." Aslında bu kadar uzun süre hayatta kalması bir mucizeydi. Doğuştan gelen bir kalp sorunu Søren'in annesini hayatı boyunca rahatsız etmişti. Gisela buna her zaman kılık değiştirmiş bir nimet derdi. Daha sağlıklı bir çocuk olsaydı, içeride kalıp piyano öğrenecek sabrı asla .

"Biliyorum, . Sadece... Ona birkaç yıl daha sahip olabileceğimi düşünmüştüm. Taptığım kadınlar beni hep ben onları bırakmaya hazır olmadan terk ediyor."

Güldü ve yüzünü adamın kalçasına gömdü.

"Bu hiç adil değil." Tekrar gülümsedi. "Her rağmen ben buradayım. Bana ihtiyacın olduğunda, her zaman buradayım."

Yüzünü iki eliyle kavradı ve dudaklarını alnına götürdü. "Sana her zaman ihtiyacım var."

Başını kaldırdı ve onu öptü. Ortak kederlerinde bile tutkuyu inkâr etmek mümkün değildi. Adam onu yerden kaldırıp kollarına aldı.

"Uçağımız ne zaman kalkıyor?" diye fısıldadı dudaklarına.

"Zamanımız var." Bilmesi gereken tek şey buydu, önemli olan tek şey buydu.

Onu şöminenin önündeki halının üzerine yatırdı ve giysilerini çıkardı. Alet edevat, kesik ya da mum, kırbaç ya da kırbaç için zamanları yoktu. Ama bunlara ihtiyaçları yoktu. Søren onun bedenini kendisinin bile bildiğinden daha iyi tanıyordu, onu zevkin en uç noktasına ve acının derinliklerine nasıl biliyordu... hem de çıplak elleriyle.

Parmaklarını nazikçe kadının çıplak vücudunda gezdirdi ve en hafif dokunuşlarında bile arzu hızlandı. Onun gözleriyle karşılaşmadı, sadece kendisine teslim ettiği bedenine baktı. Adamın yüzüne bakmamasından memnundu.

Çünkü bu ona onu inceleme özgürlüğü veriyordu. Danimarka'daki kız kardeşi aradığında uyuyor olduğuna şüphe yoktu. Mükemmel sarı saçları sadece uykudayken karışırdı. Alnına, neredeyse gözlerinin içine düşüyordu. Gözlerine, Onun gözlerine bakmayı ne kadar çok seviyordu. Bu kadar anlayışlı gözlerle sahip, daha zeki bir adam tanımamıştı. Ve böyle gözleri olan birinin Solgun saçları, uzun koyu kirpikleri vardı. Bir gece Kingsley ile birlikte kafayı bulmuşlar ve Kingsley'in küvetinde bir saat oturup ağda yapmışlardı. o lanet kirpikler hakkında şiirsel. Eğer doğru hatırlıyorsa, suyu hiç açmamışlardı bile. Ya da kıyafetlerini çıkarmamışlardı.

"Hazır mısın?" diye sordu parmağını dudaklarında gezdirerek. "Her zaman, efendim." Kadın başını salladı ve nefes alışını düzene sokmaya çalıştı.

Sören elini kadının omzundan bileğine doğru kaydırды ve tekrar yukarı kaldırdı. Başparmağını sertçe ön kolunun dirseğiyle birleştiği kasın üst kısmına bastırdı. Bacaklarında bile hissettiği ani bir acıyla nefesi . Adam tekrar bastırdı ve kadının sırtı halının üzerine çıktı. Ayakta duruyor olsaydı bacakları istemsizce altına çökerdi.

Dikkatini kızın kolundan bacağına kaydırды. Sören kızın ayak bileğini bacaklarına doğru kaldırdı ve dış topuğun üzerindeki yumuşak noktayı öptü. Sıradaki şey için kendini hazırladı. Sören diğer eliyle kızın ağzını kapattığında, kız hiç itiraz etmedi.

İki parmağıyla ve sadece iki parmağıyla ayak bileği kemiğinin altındaki oyuğu derinlemesine kazdı. Acı o kadar keskin ve ani geldi ki avucuna doğru çığlık attı.

Bir saat gibi gelen bir süre boyunca elleriyle vücudunu dolaştı, doğru şekilde dokunduğunda vücudunda şimşek gibi çakan şiddetli bir acıya neden olacak tüm baskı noktalarını buldu. O zamana kadar Durdu, halının üzerinde nefes nefese ve ter içinde yatıyordu. Vücudunda tek bir iz, tek bir morluk bile yoktu. Bir kırbaç daha az acıtabilirdi.

Sören parmak uçlarını yaladı ve dizleriyle kalçalarını iyice açarken klitorisine .

Zevk bacaklarının arasında birikti ve tüm vücuduna yayıldı. Adam onun ağzını, boynunu, meme uçlarını öptü ve kadın kalçalarını adamın ellerine doğru kaldırdı.

"Lütfen..." diye fısıldadı, onu içinde görmek için yanıp tutuşuyordu. Onu bekletmek her zaman işkencelerinin en acımasızıydı.

Bu gece onu bekletmedi. karnının üzerine yatırdı ve dizlerini göğsüne doğru kaldırarak onu daha fazla açtı. İçine doğru itti, onu daha derine çekmek için kalçalarını kaldırırken en hafif iniltileri serbest bıraktı. Kadının içine girerken boynunun arkasını, omuzlarını öptü. Kollarını hareketsiz tutarak bileklerini yere bastırdı.

"Jeg elsker deg, min lille en," diye nefes aldı tenine. *"Du tilhrer mig."*

Seni seviyorum, ufaklık. Sen bana aitsin. "Bu gece, seviyorum," diye fısıldadı İngilizce olarak.

Adam onun içinde oyalandı, acele etmedi, sonuna kadar acele etmedi. Onun altında rahatladı ve birleşen bedenlerinin her anının tadını çıkardı. Diğer erkeklerden zevk alıyordu, hatta bazen kendinden geçiyordu... ama sadece Sren içindeyken kendini bütün hissediyordu.

Sren, eli kızın ensesinde ve dişleri omzundayken geldi. Başını çevirdi ve gitmesine izin vermeden önce onun üst kolunu öptü.

Nadiren birlikte seyahat ederlerdi; bu çok büyük bir riskti. Bu gece tedbiri elden bıraktı ve aynı uçakta yer ayırttı ama uağın iki ucunda. Kederli rahibine birinci sınıf koltuğu verecekti. Ekonomi sınıfında saklanırdı. Tüm yolculuk boyunca birbirleriyle konuşamayacaklardı bile, ama sekiz saatlik uçuş boyunca ayrı olsalar bile, ondan bir şeyleri içinde tutacaktı.

Danimarka'ya vardıklarında rahatlayabilirlerdi. Kimsenin tanımadığı böylesine laik bir ülkeye gelmek harika bir şeydi. Sren yıllar önce ona Danimarka nüfusunun yüzde birinden daha azının laik olduğunu söylediğinde Katolik, buraya taşınıp taşınamayacaklarını sordu. Adam gülmüştü ama kız şaka yapmıyordu. Kız kardeşinin evine vardığında, böylesine güvenli ve laik bir ülkede olmanın verdiği huzur buharlaştı. Kapıda ani bir korku hissetti Korku, artık buraya ait olmama hissi. Sren korkularını hissetmiş olacak ki elini tuttu, öptü ve "Burası senin de evin" diye fısıldadı.

Kızlar onun kalbini kırdı-Laila ve Gitte. Oğluna taptıkları kadar bykannelerine de tapıyorlardı. Nora bütün akşamı kuşağında Gitte ve yanında Laila ile geçirdi. Akşam olduğunda Sren

iki baygın kızı da üzerinden kaldırdı. Giydikten sonra uykuya dalmışlardı. gözyaşlarıyla kendilerini dışarı attılar. Gitte'yi yatağına taşıdı. Laila o kadar uzamıştı ki onu sadece amcası kaldırabilirdi. Amcası onu kollarına almaya başladığında uyandı.

"Yürüyebiliyorum, biliyorsun," dedi omzuna doğru.

Kız başını uykulu bir şekilde göğsüne "mısın?" diye sordu.

"Hayır."

Neredeyse bir metre boyundaki kızı koltuktan kaldırıp kollarına güldü.

"Takas etmek ister misin?" Nora Søren'e sordu. "Bu biraz daha idare edilebilir." Gitte'nin de boyu uzamıştı ama hâlâ fazla kilosu yoktu. "Evet.

Ben sana Laila'yı atacağım. Sen de bana Gitte'yi at."

Yatak odasına vardıklarında yarı uykulu Laila, "Berbat bir fikir," mırıldandı. "Önce Gitte'yi at."

Søren Laila'yı yatağına fırlattı ve hemen uyumasını emretti. Gözlerini kapadı ve horlar gibi yapmaya başladı.

"Aferin kızıma," dedi ve kızın burnunu çimdikledikten sonra ışıkları söndürüp kapıyı arkasından kapattı. Nora kapıdan onları izledi ve gözyaşlarının arasından onlara gülümsedi. Gitte'nin odasında Søren örtüleri indirdi ve pijamalarını giymesine yardım ederken Nora'yı küçük kızla yalnız bıraktı.

"Mormor geri gelmeyecek, değil mi?" Gitte yarı İngilizce, yarı Danca sordu.

"Hayır, bebeğim, değil. O cennette *mor* ve *uzaklarla* birlikte. Bir gün onu tekrar göreceksin."

Gitte başını salladı, anlamasa yetişkinlerin sözleriyle rahatladı.

"Geri dönecek misin?"

Nora boğazındaki taş a rağmen sertçe yutkundu.

"Ben hiç gitmedim," dedi ve kıza iyi geceler öpücüğü vererek daha fazla gözyaşı dökülmeden kaçtı.

Sonunda küçük ama zarif bir şekilde döşenmiş misafir odasında Søren'le yalnız kalan Nora, onun kollarına yığıldı ve gözyaşlarını serbest bıraktı. Bu kadar iyi birinin gitmesine izin vermek basit bir şey olmalıydı. Tanrı'ya inanıyor, O'na güveniyordu... Søren'in annesine sahip olmasına izin vermek neden bu kadar zordu? Gisela'yı kendi iyiliği için, Søren'in iyiliği için geri istiyordu. Öz annesi onu anlamıyordu.

Søren'in yargılarına güvenmiyor, görünüşe rağmen Søren'in yaşayan en iyi erkek olduğunu ve onu asla söylediğinde ona inanmıyordu. Ama Søren'in annesi onları birlikte sevmişti. Eleanor Schreiber bu eve ilk adımını attığı günden itibaren Gisela onu bağrına basmış, ona kızım demiş, oğlunun Søren'le birlikte olmasından mutluluk duyduğunu söylemişti. onu çok seven biri.

Her yıl, bazen yılda iki kez, Søren'le birlikte bir haftalığına Danimarka'ya kaçarlardı. Kilise onun Avrupa'da bir ailesi olduğunu biliyordu ve Saint Peter'daki rahiplerden biri Søren'in Sacred Heart'taki ayinlerini üstlenmeyi seviyordu. Piskoposluk bölgesindeki hiçbir cemaat Søren'inki kadar sadık, dindar ve rahipliğe bu kadar saygılı değildi. Yirmi üçüncü doğum gününde Søren onu tekrar evine getirmişti. Nora başka hiçbir yerde böyle bir sevgi, böyle hazır bir kabullenme hissetmemişti. Ailesi sadece onu ve Søren'i değil, onları da sevmişti, onu ve Søren'i birlikte sevmişlerdi. Laila'yı sırtında taşımış ve Gitte doğduğunda onu kucağına almıştı. Kızlara Pazar okulunda kendi çocukluk günlerinden hatırladığı şarkıları öğretti. Onları kitap hediyelerine boğdu.

Nora, çocuk odasının kapısında durup Søren'in omzunda altı aylık Gitte'ileri geri volta attığını ve sonunda uyuyana kadar bir saat boyunca ağlamasına izin verdiğini hayretle izlediğini hatırlıyordu. O zaman bile onu kucağında tutmaya devam etmiş, beşiğine koyduğunda uyanacağından endişe etmişti. Bunu görmek canını acıtmıştı, etmek istediğinden çok daha fazla acıtmıştı. Çoğu zaman çocuk sahibi olmak aklının bile geçmiyordu. Kalbi annelikten başka türlü yaratılışlara özlem duyuyordu. Yine de Søren, babaların en iyisi olabilirdi. Sabırlı, korkusuz, nazik ve korkunç derecede koruyucu. O zamanlar ona çocuklarını doğurmasını isteyip istemediğini sormaya korkmuştu. Ne de olsa gölge ailesi olan ilk rahip o değildi. Ama sormamıştı çünkü cevaptan korkuyordu. Bir "evet" onun bağımsızlık ruhunu kırabilirdi. "Hayır" ise kalbini kırabilirdi.

Bu onun ailesiydi, Søren'in ailesi. Onun ve Søren'in birlikte olmalarına izin verilmediğini biliyorlardı. Papa'nın ilişkileri hakkında ne dediğini, hava durumu sunucusunun Çin'deki bir yağmur fırtınası hakkında ne dediğini umursadıkları kadar umursamıyorlardı. Ve böylece yirmi üçüncü doğum gününde, Freyja Gitte'yi yatırdıktan ve Søren Laila ile masal dinlemeye gittikten sonra, Gisela ona beyaz bir bez vermişti.

Nora açıklama yapmadan keten karenin ne anlama geldiğini, Gisela'nın onu nereden aldığını biliyordu.

"Bunu alamam," dedi. "Bu sana ait."

"Ve bunu sana veriyorum," dedi Gisela, elini yavaşça Nora'nın yüzüne koyarak. "Onunla asla evlenemeyeceğinizi biliyorum. Çok isterdim O düğünü gördüm, kilisenin ikinizi kutsamasını izledim... ama bu sadece bir rüya. Ona sahip olmanı istiyorum. Lütfen bunu gelinim olacak kadına vermeme izin beni onurlandırın. Kilise bunu yapamasa bile seni kutsayabilirim. Bu benim kutsamam."

Keten bezi almış ve kalbine bastırmıştı. Hiçbir şey söylemedi, söyleyemedi. Hiçbir kelime yoktu.

* * *

"Ama nedir?" Marie-Laure araya girdi. Keten kareyi havaya kaldırdı. "Bunun ne önemi var ki? Sadece keten. Bir şey değil."

"Bu hiçbir şey değil," dedi Nora, sesine öfke karışmıştı. "Bu bir maniturgium."

"İngilizce konuş. Katolik değil."

"Bir rahip göreve atandığında elleri kutsal yağlarla kutsanır. Maniturgium, ellerini bu yağlardan arındırmak için kullanılan keten bir el havlusudur. Bu bir gelenektir ve rahip..." Nora durakladı ve yutkundu. "Rahip maniturgium'u annesine verir. Ellerinde tutarak onunla birlikte gömülecek, böylece cennete gittiğinde melekler onun bir rahip doğurduğunu görecekler. Ve hemen kapıları açıp onu Tanrı'nın huzuruna çıkaracaklar."

Nora gözlerini sıkıca kapattı. Gözyaşları kaçtı ve yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Ve Søren'in annesi onu bana verdi. Benim almamı istedi çünkü Kilisenin onayı, anlayışı ya da kabulü olsun ya da olmasın, bir rahibin karısı olduğumu söyledi. Cenazesine giderken yanımda götürdüm. Søren'i terk etmiştim ve bunu saklamak doğru gelmiyordu. Eğer istediği buysa, annesinin de onunla gömülmesini istedim. Ama öyle değildi. Benim istedi. Bir gün onunla gömülmemi istedi. Ve ben de onu saklamak istedim. Sonsuza kadar."

Marie-Laure elleri bağlı bir şekilde yerde oturan ve ağlayan Nora'ya baktı. Kendini hiç bu kadar çaresiz, umutsuz ve kırılmış hissetmemişti.

"Eğer beni öldürürsen," dedi Nora gözyaşları arasında, "lütfen onu tutarak ölmeme izin ver.

Lütfen."

Marie-Laure oturup sadece bekleyen Damon'a baktı.

"Onu serbest bırakın," diye emretti. Damon bir kaşını kaldırdı. "Yap zaman."

Nora'nın yanına geldi ve bir bıçak çıkardı. İpleri kesti, koli bandını kesti ve onu sadece bileklerindeki kelepçelerle oturur halde bıraktı.

Marie-Laure, "Yüzüğü bana ver," dedi, "ben de kumaşı sana vereyim." Nora başını salladı. "Veremem. Benim değil ki vereyim."

Marie-Laure elini cebine attı ve uzun tahta bir kibrit çıkardı.

Ona vurdu ve alevi kumaşa yaklaştırdı.

Herkesin duyduğu bir sonraki ses, Marie-Laure'un ayaklarının dibinde yere çarpan on karatlık elmas yüzüğün sesiydi. Marie-Laure kibriti söndürdü ve bezi göğsüne bastıran Nora'ya uzattı.

Marie-Laure elmas yüzüğü alıp eline yerleştirirken, "Bana teşekkür etmelisin," dedi. "Sen kafasına silah tüm dünyasını yakmaya hazır bir kibrit çakılana kadar ne istediğini bilmeyen insanlardan birisin. Kocamın kardeşime aşık olduğunu anladığım gün hayatımın en güzel günüydü. O gün neyin önemli olduğunu öğrendim. Kendimin. Sadece ben."

"Teşekkür ," dedi Nora, bezi tekrar elinde tuttuğu için minnettardı. Nedenini bilmesede de bu ona huzur ve umut veriyordu.

"Seni seviyor... Tanrım, seni gerçekten seviyor, değil mi?"

"Evet, seviyor."

"Ve sen onu terk ettin. Neden?"

Nora başını çevirdi ve görebileceği son sabaha gülümsedi. "Çok gençtim..."

Nora gözyaşları arasında zar zor konuşabiliyordu. "Düşüm on beş yaşındayken ona aşık oldum. Ve o da beni sevdi. Bir saray bile On beş yaşından beri içindeyseniz kendinizi bir hapisane gibi hissetmeye başlarsınız."

"Ama orası bir saraydı."

"Cennet gibiydi..." Gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Ve cennetin etrafında bir duvar vardı."

"Duvarları , değil mi?"

"Bu büyük bir duvardı. Gençliğimde Søren bana altı ay boyunca her gün toprağa bir çubuk saplatmıştı. Lanet olası ölü bir sopa. Bir itaat testi. Cizvitler itaate düşkündür."

"Hoşuna gitmedi mi?"

Nora kısık gözlerle ona baktı. "Sana itaatkâr bir tip gibi mi görünüyorum?" "Ama ona itaat ettin."

"geldiğince. Elimden geldiği kadar. Bunlar eski evlilik yeminleriydi, değil mi? Sevgi, onur, itaat? Üçünü de yaptım."

"Evlilik yemini mi? Senin hastalıklı küçük dünyanı Evliliğe mi? Bir ayın için mi? Annesi seni nasıl kutsarsa kutsasın, onun karısı değilsin, hiçbir zaman olmadın, hiçbir şekilde. O benimle evlendi, seninle değil. Ve hala benimle evli. Ben karısıyım. Sen metresisin. Ama kendini kötü hissetme. Yirmi beş yaşındayken güçlü bir adamla yeniden evlendim. sevmiyordum ama saygı duyuyordum. Ve yıllar önce başka biriyle evlendiğim için onun gerçek karısı olmadığımdan nefret ediyordum. Rahibiniz. ikimizin de metresi."

"Ne olduğum umurumda değil. Hiç umursamadım. Umurunda olan diğer herkes. Benim değil. Metresi ya da karısı olmam değil. Ben sadece Søren'i istedim. İnsanlar bana evlenmemi, yuva kurmamı, çocuk sahibi olmamı söylüyor. Siktir et onları. Beni tanımıyorlar. Hayatımı nasıl yaşayacağımı bana kim söylemedi biliyor musun? Søren. Benden ona itaat etmemi istedi, onun için değişmemi değil. Bu yüzden ondan asla Rahipliği bıraktım, benimle evlenmesine asla izin vermedim, çünkü o benden asla başka biri olmamı istemedi, ben de ondan başka biri olmasını istemeyeceğim. Ve Søren'i bana evlenme teklif ettiği gün terk ettim, çünkü o gün benden kim olduğumu değiştirmemi istediği ve benim için değişmeye çalıştığı tek gündü. Bu hatayı bir daha asla yapmayacak. Bak, bir eş ya da metres olmak umurumda değil. Ben neysem oyum. Søren'in beni sevdiğini kanıtlamak için evraklara ihtiyacım yok. Hiçbir şeyi kanıtlamak için evraka ihtiyacım yok."

"Evrak işi... güzel kelime. Seni benden ayıran tek şey bu. Bir eş, evrak işleriyle uğraşan bir metresten başka bir şey değildir. En azından o seni seviyordu. Beni hiç umursamadı bile."

"yaptı. İstedi. Kingsley'e aşıkta ama sana kötü bir şey olmasını asla istemedi. Seni asla incitmek istemedi."

"Ama artık onun ne olduğunu biliyorum. Beni incitmek istememesi mi? Bu beni hiç önemsemediğinin son kanıtı."

Nora buna itiraz edemezdi. En çok sevdiği iki kişi, o ve Kingsley, Søren'in en çok incittiği iki kişiydi.

"Onun yüzünden itibarımı kaybettim." Marie-Laure Nora'nın önünde diz çöktü. "Bu çok komik bir deyim -'yüzünü kaybetmek'. Onurunu kaybetmek, aşağılanmak anlamına geliyor. Bana tapan koca bir okul dolusu çocuk ve bunu yapması gereken , yani kendi kocam, hiçbir şeyi umursamadı."

"İlgilenmeye çalıştı."

"Sadece Kingsley'in hatırı için. Ve şimdi, otuz yıl sonra, yine yüzümü kaybettim. Bana bakın. Bak." Marie-Laure Nora'yı çenesinden yakaladı ve onu morartan bir güçle tuttu. "Artık yaşlandım. Artık güzel değilim. Benim Yüzüm... kaybettim. Ve o, o hala çok... lanet... güzel." Bu sözlerle Marie-Laure'un yüzü gerçek bir çirkinliğe büründü.

"Öleceksin," dedi Nora ve . "Beni ya da onu öldürürsen, öleceksin. Bunu biliyorsun. Kingsley, kendisinden birine zarar verirsen seni dünyanın öbür ucuna kadar avlar."

"Belki de istediğim budur. Belki de artık yaşamak istemiyorumdur."

"21 yaşındayken olduğun kadar güzel olmadığın için mi? Sahip olduğun tek şey bu mu? Güzelliğinden başka bir şeyin yok mu? Güzelliğini kaybediyorsun ve geriye ne kalıyor?"

Marie-Laure Nora'nın çenesini bıraktı ve kalktı.

"Sadece benim nefretim."

KALE

Grace şafak vakti uyandı ve bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. Laila yatakta onun uyuyordu. Grace genellikle yavaş yavaş uyanır, sabahları kendine gelmeden önce fincan fincan kahve ya da siyah çay içerdi. Ama şimdi canlı bir tel gibi titriyordu, nedenini bilmesi de tetikte ve korkmuştu.

Laila'yı yatakta uyurken bıraktı. Ayak sesleri... yarı açık kapının dışında, koridorda ayak sesleri duymuştu. Onu uyandıran da buydu. Koridora girdi ve ayak seslerini takip etti, kalbi kendine bile açıklayamadığı bir panikle sıkışmıştı.

Merdivenlerin başında durakladı. Søren siyah papaz kıyafeti ve beyaz yakasıyla kapının önünde duruyordu. Onu yakasıyla görmekle ilgili bir şey... Biliyordu... neden uyandığını ve onun nereye gittiğini tam olarak biliyordu.

"Hayır." Grace kalbi ellerinde merdivenlerden aşağı koştu. "Hayır... hayır, gitme. Gitme."

Arkasını döndü ve merdivenin dibinde onun yanına geldi. "Her şey yolunda. Her şey yolunda Grace."

Başını iki yana salladı. "Hayır, öyle değil. Gidemezsin. Yapma..." Kollarını ona doladı ve öyle sıkı sarıldı ki neredeyse canı yanacaktı.

"Çok duygulandım." Onun kulağına doğru hafifçe güldü.

"Yapma." Boğazından başka bir kelime geçiremedi. Bırak ona gülsün. Kendisini öldürse bile onu tutacak ve burada tutacaktı.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı, geri çekilip gözlerine bakmadan önce kucaklamaya çok daha nazikçe karşılık verdi. "Yapabileceğim tek şey bu."

"Ama Kingsley... o-"

"Kingsley Elizabeth'in evine gitti ve kız kardeşini öldürmeden onu dışarı çıkarmanın hiçbir yolu yoktu. Ondan bunu yapmasını isteyemem, ne benim ne de Eleanor için. Onu da en az onun kadar seviyorum. Şimdi ikisine de yardım etmek zorundayım."

"Başka bir yolu olmalı. Yapamam..." Yüzünü ellerinin arasına aldı. Hayatında hiç böyle bir korku, böyle bir keder hissetmemişti. Mantıksız, Mantıksız... adamı çok az tanıyordu ama yine de onu kaybetmenin kendini kaybetmek, paha biçilmez bir şeyi kaybetmek anlamına geleceğini hissediyordu. Kendi hayatı için bu kadar hararetle yalvarmazdı. "Lütfen..."

"Gitmek zorundayım. Küçük Olan'ımı geri almalıyım. Bedeli ne olursa olsun." "Bu çok yüksek. O zavallı kızı öldürdü, o kaçağı. O... bilirsin o yapacak."

"Fark etmez. Eğer istediği bensem, zaman bana sahip olacak. İntikamını al Eleanor'un buradan canlı çıkma şansı varsa, bunu kullanmalıyım."

"Bir yolu, bir planı olmalı. Bir şey olmalı."

"Grace..." Søren onun yanağına dokundu ve bir damla gözyaşını sildi. "Planımız hep buydu. Kingsley'e denemesi için bir gün söz vermiştim. Bunu biliyordum. Hayali bir suç olan kız kardeşini öldürdüğü için hayatı boyunca yas tuttu. Bunu tekrar yaşamasına izin veremem. Geçen sefer tek yaptığı beni öpmekti ve otuz yıldır onun ölümü için kendini suçluyor. Bu sefer gerçekten tetiği çekerse ne kadar acı çekecek?"

"Herkesi kurtaramazsın. Kendini kurtarabilirsin." "Ben kendimi böyle kurtarıyorum."

Grace başını salladı, umutsuzca argümanlar, cevaplar, onu bu intihar görevine gitmemeye ikna etmek için söyleyebileceği veya yapabileceği herhangi bir şey arıyordu.

"Ama Nora... Sensiz yaşamak istemeyecektir."

"Çoktan terk etti. Yıllar önce beni terk etti ve kendine bir hayat kurdu. Bunu yine yapacaktır. Onun kadar güçlü birini hiç tanımadım."

"Ve geri döndü. Seni seviyor. Bana seni ne kadar çok sevdiğini söyledi."

"O da Wesley'i seviyor. Birlikte olabilirler. Wesley ona her şeyi verebilir. O hiçbir şey istemez."

"Seni isteyecektir."

Grace son kelimedeki kırıldı ve gözyaşları kırık bir fıçıdan akan şarap gibi döküldü. Søren onu tekrar kucakladı, yakınında tuttu.

"Beni dinle," dedi kulağına. "Onun için güçlü olmanı istiyorum. Onlar elindeyken ona ne olduğundan emin değilim. Sana anlatmasını sağla, kendi başının çaresine bakmasını sağla. Doktora gitmekten nefret ediyor. İstemese bile onu götür. Bunu onun için, benim için yapacağına söz ver."

"Yapacağım," diye söz verdi. Ona nasıl hayır diyebilirdi ki?

"Laila'nın burada olmasının bir sebebi var. Laila için Eleanor güçlü kalacak. O Laila'ya kulak olacak, sen de benim için Eleanor'a göz kulak olmalısın."

Grace başını salladı, yüzü onun omzuna gömülmüştü. Şimdi Søren'in neden Wesley ve Laila'nın, hatta kendisinin de Kingsley ve onunla birlikte gelmesi için ısrar ettiğini anlıyordu. Søren bunu yapacağını biliyordu, başından beri biliyordu. Søren onun için öldükten sonra Nora'nın etrafının sevgiyle sarılmasını istiyordu. Onlar B planıydı.

"Zamanı geldiğinde ona Wesley'le birlikte benim onayımı aldıklarını söyle. iyi bir adam, iyi bir insan ve onu sevecektir. Önemli olan tek şey bu... onu sevmesi."

Grace Søren'in omuzlarına yapıştı, parmaklarının altındaki siyah kumaşın pürüzsüzlüğünü, kumaşın altındaki kollarındaki kasları hissetti. Ona bir şey söylemek istiyordu, hiçbir anlam ifade etmese de onu sevdiğini söylemek istiyordu. Bu sevgi şefkatten, cazibeden, romantizmden ya da aileden daha derindi. Daha garip, daha güçlü, daha vahşi bir şeydi. İnanç gibi hissettiriyordu.

"Gitmem gerek."

"Ben de seninle geleceğim. Seninle yürümeme izin ver, lütfen. En azından bir süre."

Søren ilk başta hiçbir şey söylemedi. Gözlerini kapattı ve Grace onun eline sarılmaktan başka bir şey yapamadı.

"Yapar mısın? Bunu çok isterim."

Evden çıktılar ve yeni doğan sabaha adım attılar. Yol boyunca yürüdüler ve yanlarından hiçbir araba geçmedi. Grace ilk başta ağlamamaya çalıştı, istediği gibi onun için güçlü kalmaya çalıştı. Ama gözyaşlarını durduramadı.

Yirmi otuz dakika yürüdükten sonra Søren, "İşlerin bu noktaya gelip gelmeyeceğini hep merak etmişimdir," dedi. "Roma'da papaz okulundayken bir arkadaşım vardı. Bildiğim her şeyi bana o öğretti."

"Her şey mi?" Grace gülümsemeye çalıştı, denedi ama başaramadı.

"Bir kırbacın ucuyla bir sineği öldürebilirdi. Onun vesayeti altında birkaç ay geçirdikten sonra ben de öldürebilirdim."

"Kimdi o?"

"Bir kadın tarikatını

yönetiyordu." "Bir manastır mı?"

Gülümsedi.

"Bir genelev."

Grace güldü. Gülmek acı veriyordu.

"Adı Magdalena'ydı. demişti. Ona inanmamıştım. Gerçek adını hiç sormadım, kendi adımı da söylemedim. Haftada en az bir kez onun kötü şöhretli evine kaçardım. Düşünebiliyor musunuz? Cizvit eğitimi alan genç bir papaz adayı, akşamlarını Roma'nın en kötü şöhretli fahişeleriyle çevrili bir ortamda geçiriyordu. Genç hanımları, Roma'daki özel müşteriler. O evde iyi bir eğitim aldım." "Eminim öyledir."

"Roma'yı terk edip Amerika'ya gelme zamanım geldiğinde, Magdalena beni kenara çekti. Her zaman yarı Çingene olduğunu iddia ederdi. Olabilir

doğru olabilirdi, fark etmezdi. Erkeklerle yalan söylemek için para alıyordu. Gittiğimi görmekten memnun olsa da beni özleyeceğini söyledi. Görünüşe göre bazı müşterileri bir Cizvit'in ortalıkta dolaşmasından hoşnut değillerdi."

"Nedenini hayal bile edemiyorum."

"Ama Magdalena, ben ayrılmadan önce bana falıma bakmak istedi." "Sana ne söyledi?" Grace onun elini sıkıca kavradı, biliyordu ki Onu bıraktığı an, onu sonsuza dek bıraktığı an olacaktı. "Amerika'ya gideceğimi ve bir yere gönderileceğimi söyledi. gitmek istemedim. Ama orada kılık değiştirmiş bir kraliçeyle karşılaşacaktım. Ve bu çok iyi bir kılık değiştirme olacaktı, o kadar iyi ki sadece onu tanıyabilecektim. Ve bu kraliçenin benim için iki şey olacağını söyledi. O benim kalbim olacaktı. Ve benim kefaretim olacaktı."

Yürümeyi bıraktı ve Grace onu burada bırakacağını biliyordu. Konuşmak istedi, ona kalbindeki her şeyi anlatmak istedi. Ama onun için söyleyecek hiçbir sözü yoktu. Her vitray camı görmeyi tercih ederdi.

Dünyadaki bütün pencereler olsa, bütün kiliseler, bütün katedraller yıkılsa, dünyadaki bütün kutsal kitaplar toz olup gitse, bu adama bir zarar gelmez. O yaşadığı sürece, tüm tapınaklar yansa bile dünyada Tanrı var olacaktı.

"Kingsley için kütüphaneye bir not bıraktım," dedi Søren, sanki kuru temizlemeciye ihtiyacı olduğunu söylemiş gibi rahatça. "Lütfen anladığından emin ol. Sakın

Onlara nereye gittiğimi söyle. Laila'yı istemiyorum..." Sonra durakladı, sanki bir sonraki kelimeleri söylemeye cesaret edemiyormuş gibi.

"Kızınla ilgileneceğim... her iki kızınla da." Søren

başını salladı ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Adam geri çekilmeye başladı ama Grace henüz tam olarak bırakamadı. Onun elini tekrar tuttu ve kalbine götürdü.

"Sana bir şey söylemem gerek," dedi ve adam onun gözlerine baktı. "İtiraflar için son çağrı."

"Kocamı hayatın kendisinden daha çok seviyorum. Ve dünyada Zachary'den başka birlikte yaşlanmak istediğim kimse yok. Onun çocuklarına sahip olmak, onun karısı olmak ve ömrümün sonuna kadar onunla kalmak istiyorum. Ama gerçek şu ki..." Cesaret bulmak için durakladı ve cesareti onda buldu. "Seninle geçireceğim bir gece için ruhumu satabilirdim."

Kelimeleri söyledi ve ona bir gülümseme verdi, bir hediye gibi verdi. Bugün ölecekti. En azından ona bu iyiliği yapabilirdi, hayatının son sabahında onu seven bir kadının ona gülümsediğini görmesine izin verebilirdi.

"Güzel Grace," dedi elini tutup avucunun ortasını öperek, "senden bu kadar para istemezdim."

Grace güldü adam onu bırakıp ormana doğru yürümeye başladığında kahkahaları gözyaşlarına dönüştü. Ağaç sınırına ulaştığında Grace arkasından seslendi.

"Senin dünyadaki en iyi adam olduğunu söyledi."

Søren arkasını döndü.

"Bunu her zaman söyler. Kimse ona inanmıyor." Tekrar döndü ve gitti.

Grace sadece kendisinin ve Tanrı'nın duyacağı iki kelime söyledi.

"Ben söyledim."

Yolun ortasında durup karnını tuttu. Acı... böyle bir acıyı hiç tatmamıştı. Cehennemdeki bütün şeytanlar duysun diye çığlık atabilirdi ama bu hissettiği acıyı, ihaneti dindirmezdi. Birinin onu incitmeye, sevdiği kadını, uğruna ölebileceği kadını incitmeye hakkı olduğunu düşündüğü bir dünyada yaşamayacaktı. Bunu yapmayacaktı. Buna katlanamazdı.

Onun yerine kaçtı.

KRALİÇE

Nora yerde yan yatıyordu. Marie-Laure'un odasında yalnız bırakılmıştı. Görünüşe göre artık ona olan ilgilerini kaybetmişlerdi. Bir şey bekliyorlardı, gerçekleşmemiş bir şey. Bu ani nefret eksikliği, ona karşı ilgisizlik onu korkutmuştu. Marie-Laure'un Nora'nın hikâyelerine olan takıntısı onu birkaç gün boyunca hayatta tutmuştu. Şimdi artık hikâyeye istemiyordu.

Başka hikaye yok, başka Nora yok.

Nora yerde tek başına son dualarını etti. Eğer bugün ölecekse bunun temiz ve hızlı olması için dua etti. Çığlık atarak ve sıçarak ölme düşüncesinden nefret ediyordu. En azından ondan , beynine bir kurşun sıkabilirdi. Göz açıp kapayınca kadar ölmüş olurdu.

Annesi için de dua etti, iyi olması, tek çocuğunu bu şekilde kaybederek yıkılmaması için dua etti. Wesley için dua etti, sevecek başka birini bulsun diye, ona istediği ve hak ettiği her şeyi verecek birini -evlilik, çocuklar, eşit bir eş ve bölünmemiş bir kalp- bulsun diye. Kingsley için de dua etti. Asla Søren'i ondan çalmak istemediğini, Søren'in ona olan sevgisini, arkadaşlıklarını asla küçümsemediğini anlaması için dua etti. Çocuğunu doğurmadığı ve ne istediğini sormadığı için onu affetmesi için dua etti. Cevaptan o kadar korkmuştu ki, soruyu sormaya cesaret edememişti. Juliette'le ve ihtiyacı olan diğer her şeyle huzur bulması için dua etti.

Søren için, onu kaybettikten sonra hayatta kalabilmesi, inancını hatırlaması ve onu sadece kısa bir süreliğine kaybettiğini ve bir gün tekrar onunla birlikte olacağını bilmesi için dua etti.

Son duasını, çocuk sahibi olmak için yanıp tutuşan Grace ve Zach'e adadı. Belki de mahkûm bir kadının son duası

Tanrı'nın dikkatine.

Güneş nihayet ufukta kendini gösterdiğinde, Nora dualarını bitirdi ve gözlerini kapattı.

Birkaç dakika sonra kendisine doğru gelen ayak seslerini duyduğunda bile Nora gözlerini kapalı tuttu. Ölümün yüzüne bakmaya hiç niyeti yoktu. Gözlerinin arkasında güvende kaldı, Søren'le ilgili en güzel anılarını sakladığı kalbinde saklandı.

"Uyan," dedi Damon'sesi yukarıdan.

"Beş dakika daha anne," dedi Nora yerden.

Nora yan tarafı acı içinde patlarken haykırdı. Cenin pozisyonunda kıvrıldı ve kendi gözyaşlarında boğuldu.

"Sana 'uyan' dedim. Eğer istersen seni tekrar tekmelerim."

Gözlerini açtı ve acı içinde doğrulup oturdu. Her nefes alışında canı yanıyordu. Onu öyle sert tekmelemişti ki kaburgalarından biri kırılmıştı.

"Uyandım." Başını kaldırıp Damon'a baktı ve onun gözleriyle buluştu. Gözlerinde keyifle yanan bir ateş gördü.

"Güzel. O burada."

ŞÖVALYE

Wesley erken uyandı. Çok erken. Güneş henüz gökyüzüne doğru tırmanmamıştı bile. Ama artık uyandığına göre, yorgunluk onu tamamen ele geçirene kadar bir daha uyuyamayacağını biliyordu. Yataktan sürünerek çıktı ve üzerine bir kot pantolon ve tişört geçirdi. Kendini temel şeylere odaklanmaya zorladı. Bir şeyler yemesi, kan şekerini kontrol etmesi ve duş alması gerekiyordu. Tekrar DKA'ya girerek işleri herkes için daha da kötüleştirmemeliydi. Herkesin endişelendiği tek şey Nora olmalıydı. Nora'yı kurtarmak... onu geri getirmek, güvende olmasını sağlamak.

Wesley odasında tek başına kan şekerini kontrol etti ve insülinini aldı. Malzemelerini kaldırırken ilk kez ayaklarının altında ne olduğunu fark etti. Zemini bir Doğu halısı kaplıyordu. Halının kenarlarından dışarı bakan Wesley, koyu lekeli parke döşemeyi fark etti. Halının kenarına yürüdü ve halıyı tekmeleyerek altındaki zemini ortaya çıkardı.

Bunu yapabiliirdi. Tabii ki . Nora , o da yapabiliirdi. Şişlikler ve çürükler... Kötü bir şey değil. En kötü ihtimalle bir morluk ve baş ağrısı olabilirdi. Wesley derin bir nefes alarak kendini öne doğru bıraktı ve yüzüstü yere düştü.

Bir anda ve yerden sadece bir santim uzakta, Wesley'nin elleri dışarı fırladı ve kendini yakaladı. Yüksek bir sınav çekerek ayağa kalktı. Belki de buradan, bir Yerden sadece iki ayak yüksekten aşağı inip kendini yere bırakabiliyordu. Tam beş dakika boyunca bu pozu korudu ve kendini cesaret etti.

Yapamazdı. Düşmesine izin veremezdi.

"Kahretsin, Nora," dedi kendi kendine ayağa kalkarken. Wesley odayı ve başarısız deneyini arkasında bırakarak çıktı. Koridorun karşısında Laila ve Grace'in odası vardı. Grace çoktan kalkmıştı ama Laila hâlâ yatakta yatıyordu, vücudu

Cenin pozisyonunda. Hep böyle mi uyurdu? Sıkıca kıvrılıp

Top mu? Yoksa üşüyordu da bu yüzden mi bacaklarını göğsüne çekmişti? Wesley onu uyandırmadan dolaptan yedek battaniyeyi aldı ve Laila'nın üzerini örttü. Uykusunda çok güzel görünüyordu, çok sakin ve huzurluydu, uzun, koyu renk kirpikleri yanaklarının üzerinde duruyordu. Bu kadar sarışın bir kızın kirpiklerinin bu kadar koyu olması garip. Bu kadar sarışın bir kızın Muhteşem on sekizine hâlâ bakir olarak gelmişti. Yine de Nora'nın her zaman söylediği gibi çirkin değildi ve on sekiz, on dokuz, hatta yirmi yaşına kadar gelebilmişti. Böylesine korkutucu bir rahip amcaya sahip olmak zor olmalı. Bir erkekten hoşlansa bile, amcasının titiz standartlarını karşılamasına imkân yoktu. Laila ise çok akıllı, çok tatlı görünüyordu ve iğneler onu korkutmuyordu bile. Hayır, Laila gibi bir kız kesinlikle en iyisini hak ediyordu. Søren'le hemfikir oldukları başka bir konu daha vardı.

Tanrım, o adamdan nefret etmeyi özlemişti.

Wesley, Laila'yı yatağında uyurken bıraktı. Bilinci yerinde olmayan bir kıza bakarken yakalanan tuhaf bir sürüngen olmak istemiyordu. Özellikle de Laila'nın dün gece uyardığı gibi onu muhtemelen öldürecek olan Søren tarafından.

Düşük karbonhidratlı ve tatsız kahvaltısını yaptıktan sonra Wesley, Søren'i aramaya koyuldu. Güncellemelere, bilgilere, Nora'yla ilgili herhangi bir habere ihtiyacı vardı. Søren'i alt katta hiçbir yerde bulamadı. Ama kütüphanede Kingsley'i büyük bir masanın arkasında, karnının üzerinde bir kitap, gözleri kapalı otururken buldu.

"Herhangi bir haber var mı?" Wesley önsöz söylemeden sordu. Kingsley yavaşça gözlerini açtı.

"Sana *Sunday Times*'ı getireyim *mi*?" "Nora hakkında."

"*Hayır.*" Kingsley sandalyede doğruldu ve masanın üzerinden Wesley'e baktı. "Haber yok."

"Dün gece oraya gittin. Ne oldu?" Başını salladı.

"*Rien.*"

"Lütfen. İngilizce."

"Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı."

"Oraya gittin ve ne yaptın? Piknik mi yaptınız?"

"*Evet*, piknik yaptım. Sonra eve girdim, hizmetçilerin odasına saklandım, nişanlınızın konuşmasını dinledim-"

"Onu duydun mu?" Wesley'nin kalbi umutla çarptı.

"Ve onu gördüm."

"Yaşıyor. Tanrı'ya şükür." Başını ellerinin arasına alarak masanın önündeki sandalyeye yığıldı. "O iyi miydi?"

"İyi" göreceli bir terim. Hayattaydı, yaralanmamış görünüyordu. Kıyafetleri üzerindeydi ve kirli olmasına rağmen yırtık görünmüyordu."

Wesley ellerinin arasından nefes aldı.

"Sonra ne oldu? Onu gördün. Onu dışarı çıkaramazdın."

"Kendi kız kardeşimi sırtından vurmadan olmaz."

Kingsley onun yüzüne baktı. Kingsley'nin bir silah gibi kullandığı sert ve soğuk bir bakış. Wesley de ona baktı ve kaçırmadı. Kingsley ona meydan okuyor, seçimlerini sorgulaması için onu cesaretlendiriyor gibiydi.

Wesley sonunda, "Bunu ben de yapamazdım," dedi. "Birini öldürmek. En azından arkadan değil. Nefsi müdafaa belki, ama hayır, soğukkanlılıkla değil."

Kingsley, Wesley'nin sözlerine güvenmiyormuş gibi gözlerini

kıstı. "Onu orada, evin içinde bıraktım. Onu dışarı çıkaramadım."

"Peki sırada ne var? Planınız nedir? Orada kız kardeşinle birlikte insanlar olduğunu söylüyorsun. İnsanlar satın alınabilir, rüşvet verilebilir."

"Şimdi eve gidip onlara bir çek yazmak ister misin?" "Eğer işe yarayacağını düşünseydim, yapardım. Tanrım, burada öylece oturup Bekle. Bir şeyler yapmalıyız."

"Bir şeyler yapıyorum. Bazı telefon görüşmeleri yaptım. Bazı yardımlar geliyor.

Buraya geldiklerinde, tekrar deneyeceğiz. Merak etme. Nişanlıyı geri alacağız ve siz ikiniz evleneceksiniz. Lütfen beni boşanmaya davet etmeyi unutma."

"Benden neden bu nefret ettiğini bana açıklayacak mısın?" "Nefret edilecek kadar ilginç değilsin."

Wesley tiksintiyle başını salladı.

"Tanrım, Søren'in kötü olduğunu sanıyordum. Nora'nın erkek zevki daha kötü olabilir mi?" "Sanırım bu sorunun cevabı sensin."

Wesley sandalyesinde öne doğru eğildi.

"Söyle bana. Benden neden nefret ediyorsun? Bilmek istiyorum."

Kingsley önündeki kitabı kapatıp ayağa kalktı. Masanın etrafına geldi ve kenarına oturdu.

"Nedenini bilmek mi istiyorsunuz? Size nedenini söyleyeyim, *küçük prensim*. Siz hiç acı çekmediniz. Ve bana söylemeyin. Senden daha kötü işkencelere maruz kalmış ayakkabılarım var."

Wesley, "Haklısın," diye hemen kabul etti. "Ben acı çekmedim. Ailemle birlikte bir tür kozmik piyango kazandığımı ilk kabul eden ben olacağım."

"Sen . Yine de onun gibi birini hak ettiğini düşünüyorsun. Ve daha da kötüsü, onun senin gibi biriyle daha iyi olacağını düşünüyorsun. Sen bir çocuksun. Sen bir çocuksun."

Bir kâbustan uyanıp tökezleyerek ebeveynlerinin yatak odasına giren ve babasını annesinin üstünde gören ve "Neden ona zarar veriyor?" diye düşünen çocuk. İşte siz busunuz. Yaşamamış, mücadele etmemiş, acı çekmemiş, incinmemiş ve yine de ebeveynlerine yaptıklarının yanlış olduğunu söylemeye cüret eden cahil bir çocuk."

"Ve bu yüzden mi benden bu nefret ediyorsun? Sapık olmadığım için mi?"

"Sapık olup olmaman umurumda bile değil. Nasıl bir araba kullandığını umursayıp umursamadığımı da sorabilirsin, Ponyboy."

Wesley Kingsley'e ters ters baktı. İtiraz etmeye başladı ama Kingsley parmaklarını yüzüne doğru şaklatarak onun sözünü kesti.

"Sizden hoşlanmıyorum çünkü orada oturup bizi yargılıyorsunuz. Ben gerçek kötülüğü gördüm. Bu dünyanın dehşetini gördüm ve hatta birkaçını kendim işledim. Siz *le prêtre'e* baktığınızda bir tür canavar görüyorsunuz. Eğer yeryüzünde ondan nefret etmeye ya da onu yargılamaya hakkı olan biri varsa, o da benim. Ve ben kimi görüyorum biliyor musunuz? Ben Tanrı'yı görüyorum."

"Søren Tanrı değil."

"O şimdiye kadar bulduğum Tanrı'ya en yakın şey. Sevgilisinin onu terk etmesine izin verdi ve onu geri aldı. Kadın onu yine terk etti ve o yine geri aldı. Affediyor, affediyor ve affediyor. *Mon Dieu*, affetmek onun iş tanımında var. Yaşamak için yaptığı şey bu. Onu reddettiği için affetti."

ve onu kollarını açarak karşıladı. Ceza yok, soru sormak yok. Cezalarını verdiğinde, bunlar hak edilmiş ve adil cezalardır. Merhamet eylemleri efsanevidir. Sevgi kapasitesi hiç bitmez. Ve siz gelip onun birinin göğsüne bıçak sapladığını görüyorsunuz ve hepimiz bir kalp cerrahı görürken siz 'Katil!' diye bağırıyorsunuz."

"Güzel sözler ama bir gece Nora'yı o kadar sert boğan sendin ki bayılıp yere düştü ve hastaneye gitmek zorunda kaldı."

"Oh, evet, o gece. Bana gelip ona nasıl nefes oyunu yapılacağını öğretmemi istediği geceyi mi kastediyorsun? Birbirimize sırayla yaptığımız geceyi mi? Ben ona gösterdim. O da benim üzerimde çalıştı. Eşitler arasındaki o geceyi mi kastediyorsun?"

"Özür dilerim. Başka bir insanı incitmenin hiçbir zaman iyi bir şey olduğunu kabul edemem."

Kingsley birbirleriyle göz göze gelene kadar başını eğdi. "Başka incitmek istemediğin için mi özür diliyorsun? Küçük Prens, ben Belki de dünyamızda çok uzun süre kaldığınızı düşünüyorum. Yaptığımız şeyde onur yoktur. Kötülük de yoktur. Nişanlınızın ne istediğini ondan daha iyi bildiğinizi sanıyorsunuz. Onun zekasına, olgunluğuna ve kendi kararlarını verme yeteneğine hakaret ediyorsunuz. Ona hakaret ediyorsun, hepimize hakaret ediyorsun."

"Onun güvende olmasını istiyorum."

"Onun güvende olmasını istemiyorsun. O bizimle güvende. Onun kurtarılmasını istiyorsun. Birini kurtaramazsın-"

"Biliyorum. Biliyorum... istemeyen birini kurtaramam." "Hayır. Kurtarılmaya *ihtiyacı* olmayan birini kurtaramazsın."

Göz göze geldiler ve Wesley, Kingsley'nin ona dik dik bakıp önce göz kırpmasını sağlamak istediğini biliyordu. İyi. Ayağa kalktı ve Kingsley'nin kazanmasına izin verdi. Laila ya da Grace'le, ondan nefret etmeyen herkesle takılırdı. Søren'le bile.

daha iyi bir şirket için yapılmış.

Kapıda Wesley arkasını döndü.

"Nora'yı geri getirmeye yardım etmek istiyorum. Eğer izin verirsen yardım edeceğim."

Kingsley masanın arkasına tekrar oturarak, "Ellerin temiz," dedi. "Temiz tut onları."

"Onu hak etmediğimi düşündüğünü biliyorum. İyi, hak etmiyorum. Kimse Nora için yeterince iyi değil. Ama en azından... onu hak etmem için bana bir şans ver."

Kingsley içini çekti ve tekrar masanın arkasındaki sandalyeye oturdu.

"Otur, Wesley."

Wesley kapı aralığında durdu ve Kingsley'e şüpheyile baktı. Kingsley sandalyeyi işaret etti ve Wesley dönüp . "Ne?"

"Sana bir hikaye anlatmak istiyorum. Kısa bir tane." "Peki. Tamam, anlat. Anlat bana."

"Hayatımda iki kadını sevdim. Sadece ikisini." İki parmağını kaldırdı. "Binlerce aşık ama onun dışında sadece iki aşk. İlki Charlotte adında bir kadındı. Ona Charlie derdim."

"Neden?"

"Erkek ismi taşıyan kadınları tercih ederim. Sapkın bir yanımlı tatmin ediyor."

"Tabii ki. Elbette."

"Charlie, güzel Charlie. Tanıdığım en açık fikirli kadınlardan biriydi. Önerdiğim her şeyi denemeye fazlasıyla istekliydi. Nazikti de, şefkatliydi, personelime iyi davranırdı, bana tapardı. Ama birkaç ay sonra huzursuz olduğunu anladım. Ona verebileceğimden daha fazlasını istiyordu. O dünyayı gezmek, büyük maceralar yaşamak istiyordu, ben ise şehirde kalıp İmparatorluğu idare etmek zorundaydım. Benden önce işine ve kardeşine bağlıydı. Benim dünyamda benimle yaşamak ona kanatlar verdi. Ve böylece uçup gitti."

"Özür dilerim," dedi Wes içten bir sempatiyle. Nora'yı ilk kez kaybetmek onu neredeyse öldürmüştü, birkaç ay boyunca öldürmüştü.

"Ben değilim. Charlie'nin istediğinden farklı bir şey istedim. Birbirimize ne kadar hayran olsak da, birbirimize uygun değildik. Kaybettiğim aşkımın yasını tutarken Haiti'ye gittim. Juliette'imle tanıştım ve onda kendimin diğer yarısını, uzun zaman önce kaybettiğimi düşündüğüm ve onsuz yaşamayı öğrendiğim yarımı buldum. Charlie ile hiç tanışmamış, onu sevmemiş ve kaybetmemiş olsaydım, Juliette ile asla tanışamaz, onu sevemez ve yanımda tutamazdım. Kaybım, en büyük kazancımın anahtarıydı."

"Evet, Tanrı bir kapıyı kapattığında bir pencere açar. Bunu duymuştum."

"olsun ya da olmasın, bu doğru. Gerçek dünyaya hoş geldiniz. Olur böyle şeyler. Sen

Aş bunu. Charlie'yi özlemiyorum bile ve daha dürüst anlarda onun da beni özlemediğini biliyorum. . Sen devam et. Bulursun yeni biriyle. Ve Tanrı aşkına, onu becermene izin veren ilk kadına evlenme teklif etme."

"Boktan şeyler mi oluyor? Devam etmek mi? Büyük hayat tavsiyen bu mu?"

"Bu iyi bir tavsiye. Ben de . Jules ile gerçek aşkı bulmadan önce yıllarca acı çektim."

"Gerçek aşk mı? Eğer bu gerçek aşksa, zaman nerede? Onu hiçbir yerde göremiyorum." "İzin verseydim benimle olurdu. Onu uzağa gönderdim."

"Romantik."

"Onu kendi iyiliği için gönderdim. Bu kulağa tanıdık geliyor olmalı."

"Kulağa tanıdık ve aptalca geliyor," dedi Wes, öfkesi artarak. Søren Nora'yı bir haftalığına Daniel'e ödünç verdi. Onu Kingsley ile paylaştı. Kingsley, Nora'yı Juliette'i kim bilir hangi nedenle gönderdi.

"Juliette'i göndermek aptalca değildi."

"Neden? Sevdiğin birini göndermek senin için neden doğru olsun ki? İnan bana, ben gönderildim. Bunun ne kadar saçma olduğunu biliyorum. Søren bana Nora'ya karşı babacan davrandığımı çünkü onu korumak istediğimi söylüyor. Sanki ben

büyük bir suç işledi çünkü onun güvende olmasını istiyorum. Ben Nora için neyin iyi olduğuna karar veremezken sen neden Juliette için neyin iyi olduğuna karar ?"

"Bu tamamen farklı bir durum. Dünyalar kadar farklı."

"Bunun ne farkı var? Neden sen babacan olabiliyorsun da ben ?" "*Paternalistik* bunun için doğru kelime. Juliette hamile. Ve evet.

Merak ediyorsan, o benim."

Wesley konuşmadı. Sadece oturdu ve Kingsley'e baktı. Kingsley de konuşmadı. İki uzun ve zarif parmağıyla çenesini ovuşturuyor, alnında endişe çizgileri belirliyordu.

"Sen ve nişanlın birlikte kaçtıktan sonra bana söyledi. Tehdit edici bir posta aldım. Juliette konusunda risk alamazdım. Onu güvende tutmak için gönderdim. Bu olayla ilgili tek pişmanlığım bu değil. durum."

Wesley söyleyecek doğru ya da yanlış bir kelime bulmakta zorlandı. Sadece bir tane bulabildi.

"Tebrikler."

Kingsley ona derin bir şaşkınlıkla baktı. "Tebrikler mi? Söyleyeceğin şey bu mu?"

"Şey... evet... çocuklar harikadır. Ne söylememi istiyorsun? Baba olacaksın. Tebrik ederim."

"Benim gibi bir adamın baba olma ihtimali seni dehşete düşürmüyor mu?"

"Senin bez değiştirdiğini hayal etmekte biraz zorlanıyorum. Ama sende Para. O kısmı yapması için birini tutabilirsin sanırım. Hayır, dehşete düşmedim. Neden korkayım ki?"

"Ne olduğum için... Ne yaptığım için..."

"Nora da senin gibi," dedi Wesley, bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama Nora'yı olduğundan başka gibi göstermenin yalan olacağını biliyordu. "Nora'nın sana benzediğini sanmıyorum. sapık olması kötü bir anne olacağı anlamına geliyor. Çocuklarla arası çok iyi. Bir gün harika bir anne olacak."

"Çocuk istemiyor."

"Fikrini değiştirebilir. İşler girdiğinde, evlendiğimizde ve-"

"Bu konuda bana güvenin... Çocuk istemiyor. Bir kez şansı oldu. Kabul etmedi."

Wesley'nin gözleri Kingsley'e dikilmişti. "Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki..." Kingsley öne doğru eğildi ve yavaşça konuştu. "şansı vardı. Şansı olduğunu biliyorum çünkü o çocuk benim de çocuğumdur. Nişanlın hamile kaldı, hamile olduğunu anladı ve iki gün içinde artık hamile değildi. Dolayısıyla, kreşler, dadılar ve çocuğunuzla birlikte parlayan bir Nora Sutherlin fantezisi kurmadan önce şunu bilin; o çocuk istemiyor. Ve eğer siz de istiyorsanız, o zaman ev sahibesi seçiminizi bir kez daha gözden geçirmelisiniz."

Wesley bir şeyin kırıldığını hissetti -bir sabun köpüğünden büyük olmayan hafif ve küçük bir şey. Önündeki havada patladı ve buharlaşıp uçtu. Bunun ne olduğunu bilmiyordu -bir umut, bir rüya ya da belki de sadece bir dilek- ama artık gitmişti, sonsuza dek gitmişti.

"Bana dedi ki..." Wesley söze başladı ve sesinin sabitleşmesini bekleyerek durdu. "Bana bir keresinde sana neden güvendiğini söylemişti. Ben sana güvenmedim. Onu bütün o işlere sen gönderdin. Bu 1.80 boyundaki kadını, onu korumak için bir kırbaçtan başka bir şey olmadan yabancı evlere ve otellere gönderdiniz. Sen onu

Bu zengin ve tehlikeli adamların yatak odalarında. Ona bunu yapmaması gerektiğini, tehlikeli olduğunu, öldürülebileceğini söyledim. İkiniz telefonda kavga ettiniz. Kavga ettiniz, flört ettiniz, komplo kurdunuz ve entrikalar çevirdiniz. Ona sana neden güvendiğini sordum. Ne dedi biliyor musun?"

"Aydınlat beni."

"Senin hiç sahip olmadığı kardeşi gibi olduğunu söyledi. Evet, ikiniz sürekli kavga ediyormuşsunuz ama sadece kardeşlerin kavga ettiği şekilde. Günün sonunda onu asla gerçek bir tehlikeye atmayacağınızı bildiğini söyledi. Onun koluna yumruk atabilir ve saçını çekebilirdin çünkü sen onun ağabeyiydin ama eğer başka biri bunu denerse-"

"Onları yok ederdim."

"Evet. Sonra sizin aileden olduğunuzu bildiğini, çünkü sadece ailelerin birbirini affettiğini, sizin de onu affetmeniz gerektiğini söyledi. Ona sana bu kadar kötü ne yaptığını sordum. Senden bir şey aldığını söyledi, senin istediğin bir şey ve sen yine de onu affetmişsin. Şimdi, sana güvenmiyorum, Sören'e de güvenmiyorum ama Nora'ya güvenmeye çalışıyorum. Bu yüzden, birbirinizden hoşlanmadığınız zamanlarda bile birbirinizi sevdiğinizi söylerken sizin hakkınızda haklı olduğuna güveneceğim. Arada sırada babamla kötü kavgalar ederiz. Genellikle sonu *Y ile* biten günlerde. Ama o günün sonunda o hala benim babam ve gerekirse benim hayatımı kurtarmak için dünyayı yakar. Nora senin için de aynı şeyin geçerli olduğunu söylüyor."

Kingsley konuşmadı ve bunun için Wesley adamı öpebilirdi. O kibar Fransız aksanından ve patronluk taslayan ses tonundan bıkmıştı.

"Nora ile aranızda olanlar için üzgünüm. Keşke bana tüm gerçeği söyleseydi. O zaman ondan nefret etmediğimi, onu yargılamadığımı söyleyebilirdim," dedi Wes, o zamanlar onun yanında olabilmeyi dileyerek. Belki de onu bundan vazgeçirebilirdi.

Kingsley, "Asla senin istediğin gibi bir eş olamayacak," dedi.

"musun, şu anda bu hiç umurumda değil. Sadece onun güvende olmasını istiyorum. Anladın mı?"

"Hayal edebileceğinizden çok daha fazlası."

"Onu geri getirecek misin? Yoksa sana aileden biri gibi güvendiğini söylediği için Nora'yı yalancı mı ?"

"Beni öldürse bile onu geri alacağım."

Wesley bir şeyler söylemeye başladı ama ön kapının çarpıldığını ve ayakların koştuğunu duydu.

Grace nefes nefese ve titreyerek kapı aralığında belirdi.

"Gitmiş," diye nefes nefese kaldı. "Masanın üzerine bir not bırakmış ama gitmiş."

Kingsley masanın çekmecesini neredeyse yırtarak açıyordu. Beyaz bir kâğıt çıkardı, zar zor bir göz attı ve masanın üzerine bıraktı.

Odadan koşarak çıktı. Wes şok, dehşet ve şaşkınlık Grace'e baktı. Uzaktan bir arabanın çalıştığını duydu.

"Søren... teslim olmaya gitti," dedi Grace, hâlâ soluğaydı. "Onun kendisini öldürmesine izin verecek."

KRALİÇE

"O mu? O kim?" Nora sordu.

Damon Nora'yı üst kolundan kavradı ve onu yerden öyle bir çekti ki neredeyse omzu çıkacaktı.

"Bir tahmin hakkın var."

Nora biliyordu ama bilmek istemedi, tahmin etmek istemedi, bunu gerçeğe dönüştürmek .

"Sana bir ipucu vereyim. Balayını planlamaya başladı bile." "Tanrım," diye fısıldadı Nora, kelepçeli ellerini yüzüne götürerek.

"Ona ne yapacak?"

"Sanırım bunu sana bırakacak." Onu koridora çekti ve bilinmeyen bir yere doğru sürükledi.

"Bana kadar mı? Ne demek istiyorsun?"

Damon cevap vermedi, sadece güldü ve gülüşü o kadar soğuk ve şeytancaydı ki, elinden gelse Damon'ın gözlerini oyardı.

Kütüphanenin kapısını açtı ve Nora karşısındaki manzara karşısında nefesi kesildi.

Søren kütüphanenin ortasında yere diz çöktü. Andrei Søren'in arkasında duruyordu. Søren'in yüzündeki dingin ifadeye bakılırsa, insan onun kafasına silah dayanmış bir adam değil de sabah namazı için diz çökmüş dindar bir adam olduğunu düşünebilirdi.

"Søren!" Nora onun adını haykırmak istedi ama sesi boğuk ve kırık çıktı. Adam gözlerini açıp ona baktı ve Nora bakışlarında sevgiden başka bir şey göremedi.

Ona doğru koşmaya başladı ama Damon onu kollarının arasında çırpınırken tuttu.

Kıvrınarak ve kıvrınarak, umutsuzca kendini onun demir pençesinden kurtarmaya çalıştı.

"Eleanor, sakin ," diye emretti Søren. "Sana zarar vermeleri için onlara bahane verme."

İçindeki her şey isyan etti ama Søren'in ona söylediğini yaptı ve kendini mücadele etmeyi bırakmaya zorladı.

"Damon, onu bırakabilirsin," diye Marie-Laure'un sesi geldi arkalarından. "Artık önemli olan o değil."

Damon'ın tereddüt ettiğini hissetti ama onu serbest bıraktı. Damon'ın kolları onu bırakır bırakmaz Nora ileri atıldı ve Søren'e olabildiğince hızlı için neredeyse dizlerinin üzerinde kayarak yere düştü. Ellerini yüzüne götürdü, dudaklarını öptü, ona doğru eğildi ve yaz mevsiminde bile kış kokusunu içine çekti.

"Seni deli," diye fısıldadı, hâlâ bağlı olan elleriyle yüzünü, ağzını okşayarak, "neden gülümsüyorsun?"

Ona yeni gözlerle, neredeyse masum bir merakla baktı. "Seni tekrar görmek güzel, Küçüğüm. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim. Tanrım, seni çok özledim. Gelmemeliydin."

"Yapmak zorundaydım."

Marie-Laure onlara doğru yürürken ve bir köpekbalığı gibi yerde etraflarında dönmeye başlarken, "Buna yoktu," dedi. "Seni öldürür ve sonra tekrar ortadan kaybolurdum. Her ne sebeple olursa olsun seni seviyor, böylece istediğim tüm intikamı almış olacaktım. Ama bu... onu öldürmek? Bu daha iyi."

"Seni lanet b-"

"Eleanor, bana bak," dedi Søren, sesi sakın ama ısrarcıydı. Eleanor onun dediğini yaptı. Zaten dünyada daha fazla bakmak istediği başka kimse yoktu.

Başını salladı ve başını onun göğsüne yasladı.

"Gelmemeliydin." Nora kollarını ona dolamayı çok istiyordu ama kelepçeler bileklerini sıkıca tutuyordu. "Beni öldürmelerine izin vermeliydin."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye azarladı. "Seni korumak için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını ."

"Lanet olsun," dedi ve başını kaldırıp ona bakmadan önce alnını kısa bir süreliğine adamın göğsünün ortasına . "Neden beni bu kadar çok seviyorsun, seni aptal adam?"

Ona gülümsedi. "Çünkü seninle tanıştım."

Marie-Laure hâlâ onların etrafında dönerek, "Bunların hepsi çok hoş," dedi. "Ama bu işi bir an önce bitirmeliyiz. Bu evden bıktım, bu oyundan bıktım. Bu oyundan bıktım.

çocuklar da sıkılıyor. Sıkıldıklarında huzursuz olurlar."

"Ne istiyorsun?" Nora sordu. "Sana vereceğiz. Para, özür, ilk doğan çocuklar... ne olursa."

Marie-Laure durdu ve Nora'ya baktı.

"Bir seçim yapmanı istiyorum. Görünüşe göre hayatında kesin bir seçim yapmaktan patolojik bir korkun var. Bir erkekten diğerine geçiyorsun ve asla kimseye tam olarak bağlanmıyorsun. Bir kez karar verdin mi, ona sadık kalmıyorsun. Ona söz verdin," dedi Søren'i göstererek, "ve sonra onu terk ettin. Hayatında başka bir adam vardı ve onu gönderdin. Sonra kocama geri döndün ama onunla da kalmadın. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. Başımı döndürüyorsun."

"Nasıl hissettiğimi bir düşünsene," dedi Nora.

"Yapamam. Bir şey hissettiğini hayal bile edemiyorum. Eğer , tüm hayatını erkekleri sikerek geçirmezdin."

"Marie-Laure, bu kadar yeter," dedi Søren, tekrar Nora'ya dönmeden önce ona şöyle bir baktı. "Senin tartışman benimle ve Kingsley'le. Sen ve ben evlendiğimizde Eleanor sadece bir çocuktı."

"Oh, evet, onu savun. Siz kilisenizde kilitli kalıp ruhu için dua ederken ülkenin yarısına yayılan kadını."

"Onun ruhu için hiç dua etmedim," dedi Søren. "Sadece mutluluğu için."

"Şimdi mutlu görünmüyor mu?" Marie-Laure Nora'yı çenesinden yakaladı. ve onu bırakmadan önce acımasızca sıktı.

Nora korkutulmayı reddederek, "Mutluyum," dedi. "Tabii ki mutluyum."

"Neden?" Marie-Laure sordu.

Nora Søren'e baktı. "Çünkü o burada."

"Tanrım, eğer aşk , bundan kurtulduğum için oldukça memnunum. Siz ikiniz küçük şovunuzla midemi bulandırıyorsunuz."

"Gitmeliyiz," dedi Damon, elinde bir silahla onlara yaklaşırken. "Eğer buradaysa, o zaman..."

"Kingsley'den korkuyorlar," diye açıkladı Marie-Laure. "Ancak ben korkmuyorum. Eğer bir şey deneyecek olsaydı şimdiye kadar denerdi. Siz ikinizin acı çekip ölmenize izin verecek, o ise başka bir yerde, umursamadan. Ben onun burnunun dibinde aylarca acı çektim ve o umursamadı, umursamazdı."

"O da acı çekti," diye araya girdi Søren. "Evlenmeden önce sana bizimkinin sadece ismen bir evlilik olacağını söylemiştim. Sen de bunu kabul ettin. Seni sevmediğimi biliyordun."

"Beni sevmeliydin." Marie-Laure gözlerinde yanan cehennem ona baktı. "Herkes beni severdi."

"Ve sen kimseyi sevmedin," dedi Søren, sesinde en ufak bir hınç belirtisi olmadan. "Beni sevmedin bile. Sen sadece beni sevmediğin için biri seni arzulamadı. Kingsley aşkın ne olduğunu biliyordu. Arzu ve kıskançlığı aşkla karıştırdın. Bir koca istemedin. Bir fetih istiyordun. Seni büyüledim çünkü teslim olmadım."

Marie-Laure bir an için hiçbir şey söylemedi. Nora dudaklarında küçük bir gülümseme dans ederken ürperdi.

"Haklısınız kocacığım. Seni baştan çıkarmaya çalıştım ve . Sana kur yapmaya çalıştım ve başarısız oldum. Seni fethetmeye çalıştım ve başarısız oldum. Bir daha başarısız olmayacağım."

"Bundan kazanılacak bir şey yok," dedi Søren. "Eğer beni öldürürsen, ne elde edeceksin? Hâlâ ona aşık olarak ve seni hiç sevmemiş olarak öleceğim."

"Bu doğru." Başıyla onayladı. "Çok doğru. Ama belki de şimdi seni baştan çıkarmak yıllar öncesine göre biraz daha kolay olabilir. Damon?"

Damon öne çıktı ve silahını Nora'nın başının arkasına dayadı. Soğuk, ağır metal saçlarına değdiği anda kalbi durdu.

"Şimdi..." Marie-Laure onların yanında yere diz çöktü. Damon silahı Nora'ya doğrulttuğu anda Søren'in nefesi kesilmiş gibi görünüyordu. "Öp beni."

"Søren, yapma," diye yalvardı Nora. "Hayatımı kurtarmak için bile olsa. Yapma."

Ama Søren onu görmezden geldi. Başını çevirdi ve Marie-Laure elini onun yanağına dayadı. Nora'nın midesi, Marie-Laure'ün elini Laure dudaklarını Søren'inkilere korkunç bir şevkle bastırdı. Nora Søren'i Kingsley'le görmüştü, kulüpte itaatkârlarla görmüştü ve hiçbir zaman tiksinti ya da en ufak bir kıskançlık hissetmemişti. Aslında, onun başkalarıyla oynamasını izlemekten, başkalarının ona tapmasını izlemekten zevk alıyordu. Onu Marie-Laure'u öpmeye zorlanırken görmek, yüzündeki tiksintiyi, bu kadar iğrenç biriyle bu kadar mahrem bir şey yapmaya zorlanmaktan duyduğu tiksintiyi gösteren gerginliği görmek, boğazının arkasına safra gönderdi. *Mona Lisa*'nın üzerine işeyen birini izlemek gibiydi. Bir tecavüzü izlemek gibiydi.

Marie-Laure Søren'i sonsuz bir tutkuyla öptü ve Nora'nın tek yapabildiği izlemektir.

"Merde..." Marie-Laure öpücüğü geri çekti ve gözlerini kocaman açarak Søren'e baktı. Dudağından kan akıyordu.

Søren Nora'ya baktı ve göz kırptı.

"Oh, hayır," diye alay etti Nora. "Seni ısırıldı. Şimdi sen de sapıklaşacaksın."

Marie-Laure elini uzattı ve Nora'nın yüzüne öyle sert tokat attı ki burnundan kan geldiğini hissetti.

Görüşü netleştğinde Nora, Marie-Laure'a gülümsedi. "Gördün mü? Sana söylemişim. Sen de bizden birisin," dedi Nora.

Marie-Laure ayağa kalktı ve Damon'ın ceketinin cebine uzandı. siyah saplı, şık ve ölümcül bir hançer çıkardı. Hançeri Nora ve Søren'in arasında yere bıraktı.

Marie-Laure Nora'ya, "O zaman şu işi bitirelim," dedi. "Karar verme zamanı ve bu sefer vereceğin karar oldukça kalıcı olacak. Bir seçeneğin var... hemen şimdi bu odadan çıkıp onu bana bırakabilirsin. O benim kocam olacak, gerçek kocam, bu sefer rol yapmayacak ve birlikte buradan uzaktaki güzel evime uçacağız. Damon, Andrei ve diğer çocuklarım onun burada kalmasını sağlayacaklar.

İyi ve özenli bir koca gibi ondan istediğim her küçük şeyi yapıyor."

"Yoksa?" diye sordu Nora. Diğer seçenek her neyse, onu seçmeye çoktan karar vermişti. Søren'in köleliğe zorlanması, deli kadına cinsel olarak hizmet etmeye zorlanması, onun için performans sergilemeye zorlanması mı? Asla. "Sana şimdiden ikinci kapıyı seçtiğimi söyleyebilirim."

"Öyle mi? Peki, size diğer seçeneği söyleyeyim. Oldukça basit. O hançeri alıp kalbine saplayabilirsin ve bu yerde, senin ve benim gözlerimin önünde kan kaybindan ölmesine izin verebilirsin. Ve o kan kaybindan ölürken, sen yürüyüp gidersin. Sen yolun sonuna vardığında, ben çoktan bu çirkin ülkeden ayrılmak üzere yola çıkmış olacağım."

Nora kelimelerin içine işlemesine izin verdi. Søren'in hayatının geri kalanını bu kadının kölesi olarak izin verebilirdi...

Ya da onu kendi elleriyle öldürebilirdi.

"Eleanor," diye fısıldadı Søren, yüzünde o güne kadar gördüğü en çaresiz ve yalvaran ifadeyi takınarak. Hayır... yüzünde gördüğü *tek* çaresiz ve yalvaran bakıştı.

"Yardım etmek yok." Marie-Laure parmaklarını onun yüzüne doğru şaklattı. "Kararı o verir, sen değil."

Ama Nora çoktan kararını vermişti. Seçim, seçim değildi. Nora hançeri aldı. Søren rahatlayarak sarktı.

"Önce veda etmek istiyorum." Nora bıçağı göğsüne sıkıca bastırdı. "Veda etmeden hiçbir şey yapmayacağım."

"Vedalaşabilirsiniz. Bunu duymayı tercih ederim. Devam edin."

Marie-Laure kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gülümsedi. Nora onu görmezden geldi, elindeki hançeri görmezden geldi, etrafındaki tüm dünyayı görmezden geldi. Søren'den başka kimse yoktu ve o gittiğinde geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Gözlerini ona çevirdi. "Søren... Çok üzgünüm-"

"Sakın buna cüret etme. Bu dünyada birlikte sadece birkaç dakikamız kaldı ve bu zamanın bir anını bile hayali günahlarınız için benden özür dileyerek boşa harcamayın."

"Onları hayal etmediğimi biliyorsun."

"Özür dileyecek hiçbir şeyiniz yok. Hayatını korkusuzca, pişmanlık duymadan ve kimsenin senin hakkında ne düşündüğünü umursamadan yaşadın. Şimdi bu saçmalığa başlama."

"Seni terk ettim."

"Beni terk etmekte sonuna kadar haklıydın. Tanrım, Eleanor, seni soktuğum testler, denemeler..."

"Bana altı ay boyunca su içirdiğin o sopayı unutma."

"Hatırlıyorum. Beni terk ettiğin için hiç şok olmamıştım. Sadece beni daha önce terk etmediğin için şok oldum."

"Biraz sert biriydin," dedi, kaçak bir trenin gücü ve hızıyla zihninden geçen anılara sırtarak.

Yerdeki o lanet olası ölü çubuğu sanki canlı bir bitkiymiş gibi sulamak... Søren'in kıyafeti olduğu için üst üste yedi kez kıyafet değiştirmek

Aklında giymesini istediği belirli bir takım vardı ve ne olduğunu tahmin edip giyene kadar Kingsley'in evinden ayrılmayacaklardı... Sekizinci Daire'nin zemininde kıvrılmış yatarken, o gece onu bir tabure olarak kullanırken ayakkabılı ayakları sırtına dayanıyordu ve daha fazlası değil - dövmemiş, becermemiş, hatta öpmemişti bile. O bir mobilyadan başka bir şey değildi.

"Çok kibarsınız."

"Tamam, *inanılmaz* sert biriydin."

"Bu daha iyi."

"Yine de sevdim. Senin olmayı sevdim. O lanet sopayı sulamak için o aptal sulama kabını taşıdığında bile sevdim. Beni sevdiğin için, güçlü olmamı istediğin için bana böyle işkence ettiğini biliyordum."

"Sen her zaman güçlüydün, . Ben sadece senin benim olmanı istedim." Nora tekrar onun göğsüne yaslandı ve o da eğilip alnından öptü.

"Ben seninim," diye fısıldadı. "Her zaman senin oldum. Başka biriyle bile... Ben hep senin oldum."

"Biliyorum," dedi büyük bir kibirle.

Hayal kırıklığı ve öfkeyle hırladı. Adaletsizlik, mutlak adaletsizlik, bu adaletsizliğin, bu rezaletin onca insan arasında Søren'in başına gelmesi... çılgılık atabilir, cennete kadar ağlayabilirdi.

"Bu adil değil, değil. Böyle gerekiyordu. Böyle bitmemesi gerekiyordu." Nora elindeki hançeri hissetti ve onu kendi kalbine saplayarak tüm bu acıdan kurtulmasını sağlamak istedi. Belki de yapardı.

"Değil mi?" Søren sordu, sesine eğlence karışmıştı. "Nasıl öleceğimize çoktan karar verdin mi?"

"Düşündüm. Bunu çok düşündüm." "Bu çok... Katolik bir davranış," dedi.

"Ben bile gördüm." Bir an için gözlerini kapattı. "Her geçen yıl daha da yakışıklı olan o adamlardan biri olacaksın.

Seksen yaşında bile Christopher Plummer gibi yakışıklı ." "Ben de seninle bu sağlıklı yaşam tarzın hakkında konuşmak istiyordum.

ona ilgi duyuyorum."

"Eninde sonunda e-postalarımı geri dönecektir, biliyorum." "Ya da yasaklama emri çıkartır."

Görüntü zihninde dans ederken Nora güldü.

"Huzurlu ve sessiz olacak..." dedi. "Sen benden on dört yaş büyüksün. Tanıştığımız günden beri bu gerçekle yüzleşmek zorundayım. Manhattan şehir merkezinde bir otobüs bana çarpmazsa, ilk sen gideceksin."

"Son derece minnettar olduğum bir şey."

"Papaz evinde, şöminenin yanındaki en sevdiğin sandalyede İncil okuyacaksın ve... uykuya dalacaksın." Her şeyi zihninde canlandırdı.

İncil'i tutan el... İncil parmaklarının arasından kayıp yere düşüyor. "O gece gizlice girdiğimde seni orada bulacağım.

O sandalyede uyurken. Ve ben bileceğim... Gittiğini bileceğim. Güzel elini öpeceğim ve İncil'i kitaplığa koyacağım. Tasmanı alacağım ve gideceğim. Ortadan kaybolacağım."

"Havaya mı?"

"Neredeyse. Kuzeye, annemin manastırına gideceğim. onlara rüşvet veririm ve beni içeri alırlar. Ve hayatımın sonuna kadar orada kalacağım."

"Vazgeçmek mi? Bu sen değilsin, Küçük Olan."

"Hiç pes etmiyorum. O kadar meşgul olacağım ki bir manastırın sessizliğine ve dikkatimi dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacım olmayacak. Bizim hakkımızda kitaplar yazacağım, sen ve ben. Ve Kingsley ve Juliette ve Griffin ve Michael ve Zach ve Grace. Son yıllarımda yapacağım şey bu."

"Sana benim hakkımda yazmana izin verilmediğini söylemiştim." "Ölmüş olacaksın. Sana ne ki?"

"Hayaletim sana çok kızacak." "Peki senin hayaletin kızacak mı?" diye alay etti. "Eğer iyiysen."

"İyi olmayacağım." Gözlerini açtı ve ona gülümsedi. "Son günüme kadar kötü olacağım. Birbiri vahşi, hınzır kitaplar yazacağım. İsimlerimizi değiştireceğim, yerleri değiştireceğim, tarihleri değiştireceğim, detayları değiştireceğim. Ama biz olacağız, bizim hikayemiz olacak. Kitapları üçüncü şahıs ağzından yazacağım ki Zach beni öldürmesin. Birinci şahıs romanlarından nefret eder. Ayrıca üçüncü tekil şahısla yazarsam

Ne kadar güzel ve seksi olduğumu söylersem kibirli görünmez."

"İyi plan. Bu kitaplar komedi mi yoksa trajedi mi olacak?"

"İkisi de. Tıpkı hayat gibi."

"Hikayelerinizde kahraman mı olacağım? Yoksa kötü adam mı?"

"Henüz karar vermedim," diye itiraf etti Nora. "Ama sana söz veriyorum... Son gülen ben olacağım."

"O zaman tek isteyebileceğim bu."

"Ve sana son kez güldükten sonra, kalemimi bir kenara bırakıp uykuya dalacağım. Ve , sen ve ben tekrar birlikte olacağız. Ben yine on beş yaşında olacağım ve sen yirmi dokuz yaşında olacaksın ve her şey yeniden başlayacak - sen ve ben. Cennette olduğumu böyle anlayacağım."

"Küçüğüm..."

"Seni seviyorum," dedi, o bu sözleri duymadan, söylemeden daha fazla devam edemezdi. "Seni hep sevdim. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Senden nefret ettiğimi söylediğim tüm o zamanlar, asla ciddi değildim,

Bir kere bile. Her parçanı, her sırrını, her günahını sevdim. Ne olduğunu, ne yaptığını ve beni aynı anda hem çok korkutup hem de çok güvende hissettirmeni seviyorum. Tanrım, keşke tasmam olsaydı."

"Buna ihtiyacın yok. Kim olduğunu, kime olduğunu biliyorum."

"Sana sonsuza dek söz verdim." Nora karakolda, hayatının on beş yaşında sona erecekmiş gibi görüldüğü o günü ve ona söylediği her şeyi sonsuza dek yapacağına söz verirse onu kurtaracağını söyleyen bu adamı, bu rahibi hatırladı. Sonsuza dek, demişti. "Sonsuza dek yeterince uzun değil."

"Ve karşılığında sana her şeyi vaat ettim," dedi Søren. Nora elindeki hançere ve Søren'in kafasındaki silaha . "Ciddiydim."

"Yeter," dedi Marie-Laure. "Ayaklarım yorulmaya başladı ve ikiniz de beni sıkmaya başladınız. Damon, eğer onu bir dakika içinde , öldür onu."

Nora Søren'i öptü ve o da bu öpücüğe hararetle, özlemle, derinden, öyle bir sevgiyle karşılık verdi ki sanki Nora'nın kalbinin ta kendisini öpmüş gibi hissetti.

"Korkma," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Bu hayat Tanrı'nın göz kırpmasından başka bir şey değil. Tekrar göz kırpacak ve biz yine birlikte olacağız."

"Cennete gideceğimden emin misin?"

"Elbette. Sensiz cennet olmazdı."

Marie-Laure uzandı ve Søren'in beyaz Roma yakasını çıkardı. Kaba bir şekilde gömleğinin düğmelerini ve çekti. Onun Søren'e dokunduğunu, göğsünü tüm odaya gösterdiğini gören Nora, yapmak üzere olduğu şeyin doğruluğunu hissetti. Søren'in bedenine hayranlık, bağlılık ve sevgi dolu eller dışında herhangi bir elin dokunmasına izin vermek en büyük iğrençlik, en derin küfür, affedilmez günah gibi görünüyordu. Bu onursuzluğa katlanmaktansa onun öldüğünü görmek daha iyiydi. İkisinin de ölmesi daha iyiydi.

"Şimdi." Marie-Laure hâlâ o kadar yakınında duruyordu ki, Søren düştüğünde son nefesini ayaklarında hissedecekti.

Nora, Damon'ın şarjörünü kontrol ettiğini duydu.

"Şimdi," dedi Søren. "Tereddüt etme Eleanor. Bunu yap çünkü beni seviyorsun, beni sevdiğin gibi."

"Seni seviyorum," dedi ve bunun ondan duyduğu son sözler olabileceğini biliyordu. "Sonsuza kadar."

Nora hançerin sapını kavradı ve kaldırmaya başladı. Son bir kez dua etti.

Tanrım... bana iyi bir nişan ve onu kullanma gücü ver.

Tanrı'nın göz kırpması kadar kısa bir sürede her şey bitmişti.

Søren'in ona bıraktığı nottaki kelimeler Kingsley'e bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Ben de senin için aynısını yapardım.

Kingsley kelimeleri gördü ve onlara inandı, bu yüzden sevdiği kadın binlerce mil uzaktayken ve çocuğunu taşıırken bile Kendisini kurtarmak için her şeyi göze alabilecek adamı kurtarmak için ölümü, her şeyi göze alması gerektiğini biliyordu.

Elizabeth'in evine doğru son sürat giderken, yol boyunca Søren'in asil ve aptal kalbine lanet okudu. Bir plan ya da strateji düşünerek bir anını bile boşa harcamazdı. Ya Søren ve Nora'yı kurtaracaktı ya da onlarla birlikte ölecekti.

Eve vardığında sakın ve sessiz kalmak için kendini zorladı. Tekrar pencereden içeri girdi ama kilerde saklanmak yerine onları bulana kadar evin içinde koştu. Kütüphanenin kapısında durdu ve derin bir nefes aldı. İki silahı tamamen dolu ve horozluydu. Yeterli olması için dua etti

Kapıdan içeri bakınca çok geç kalmadığını gördü. Nora ve Søren hâlâ hayattaydı, hâlâ nefes alıyordu ama ikisinin de kafasına silah doğrultulmuştu. Ve Marie-Laure onlara yakın durup bakıyor, gülümsüyor ve bekliyordu.

Neyi bekliyorsun?

Kingsley gördü, Nora'nın elindeki bıçağı. Marie-Laure Nora'ya Søren'i öldürtüyordu. Ama Nora bunu yapmazdı... kafasına silah dayanmış olsa bile. Ona zarar vermeden önce ölecekti. Yine de bıçak daha da yükseldi.

Eli bir an titredi, sonra sabitleşti ve hızlı bir nefes aldı.

Kingsley silahını kaldırdı. İlk atış savaşı başlatacaktı. Nora'nın arkasındaki adamı vurursa, Søren'in arkasındaki adam da onu vurabilirdi. Søren'in korumasını vurursa Nora ölebilirdi. Marie-Laure'u vurursa hepsi ölebilirdi.

Bir kararını verdi. Başka seçeneği yoktu. Silahını Nora'ya doğrulttu.

Beşinci Bölüm

KONTROL ET

KRALİÇE

Nora hançeri indirdi ve son anda dönüp Marie-Laure'un kalçasının derinliklerine sapladı. Marie-Laure'nin şok ve acı dolu çığlığı Damon ve Andrei'yi bir an için hareketsiz bıraktı. Mermiler etrafında dönüyor, havayı bulandırıyor. Nereden geliyorlardı? Ne oluyordu? Hiçbir şey göremiyordu. Biri onu kapana kısırmış, sıkıştırmıştı. Zar zor nefes alabiliyordu.

Sonra silahlar ölüm sessizliğine büründü ve odanın içinde ölümün kokusunu aldı.

Bakır ve duman.

Ama kimin ölümü? Gözlerini açmaya korkuyordu. Eğer gözlerini kapalı tutarsa, sorusunun cevabını asla öğrenemeyecekti. Gözlerini açarsa kimin öldüğünü görecekti ve bununla yüzleşemezdi, henüz değil.

Biri onu kollarının arasına almış, sıkıca sarılmıştı. Gözlerini kapalı tutmaya ve orada kalmaya karar verdi.

Sonsuza kadar.

KRAL

Adamlar şaşkınlık içinde çılgınca ateş ettiler ve Kingsley, kapılarına ölüm getirenin kim olduğunu bile göremeden muhafızları öldürdü. Kingsley, Søren ve Nora'ya doğru koştu ama kısa süre sonra bu seçiminden pişmanlık duymak için bir nedeni oldu.

Marie-Laure bacağındaki hançeri çıkardı ve Kingsley'in üzerine yürüdü. Hançeri Kingsley'in böğrüne sapladı. Kingsley onu zapt etmeye çalışarak yakaladı. Bu kadar yakın mesafeden kendini vurmadan ateş edemezdi. Silah yere düştü. Kadın adamın yüzünü pençeleyerek vahşi bir hayvan gibi onunla savaştı. Adamın kollarından kurtulmayı başardı. Yere düşerek silahı kaptı ve odanın köşesine, tam Søren'in sırtına doğrulttu.

Kingsley cebinden çıkardı. Marie-Laure Kingsley'i tekmeleyerek uzaklaştırmaya çalıştığında, Kingsley Marie-Laure'nin dizardı kırışını kesti. Marie-Laure acı içinde inledi ve silah parmaklarının arasından düştü.

Nefes nefese ve kanlar içinde yerde öksürerek yatıyordu.

Kingsley elini yanına götürdü.

Kan... çok fazla kan. Vurulmuştu. Önemli değil. *Pas de problème*. Bir yara daha. Koleksiyonuna ekleyecekti.

Odanın etrafına bakarken katliamı gördü. Yerde ölü bir adam. Yerde iki adam ölmüştü.

Bir kadın yerde yatıyordu... hâlâ nefes alıyordu.

Kingsley, Marie-Laure'un yanında diz çöktü.

Kız kardeşi yerde seğirirken ve kalçasından kan akarken Fransızca, "Sen her zaman öfke nöbetlerine yatkın biriydin," diye fısıldadı. "Bir öfke nöbeti çok fazla."

Elini kızın alınına koydu ve yüzündeki bir damla kanı sildi.
Bunca yıldan sonra hâlâ güzeldi, kız kardeşiydi.

"Ölmeliydik," diye fısıldadı Marie-Laure, "sen ve ben. Annem ve babam öldüğünde o trende ölmeliydik. Birlikte ölmeliydik"

"Biz yaptık. O gün tüm Boissonneault ailesi öldü. Ben sadece Kingsley Boissonneault'nun hayaletiyim. Sen de Marie-Laure'un hayaletisin."

"Artık hayalet olmak istemiyorum."

Sırtı kamburlaştı, yüzü acıyla buruştu. Kingsley onu nazikçe susturdu ve çekti. Kızın eli onun kolunu sıkıca kavradı ve tırnaklarını derisine geçirdi.

"O beni sevmedi." diye fısıldadı. "Kendi kocam."

"Ama ben seni sevdim."

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. Bu onun son nefesiydi.

"Merci." Bu son kelimeyi fısıldadı ve Kingsley'i ikinci kez geride bıraktı.

ŞÖVALYE

Wesley, Søren'in nereye gittiğini ve Kingsley'nin nereye gittiğini anladığı anda, evde kalıp dünyanın sonunun gelmesini bekleyemeyeceğini biliyordu. Kendisini büyük bir tehlikeye atacağını bile bile Kingsley'in peşinden koştu. Ama artık bunun bir önemi yoktu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece Nora'yı kurtarmak önemliydi.

Arabayı neredeyse evin ön kapısına park etti ve içeri koştu. Evin planını hiç bilmediği için her yere koştuktan, her odayı aramaktan başka bir şey yapamıyordu. Sonunda odayı, kütüphaneyi ve kan gölüne dönmüş odayı buldu.

Kingsley bir kadının yanında diz çöktü. Gömleğinden kan sızıyordu. Ama dik duruyordu, nefes alıyordu, yaşıyordu.

Bir mucize.

"Nora!" Wes bağırdı. Adını tekrar söyledi. Ve üçüncü kez. Her seferinde daha yüksek sesle.

Elinde silah olan iri bir adam yerde yatıyordu, belli ki ölmüştü. Birkaç metre daha küçük bir adam daha yatıyordu, o da ölmüştü.

İki mucize.

Sonunda odanın köşesinde gizlenen bir şeyi, birini gördü. Tamamen siyah giyinmiş bir adam.

Søren. Hayatta. Wesley'nin söyleyebildiği kadarıyla zarar görmemiş.

Søren duvara doğru diz çökmüştü, sırtı odaya dönüktü. Silahlar ateşlendiğinde, kurşunlar havada uçuştığında, Søren eğilmiş ve zarar görmeyecek şekilde saklanmıştı. Ama tehlikenin dışında değildi. Korkaklığı için, Nora'nın öldürülmesine izin verdiği için adamı öldürecekti.

"Buradayım Wes," diye geldi Nora'nın sesi, durgun ve küçüktü, aynı anda hem hiçbir yerden hem de her yerden geliyor gibiydi.

"?" diye seslendi, etrafta koşuşturup onu arıyordu. Vurulmuş mıydı? Bir yerde mi saklanıyordu?

Søren yavaşça dönmeye başladı ve Wesley ona doğru koştu.

"Søren, Nora hangi cehennemde?" Wesley hayatında hiç olmadığı kadar öfkeli bir şekilde sordu. Eğer Nora yaralanırken saklansaydı, rahibi kendi elleriyle öldürürdü.

"Buradayım dedim, Wes." Şimdi onu gördü.

Odanın köşesinde kıvrılmış, cenin pozisyonunda, etraflarındaki savaş alanına hiç maruz kalmadan yatıyordu. Søren onu kendi bedeniyle kurşunlardan korumuştu. Başını göğsüne yaslamış, gözleri kapalı olan Nora hiç bu kadar canlı, bu kadar güzel görünmemişti.

Çok güvenli.

KALE

Grace evin penceresinde durdu ve dua etti. Bunu yıllardır yapmamıştı, inancını hiç düşünmemişti. Søren'in evinde iki gün

Varlığı onu bir rahibe kadar dindar yapmıştı. Artık hiçbir düşüncesi, hiçbir korkusu yoktu. Zihni, ortaçağ keşişlerinin ilahileri gibi olana kadar defalarca tekrarladığı bir duadan başka bir şeye dönüşmemişti.

Bizi kötülükten kurtar... Bizi kötülükten kurtar... Bizi kötülükten kurtar...

Yoldan gelen bir arabanın sesini duyunca irkildi. Araba garaj yoluna döndü ve eve doğru sürünerek ilerledi, arkasında başka bir araba vardı.

Grace konuşamıyor, nefes , ellerini kalbine götürüp bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

İlk araba durdu ve Kingsley sürücü tarafından dışarı çıktı. Kingsley... kanlar içindeydi ama yaşıyordu. Elini kaputun üzerine koydu ve nefes aldı, acı çektiği belliydi.

Bir başka arabanın kapısı açıldı ve Søren kucağında bir şeyle dışarı çıktı. Bir şey değil... biri. Nora'yı eve taşıdı. Ama yaşıyor muydu?

Grace anlayamadı.

İkinci arabadan Wesley çıktı. Şok geçirmiş gibiydi, bir hayalet kadar solgundu ama yaşıyordu. Tek önemsedığı hayatta olmasıydı. Önemli olan tek şey hayattaydı.

Wesley, Kingsley'nin yanına gitti ve onun koluna girerek kendi omuzlarına doladı. Kingsley ağırlığını Wesley'e bıraktı ve Wesley yarı yürüdü, yarı taşıdı Kingsley'i eve doğru. Havlular, bandajlar... onları bulacak ve Kingsley'nin yaralarına bakacaktı.

Grace kapıya koştu ve açtı. Önce Søren içeri girdi.

Nora'nın başı Søren'in omzundaydı. İki parlak yeşil göz kendi gözleriyle buluştuğunda Grace'in nefesi kesildi.

"Grace? Burada ne halt ediyorsun?" Nora sanki hiçliğin ortasındaki bir evde değil de Manhattan'daki bir partide tanışmışlar gibi sordu.

"Bu uzun bir hikaye. Sen iyi misin?"

Søren onu merdivenlerden yukarı taşıırken ve Grace aşağıda beklerken, "Oh... Ben iyiyim," dedi. "Zach burada mı?"

"O Avustralya'da." Grace bu sözlere güldü. Burada olmak onun için ne kadar saçmaydı -dünyanın başka hiçbir yerinde olmak istemiyordu.

"Ona benim için bir şey söyleyebilir misin?"

"Her şeyi," diye söz verdi Grace.

"Ona düzeltmelerimin biraz gecikeceğini söyle. İyi bir mazeretim var, söz veriyorum."

Laila sessizliğe uyandı. Sessizlik, evet, ama durgunluk değil. Sanki büyük ve korkunç bir şey olmuş ve tüm dünya hala artçı sarsıntıdan titriyormuş gibi hava etrafında uğulduyordu.

Battaniyeleri üzerinden attı ve koridora doğru koştu. Amcası ve yengesinin koridorun sonundaki yatak odasında gözden kaybolduklarını gördü. Merdivenlerin dibinde Grace, Kingsley'nin yanında durmuş, kanlı gömleğini çıkarmasına yardım ediyordu. Wes ise ortasında durmuş, duvara yaslanmış, sanki kusmamak için kendini zor tutuyormuş gibi kısa ve sık nefesler alıyordu.

"O yaşıyor..." Laila Wesley'e baktı ve amcasının kapısına doğru gitmeye başladı. Wesley onun elinden tuttu ve kendisine doğru çekti.

"Onlara biraz zaman vermeliyiz."

Laila başını salladı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı, ancak içindeki her şey teyzesine koşmak, onu kucaklamak, ona sarılmak, kollarında eşsiz bir sevinçle ağlamak istiyordu. Ama bir şey ona Wes'in haklı olduğunu, burada kalması gerektiğini söylüyordu. Onunla kalmalıydı. Elini tutmuş ve bırakmamıştı.

Ellerine baktı ve sonra tekrar Wes'e baktı. Koridorun aşağısına, teyzesi ile eniştesinin buluştukları kapalı kapıya baktı. Wes'in yüzünde keder ve rahatlamanın birbiriyle boğuştuğunu gördü.

Rahatlamayı anladı. Keder.

O zaman aklına geldi. Wes sadece teyzesinin yakın bir arkadaşı değildi. Duyguları bir aşktan çok daha derindi. Onu seviyordu. Ona aşıktı. Ve en büyük kriz anında teyzesi ona değil, amcasına sarılmıştı.

Çok saçma görünüyordu... çok yazık. Verecek her şeyi olan ama verecek kimsesi olmayan bu güzel genç adam burada duruyordu.

"Bunu söylememeliyim," dedi Laila tüm cesaretini toplayarak. Kendi cesareti yetmeyince biraz teyzesinin, biraz da amcasının cesaretini topladı. Sonunda yeterli oldu. "Ama yapacağım."

"Ne istersen söyle, Laila." Wes hâlâ onun elini tutuyordu. Bunu kalbinin ondan istediği kelimeleri söylemesi için bir işaret olarak kabul etti.

"Onun yerinde olsaydım..." diye başladı, sonra öne doğru eğilip yanağına hızlı bir öpücük kondurdu, "Seni seçerdim."

KRALİÇE

Nora, Søren onu merdivenlerden yukarı taşıırken ona sarıldı. Hiç konuşmadılar. Söyleyecek ne vardı ki? Birbirlerine söylemek her şeyi o odada, sırtlarında ölümle yüz yüze diz çöktükleri o odada söylemişlerdi. Kelimelere ihtiyaçları yoktu, birbirlerinden başka hiçbir şeye ihtiyaçları yoktu ve birbirlerine sahip oldukları için hiçbir şey istemiyorlardı.

Søren onu nazikçe yatağın kenarına oturturken kendisi de banyoya gidip küvetin musluğunu açtı. İki gün boyunca ter ve korkudan kan ve kir içinde kalmıştı. Tekrar temizlenmek, bir yıldır giyiyormuş gibi hissettiği bu kıyafetlerden kurtulmak için . Uzun ve sıcak bir banyo kulağa cennet gibi geliyordu ve bunun cennet olacağını biliyordu
Çünkü Søren oradaydı.

Su küveti doldururken Søren yanına geldi ve soyunmasına yardım etti. Kızın ne kadar kötü koktuğunu görünce burnunu kırıştırmadı. Yaraları hakkında yorum yapmadı, hatta yan tarafındaki acımasızca tekmelendiği için kararan kocaman morluk hakkında bile. Bu konuda konuşmak her şeyi önemli hale getirecekti ve şu anda onun hayatta ve güvende olduğu, kendisinin hayatta ve güvende olduğu ve birlikte oldukları güzel gerçeğinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Adam onu küvete götürdü ve kadın suya battı; sıcaklık yaralı derisine sızarken yüzünü buruşturdu.

Søren küvetin kenarında diz çöktü ve saçlarını çözerek tekrar suyun içine uzanmasına yardım etti. Tekrar ayağa kalktığında adamın yüzünde su gördü.

"Özür dilerim efendim," dedi bir havlu alarak. "Üzerinize su sıçratmak istememiştim." Alnını onunkine yasladı.

". "

Altıncı Bölüm

PROMOSYON

KRALİÇE

Søren ve Kingsley'in onu kurtardığı gün hayatının en güzel günüydü. Ve Nora tüm iyi günleri gibi bu günü de tamamen yatakta geçirdi. Ertesi gün boş bir yatağa ve yastığının üzerinde Søren'den gelen bir nota uyandı.

"Koşuyorum."

Nota gülümsedi. Koşuyordu. Tabii ki koşuyordu. Grace ona kahvaltı getirdi ve bir saat boyunca sohbet ettiler. Grace'aylar önce onun evinde tanıştığı andan beri ondan hoşlanıyordu - o kadar hoşlanıyordu ki Nora'nın Zach için herhangi bir mücadele vermesi imkânsızdı. Elbette Grace'e aitti. Verandasında duran o güzel, korkmuş, cesur Galli kızıl saçlıyı gördüğü anda anlamıştı bunu. Nora Grace'e kahvaltı tabaklarına yardım etmeyi teklif etti ama Grace ona yatakta kalmasını söyledi - Søren'in emirleri.

Birkaç saat sonra Søren uzun koşusundan döndü ve ona öğle yemeği getirdi. Yemekten sonra bir saat boyunca vücudunun yara bere içinde olmayan kısımlarına masaj yaptı. Kelepçeli ve garip pozisyonlarda bağlı iki gün onu hayatında hiç olmadığı kadar ağırlı bırakmıştı. Ve onun gibi, yaşadığı hayatı yaşamış bir kadın için bu bir şey ifade ediyordu.

Akşam yemeğinde Grace yine elinde yiyeceklerle geldi.

Grace ona bir fincan çay uzatırken Nora, "Bu oda servisine bayılıyorum," dedi. "Ama kendimi karantinaya alınmış gibi hissediyorum. 'Kaçırılma kurbanı' olmanın bulaşıcı bir hastalık olduğunu sanmıyorum."

"Rahibiniz hepimize sizi yalnız bırakmamızı emretti." Grace biraz kızardı ve Nora gözlerini ona dikti. "Hiçbirimizin onun emirlerine karşı gelecek kadar cesur olduğunu sanmıyorum."

"Çekilin. Başka bir koşuya çıktı." Grace yatakta

Nora'nın kalçasının yanına oturdu.

"daha mı? Bu sabah koşmaya gitmedi mi?" Nora başını salladı. "Evet. Biraz bastırılmış hissediyor."

"Bastırılmış mı?"

Çayını yudumlarken, Nora konuyu Grace'e nazikçe anlatmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Sonra kendisinin Nora Sutherlin olduğunu ve hiçbir şeyi nazikçe ifade etmediğini hatırladı.

"Yani, o azgın."

Grace neredeyse çayında boğuluyordu. Boğazını temizlemek için öksürdü.

"Ne? Rahipler de azar," diye hatırlattı Nora ona. "O bir sadist, bu yüzden tüm seks olayını karmaşılaştırıyor. Ben bir enkazım. Çocuğu bana verecek Haftalardır eldiven tedavisi görüyor. Kingsley enkaz halinde. Dikiş atılması gerekiyor ama Søren kimsenin onunla ilgilenmesine izin verecek kadar uzun süre hareketsiz kalamayacağını söylüyor. Søren böyle olduğunda ve başkasını cezalandıramadığında, kendini cezalandırıyor. Bu yüzden koşuyor. Ona bir yedek oyuncu bulmalıyız."

"Denizaltı mı? Yani-"

"Bir itaatkâr. Kink, Søren'in lityumu gibidir. Birçok insan için ruh halini dengeleyici. Müşterilerimin yarısı bana tıbbi nedenlerle geldi, cinsel nedenlerle değil. Kink olmadan Søren... zorlaşıyor."

"Zor mu?"

"Huysuz. Huysuz. Suratsız. *Şirret* ile eşanlamlı bir *kelime* seç." "Büyüleyici. Yani oynamak için bir itaatkâra mı ihtiyacı var?"

"Oynamak tan kastınız dövmek" ise, evet. Keşke bir sandviç siparişi verebilseydiniz ve bir tane teslim alabilseydiniz. İnsanlar, sandviçler değil."

"Geceyi onunla geçirme ayrıcalığı için kimsenin ondan tek bir peni bile isteyeceğini sanmıyorum."

"Onun için değil, hayır. Søren denizaltılara neredeyse sopayla vurmak zorunda kalıyor.

Bazen de öyle yapıyor."

"Nedenini kesinlikle anlayabiliyorum."

Nora gözlerini Grace'e dikti. Grace bu incelemeyi fark etmiş olacak ki solgun, çilli yanaklarının ortasında bir kızarma başladı ve kulaklarına doğru yayıldı.

"Rahibime aşık olmuşsun," dedi Nora. "Ne?"

Hayır. Tabii ki hayır."

"Kesinlikle öyle."

"Nora, ben evliyim."

"Sen insansın. Bunu inkar etme. Ben kıskanç bir tip değilim. Bir çeşit Aslında tam tersi. Daha çok 'ya izlememe izin ver ya da tüm detayları sonra anlat' tipi."

Grace kaçırıp pencereden dışarıya, yolun aşağısına bakarken Nora sessizliğe gömüldü. Søren'in dönmesini mi bekliyordu? Muhtemelen.

"Seni yakaladı, değil mi?"

Grace başını salladı. "Sana söyledim, mutlu bir evliliğim ve bu tartışma burada bitmiştir."

"Grace, kaçırıldım ve silah zoruyla tutuldum. Ölebilirdim. En azından soruma cevap verebilirsin."

"'Kaçırıldım' kartını mı oynuyorsun?"

"Evet ve sürece çalmaya devam edeceğim." "Bu hiç adil değil."

"Tekme yediğim yerdeki futbol topu büyüklüğündeki çürüğü görmek ister misin?"

Nora kaşlarını kaldırarak Grace'e baktı ve bekledi. "Çıkar ağzındaki baklayı Red."

"Rahibiniz kelimelerin ötesinde muhteşem ve ben bir şairim. Ben bir şairim. kelimeler. Ben... onun gerçek olduğunu ve bu dünyada olduğunu bildiğim için tek kelime *sevinmek*. Onun ruhumda, ruhumda hissettiğim bir kutsallığı var. Sizin için ölmeye gitti ve bu büyük ve güçlü bir şey. Onun etrafında dağılmış ama yine de kutsanmış hissediyorum. Eğer bir tahtta otursaydı, ayaklarının dibinde otururdum. Bu duygu romantik ya da cinsel bile değil. Basitçe..." Durakladı ve boş ellerini kaldırdı. Söyleyecek sözü kalmamıştı. Nora bu duyguyu biliyordu. "Ve Nora... Ben sarışınlardan hoşlanmam bile."

"Gerçekten mi? Sarışınları severim."

"Deli olduğumu düşünüyor olmalısın."

"İster inanın ister inanmayın, tamamen anlıyorum."

"Zachary'den bunun sonunu asla duyamayacağım. Ölene kadar bu yüzünden alay konusu olacağım."

"Zach'e söyleyecek misin?"

"Birbirimize her şeyi anlatmaya çalışırız. Aslında... Amerika'dayken bana dikkatli olduğum ve ertesi gün ona hiçbir ayrıntı vermediğim sürece istediğim kadar vahşi olabileceğimi söyledi. Ona senin dünyanda yaşadığı tüm eğlenceyi söyledim. O da sıranın bana gelebileceğini söyledi."

"Oh, Zach seni bayıltmadan ve yine sıkıcı olmadan önce sıranı savıyorsun."
"Sanmıyorum-"

Nora, Grace'in itirazlarını susturmaya başlamıştı ki kapının hafifçe çalınmasıyla düşünceleri bölündü.

"Bu konuşma daha bitmedi." Nora Grace'i işaret etti. "Sen burada bekle. Ben esaret altında çürürken sen ve sarışının ne gibi iğrenç işler çevirdiğinizi daha yeni sorgulamaya başladım. Eğer fotoğraf yoksa çok kızarım."

Nora kapıyı açtı ve Wesley'nin eşikte durduğunu gördü. Onu bu kadar alçakgönüllü ve gergin görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Selam yabancı," dedi ve kapıyı arkasından kapatıp içeri girdi. koridorda. Kollarını ona dolamaktan kendini alıkoyamadı. Adam onu sımsıkı tuttu ve acıdan yüzünü buruşturduğunda, "Sakın bırakma," diye fısıldadı.

"Seni istediğin kadar tutacağım."

Sonsuza kadar. O kelimeyi sadece düşündü ama söylemedi. Bu kolları, bu rahatlığı özlemişti.

"Seninle konuşmak için fırsat kolluyordum. Søren-"

"Biliyorum." Nora geri çekilip ona bakarken içini çekti. "Ben dinlenebileyim diye herkesi uzak tutuyor. Ama sen sensin, bu yüzden ipi atlayabilirsin. hattı."

"Bunu bilmek güzel. Burada kendimi biraz dışlanmış ve sonra senin yaşadıklarını hatırlıyorum-"

"Wes, bu durum hakkında bir şeyler hissetmeye hakkın var. benim sempati puanları için her şeyi sağmaya iznim olduğu gibi. kurabiyeler falan."

"Kurabiye ister misin?"

"Sanırım iyileşme sürecine yardımcı olurlar." "Sana kurabiye yapacağım."

"Lütfen yapma. Senin hakkında yeterince boktan hissediyorum."
"Neden?"

"Yüzük mü?" Nora kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nişan yüzüğü... Onu kaybettim."

"sanmıyorum." Paha biçilmez aile yadigârını bir kare beyaz ketenle takas ettiğini biliyor ? "Sanırım o aldı. Değil mi?"

Nora zorlukla yutkundu. Ona gerçeği söyleyemezdi. Bir yalan çok daha merhametliydi.

"Onun gibi bir şey."

" yok." Wesley kot pantolonunun cebini karıştırdı ve yüzüğü çıkardı. "Onu geri aldık."

"Vay anasını." Nora onun avucunda parlayan elmasa baktı.

Søren ve Kingsley onu almaya geldikten sonra o kadar şok olmuştu ki, Wesley'nin yüzüğünü bulmaya çalışmak aklına bile gelmemişti. Maniurgium'u gömleğinin içine sokmuştu. Marie-Laure ile birlikte ölüp gömüldüğünü sandığı yüzük.

Wesley elini kaldırdı ve pişmanlıkla alnını ovuşturdu.

"Bunu bana Kingsley getirdi. O adamı sevmek için bir nedenim olmasından hoşlanmıyorum.

Şimdi onlardan tonlarca var."

"Tonlarca mı?"

"Evet. Tonlarca. Yüzük, senin hayatta olman ve karşımda durman... İhtiyacım olan tüm nedenler bunlar. Yüzük bizi eşitledi. Senin güvende olman bizi sonsuzluğa gönderdi."

"İnanamıyorum..." Sesi . Evet, . O kadar cehennemin içinden o kadar cennet çıkmıştı ki. Şu anda her şeye inanabilirdi. "King'in onu sana geri getirmesine çok sevindim."

"Şu Kingsley ilginç bir adam. İlginç bir baba olacak."

"Bekle... biliyor musun?"

"Evet. Bana kız arkadaşının hamile olduğunu söyledi."

"Ne?" Nora neredeyse bayılacaktı. "Juliette hamile mi?"

"Evet, bahsettiğin şey bu değil miydi?"

Nora başını salladı, tamamen şaşkına dönmüştü. Marie-Laure ona Kingsley'nin piçinden bahsetmişti, yirmili yaşlarındaydı ve Fransa'da bir yerlerde yaşıyordu. Ve şimdi Juliette hamile miydi? Nora'nın içinde bir şeyler kabardı, korkutucu bir sevinç. Bu sevinç içinde hızla yükseldi ve kutsal bir kahkahaya dönüştü.

"Nora?"

"Özür dilerim," dedi, morarmış ve hırpalanmış tarafına tutunarak.

Gülmek ama bunu yapmayı bırakamıyordu. Acıtırdı

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Kingsley... her şey... hayat güzel. Hayat tuhaf, harika, korkunç ve güzel."

"Yaşıyorsun. Bundan daha iyisi olamaz."

Kahkahası sonunda kesildi ve başını Wesley'nin göğsünün ortasına yaslamak için öne doğru adım attı. Başını kaldırdı ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek onu öpmeye niyetlendi. Ama Wesley başını hareket ettirdi ve dudakları sadece onun yanağıyla buluştu.

"Wes?"

"Nora... konuşmalıyız. Seni geri aldığımızdan beri bir şeyler düşünüyordum, bu yüzük hakkında, bizim hakkımızda - bilirsin işte, seni geri aldığımızdan beri. Kingsley onu bana geri verdi ve itiraf etmeliyim ki rahatlamıştım. Annemle babama ailenin en değerli yadigarını kaybettiğimizi nasıl açıklayacağımı bilemedim. Sonra düşündüm, neden bana geri verdiği için mutluyum? Neden senin yerine bana verdiği için kızgın değilim?"

"Bu iyi bir soru."

"Søren'den uzun süre nefret ettim, içinde yaşadığın o dünyadan nefret ettim. Ama artık onu tanıdığımıza, onun yanında güvende olduğunu bildiğime ve artık ondan nefret etmediğime göre..."

"Ne diyorsun sen?"

"Sanırım sana aşık olmamın yarısı seni ondan ne kadar uzak tutmak istediğimden kaynaklanıyor. Mesele şu ki... Bence S&M garip bir şey. Anlamıyorum ve asla da anlamayacağım. Neden bir kadını yatakta bağlamak isteyeyim ki? Elleri bağlıyken bana nasıl dokunacak?"

"Bu adil bir soru."

"Ve hayatımdaki kadını başka bir adamla paylaşmak istemiyorum. İstemiyorum. Onu tamamen sevmek istiyorum ve onun da beni tamamen sevmesini istiyorum."

"Seni suçlamıyorum. Pek çok insan hissediyor."

"Ve ben çocuk istiyorum."

"Bunda yanlış bir şey yok."

"Ve beni birlikte olduğu diğer tüm yaşlı ve deneyimli erkeklerle kıyaslamayan bir kadınla yatmak isterdim, böylece tüm zaman boyunca yeterli olmadığımı düşünmezdim. Sanırım bunu hak ediyorum."

"Hepsi ve daha fazlası."

"İstedğim... Sizin dünyanızı anlamıyorum ve asla da anlayamayacağım. Ama orada mutlusun. Güvendesin. Ve bunu düşündükçe, ikimizin sonsuza dek birlikte olamayacak kadar farklı olduğumuzu daha iyi anlıyorum. Seni seviyorum ve Sen benim en iyi arkadaşımsın ama-"

"Wes..." Nora bir adım geri çekildi. Sonra bir adım daha. Wesley'e kocaman gözlerle baktı. "Beni terk ediyorsun, değil mi?"

"Sorun o değil." Wes elini göğsüne koydu.

Bir an için konuşma yeteneğini kaybetmiş gibi ydi. Nora boğazında bir şey hissetti, taş gibi bir şeydi ve onu yutamıyor gibi ydi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Ne kadar sevdiğim hakkında hiçbir fikrin yok. Ve seni onunla daha mutlu olacağını bilecek kadar seviyorum. Bunu itiraf etmek ne kadar acı verse de, seni tutmak ve her zaman başka bir yere ait olduğunu bilmek daha çok acı verirdi. Ben..." Durdu ve elini kaldırıp gözlerini kapattı. "Seni geri almak için sahip olduğum her kuruşu ödeyecektim. Ailemin sahip olduğu her kuruşu. Yalvarabildiğim, ödünç alabildiğim ya da çalabildiğim her kuruş. Ve

o... o hayatıyla ödemeye gitti."

Nora hiç konuşamıyordu. Kollarını Wesley'e dolamaktan ve ona sıkıca sarılmaktan, ona bir kez daha sarılmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Onu sevdiğini biliyorum," diye fısıldadı saçlarına, "ve her zaman seveceksin."

"Seni sevdiğimi biliyorum... ve her zaman seveceğim."

"Ben de seni seviyorum. Seni çılgın, tuhaf, vahşi kadın, seviyorum.

Ama..." "Biliyorum. Biliyorum. Doğru olan bu. Kesinlikle haklısın."

"Sana iyi davranacaktır."

"Her zaman öyleydi." "Ve sen onun yanında güvendesin."

"Her zaman öyleydim."

"şimdi anlıyorum."

Nora Wesley'i daha da kendine çekti. Ona bu kadar sıkı sarılmak yara bere içindeki bedenine acı veriyordu ama mecburdu. Başka seçeneği yoktu ve artık bu tür acılara alışmıştı.

"En harika kızı bulacaksın," dedi Nora başını onun kalbine yaslarlarken. "Sana tapan, seni seven ve her şeyi gören bir kız Sende gördüğüm iyiliği. O da gün boyu vanilya gibi olacak." "Tanrım, umarım öyle olur."

"Ve o senin en iyi arkadaşın ve ortağın olacak ve o lanet olası büyük çiftliğini yönetmene yardım edecek."

"Bu kızdan şimdiden hoşlandım."

"Akıllı ve güçlü olacak ama aynı zamanda tatlı da olacak. Benim gibi sert olmayacak. Dolabında kırbaç saklamayacak."

"Sadece ahırda."

"Ve o kadar güzel olacak ki..."

"Çılgın uzun bacaklar mı?" "Sen nasıl istersen."

"İstiyorum."

"Uzun bacak o zaman. Sen ve Legs birlikte o kadar mutlu olacaksınız ki, size bakmak bile acı verecek."

"Canının yanmasını istemiyorum," dedi Wesley, başını onun omzuna gömerken sesi biraz . "Bir daha asla."

"Biraz acı kimseyi öldürmez," dedi. "Ve beni bilirsin, sadece biraz acıttığında hoşuma gider."

"Doğru. Ne de olsa sizsiniz."

"Peki şimdi ne olacak?" kaldırıp ona baktı, irislerinin etrafında altın rengi benekler olan o büyük kahverengi gözlere ve yatağında geçirdiği bir haftanın bile bozamadığı masumiyete.

"," dedi. "Ve hayatımıza devam ederiz." Kadın başını salladı ve derin bir nefes aldı.

"Önce sen bırak." Derin bir nefes aldı, onun kokusunu olabildiğince içine çekmek istiyordu. Yaz. Sıcaklık. Kuruması için asılmış temiz çamaşırlar. Wesley.

"Yapamam."

"Ben de yapamam."

"Aynı zamanda, o zaman?"

"Tamam. Üç kadar sayacağım. Hazır mısın?" Nora kendini toparlamaya çalışarak sordu. "Hayır, ama yine de yapsak iyi olur."

". Bir..." dedi. "İki," diye fısıldadı Wesley.

Birbirlerinin gözlerine baktılar ve son sayımı birlikte yaptılar. "Üç."

Birbirlerinin gitmesine izin verdiler.

Nora kendini koridorda kıpırdamadan durmaya zorladı. Wesley'e yaşattığı onca şeyden sonra, Wesley ondan bu kadarını hak etmişti. İlk yürüyüp giden kişi olmayı hak etmişti.

Bir adım geri çekildi ve arkasını döndü. Koridorun sonuna yaklaştığında Nora ona seslendi.

"Hâlâ arkadaş olabiliriz, değil mi?"

Wesley cevap vermek için arkasını dönmedi ama ihtiyacı olan tek şey o kelimeydi. "Sonsuza kadar."

Nora kendini sabitlemek için bir elini duvara dayadı. Wesley... onun Wesley'i... Bu sefer onun sonsuza dek gittiğini biliyordu. Sorun yoktu. Her şey yolundaydı. Onu ne kadar sevse de onunla evlenmeyi asla düşünmediğini biliyordu. O Ona asla veremeyeceği şeyler istediğini biliyordu -çocuklar, tek eşlilik, bölünmemiş bir kalp. Bütün bunları hak ediyordu ve bir gün bunları elde etmesi için dua ediyordu. Er ya da geç, onun iyiliğini umuyordu. Hepsinin iyiliği için.

Bir dakika sonra Nora kendini yatak odasının kapısını açacak kadar güçlü hissetti. Grace oradaydı. Grace'le her şeyi konuşacaktı. Bu güzel olurdu, değil mi? Bir kadına erkek sorunlarından bahsetmek mi? Ne roman ama. kavram... Yeryüzünde olmayan bir kadın arkadaş. Belki buna alışabilirdi. Hayatında daha çok kadın, daha az erkek. Daha fazla istikrar, daha az macera. Belki daha sakın bir hayata, daha az sapkınlığa, daha az çılgınlığa alışabilirdi...

Düşünmeye değer. Søren'e biraz alışmaya çalışıyorum. İyi olabilir. İnsanlar bunu yapar. Yaşlandılar, sakınleştiler, yabani yulaf ekmeyi bıraktılar ve ekmeye başladılar... ne? Evcil yulaf mı? Onun gibi bir şey.

Nora odasına geri dönmeye başladı ama karanlık koridorda birinin süzüldüğünü görünce eli kapı tokmağında durakladı.

Laila... O uzun bacakları her yerde tanırdı. Laila'nın üzerinde her zamanki kot pantolonu ve tişörtü yerine kız gibi ve masum beyaz bir gecelik vardı. Anya'nın dolabından çalmış olmalıydı. Tam oturmuştu. Ve Laila ona doğru bakmadı bile. Görevi olan bir kıza benziyordu ve bu görev bir odadan çıkıp başka bir odaya girmeyi içeriyordu.

Wesley'nin odası.

Nora gülümsemekten kendini alamadı, Søren'in yeğeniyle, neredeyse baştan çıkarılamaz Wes Railey'i baştan çıkarmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yaptığı için gurur duyuyordu.

Bunu Tante Elle'den almış olmalı.

"Aferin kızıma," dedi kimseye. Nora koridorun sonuna kadar yürüdü ve bir süre kapıyı dinledi. Hiçbir şey duymadı, hiçbir ses. Umarım Wes onu rahat bırakır ve duygularını incitmezdi. Umarım Laila reddedilmeyi iyi karşılamalı ve aşırı korumacı amcası ne yaptığını ya da yapmaya çalıştığını öğrenmeden önce odasına geri dönmeliydi. Søren'in on sekiz yaşındaki bakir yeğeniyle yatacak tek adam, ölmek isteyen adamdı. Çılgın çocuklar.

Nora ön kapının açılıp kapandığını duydu ve merdivenin köşesinden . Søren koşudan dönmüştü.

"Aşağıdakilere merhaba," diye seslendi merdivenlerin tepesinden. "Odamdan gizlice ."

"Anlıyorum." Merdivenlerin dibinde durmuş, terli ve seksi görünüyordu ve onun ayağa kalkıp kendisine gülümsediğini gördüğüne çok sevinmişti. "Sanırım sana dinlenmeni emretmiştim, değil mi?"

"Sen yaptın."

"Zaten morarmış olduğun için seni cezalandırmayacağımı mı ?" "Bu riski almaya hazırım. Riskten bahsetmişken..."

"Eleanor..."

"Yakala
beni."

Poposunu tırabzana doğru salladı ve başka bir uyarıya gerek kalmadan tırabzandan aşağı, Søren'e doğru kaydı. Søren onu beceriksizce inişinin gerektirdiğinden çok daha büyük bir zarafetle yakaladı ve kız kollarını ve bacaklarını ona doladı.

"Eleanor, kaç yaşındasın sen?" Sesi, kızın çocukça davranışlarından tamamen iğrenmiş gibiydi.

"On beş."

Søren başını salladı.

"Benim için çok gençsin," dedi ve onu düşürecekmiş gibi hareket etti.

"Otuz dört yaşındayım, otuz dört yaşındayım, yemin ederim." Kadın adama sarıldı ve adam onu geri çekti.

"Öyle mi davranacaksın?"

"Yapmak zorunda mıyım?"

"Hayır."

"O zaman hayır."

"En azından bir ya da iki hafta uslu durmayı deneyebilir misin? Kalbimin dinlenmeye ihtiyacı var."

"Öyleyim. Şu andan itibaren bir aziz olacağım. çılgın partiler yok, çok içmek yok, genç erkeklerle kaçmak yok, çılgınlık yok."

"Bugün bir mucize gerçekleşti. Ve gördüğümde inanacağım." "Tabii ki diğer erkeklerle yatmayı bırakırsam... ve kızlarla, bu senin artık diğer itaatkârlarla oynayamaz."

"Şey..." dedi onu kollarına alıp merdivenleri çıkmaya başlarken, "burada kendimizi kaptırmayalım."

PAWN

Laila, Wes'in odasına girmeden önce bile başarısız olacağını biliyordu. Denemezse kendini asla affetmeyeceğini de biliyordu. Annesi Telefonda çılgına dönmüştü, hemen eve dönmesini istiyordu. O konuşmuştu. Freyja tavana vurarak, amcasıyla o yazın başlarında Amerika'ya kısa bir gezi yapmayı konuştuklarını hatırlattı. Ama annesi kararlıydı. Mümkün olan en kısa sürede eve dönmesi gerekiyordu. Bu yüzden yarın uçakla Danimarka. Olan biten her şey edilmiş, gizlenmiş, hasıraltı edilmişti. Polisi işe karıştırmak ya da annesini korkutmak için hiçbir neden yoktu. zaten olduğundan daha fazla. Onu ve teyzesini kaçırانların hepsi ölmüş ve gitmişti. Kingsley'in adamları pisliği "temizlemişti". En azından onun bu söylediği tek şey buydu ve o kesinlikle daha fazlasını bilmek istemiyordu.

Bu gece hiçbir şey bilmek, hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Tek istediği, eve dönmeden ve muhtemelen onu bir daha hiç görmeden önce Wesley'nin izin vereceği her şekilde birlikte olmaktı.

Odasına girdiğinde banyodan akan suyu duydu. Duştaydı. Güzel. Bu ona kendini toparlaması için birkaç dakika verdi. Yatağın kenarına oturup pencereye baktı. Güneş batmıştı ve gece yükselip gökyüzünü ele geçiriyordu. Ağaçların tepelerinden birkaç yıldız görünüyordu. Dünya harika bir şeyin olmasını bekliyor gibiydi. Çocukluğundan beri böyle hissetmemişti, başını duvara yaslayıp teyzesi ve eniştesinin karanlıkta birbirlerine anlattıkları sırları dinlediğinden ve onların yaşadığı o büyülü dünyanın bir parçası olamazsa öleceğini, kesinlikle öleceğini hissettiğinden beri.

Şimdi büyüünün parmak uçlarında pencereden içeri girdiğini ve dallarını odaya yaydığını hissediyordu. İran halısının üzerinde dans ediyorlardı.

pırıl pırıl parkenin üzerinde uzanıyordu. Beyaz zemin üzerinde fısıldaşıyorlardı. Yatağın üzerindeki çarşaf. Eski, sağlam New England yatağının siyah karyola direklerinde bir aşağı bir yukarı dolanıyorlardı.

Bir yaz esintisi çıplak ayak bileklerini gıdıkladı. Laila hayatında hiç bu kadar sakin hissetmemişti.

Banyodaki su durdu ve gözlerini kapattı. Bir hareket ve kapının açıldığını duydu. Ayak sesleri... ve sonra ayak sesleri kesildi.

"Laila?"

Konuşmadı, tek kelime bile etmedi. Sadece bekledi.

Wes yatağın etrafından dolandı ve onun önünde durdu. Üzerinde kot pantolondan ve saçlarından güçlü ve sağlam omuzlarına damlayan sudan başka bir şey yoktu. O kadar güzel bir vücudu vardı ki -düz karnı, kaslı kolları, dilinin üzerinde teninin tadını alabileceği kadar çok öpmek istediği göğsü....

Onun gözleriyle karşılaştı ve kendisine şaşkınlıktan daha fazlasıyla baktığını gördü. Kafa karışıklığı oradaydı, soru vardı ama aynı zamanda arzu da vardı. Bunu gördü ve gördüğü anda anladı. Hayatı boyunca bu bakışı görmeyi beklemişti.

"Bu iyi bir fikir değil," dedi. "Bunu biliyorum."

"Bunu daha önce hiç yapmadın."

"Umurumda değil."

"Bu çok önemli bir . Doğum kontrolü hakkında konuşmalıyız-" "Ben kullanıyorum."

"Ve bu bizim için ne anlama geliyor."

"Bu soruya daha sonra cevap verebiliriz."

"Laila... Seni incitmek istemiyorum."

"Canın yanıyor," dedi.

"İşte bu yüzden iyi bir fikir değil. Bu gece sana hayır diyecek kadar güçlü değilim."

"Evet demek zayıflık değildir."

Wesley derin bir nefes aldı. Laila sözlerini toparladı ve sıraya koydu. Onları doğru yapmak istiyordu.

"Wes, acı çektiğini biliyorum," diye tekrarladı, sesi titrek ve alçaktı. "Beni de incitmekten korkma. Bırakıp gitmek istediğini biliyorum. Benimle birlikte bırakmak. Rahatlamaya ihtiyacın var. Seni bedenimle rahatlatmama izin ver. Kendini içinde kaybet

Ben. Kaybettiklerinizi unutun, sahip olamadıklarınızı unutun. Yarın hatırlayacağını bilsen bile bir geceliğine unutmaya çalışmakta utanılacak bir şey yok.
sabah."

Kelimeler havada asılı kaldı ve bir senfoninin son notaları gibi titreşti.

Wes bir elini kaldırdı ve nazikçe onun boynunu kavradı. Başını eğdi ve onu öptü.

Laila ilk başta bunun gerçekleştiğine inanamadı bile. İsteddiği şey ile gerçekten olacağına inandığı şey birbirine zıttı. Ama hayır, adamın ağzı onun ağzındaydı ve kadın ona doğru açıldı ve kendini öpücüğe teslim etti.

Yataktan kalktı, vücudunu onunkine bastırmak istiyordu ama henüz onu üzerine çekmeye hazır değildi. Kollarını adamın omuzlarına doladığında, adam onu kendine doğru çekti ve sertçe sarıldı. Sıcak... çok sıcak... Adamın vücudunun sıcaklığı tenine sızarken neredeyse inleyecekti. Dudakları nazik, arayış dolu dalgalar halinde onunkilere doğru hareket etti. Bu anda, bu gecede dehşete düşeceğini sanıyordu ama her öpücük, her dokunuş çok doğal, çok doğru geliyordu.

Dudakları adamın boynuna doğru indi ve omuzlarındaki su damlalarını öptü.

"Laila..."

"Ne?" Hemen geri çekildi. "Yanlış bir şey mi yaptım?" "Hayır." Düzensiz bir nefes aldı. "Hiç de yanlış değil."

"Doğru bir şey mi?"

Adam başıyla onayladı. Tekrar öne çıktı ve adamın sağ omzuna bir öpücük daha bıraktı, sol omzuna da ikinci bir yavaş öpücük kondurdu. Daha yumuşak tüyler bıraktı

Boynuna, göğsüne, köprücük kemiğinin her iki ucuna ve tekrar geriye öpücükler kondurdu.

"Bu kadar uzun bayılıyorum," dedi ve başını eğerek kulağının altını öptü. Adam kızın saçlarını omzundan ayırdı ve kız, adamın parmak uçlarının bu kadar narin bir tene dokunmasının verdiği hafif gıdıklanma hissiyle ürperdi. "Buna alışık değilim."

"Gözlerinin içine bakmayı seviyorum." O zaman onun gözleriyle karşılaştı ve gördü
Bakışlarında arzu ve endişe vardı. Arzudan dolayı acı çekiyordu. Endişesi için ona tapıyordu. "Daha önce bu kadar uzun olmaktan hiç hoşlanmamıştım. Artık seviyorum."

Laila ellerini Wes'in kollarında aşağı yukarı gezdirdikten sonra göğsünde karnında gezdirdi. Eli kot pantolonunun bel bandına geldiğinde tereddüt etti.

"değil," diye fısıldadı, onu tekrar öperek. "Bana dokunabilirsin."

Titreyen elleriyle adamın kot pantolonunun çözdü ve fermuarını açtı. Duştan çıkar çıkmaz pantolonunun altında hiçbir şey yoktu. Gözlerini dikip bakmamaya çalıştı ama daha önce hiç böyle çıplak bir adamı bu kadar yakından, ona dokunabilecek kadar yakından görmemişti. Elini onun etrafına sardı ve yukarı doğru okşadı.

"Büyüksün," dedi, istemediği halde kızarak. "Ve sen de bakiresin."

Parmak uçlarıyla adamın uzunluğunu izlemeye devam ederken başını salladı.

"Yapma. Bunu düşünme. Bu gece seninle ilgilenmek istiyorum. Bu yüzden buradayım."

"Bakire olduğunu unutmayacağım ve seninle de ilgilenmeye çalışacağımdan emin olabilirsin."

"göz kulak oluruz." "Bu fikri sevdim."

Wes onun yanından uzandı ve yatağın üzerindeki örtüleri çekti. Kadın oturdu ve arkasına yaslandı, Wes de onun üstüne çıktı.

Uzun bir süre tekrar öpüştiler, Laila'nın onun altında gerçekten rahatlamaya başlamasına yetecek kadar uzun bir süre. Ona yaptığı her şey tüm vücudunda yankılar uyandırıyor. Göğsünün kondurduğu öpücüğü kalçalarının arkasında hissetti. Dizinden kalçasına doğru kayan eli belinin gerilmesine neden oldu.

"Ne zaman durmamı ya da yavaşlamamı istersen söyle," dedi Wes dizlerinin üzerine çöküp ona bakarken.

"Yapacağım. Ama durmanı istemiyorum. Ne şimdi ne de hiçbir zaman."

"Güzel." Elini kaldırıp bir parmağını ona doğru uzatmadan önce ona geniş bir sırıtış attı. Kadın doğrulup bekledi. Adam geceliğinin kenarını ellerinin arasına aldı ve yukarı doğru çekmeye başladı. Laila bir an için ani bir öz-bilinçle donup kaldı. Ama kendini kaldırmaya zorladı ve Wes'in onu soymasına izin verdi.

Şimdi üzerinde külotundan başka bir şey yoktu, yatağa uzandı ve Wes dışında her şeye baktı.

"Harika göğüslerin var," dedi. Gülerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sakın buna cüret etme."

Kadının bileklerini ellerinin arasına aldı ve başının iki yanına doğru bastırdı.

"Wes..."

"Beni görmene ve bana dokunmana izin veriyorum. Benim sıram."

Adam kadının bileklerini bıraktı ve adam ağzını kadının göğsüne indirirken kadın iki yanında tuttu. Onu çarpan kalbinin üzerinden öptü.

"Çok güzelsin, Laila."

Başını iki yana salladı. "Güzel olan sensin."

"İngilizce dersi, küçük Danimarkalı kız. Ben bir erkeğim." Ona doğru baktı. "Erkekler güzel değildir. *Ben* güzel değilim."

"Yani İngilizcem mükemmel değil. Sen nesin o zaman?"

"Büyüleyiciyim." Adam ona göz kırptı ve kadın kahkahalara boğuldu; adam başını eğip göğüs ucunu ağzına aldığı anda kahkahalar bir nefese dönüştü. Ağzının göğsünde yarattığı sıcaklık tüm vücudunun gerilmesine neden oldu. Her öpücükte, her dokunuşta, her yeni yakınlaşmada içinde bir düğümün sıkılaştığını hissetti. İnsanlar yapmak varken nasıl oluyor da bir şeyler yapabiliyorlardı? Hayatının geri kalanında bunu yapmak, Wes'le yatakta uzanmak, ona dokunmak ve onun tarafından dokunulmak, onu öpmek ve onun tarafından öpülmek, kendini ona vermek ve onun ona vermek zorunda olduğu her şeyi almak istiyordu.

Gözlerini kapadı ve kendini onun ellerinin ve ağzının verdiği zevke bıraktı. Bir saat gibi gelen bir süre boyunca göğüslerinde kaldı - öptü, emdi, meme uçlarıyla öyle bir oynadı ki kalçaları kalktı ve bir içindeki kaslar ihtiyaçla seğiriyordu.

Wes sonunda şişmiş göğüslerinden uzaklaştığında, meme uçları ağrıyordu ve vücudunu hafif bir ter tabakası kaplamıştı.

"Lütfen..." diye fısıldadı, ne için yalvardığını bile tam olarak bilmiyordu, sadece her ne ise, bunu ona ondan başka kimsenin veremeyeceğini biliyordu.

Wes'in ellerinin altında titrediğini, kendi ihtiyacıyla nefes nefese kaldığını hissettiğinde bir yanı kadınlık gururu duydu.

"Emin misin?" Adam onu kendine çekti ve kadın onun bedeninde eridi. Onun tenine, sıcaklığına, dokunuşuna doyamıyordu, ona doyamıyordu.

"Evet."

Wes hırıltılı bir nefesle tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve Laila'nın külotunu yavaşça kalçalarından aşağı indirdi. Laila tavana baktı ve Wes ayağa kalkıp kot pantolonunu çıkarırken bile sakın kalmaya çalıştı. Her geçen an daha da kesinleşiyor, daha gerçek, daha geri dönülmez oluyordu... çok ileri gitmişlerdi. Geri dönemezlerdi, dönemeyeceklerdi.

Wes tekrar onun yanına uzandı, bu sefer onun yanındaydı. Elini bacaklarının arasına soktu ve uyluklarını birbirinden ayırdı.

"değil," diye fısıldadı. "Önce parmaklarımı kullanacağım." Laila bacaklarını onun için daha fazla açarken başını salladı.

"Bunu çok istiyorum," dedi adam eliyle kalçasının gezinirken. "Biraz gerginim. Hepsi bu. Lütfen durmanı istediğimi düşünme."

"Gerginliği anlıyorum. Ve sen bana dur demedikçe durmayacağım."

Adam onu kalçalarının arasından kavradı ve kadın elinin topuğuna bastırdı.

"Dokunulmaktan hoşlandığın bir yol var mı?" Wes avucuyla kızın üzerinde yavaş daireler çizerken sordu.

"Bilmiyorum... Bunu daha önce hiç kimseyle yapmadım."

"Kendinle mi?"

Laila güldü ve ona baktı.

"Gülmeyin. Nora ile bir buçuk yıl yaşadım. Bana güvenin. Siz kadınların kendi yatak odalarınızın mahremiyetinde neler yaptığınızı biliyorum."

"Tamam...yani yapıyoruz. Bazen. Ben yapıyorum demiyorum, ama..." "Yapıyorsun. Ben de yapıyorum."

"Tamam. Varım."

"Güzel. O zaman göster bana." "Göstermek mi?"

"Göster..." Wes onu dudaklarından hızlıca öptü. "Beni."

Laila iç çekti.

"Lütfen," dedi. "Elimi kullan. Bana nasıl dokunulmaktan hoşlandığını öğret."

Geçici olarak sağ elini kendi eliyle kapattı. İki parmağını klitorisine yönlendirirken eli onun elinin gölgesi haline geldi.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Wes onun boynunu öptü, omzunu ısırdı. "Evet... çok iyi."

"Güzel," dedi ve bir parmağını onun içine soktu.

Adamın dokunuşu tüm vücuduna bir zevk dalgası gönderirken Laila dikleştirdi. Bacaklarını biraz daha açarak onu daha fazla davet etti. Adam ikinci bir parmakla karşılık verdi.

"Çok mu fazla?"

"Hayır, daha fazlasını istiyorum."

"Açgözlü," diye alay ederek onu tekrar dudaklarından öptü. Parmaklarını yavaşça içine sokup çıkarıyordu. O kadar ıslanmıştı ki kendi sesini duyabiliyordu.

elindeki sıvı. Ama Wes , iğrenmiş ya da eğlenmiş gibi görünmüyordu. Kendini bildi bileli bu gecenin hayalini kurmuştu ve bunu ne yaptığını bilen biriyle yapmayı seçtiği için minnettarlıktan başka bir şey hissetmiyordu.

Parmak ucunu kadının içindeki bir noktaya bastırdı ve vajinası elinin etrafında seğirdi.

Tanrım, ne yaptığını biliyor muydu?

Başparmağıyla klitorisini ovuşturdu. Dirseklerinin üzerinde yükselip vücudunun uzunluğuna baktı ve elinin içinde hareket izledi. Wes'in parmaklarının kendi ıslaklığıyla parlayarak içinde kaybolması ve tekrar geri çekilmesi kadar erotik, bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Meme ucunu tekrar ağzına aldı ve üçüncü bir parmağını içine sokarken derinlemesine emdi. Bu kez vücudunun direncini hissetti. Yine de hafif acıyla nefes aldı ve birkaç dakika içinde zevk, geri gelmişti.

Adamın eli kadının içinde daha hızlı hareket ediyor, kadının kalçaları da adamın eliyle aynı anda itiliyordu. Böyle devam ederse istese de istemese de boşalacaktı.

Gözlerini kapatarak yastığa yaslandı ve hislerin onu yıkamasına izin verdi. İçinde bir şeyler oluşuyordu. Sanki bir nehir barajı zorluyordu ve her an baraj yıkılabilirdi. Yıkılmasını istiyordu, yıkılmasına ihtiyacı vardı.

Parmakları Wes'in sırtına ve çarşaflara gömülürken nefes nefese kalmıştı. Çok yakındı... neredeyse oradaydı...

Wes aniden parmaklarını onun içinden çekti ve vücudunu kendi parmaklarıyla kapladı. "Laila?"

Gözlerini açtı ve ona baktı. "Hazır," diye fısıldadı.

Bacaklarının arasına uzandı, parmaklarıyla kıvrımlarını ayırdı ve ağzını öptü. Bakire olarak son öpücüğü... Neredeyse bitmesini istemiyordu.

"Durmamı istiyor musun?" diye sordu ve kadın başını salladı. "Asla."

Zorlu bir yavaşlıkla Wes onun içine girmeye başladı. Bunu çok istiyordu, onun kendisini doldurduğunu hissetmek istiyordu, ama vücudu ona karşı çıkarken kendini irkilmekten alıkoyamıyordu.

Wes onu tekrar öptü, yanağından öptü, alnından öptü, bu sırada içinde zar zor hareket ediyordu. Nefes alıyordu çünkü kendini nefes almaya zorluyordu. İçi yanıyordu ve bir yanı onu içinden dışarı itmek istiyordu, acıdan kurtulmak için her şeyi yapabilirdi. Dudaklarından bir acı çığlığı kaçtı.

"Özür dilerim," dedi. "Durman gerekiyor mu?"

"Hayır... durma." Bacaklarını onun sırtına doladı, yakınında tutmak, içinde tutmak için çaresizce çırpınıyordu. Her ne kadar canı yansa da onu bırakmak istemiyordu.

Adam içeri itti ve kadın bir şeylerin yırtıldığını hissedince keskin bir nefes aldı.

"Nefes al," diye emretti adam içinden çıkarken.

"Wes?" Wes onu terk ettiği anda kendini boşlukta hissetti.

"Daha işimiz bitmedi, söz veriyorum." Ona gülümsedi ve saçlarını alnından sildi. Odasına girdiğinde neredeyse üşüdüğünü hissetmişti. Şimdi ter vücudunu kaplamıştı ve içi yanıyordu. "Ama acı çekiyorsun. Acıdan hoşlanmam. Belki bu yardımcı olur."

"Ne yardımcı olur? Herhangi bir şey. Durmak istemiyorum."

Wes onun göğsünü ve karnını öptü. Dudakları kalçalarının üzerinde nazikçe gezinirken ellerini adamın saçlarında dolaştırdı. Bacaklarını açtığında Neredeyse duracaktı ama adamın ağzı her türlü itirazı susturdu. Dikkatlice onu araladı ve klitorisini yaladı. Kız zevkten tekrar nefes almaya başlayana kadar diliyle onunla alay etti. Daha aşağıya indi ve ağrıyan dudaklarını yaladı, hatta dilini tamamen içine soktu.

Derin ve gırtlaktan gelen inilti boğazının arkasından kaçtı. Adam onu ağzıyla açarken kendini ahlaksız, güzel, erotik, hatta kadınsı hissediyordu. Dudaklarını ve dilini onun üzerinde gezdirdi. İnemeleri yalvarmaya dönüştü, tekrar içine girmesi için ona yalvarıyordu.

Onu tekrar vücuduyla sardı. Ellerini her iki dizinin altından geçirerek, arasına otururken bacaklarını iyice açmaya zorladı. Kalçalarının kısa itişleriyle kendini tekrar onun içine soktu, bu sefer çok daha fazla

Daha az acı ve neredeyse hiç direnç yoktu. Laila kollarını uzattı ve Wes onu tamamen içine iterken kollarının arasına düştü. Onu tutmaya, ona dokunmaya, mümkün olduğunca çoğunun içinde, ona karşı ve onun üstünde olmasına ihtiyacı vardı. Buna inanamıyordu... Wes onun içindeydi.

Birleştiler, iki bedenleri tek bir beden gibi hareket ediyordu. Onu seviyor olabilir... Onu seviyordu. Sonsuza kadar olmasa bile, bu gece onu seviyordu. Bu aşktı, birlikte yaptıkları şey. İki insan birbirini bir geceden kurtarıyordu.

yalnız ve kimsesiz geçirdiler. Birbirlerine acılarını getirdiler ve her biri hediyeı kabul etti. Aşk buydu, şafağa kadar birlikte nöbet tutmak. Bu aşktı, onları inciten insanların kazanmasına izin vermemek. Bu aşktı, başkası için risk .

Kim ne derse desin ya da ne düşünürse düşünsün, Laila'nın umurunda değildi.

Wes onun içindeydi çünkü olmak istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Bu günah değildi.

Bu aşktı.

KALE

Grace evlilik yüzüğüne baktı ve gülümsedi. Zachary'nin bu yüzüğü onun titreyen eline taktığı günden bu yana ne kadar çok yol kat etmişlerdi. Korku ve çaresizlik içinde, başka ne yapacaklarını bilmeden evlenmişlerdi. O zamanlar henüz on dokuz yaşındaydı ve üniversite hocasının çocuğuna hamileydi. Bundan iyi bir şey çıkmayacağından korkmuştu. Zachary için kalp ağrısı ve hayal kırıklığından başka bir şey olmayacaktı.

Yataklarında kanlar içinde uyandığı gece, bir an için Tanrı'nın kendisini öğretmenini baştan çıkardığı için mi, yoksa Zachary'yi bir öğrencisine yenik düştüğü için mi cezalandırdığını merak etmişti. Tanrı'yı, onur kurallarını çiğnedikleri için ellerine cetvelle vuran kozmik bir akademisyen dekanı olarak düşünmenin ne kadar aptalca olduğunu ancak şimdi fark etmişti. Herkesin başına korkunç ve güzel şeyler gelirdi. Hayat buydu. Sadece hayat. Ve şimdi anlıyordu... şimdi tüm bunların ardındaki yöntemi hissediyordu. delilik onu bu ana getirmişti. Henüz anlamını tam olarak , planı göremiyordu ama hissediyor, seziyor, bir labirentte gözleri bağlı, eli duvarda yürüyen bir seyyah gibi güveniyor, cevabı merkezde bulacağını biliyor ama yine de adımlarını aceleye getirmiyordu. Cevap bekleyecekti. Önemli olan yolculuktu.

Ve bu gece yolculuk onu buraya getirdi.

Elini dudaklarına götürdü ve evlilik yüzüğünü öptü. Aralarında hâlâ binlerce kilometre olmasına rağmen Zachary'ye hiç kadar yakın hissetmemişti. Ona bir söz vermiş, özgür bir gece yaşatmış, labirentte biraz dolaşıp yine de onu merkezde bulacağına dair güvenini vermişti.

Søren odaya girdiğinde Grace gülümsedi.

Kapıyı arkasından kilitledi. Elinde uzun bir sırt çantası taşıyordu. Onu düşürdüğünde, metalin kendine özgü ve sinir bozucu sesini duydu

metale karşı tıkırdıyor.

Çantayı, içinde ne olduğunu sormak istedi ama bu gizemin tadını çıkarmaya karar verdi.

Søren onun yatağın ucunda durduğu yere geldi. Üzerinde Zachary'nin paketlediği beyaz Oxford gömleğinden başka bir şey yoktu. Nora'ya böyle bir gece için ne giymesi gerektiğini sormuştu. Nora'nın cevabı hem aydınlatıcı hem de dehşet vericiydi.

Önemli değil. O geldikten beş dakika sonra çıplak olacaksın zaten.

"Nora, sen benimle konuşana kadar konuşmamam gerektiğini söyledi."

Kollarını göğsünde kavuşturdu, yatağın direğine yaslandı ve gülümsedi.

"Bu konuda harika bir iş çıkarıyorsun."

Grace gergin bir kahkaha attı.

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti.

"Belli ki."

"O kadar belli mi?"

"Şey... ayaktasın."

"Ben... tabii ki özür dilerim." Yere diz çöktü ve Søren o kadar yaklaştı ki yanağını onun dayayabilirdi. Bu görüntü oldukça hoşuna gitmişti.

Søren parmaklarını kızın yüzüne doğru şıklattı ve kız ayağa kalkıp ona baktı.

Adam parmağını çarpıttı ve kadın kendini hem garip hem de aptal hissederek tekrar ayağa kalktı.

"Grace..." Søren ellerini onun boynunun iki yanına koydu ve okşadı başparmaklarıyla çenesinin çizgisini çizdi. Onun dokunuşuyla rahatlayarak gözlerini kapattı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Ama istiyorum." Gözlerini açtı ve ona baktı. "Lütfen."

"'Lütfen' demek iyi bir başlangıç." Gülümsedi ve biraz kahkaha attı. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Ya sen?"

"Uzaktan bile değil."

"Tanrı'ya şükür." O gece çatıda yaptığı gibi göğsüne doğru çöktü. Kendine sadece iki gece önce olduğunu hatırlattı. Bir ömür gibi gelmişti

o zamandan zamana çok zaman geçmişti. "Hiç bu kadar gergin olduğumu ya da bir şeyi bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum."

"Bunun için senden ruhunu bile almayacağım."

"Güzel. Ben bir şairim. Ruhuma ihtiyacım var."

Søren onu kendine yakın tuttu ve sırtına masaj yaptı, o da ona bu kadar yakın ve samimi olmaya alıştı.

"Kendini sunman çok nazik bir davranış," dedi başının üstünü öperek. Kısa boylu değildi, hiç de değildi ama onun yanında kendini küçük hissediyordu. Nora onun yanındayken kendini küçük bir kız gibi hissediyor olmalıydı. Bir çocuk gibi isyan ederken ona bir baba gibi tapmasına şaşmamalı.

"Bu nezaket değil, sana söz veriyorum. Bunu hissediyorum... Kelimeyi bile bilmiyorum. Arzu değil, tam olarak değil. Cazibe mi? Kesinlikle. Bunu seninle yapmalıyım." Ona baktı. "Eğer sana yardımcı olacaksa, harika. Bu benim için bir onurdur. Ama lütfen bunu senin için yaptığımı düşünme. Tek bildiğim, eğer bu gece bunu hayatımın sonuna kadar pişman olacağım."

"Peki ya Zachary?"

"Ona Nora' onu götürdüğü macerayı nasıl kıskandığımı anlattım. Bana kendi maceramı yaşayabileceğimi söyledi. Ne istersem yapabileceğimi, ancak sonrasında hiçbir ayrıntıyı bilmemeyi tercih ettiğini söyledi."

"Birçok açıdan bilge bir adam."

"Kocamı tanıyorum. Evliliğimi biliyorum. Bu ona zarar vermez. Eğer senin Nora'nla geçirdiği bir gece onun için her şeyi değiştirebiliyorsa, belki seninle geçireceği bir gece de..."

"Bir şeyleri değiştirebilir, evet." Elini gömleğinin altına kaydırды ve sırtının küçük kısmını ovdu. Bu gece kendini acıya hazırlamıştı. Bunun gibi basit, nazik bir zevk beklemiyordu. "Son birkaç gündür seninle yakınlaştığımızı biliyorum. Trajedi ve zorluklar en iyi dostlukları yaratabilir.

Hatta yabancıların bile. Ama siz benim sadece bir yönümü gördünüz... ve o yönümden oldukça hoşlanmış görünüyorsunuz. Bu... bu benim çok farklı bir yönüm olabilir."

"Sabah sana saygı duymayacağımdan mı korkuyorsun?" Kadın ona sırtıttı.

"Günaydın mı?" Sanki kız çok komik bir fıkra anlatmış gibi güldü. "Bir saat dayanabilirsen şanslısın."

"Bu bir meydan okuma

mı?" "Kabul ediyor

musun?"

"Ben buradayım. Çoktan kabul ettim."

Ellerini saçlarının arkasına götürdü ve Fransız örgüsünün ucunu bağlayan at kuyruğu tutucusunu çıkardı. Parmaklarını yavaşça gezdirerek saçlarını bağlı olduğu yerden kurtardı. Saçlarını neredeyse her zaman yukarı kaldırır, arkaya atar, örgü ya da atkuyruğu yapardı. Sadece duşta, sadece yatakta saçlarını açardı. Zachary'nin her zaman saçlarını indirip parmaklarını gezdirdiğinde seks havasına girmişti. "Ne yapmak istiyorsun?" Søren sordu, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Bilmiyorum. Dediğim gibi, bunu daha önce hiç yapmadım. Protokolün ne olduğunu bilmiyorum."

"Sınırların hakkında konuşmalıyız."

Omuz silkti ve gülümsedi.

"Sınırlar?"

"Sınırlar. Yapmamı istemediğin şeyler. Aşılmasını istemediğin sınırlar, nedir onlar?"

yabancı bir dil konuşmaya başlamış ya da şarkı söylemeye başlamış gibi baktı. Çizgilerini geçmesine izin vermeyecek miydi?

"Seninle birlikte ölüme yürüdüm. Nora için ölmek zorunda kalacağını biliyordun ve yine de gittin. Bunu yaparken seni gördüm. Bana yapman için sana güvenmeyeceğim hiçbir şey yok. Bunun yanlış cevap olması umurumda değil. Gerçek bu. Ve sahip olduğum tek cevap bu."

Søren içini çekti ve onu omuzlarından tuttu.

"ne istemediğinizi söylemeyecekseniz, belki ne istediğinizi söyleyebilirsiniz."

Elleri kadının omuzlarından gömleğinin önüne doğru hareket etti. Üst düğmeyi açtı. Grace sertleşti ama itiraz etmedi. Ne de olsa Nora onu uyarmıştı.

"Ne istediğimi... bu yüklü bir soru olabilir."

"Sana istediğin her şeyi vereceğimi söylemiyorum. Ama bunu hak etmene izin verebilirim."

Ona gülümsedi, öyle kibirli ve baskın bir gülümsemeydi ki dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

Bir düğme daha çözüldü, sonra bir tane daha.

Nora'ya her şey başladığında nasıl ilerleyeceğini sormuştu. *Muhtemelen seni çeşitli oyuncaklarla dövecek, demişti Nora, sanki dayak yemek bir oyundan başka bir şey değilmiş gibi. Birkaç dakikadan bir saate kadar*

Birkaç saat, ne kadar dayanabilirsen.

Grace endişeyle son bir soru yöneltti.

Ve biz nasıl... Yani, o nasıl... bitiriyor?

Grace, canım, Tanrı kadın sırtını yarattı ve onu çok iyi bir nedenden ötürü bu kadar kolay bir hedef haline getirdi.

"Bana istediğin bir şeyi söyle Grace," dedi en alttaki düğmeye ulaştığında, "yoksa gece burada biter."

"Beni öpmeni istiyorum," dedi, cesareti karşısında şaşırmıştı.

"Öyle mi?" Son düğmeyi de çözdü ve gömleğini açtı. İşkenceli bir yavaşlıkla gömleği omuzlarından geçirip kollarından aşağı indirdi.

"Evet."

"Hayatım boyunca kaç kişiyi dudaklarından öptüğümü tahmin etmek ister misin?" Elini kadının yanında aşağı yukarı gezdirdi, başparmağıyla göğsünü zar zor sıyırdı.

"Muhtemelen benim sahip olduğum kadar az."

Elini göğsünün ortasına koydu. Bu adamın, bu rahibin önünde çıırılçıplak durduğuna inanamıyordu. Siyah kot pantolonu ve siyah tişörtüyle bile ona hâlâ bir rahip gibi görünüyordu. Onda bir kutsallık, kutsal bir nitelik vardı. Bu gece aralarında ne olursa olsun, hiçbir şeyin onu görme şeklini değiştiremeyeceğini biliyordu. Onun kutsallığı gerçek ya da güzellik kadar değişmezdi.

"Bana nasıl söyle, ben de kazanayım."

"On dakika."

"On dakika mı?" diye tekrarladı. "Ne için?"

Sören geri çekildi, siyah çantaya doğru çömeldi ve açtı. "Ekipmanlarınız... yanınızda mı?" diye sordu.

"Ben bir erkeğim. Ekipmanlarım her zaman ." Kızardı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Buraya gelmeden önce yanıma sizin deyiminizle herhangi 'ekipman' almadım. Bunlar Kingsley'in arabada tuttuğu eşyalarından bazıları. Neyse ki Kingsley'in Kusursuz bir

tat." "Hangi konuda?"

"Kırbaçlar. Bastonlar. Tekli kuyruklar. Devasa oyuncak koleksiyonu."

Sören ayağa kalktı ve kadın onun elinde birkaç kırbaç gördü. "Kırbaçlar mı? Bunlar acıtıyor mu?"

"Aynen öyle," dedi ve onları yatağın üzerine serdi. "Yeğenim bu evde, lütfen çığlık atmamaya çalışın."

"Denerim. Ama..." Ona baktı ve dudaklarında bir gülümsemenin izini gördü. "Yine yapıyorsun. Aklım la oynuyorsun."

"Ön sevişme, Grace." Ona geri döndü ve omzunu hafifçe ısırdı. "Önce zihin oyunu. Sonra beden."

Saçlarını sırtına doğru taradı ve omzunun üzerinden geçirdi. Bir elini sırtına, boynunun dibine koyduğunda Grace içini çekti ve gözlerini kapattı. Vücudunda başka bir adamın ellerinin olması çok garipti. Birlikte geçirdikleri o korkunç üç gece boyunca Ian ona neredeyse hiç dokunmamıştı. A sekmesinin B yuvasına girmesinden başka bir şey olmamıştı.

Søren'in elinin onun böylesine hassas bir yerinde olmasından daha samimiydi.

"Seni , en azından şimdilik. Kollarını yüzünün kavuştur ve yatağın direğine yaslan. Alnını kollarının üzerine koy. Nefes almayı unutma."

Söyleneni yaptı ve adamın sesindeki sakin otoriteyle rahatladı. "Kırbaç seni yaralamayacak." Sırtını boynundan hafifçe okşadı kalçaya. "En kötü ihtimalle deriyi biraz kırabilirim. Acı, keskin ve sivri olan tek kuyruk acısının aksine keskin ve aynı zamanda düzdür. Bu gece sana yapacağım hiçbir şey seni güçten düşürmeyecek ya da yara izi bırakmayacak. Ama canın yanacak ve çok acıyacak. Bunu anlıyor musun Grace?"

"Evet."

"Bana hazır olduğunu söylediğinde başlayacağım."

"Hazırım," diye nefes aldı, sesinde bir titreme vardı.

"Güzel. Güvenli kelimelerle uğraşmayacağız. Eleanor ve bende var.

Çünkü seks sırasında ezilmekten hoşlanıyor ve sık sık sert oynuyoruz. İtirazlarını görmezden gelmemden zevk almak için 'hayır' ve 'dur' demeyi seviyor. Sadece güvenli kelimesini söylediğinde gerçekten duruyorum. Senin için, eğer 'dur' ya da 'hayır' dersen, isteklerini yerine getireceğim."

"Teşekkür ederim."

"Ve eğer on dakika dayanabilirsen," dedi adam ve kadın başını çevirip adamın şöminenin üzerindeki saate baktığını gördü, "sana istediğini vereceğim. istiyorum."

On dakikalık acı için mi? Ond an bir öpücük almak için mi? O bir takas olurdu Bir öpücük için bütün bir saat acı çekmek. Kimi kandırıyordu? Bir öpücük için

Bütün gece.

"Hazır," dedi ve o kendini hazırlayamadan ilk darbe sırtının ortasına indi. Ani acı şokuyla nefesi kesildi.

Arkasından Søren'in güldüğünü duydu. "Sana söylemiştim," diye alay etti.

"Ben 'dur' demedim." Alay etmesine ve sataşmasına izin verdi. Bunu yapabiliirdi. "Hayır. Hayır, demedin."

Grace kendini hazırladı ama ikinci darbe ilkinden daha çok acıttı. Üçüncüsü ondan sonra hızla geldi. Her darbede irkildi ama nefes almaktan ya da irkilmekten fazlasını yapamadı. Bir kez bile haykırmadı. Bir kez bile çığlık atmadı. Birkaç darbe daha aldıktan sonra kendini baygın buldu. Acı . Aksine, tekrar tekrar ham sırtına inerken acı daha da arttı. Ama acıyı umursamayı bıraktı, acının biteceği dakikaları saymayı bıraktı. Tanıdığı en esrarengiz adam ona bu acıyı vermek istiyordu, ona acı çektirmesi gerekiyordu ve bu yüzden acıyı kabul etti

bir hediye olarak sunmuş ve karşılığında bedenini kullanması için ona hediye etmiştir.

Kırbaçlama nihayet erdiğinde, Grace yatağın direğine yaslandı ve büyük nefesler yuttu.

Søren ona doğru geldi ve kırbacı yatağın üzerine bıraktı. onu bileğinden tuttu ve yüzünü kendisine çevirdi.

Çenesini kavrayarak onu gözleriyle buluşmaya zorladı. "Aferin kızıma," diye fısıldadı. "Seninle gurur duyuyorum." "Gurur mu duyuyorsun?"

Başını salladı. "Bunu daha önce hiç yapmamış biri için acıyı çok güzel karşılıyorsun."

Gururla gülümsedi. Ondan gelen övgü tüm acılara değerdi. "Teşekkür ederim. Sizi memnun etmek istiyorum."

"Biliyorsun." Elini dudaklarına götürdü ve avucunun ortasını öptü. Hâlâ elini tutarken ağzını onunkine yaklaştırdı. İlk başta onu o kadar nazıkçe öptü ki kız bunu hissetmedi bile. Sonra adamın beklediğini fark etti, onun da kendisini öpmesini, istediğini, istediği şeyi, hak ettiği şeyi almasını bekliyordu. Ve bunu hak ettiği için dudaklarını onunkilere bastırdı, ağzını açtı ve ona sahip olmasına izin verdi. Adamın dilini, şarabın kokusunu, açlığını ya da belki de kendi açlığını tattı. Kollarını onun boynuna doladı ve çıplak bedenini ona bastırdı. Daha önce hiç hissetmediği bir acı, bir fırtına bulutu gibi içinde . ile

Her geçen an fırtına daha da Őiddetleniyor, ona duyduğu arzu içinde gürlüyordu.

Sonunda geri çekildi ve ona baktı.

Gözlerindeki Şaşkınlık. pcğn vahŐılıėı onu da en az onun kadar Őoke etmiş miydi?

"Bana ne istediğini söyle Grace," dedi tekrar, bu sefer biraz nefessiz. "Ben de sana bunu nasıl kazanacağını söyleyeyim."

"Bana dokunmanı istiyorum... her

Őeyime." "Bu sana pahalıya patlayacak."

"Her türlü bedeli öderim."

"Yerinde dur."

Ona sırtını döndü, kollarını kavuşturdu ve alnını bileklerine dayadı. Bu sefer kırıbaı eline almadı. Başka bir Şey almak için çantasına geri dönmüştü. görmedi ama duydu. Havayı kırıŐlık gibi bir ses çıkardı.

"Kırıbaın ne kadar acıttığını hatırlıyor

musun?" "Evet. Çok."

"Güzel," dedi. "Bu bir baston. Daha çok acıtacak." "On dakika daha mı?"

"Seni on dakika sopalamayacağım. Sonunda hastanelik olursun. Seni bir dakikalığına sopalayacağım."

"Tanrıya Şükür..."

"Diğer dokuzu için seni kırbalayacağım."

Baston kalçasının arka kısmının ortasına indi. Darbe, derisinde bir ateş hattı patlamış gibi hissettirdi. Bir sonraki darbe daha da yükseldi. Bir sonraki üçüncüsü hala daha yüksek. Ama dördüncüsü alaldı, böylece bir sonrakinin nereye ineceğini tahmin etmeyi bıraktı. Poposu, st uylukları, alt uylukları... daha önce hiç yaşamadığı bir acıyla yandılar. Ve başladığı kadar çabuk bitti. Ama sadece sopa. Bir Şey küçük, yırtıcı diŐleriyle sırtını ısırđı. Bir ıtırtı duydu, bir Şey havayı kesti, bir Şey tenine battı. Daha önce olduğu gibi bira dakika sonra kendini kaybetti. Acı hayatın bir gerçeği, nefes almak kadar onun bir parçası haline geldi. Onu durdurmaya çalışmadı. Ona katlanmadı bile. Bunu aldı, kabul etti, hatta bunu ona veren adamın bunu ona vermesi gerektiği için bundan zevk aldı. Bu

Eski tanrılar halklarından kanlı kurbanlar isterlerdi; sunakta öldürülmüŐ bir güvercin, bir kale ya da bir koyun. Bazı tanrılar için, bir insan bile. Kan

Halkın günahlarının kefaretinin ödedi, Tanrı'nın kulaklarını yalvarana doğru eğdi. Ama Grace kendini sunağa konmuş bir güvercin gibi hissetmiyordu. Bir geceliğine kendini Søren'e vermek mi? Bu bir kurban değildi.

Acı dindiğinde Grace durup beklemekten başka bir şey yapmadı. Acı dindiğinde Søren arkasındaydı ve onu tekrar kendisine doğru çevirdi. Adamın ağzı Grace'in ağzını buldu ve Grace de onun öpücüğüne aynı hararetle karşılık verdi. Öpüşürken Søren onu yatağa itti ve üzerine çıktı. Elleri vücudunun tüm düzleminde, göğüslerinin üzerinde, karnında, bacaklarında ve kalçalarında gezinirken kadın onun altında yatıyordu. Adam O kadar zarif eller, o kadar bilgili parmaklar vardı ki, kadın kalçalarını açtığı anda ve adam parmaklarını içine soktuğunda, kadın onları bir hediye gibi kabul etti. Her dokunuştan, her duyumdan, hatta çarşafın üzerindeki hırpalanmış sırtının verdiği rahatsızlıktan bile zevk alıyordu.

"Bana ne istediğini söyle," diye emretti ve kadın daha o sormadan cevabı biliyordu.

"Siz," dedi. ". Bedeli ne olursa olsun." Søren elini tekrar onun göğsüne götürdü.

"Grace..."

Onun gri ve yakıcı gözleriyle karşılaştı. Daha önce hiç gri ateş görmemişti. Rengi ezberlemişti çünkü onu hayatı boyunca bir daha göremeyeceğini biliyordu. Ama bu gece gördü ve bu yeterli olacaktı.

"Lütfen."

Elini kadının boğazına bastırdı. Dünya sabah gibi bembeyaz oldu.

"Bana ne istediğini söyle," diye bir kez daha kulağına fısıldadı.

Kız ona söyledi.

O zaman hak etti.

ŞÖVALYE

Wesley, Laila'nın içinde dikkatle hareket etti. Her ne kadar bırakmak istese de, onun yumuşak acı iniltilerini hatırladı, bunu daha önce hiç yapmadığını hatırladı, bu kez liderliği alması kişinin deneyimli olduğunu hatırladı.

"İyi misin?" Onun boynunu ve omzunu öptü.

"İyiden de öte." Bacağını adamın sırtına doğru kaldırdı. "Sen iyi misin?"

Boynunun yan tarafına sokulurken güldü. Çok güzel kokuyordu, sıcak bir mutfak, vanilya ve çilek gibi.

"Tamamın ötesinde." Tekrar içeri itti, bu sefer biraz daha sert, biraz daha derine. Laila onu alçak ve aç bir zevk iniltisiyle ödüllendirdi.

"Tamam için bu nasıl?"

Gözlerini sıkıca kapatan Wesley, nefes alış verişine odaklandı ve sıkıca saran o ıslak sıcaklığı görmezden geliyordu. Laila'ya bakmak da çok fazla baştan çıkarıcıydı. Öpücüklerle kızarmış dudakları, pembe uçlu meme uçları, yalamak ve kemirmek istediği pürüzsüz teni... Ve Tanrım, onun uzun bacakları. Sırtına öyle sarılsalar ölebilirdi.

Wesley yavaş, sakinleştirici nefesler aldı. Nereye gitmek istediğini biliyordu ama oraya onsuz gitmeyi reddediyordu. Uzanarak yatak başlığının alt tuttu ve kendini yukarı iterek Laila'yla arasına yer açtı. Şimdi sadece kalçaları buluşuyordu.

"Wes?" Laila'nın şaşkın sesi onu kendine getirdi.

"Buradayım. Biraz pozisyon değiştiriyorum." Kendisi daha da yükselirken onu yataktan biraz aşağı çekti. Bir elini vücutlarının arasında kaydırarak Laila'nın klitorisini buldu ve yoğurdu. Laila nefesini tuttu ve çaresiz parmaklarıyla çarşafı yapıştı.

İtişlerini yavaşlattı ve bunun yerine Laila'nın zevkine odaklandı. Her an boşalabilirdi ama o boşalana kadar bunu yapmayı reddetti. Bu geceden sonra onu bir daha asla göremeyebilirdi, ancak içgüdüleri ona bunun bir şeyin sonu değil, sadece başlangıcı olduğunu söylüyordu. Ama ne olsun, hiçbir şey bunun onun ilk seferi olduğu gerçeğini değiştiremezdi ve onu öldürse bile bunu onun için iyi hale

Ve kızın Søren'in yeğeni olduğunu düşünürsek, bu onu öldürebilirdi.

"Bu iyi mi?" Ona sevdiğini gösterdiği şekilde dokunmuştu. Klitorisi ne kadar şişmiş olsa da, adamın ona yaptığı bir şeyden hoşlandığı belliydi.

"İyiden de öte," dedi sırtarak ve nefes nefese kalarak.

Nefes alış veriş daha da hızlandı ve kalçaları adamın eline karşı sıkı darbeler halinde hareket etti. Adam onu bileğinden tuttu ve kolunu omzuna doladı.

"Boynumu tut," dedi, ellerinin üzerinde olmasını istiyordu, onun dokunuşuna ihtiyacı olduğu kadar onunkine de ihtiyacı vardı.

Ellerini adamın saçlarının arkasına daldırdı ve ona sıkıca tutundu. Tutuşu neredeyse acı vericiydi. O buna hiç aldırmadı.

Parmaklarını ona doğru daha sert hareket ve kadının nefesleri boğazının gerisinde durdu. Onun etrafında sıkılaştığını hissetti, o kadar sıkıydı ki kendisi bile bundan irkildi. Sessizliğe yakın son bir iniltiyle Laila boşaldı.

kasları onun etrafında spazm geçiriyordu. Onu doruğa ulaştırmanın zaferinin tadını çıkarmak istese de, vücudu kendi serbest bırakılmasını talep ediyordu. Tekrar içeri itti, onun üstüne uzandı ve Laila'yı altında kıvranırken bırakan uzun, dolu onu sürdü.

Birkaç kısa, keskin ve son hamleyle içine ve hayatında hiç hissetmediği bir güçle kendini boşalttı. Orgazm onu gözlerinin arkasından ve midesinin çukurundan vurdu. Boşalırken bile hayatı boyunca hiç bu kadar sert boşalmadığını biliyordu.

Laila'nın üzerine yığıldı ve Laila bir kez daha ona - bu sefer iki kolu ve iki bacağıyla.

Birlikte nefes aldılar ve hiçbir şey söylemediler. Ne suçluluk, ne utanç, de gariplik hissetti. Dikkatlice içinden çıktı ve Laila'nın neredeyse hiç irkilmediğini fark etti.

Yan dönerek da yanına aldı, sırtını göğsüne yasladı ve kollarını ona doladı.

"Teşekkür ," diye fısıldadı ve kendisini saran kolu öpmek için başını .

"Benim için zevk.

Gerçekten." "Ve benim

için."

"," diye itiraf etti Wes. "Bu cidden iyi bir fikirdi." Laila güldü ve ses havayı müzik gibi doldurdu.

"Amcam bizi yakalarsa bu çok kötü bir fikir olur," dedi ve ona doğru yerleşti. Adam onun omzunu, ensesini, ulaşabildiği her yerini öptü. "Bu kadar ilerisini planlamamıştım."

" değil. Sadece beni öldürecek. Senin yaşamana izin verecek." "Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Oh, evet. Seninle seks yapmak mı?" Wesley onu sırt yatırdı ve tekrar vücuduyla sardı. "Uğruna ölmeye değer."

KRAL

Kingsley, Daniel'in yatak odasındaki şömine aynasının önünde gömleksiz durup hasarı inceledi. Nora, Marie-Laure'u kalçasından bıçakladıktan sonra, kız kardeşi hançeri çıkarmış ve Daniel'in üzerine saplamıştı. onu indirdi. Yalan söylemiş ve Marie-Laure yan tarafını kestiğinde onu vurduğunu söylemişti. Onu vurmasına gerek yoktu. Bayan Nora, yıllar önce ona verdiği kendini savunma dersleri sırasında dikkatli davranmıştı. Doğrudan uyluk atardamarına yönelmiş ve temiz bir vuruş yapmıştı. Marie-Laure kan kaybından ölmüştü. Bunu Nora'ya asla söylemeyecekti. O temiz ellerini hak etmişti. O kanlı ellerini koruyacaktı.

Neyse Marie-Laure, Nora kadar iyi nişan alamıyordu. Bıçak böğründe derin bir yara açmıştı ama ölümcül değildi. Sadece acı verici ve şimdi...

"Siktir..." Gazlı bezi çıkarırken iç çekti. Yara tekrar açılmıştı. Artık aşikâr olanı inkâr edemezdi. Gerçek bir tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı, kendi zayıf çabalarına değil.

"Oh, güzel," diye bir ses geldi kapı aralığından. "Bu evde benden daha kötü durumda olan biri var."

Nora yanına gelip yan tarafındaki hasarı incelerken, "Bundan emin değilim, *Maîtresse*," dedi "Siz *de merde* gibi görünüyorsunuz."

"Bok gibi göründüğümü söylediğini biliyorum ama yine de kulağa seksi geliyor. Neden Fransızca her şey kulağa daha hoş geliyor?" Parmağını yaranın dışında dikkatlice . "Yardım ister misin?"

"*S'il vous plaît.*"

"Yatağa, sürtük," dedi. "Eğer canını yeterince , karşılığını beklerim."

"Benim hesabıma yazacağız."

Kingsley yatağa yaralı olmayan tarafının üzerine uzandı. Nora birkaç dakika içinde elinde ispiro, havlu, iğne ve iplikle döndü.

"Any'a'nın dikiş delisi olması iyi bir şey. Bu evde var olan her türlü iplik onda var."

"Bana dikiş mi atacaksın?"

"Yapacağım. Ya şimdi yapmama izin verirsin ya da seni hastaneye götürürüm." "Hastane yok," dedi, en son hastanede kalışını hatırlayarak. Eğer bir rahip ortaya çıkıp doktorların ödünü koparmasaydı, onun *bir* yerde son kalışı olacaktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi kıpırdamadan dur."

Nora yarayı temizlerken Kingsley irkildi. Alkol derinden yaktı ve acıya rağmen nefes aldı.

"Gerçek alkol ister misin? İçilen türden?" Nora iğneye siyah iplik geçirdi ve ipliği alkole batırdı. "Bu çok fena acıtacak."

"Kiminle konuştuğunu hatırlıyor musun?"

Nora yarasının üzerine eğilirken güldü.

"İyi bir noktaya değindin. Noktadan bahsetmişken..." Kadın iğneyi derisine batırdı ve Kingsley gözlerini kapatarak irkilme ya da kaçma dürtüsüyle savaştı. "Tanrım, King, fena dayak yemişsin. Bu çürüklerden bazıları eski görünüyor."

Ona bir kaşını kaldırdı. Nora gözlerini devirdi.

"Şu azgın rahip. Bir haftalığına başkasıyla yatmaya gidiyorum ve arkamı döner dönmez sana atlıyor."

"Doğru değil. Onu baştan çıkardım ve beni birkaç gün bekletti."

"Tam bir sadist."

"Neredeyse beni öldürüyordu, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse."

"Öyle." İpliği adamın derisinden geçirdi ve iğneyi geri indirdi. "Ama ikimiz de biliyoruz ki sen böyle seviyorsun."

"Şikayet etmiyordum, söz veriyorum."

Kingsley kendini sabitlemek için yatak başlığının basamağına tutunurken, o birkaç dakika boyunca konsantre bir sessizlik içinde çalıştı.

"Dikiş atmayı nerede öğrendin?" "Bayan Irina."

"Ahh...evet, benim Rus'um. O da oldukça iyi bir sadistti." "Şu tıbbi fetişi olan müşterim... adı neydi?"

"Fucker ile kafiye."

"Tucker."

"Onu. Dudaklarının dikilmesinden hoşlanırdı. Dikiş başına bana beş yüz ödedi." "Ondan bu kadar para kazandığını hatırlamıyorum."

"Kayıt dışıydı." Ona göz kırptı.

Gülmeye başladı ama kendini durdurdu. Dikişler sırasında gülmek yok. Bir keresinde bunu zor yoldan öğrenmişti.

"Gözden kaçırdığımı biliyordum."

"Sen de öyleydin."

"Bu kaytarmak değildi," itiraz etti. "Yaratıcı aritmetikti."

"zamanlarda," dedi ipliğin ucunu bağlarken, "senin için çalışmayı özlüyorum."

"Siz ve ben iyi bir takımdık, *Maîtresse*."

"Öyleydik. Özellikle de Blondie'de birlikte çalıştığımız zaman."

"O kendi ordusu. Onu yenmek için birleşik bir güce ihtiyacımız vardı." "Yine de hep o kazandı."

Kingsley, "Sadece biz izin verdiğimiz için," dedi ve Nora genişçe sırtıttı. Şu anda üzerinde siyah bir külot ve siyah bir atletten başka bir şey yoktu. çürükler açıkça sergileniyordu. Ama çürüklere, çatlamış ve iyileşmekte olan dudağına rağmen, herhangi bir erkeğin uğruna hayatını feda edebileceği güzellikte bir şeydi. Bir rahip bile. Hatta bir kralın bile. "En azından kendimize böyle söyledik."

"Sence bunu tekrar yapabilir miyiz?" Nora, kanayan dikişlerin üzerine alkolle ıslatılmış bir pamuk koymak için duraklayarak sordu.

"Ne yapalım? Ona çete mi kuralım?"

"Yeniden bir takım olun." Gülümsemeden ona baktı. "Arkadaş olabilir miyiz? Ya da belki en azından benden nefret etmeyi bırakabilirsin?" "Senden hiç nefret etmedim."

Nora açık yarasına parmaklarıyla fiske vurdu. Kingsley acı içinde soludu.

"Yalancı."

"İyi. Senden nefret ettim. Birazcık."

"Neden? Bir zamanlar iyiydik, Kral. Sen ve ben. Senin için çalışırken, neredeyse arkadaşlık bile."

Derin bir nefes verdi.

"Onu ilk terk nedenini biliyordum. Anlamıştım ve onu bu kadar kırılmış görmek beni ne kadar üzse de, seni suçlamadım bile. Dürüst olmak gerekirse, onun yakasında bu kadar uzun süre kalmaya çok şaşırmıştım."

"Onu öldürmenin yaratıcı yollarını hayal etmekten büyük zevk aldım."

"Bu beni şaşırtmadı. Gerçek bir köle ya da itaatkâr bu testlere . Ama ben senin ne olduğunu biliyordum ve efendi olmak isteyen o yarını reddetmenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyordum."

"Hanımefendi," diye düzeltti onu.

"Oui, la Maîtresse."

Sessizce, özellikle yırtılmış derinin zor bir bölgesini inceledi. Nora tek kelime etmeden ona bir yastık uzattı ve Kingsley onu ısırdı.

"Kendine daha iyi bakmaya başlamalısın," dedi, birkaç dikiş daha atıldıktan sonra adamın hırpalanmış bedenine bakarak.

"Ben iyiyim."

"İyi mi? Şu anda dikmekte olduğum altı inçlik yaradan bahsetmeyelim bile. Her tarafın yara bere içinde ve hatta o sarışın herif seni kaplan çizgili yapmış gibi görünüyor."

Kingsley gururla, "Öyle yaptı," dedi.

"Belki bir kez olsun, ne bileyim, güvenli bir kelime ya da başka bir şey kullanmayı düşündünüz mü?"

"Bana hakaret etme."

"Ya da belki yeşil ışık, sarı ışık, kırmızı ışık sistemi?" Nora iğnesini tekrar ona batırdı ve Kingsley yastığı ısırdı.

"Beni vanilya da yapabilirsin."

"Kingsley, seni inatçı herif, yolda bir çocuğun var."

Yastığı ısırmayı bırakıp bir an için yüzünü yastığa gömdü ve bir şeyler mırıldandı.

Nora yastığı geri çekti. "Neydi o?"

"Bana hatırlatma' dedim."

Kız bilerek başını salladı. "Çok korkutucu, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok."

Nora ona ters ters baktı.

"Affet beni," diye fısıldadı. "Bir fikrin vardı."

"Evet, . Senin adına o kadar mutluyum ki ağlayabilirim. Nasıl olduğunu hatırladığımda muhtemelen ağlayacağım."

"Bunu düşünmemeye çalışıyorum."

Nora onu dikmeye devam ederken derin bir iç çekti.

"Bana iç çekme," diye emretti Kingsley. "Bana iç çekeceğine bana vurmanı tercih ederim."

"İç çekiyorum çünkü Juliette hamile ve sen yine Søren'e kafayı Bu iki şeyin birbiriyle bağlantılı olma ihtimali var mı?"

"Beni analiz etme. En son analiz edildiğimden beri hâlâ ağrım var."

"Kingsley Théophile Boissonneault, konuş benimle yoksa göz kapakların kapalı."

"Çok iyi. Korkunç bir şey. Her şeyin değişmeye başladığını hissediyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. Birini onu sevdiğimden, Juliette'i sevdiğimden daha sevmek istemiyorum. Kalbim zaten yeterince bölünmüş durumda. Bir kesintiye daha dayanabileceğinden emin değilim."

"Korkutucu olduğunu biliyorum. Ama Søren'i kaybetmeyeceksin çünkü artık Juliette ve Junior var. İkinizin sahip olduğu şey, benim bile sahip olamayacağım bir şey. dokun."

"Komik... Senin ve onun sahip olduğu şey hakkında ben de hep aynı şeyi düşünmüşümdür. Buna imrenmişimdir."

"mı? Ona itaat etmek zorundayım. İşler böyle yürüyor. Bu hafta sana kaç emir verdi?"

"Düzinelerce."

"Kaç tanesine itaatsizlik ettin?" "Biri hariç hepsine."

"Benim yerimi almak mı istiyorsun? Onun ayaklarının dibinde oturmak, su çubuklarını içmek ve sana söylediği her şeyi yapmak mı istiyorsun?"

"Bir hafta içinde ölmüş olurdu."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"O beni kurtardı." Kingsley gözlerini kapadı ve uyandığında ve üstlerinin onu ölüme terk edeceğini ve kirli küçük sırlarını da yanında götüreceğini biliyordu. Søren gelmiş ve bir çantada taşınmak yerine ayakları üzerinde yürümesini sağlamıştı. Bu Søren'in onun hayatını kurtardığı ilk seferdi. Søren doğru zamanda hayatına geri dönmeseydi kim bilir onu kim ya da ne öldürecekti. "Gitmesine izin veremem."

"Onu bırakmak zorunda . Onun kalbi sana ve bana kadar güçlü. Ve bu da bir şey ifade ediyor."

Kingsley dikişine devam ederken, "*Doğru*," diye onayladı. "Ama seni kıskandım. Seni ne kadar çok ve özgürce sevdiğini kıskandım. İşte bu yüzden

Evcil hayvanın için bunu çöpe attığın için sana kızgınım. Bu kadar kızgın olmamın tek nedeni buydu."

"Onun adı Wesley, teşekkür ederim. Ve o asla benim evcil hayvanım olmadı."

"Kendine bunu söylemeye devam et. Bir gün buna inanabilirsin." Bir fiske vurdu

Bandı eline alıp sargısını bitirmeden önce onu tekrar gördü. "Senin Wesley'in... o bizden biri değildi. Asla biliyordum. Ona aşık olduğunda, sanki hepimizi terk ediyordun, bir kenara atıyordun.

le prêtre'in sana verdiği ve benim uğruna çok çalıştığım her şeyi. Kendini, olduğun şeyi inkar etmek, bizi inkar etmek gibiydi."

"Onu asla bir kenara atmadım. Seni ya da onu asla inkâr etmedim. Søren ve ben ayrı olduğumuzda, sen ve ben ayrı olduğumuzda bile ona hep değer verdim. Özellikle de o zaman. Wes'le birlikteyken Søren'i nasıl sevdiysem, Søren'le birlikteyken de seni öyle sevdim."

"Ama *prêtre'i* seçtin, değil mi? Sonunda onu daha çok sevdin. Tıpkı onun seni benden daha çok sevdiği gibi."

Nora tekrar iç çekti, bu sefer daha ağırdı. Kingsley onun tiksintisine neredeyse gülecekti. Ona eziyet etmeyi seviyordu.

"karşı aşk. King, sonsuzlukları karşılaştırıyorsun. 'Daha fazlası' yoktur. Aşk böyle işlemez. Eğer aşksa, sonsuzdur. Onu sayamazsın. Søren'e olan aşkımı ve Wes'e olan aşkımı yan yana dizip hangisinin daha uzun olduğunu göremem. İkisinin de sonuna asla ulaşamayacağım. Søren sana olan sevgisinin sonuna benim için ulaşamayacağı kadar ulaşamayacak. Seni sevdiği için, özgürlüğüne ihtiyacın olduğunu bildiği için gitmene izin verdi.

Aynı sebepten dolayı beni yakınında tutuyor. Çünkü beni seviyor ve benim de buna ihtiyacım var. Ona."

Nora ipliğini bağladı ve dikişlerin üzerine bir gazlı bez yapıştırdı.

"Gördün mü? O kadar da kötü değilmiş, değil mi?"

"Sanırım neredeyse hoşuma gidiyordu," diye itiraf etti sırt üstü dönerek. Nora bir elini onun kalçasına koydu ve kasıklarına doğru kaydırıldı. "Neredeyse'nin doğru kelime olduğunu sanmıyorum.

Lanet olası mazoşistler." "Dikişlerimi yırtacağını düşünmeseydim, ısrar ederdim."

Kaşını kaldırdı ve adamın pantolonunu açmaya başladı.

"Hiçbir şeyi yırtmayacağım," söz verdi üstünü ve külotunu çıkarırken.

Kadının yan tarafındakinden daha siyah, daha çirkin bir çürük görmemişti. Yine de ona hâlâ ezilmemiş, kırılmamış gibi görünüyordu. "İster inanın ister inanmayın, nazik olabilirim."

"Nasıl nazik olunacağını nereden öğrendin?"

"Başka neresi olabilir?" diye sordu, yüzünde kısa bir süreliğine hüznün gölgesi belirdi. "Wesley."

Tanıdığı, sevdiği, nefret ettiği ve tekrar sevdiği Nora'nın vahşi yeşil gözlerinde yeniden belirmesiyle hüznün kayboldu.

"Şimdi ben sana sakso çekerken kıpırdama. Doktorun emri."

"*Mon Dieu...*" Kadın dudakları ve diliyle, onun açlığını en az onun kadar iyi bilen eliyle üzerinde siren büyü , adam yatak başlığının demirini kavradı. Her seferinde bir santim üzerine çökmeden önce yukarı çekildi ve ona sarıldı.

Adam ona dokunmak için kollarını kaldırmaya başladı ama kadın adamın bileklerini kavradı ve başının iki yanına sabitledi.

"Kendine gel," dedi gözlerini ona dikerek. Yavaşça onun üzerinde hareket etmeye başladı. "İkimiz de enkaz halindeyiz. Eğer bu sikişten sağ çıkacaksak, dikkatli olmalıyız."

"Madem ısrar ediyorsunuz..."

Onun altında rahatladı, iradesine, bedenine teslim oldu.

Kingsley eğilip onu dudaklarından, boynundan ve göğsünden öperken, "Ölürdün," dedi. "Bunu biliyor musun? Onun yerine onu bıçaklamak -İkinizi de öldürürlerdi. Dün intihar ettiniz." Nora başını kaldırdı ve sıırttı.

"Daha çok şehitlik gibi. Azizlik teklifim üzerinde çalışıyorum."

Birleşen vücutlarına bakarak şu anki erotik pozisyonlarını işaret etti.

"Daha çok çalış."

Kalçalarını adama karşı daha da sertleştirdi ve ikisi de boşaldığında, zevk kadar acı da duydular. Bunun bir önemi yoktu. Onların türünden olanlar için bu tek ve aynıydı.

Bir tur seksten sonra ikisi de yatağa yığıldılar, uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar ağırlı ve yorgundular. Uzun bir gündü. Griffin'i arayıp Nora'yla ilgili iyi haberi vermişti. Sonra Juliette'i aramış ve ona eve gelmesini söylemişti. Sonra telefonu kapattı ve kız kardeşini gömdü, onu ikinci kez gömdü. Temizleme işi için güvenilir bir ekip getirmişti ama Marie-Laure'un icabına kendisi bakmak konusunda ısrar etmişti. Ona bu kadarını borçluydu. Mezarın üzerini son toprakla kapatırken neredeyse hiçbir şey hissetmedi, üzüntü bile. Gömdüğü kız kardeşi değil, bir yabancıydı. Onun

Gerçek kız kardeşi, rahibiyle birlikte ölmeye razı olarak hepsini kurtarmıştı. Søren yerine Marie-Laure'u bıçaklaması, ona ihtiyacı olan iki saniyeyi kazandıran kaos ve karmaşaya neden olmuştu. Eğer Nora'nın gerçek kardeşinden Daha önce Søren'e aşık olmuştu ama bir daha asla yapmayacaktı.

Kafasında bu düşüncelerle uykuya daldı. Uyandığında gece hâlâ etraflarını sarıyordu ama Nora ile artık yalnız olmadıklarını hissetti.

Kingsley elini uzattı ve yatağı boş buldu. Bir şey duydu ve arkasını döndü. Yatağın birkaç adım ötesinde, Anya'nın büyük sallanan sandalyesinde Søren oturuyordu. Kollarında battaniyeye sarılmış Nora'yı tutuyordu. Nora neredeyse hiç ses çıkarmıyordu ama vücudunun titremesinden Søren'e karşı hıçkıra hıçkıra ağladığı anlaşılıyordu.

göğsünde. Yaşadığı onca şeyden sonra elbette ağlıyordu. Bu çöküş kaçınılmazdı.

Onları birlikte izledi, Søren'in eğilip kızın alnından öpmesini, kulağına fısıldamasını, sonunda uyuyana kadar ağlayarak kendini yıpratmasını izledi.

Kingsley yataktan kayarak çıktı ve pantolonunu giyip yanlarına geldi. Søren gözlerini açtı. Kingsley elini yavaşça Nora'nın başına koydu.

Kingsley Fransızca, "Bir an için neredeyse onu öldürmeyi düşündüm," diye itiraf etti. "Kendini kurtarmak için seni öldürebileceğini düşündüğümde."

"Ama sonra?"

"Sonra onun kim olduğunu hatırladım. Ben de kim olduğumu hatırladım."

"Senin kim olduğunu asla unutmadım," dedi Søren, yavaşça sandalyede yeniden sallanmaya başlayarak. Nora onun omzuna yaslanmış uyuyordu, yüzü gözyaşlarıyla doluydu ama huzurluydu.

"Birimizin yapmadığına sevindim." Bir adım geri çekilmeden önce Nora'nın saçlarını okşadı. "Seni onunla yalnız bırakayım."

Søren başını salladı. "Kal.

Lütfen."

Kingsley karanlığın içinden ona gülümsedi.

"Kingsley bir kez daha İngilizce, "'Jacob have I loved,' dedi. "'Esav'dan nefret ettim. Romalılar 9:13. Bazen okulda dikkat ederdim."

"Yeterince dikkat etmedim."

"Meşguldüm."

"Belli ki. Yanlış ayetleri öğrenmişsin. Birinci Samuel 18:1. "Saul'la konuşması sona erince, Yonatan'ın ruhu Davut'un ruhuyla bütünleşti ve Yonatan onu kendi oğlu gibi sevdi.

kendi ruhunu.' Birinci Samuel 20:16-17. "Bunun üzerine Yonatan, "Rab bunu Davut'un dűşmanlarından bile istesin" diyerek Davut soyuyla antlaşma yaptı. Yonatan Davut'u sevdiği için ona yeniden ant içirdi; çünkü Davut'u kendi canı gibi seviyordu. İkinci Samuel 1:26. 'Ben Senin için űzölüyorum, kardeşim Yonatan... Bana olan sevgin harikaydı, kadınların sevgisini aşıyordu."

Kingsley Søren'e baktı ve konuşamadığını fark etti. Søren onun bu ani suskunluğuna gülümsedi.

Søren, "Bir Cizvit rahibiyle sidik yarışına girme Kingsley," diye çıkıştı. "Her seferinde kaybedersin."

"Bu yarışmayı kaybettiğim için mutluyum."

"Yatağına dön," dedi Søren. "Bana bir gece daha itaat et."

Kingsley Søren'in ayaklarının dibinde diz çöktü ve elini Nora'nın kalçasına, tekmelendiğı yerin hemen altına koydu. İkisi de günahları yüzünden yaralanmıştı ve ikisi de iyileşmeyi onun ayaklarında ve kollarında bulmuştu.

"Her gece."

KRALİÇE

Ertesi sabah Nora uyandı ve iyi olacağını biliyordu. Biraz zaman alabilirdi, Søren'in kollarında birkaç gece yarısı ağlaması daha gerekebilirdi ama başaracaktı. Cesaretini, ruhunu geri kazanacaktı. Şu anda sadece kendini boş, yorgun ve gerçekten aç hissediyordu.

Uzun bir duş aldı ve Grace'in onun için yıkadığı kendi kıyafetlerini giydi. Kot pantolon, beyaz bir tişört ve botları. Sonunda kendini yeniden neredeyse insan gibi hissetti.

Wesley'nin odasının önünden geçerken bu insani duygu bir an için sekteye uğradı. Onunla tekrar konuşmak, iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Yatak odasının kapısına vardığında, şehvet dolu kahkahaların sesini, bir zevk iç çekişini ve ardından orgazm olan bir genç kızın kusursuz sesini duydu. Duymak acı veriyordu ama yine de kendini dinlemeye zorladı. Bunu bir kefaret gibi kabul etti. Wesley'i incitmişti... daha da kötüsü, ona zarar vermişti. Şimdi iyileşmeyi başka birinde buluyordu. Onun için iyi oldu. Bunu hak etmişti.

Parmak uçlarını öptü ve kapıya dokundu. Uzaklaştı ve Wes ile Laila'nın birbirlerini rahatlatmalarına izin verdi.

Grace hepsi için büyük bir kahvaltı hazırlamayı kendine görev edinmişti. Yemek odasında toplandılar, o ve Søren, Kingsley ve Grace. Nora, dün gece Søren'e boyun eğdiği için pişmanlık ya da gariplik belirtisi var mı diye Grace'i inceledi. Ama bunun yerine Grace ıslık ıslık görünüyordu. Dinlenmiş ve mutlu görünüyordu ve Søren'le eski arkadaşlar gibi davranıyorlardı. Grace'in bunu yaptığına hâlâ inanamıyordu ama Søren'i tanıdıktan sonra onunla birkaç saat baş başa kalmanın cazibesine karşı koyabilecek pek fazla kadın yoktu, acıya boyun eğmek anlamına gelse bile. Her ne kadar Grace, Søren ve Nora'ya sadizmi için bir çıkış noktası vererek bir iyilik yapmış olsa da, Nora bu anlaşılmadan kendisinin de bir şeyler kazanacağından emin olmuştu.

Nora dün gece, "Sen bir geceliğine rahibimi al, ben de Zach ile bir gece daha ," demişti.

Onu şaşırtmaktan asla vazgeçmeyen Grace ise sadece gülmüş ve şöyle demişti: "Bir gece mi? Rahibinle geçireceğin bir gece için Zachary'yi bütün hafta alabilirsin."

"Getir onu," dedi Nora ve yumruk tokuşturarak anlaşmayı mühürlediler.

Obur bir İngiliz kahvaltısı için masanın etrafında toplandılar. Ancak Søren'in sorduğu bir soru hepsinin sessiz kalmasına neden olunca o anın huzuru bozuldu.

"Laila nerede?" diye sordu. Kimse cevap vermedi.

Nora kadeh kaldırmak için uzandığında Søren onun elini tuttu. Elini , öptü ve sessiz bir kararlılıkla ona baktı.

"Eleanor, yeğenim nerede?" "Hâlâ yatakta."

"Uçağı birkaç saat içinde kalkıyor. Gidip onu ." "Hayır, ben yaparım," dedi Nora, ayağa kalkarak.

"Peki Wesley nerede?"

"Muhtemelen o da uyuyordur." "Eleanor, cevap ver bana."

"Laila ve Wesley'nin nerede olduğunu bildiğimden yüzde yüz emin değilim."

Bu doğrudu. Ne de olsa, son beş dakika içinde uzaylılar tarafından kaçırılmış olma ihtimalleri yüzde birdi.

Søren oturduğu yerden kalktı ve girişe yöneldi. Nora onu geçmek için koşmak zorundaydı.

"Yapma." Kapı aralığında durarak onun çıkışını engelledi. "Eleanor, çekil yolumdan."

"Şu anda birlikteler-Laila ve Wes. Geceyi birlikte geçirdiler. Hâlâ birlikteler. Ve yeğeninizin hayatının geri kalanında travma yaşamasını istemiyorsanız, onları yalnız bırakacaksınız."

"Ben mi onu travmatize edeceğim? Geceyi başka birine aşık olan ve çok az tanıdığı biriyle geçirdi."

"Ve duyduğuma göre bunu yaparken çok iyi vakit geçirmiş." "Eleanor..." Søren kadar keskin bir ses tonuyla söyledi ki, kendini kesebilirdi.

"Eğer hemen yolumdan çekilmezsen-"

"Ne yapacaksın? Beni dövecek misin? Ya da bizim deyimimizle ön sevişme mi?"

"Şaka yapmıyorum. yolumdan çekil." Adam zorlukla dizginlenen bir öfkeyle ona baktı.

"Hayır. Sen ve ben Wes'e bir ömür boyu yetecek kadar acı ve drama yaşattık. Laila'yla biraz özel zaman geçirmek onu daha iyi hissettirecekse, tamam. Laila kaçırıldı ve silah zoruyla tutuldu. Eğer bir şey istiyorsa Wes gibi muhteşem, tatlı bir çocukla birkaç saat onları durdurmayacağız."

"Sen değilsin. Ben öyleyim. Tanrı yardımcım olsun Eleanor, o sadece on sekiz yaşında-" "Ne olmuş yani? On yedi yaşındayken sen ve ben İlk kez. O geceyi hatırlıyor musun? On yedi yaşında bir bakire olmama aldırış etmemiştin. Sen de otuz bir yaşında bir Katolik rahip olmana aldırmamıştın. Benim rahibim. Hatırlıyor musun?"

"Bu tamamen farklı bir durum." Søren tehditkâr bir adım attı ama Nora yerinde durdu.

"Neden? Yeğenin olduğu için mi? Siktir , ben birinin kızıyım. Annemin gelip Wesley'e yapmak istediğin şeyi yapmayı çok isteyeceğini biliyorum. Şimdi."

"Bu konuşmayı seninle yapmayacağım."

Søren onu iterek geçmeye başlayınca Nora elini uzatarak kapının çerçevesini kavradı.

"Bir adım daha atarsan beni bir daha asla göremezsin," dedi, sesi alçak ve tehditkârdı. "Eğer Wes'in mutluluk şansına, hatta birkaç dakikasına bile müdahale etmeye cüret edersen, senden o kadar hızlı ve o kadar uzağa kaçarım ki Tanrı ve melekleri bile beni yakalayamaz. Sen ve ben bu oyunu yirmi yıldır kendi kurallarımıza göre oynuyoruz ve bu vanilya saçmalığını herhangi birimize karşı kullanman için artık çok geç.

Şimdi. Kim olduğunu biliyoruz. Ne yaptığınızı biliyoruz. Bu odadaki her birimizin bunu kanıtlayacak çürükleri var. Bu yüzden beni kaybetmek ve bu sefer sonsuza dek kaybetmek istemiyorsan, kışının üstüne oturup lanet olası kahvaltını yapacak ve Wes ile Laila'yı rahat bırakacaksın. Aksi takdirde, ben bu hayattan ve bir sonraki hayattan yok olacağım. Önce ben öleceğim ve ister cennette ister cehennemde olayım, kapıları arkamdan kapatacağım, böylece öbür dünyada bana dokunamayacaksın bile. Anladıysan, 'Evet, Hanımefendi' de."

"Eleanor..."

"Söyle. Beni bir daha görmek istiyorsan söyle." Nora kendini yıldırım çarpmış bir ceset gibi hissediyordu. "Seni daha önce terk ettim. Tanrım, ben

tekrar yapacağım. Bu sefer geri dönmeyeceğim."

Oynamak zorunda olduğu tek el buydu ve blöf yapmıyordu. Ona baktı. O da ona baktı. Savaşlar onun şu anda ona karşı hissettiğinden daha az öfkeyle başlamıştı. Laila ve Wesley'i yanlış bir şey yapmadıkları için aşağılamasına asla izin vermeyecekti. Laila on sekiz yaşındaydı, Michael gibi on beş yaşında bile değildi. Wes yirmi yaşında bir üniversite öğrencisiydi, Søren'in ilk seferinde olduğu gibi otuz üç yaşında ve Katolik bir rahip değildi. Özür dileyecekleri, utanacakları hiçbir şey yoktu. Hiçbir günah işlememişlerdi ve Søren'in onları bir gecelik zevk için cezalandırmasına izin vermeyecekti.

Søren'in gözlerindeki savaşı gördüğünde, "Ciddiyim," dedi. "Ciddi olduğumu biliyorsun."

Søren birkaç korkunç saniye daha sessiz kaldı. Onu tanıyordu. Tüm geleceği, iki gün önce kendisinin ve Søren'in hayatlarını avuçlarının arasında tutarken olduğundan çok daha fazla belirsizdi. Søren'in hayatı boyunca kendisine verdiği her türlü zararı affedebilirdi. Ama Wesley'i incitirse onu affetmezdi, affedemezdi. Buna izin veremezdi.

"Evet, Hanımefendi," dedi sonunda ve Nora neredeyse rahatlayarak sarkacaktı. Ama rahatlamadı, henüz değil.

"Aferin oğlum. Oh, bir şey daha."

"Ne?"

Nora Søren'in suratına öyle sert bir tokat attı ki Søren acıdan nefesi kesildi. Søren saf ve katıksız bir şok içinde ona baktı.

"On dokuz yıldır bunu yapmak istiyordum, seni kendini beğenmiş, kibirli, kendini beğenmiş ikiyüzlü. Bana altı ay boyunca lanet olası bir sulattın."

Yıllardır bastırılmış öfke, sancakları havada, ölmeye ve öldürmeye hazır bir ordu gibi yükselirken son sözleri neredeyse haykırıyordu.

"Kingsley," dedi Søren'in arkasından bakarak, "ben . Wes ve Laila hava almaya çıkmadan önce bir şey yapmaya kalkışırsa, vur onu."

Kingsley'nin en son ne zaman bu kadar sevinçli görüldüğünü hatırlamıyordu. "Memnuniyetle, *Maîtresse*."

Nora herkesi -Søren, Kingsley, Grace, Wes, Laila ve son birkaç günün tüm kötü anılarını- arkasında bırakarak topuklarının üzerinde döndü.

"Nora, iyi misin? Nereye gidiyorsun?" Grace arkasından seslendi.

"Otuz altı saat için üst limitim. Gitmem gereken yerler, yenmem gereken insanlar var."

Nora ön kapıyı arkasından çarptı ve ses onu gerçekliğe geri . Arabası yoktu, anahtarları yoktu, üzerinde para yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sorun değildi. Onu daha önce hiç durdurmamıştım.

Wesley'nin Mustang'i ve Kingsley'nin Jaguar'ı ön tarafa park edilmişti. Bugün Wes ve King'den oldukça hoşlanıyordu. Geriye tek bir seçenek kalmıştı.

Nora, Søren'in motosikletinin kontağında bekleyen anahtarları buldu. "Kibirli pislik. Belki sonunda beni dinlersin. Sana bir araba bulmanı söylemiştim. bisikletin için lanet olası disk kilidi." Paha biçilmez eski model Ducati'yi çalıştırdı ve garaj yolundan çıkarken içgüdülerinin onu yönlendirmesine izin verdi. Eve gitmek yerine, içgüdülerini onu doğruca Manhattan'a yönlendirdi. İyi, öyle olsun. Öyle olsun. New York, o zaman.

Kingsley, Griffin'in onlar İmparatorluğu izlediğini söyledi. A Griffin ve Michael ile küçük bir öğleden sonra keyfi bugün ona iyi gelecekti. Olmazsa da Sheridan'ı buraya gelip bir süre oynamaya ikna edebilirdi. Akşam yemeğinden önce o küçük kızla dirsek dirseğe olurdu. Ve bu gece, bok suratlı oluyordu. İşte doktorun emrettiği şey buydu.

Kilometreler akıp giderken, Søren'in suratına gerçekten bir tokat attığını fark etmeye başladı. sadece kalmamış, onun kendisine vurduğundan daha sert vurmuştu. Bu tokat rekorlar kitabına girecek cinstendi. Ona attığı tokat yüzünden gözü morarmadığı için şanslıydı. Üstelik bunu Kingsley ve Grace'in önünde yapmıştı. Søren'in bu yüzden onu fena halde döveceğine hiç şüphe yoktu. Çeşitli

Ona uyguladığı cezalar ve işkenceler gözünün önünde dans ediyordu. Muhtemelen onun son suçlarını cezalandırmak için yeni bir sadizm biçimi icat etmek zorunda kalacaktı. Ya da onun için mümkün olan en kötü cezayı, zorunlu ve uzun süreli bekârlığı seçecekti.

Bu her neyse canını . Acımasız olacaktı. İşkence olacaktı. Søren'in en sadist hali olacaktı.

Bekleyemedi.

Yedinci Bölüm

CHECKMATE

KRALİÇE

21 Aralık, on sekiz ay sonra

Nora kutunun etrafına kırmızı bir kurdele bağladı ve makas ve bant kullanarak özenli bir fiyonk oluşturdu. Céleste kutuya çok daha fazla ilgi gösterdi.

Bu yüzden Nora, Kingsley'in kızına dünyanın en iyi kutularını verdiğinden emin oldu. Hediye alacağı çocukları olduğu için Noel bu yıl çok daha eğlenceliydi.

Kingsley ve Juliette'in küçük kızının

Zach ve Grace'in oğlu Fionn'dan sadece iki ay önce ılık ılıa dünyaya geldi. Bir erkek ve bir kız. Mükemmel. İlk randevularını planlamaya başlamıştı bile.

"Paris'e biletlerimi aldım. Noel'den sonraki gün gidiyorum. Beni çok özlemeyeceksin, değil mi?"

Søren piyano sırasının üzerinde dönüp ona baktı. O ağacı süsleyip hediyeleri bütün sabah Noel müziği çalmıştı. Bunun Søren'in Sacred Heart'taki son Noel'i olacağına inanmak zordu.

"Yokluğunda hayatta kalmaya çalışacağım. Söz vermiyorum." "Güçlü ol. Sadece bir haftalığına gidiyorum."

"Bana neden Fransa'ya geri döneceğini söyleyecek misin?"

Nora cevap vermedi. Marie-Laure'un Kingsley'nin Fransa'nın güneyinde bir yerlerde yaşayan gayrimeşru bir oğlu olduğunu açıkladığını kimseye söylememişti. Marie-Laure yalan söylüyor, Nora'nın duygularıyla oynuyor olabilirdi. Kingsley'i hayal kırıklığına uğratmak istememişti. Bunun yerine, Nicolas'ı bulması için sessizce bir dedektif tutmuştu. Birkaç fotoğraf görmüştü ve kesinlikle Kingsley'in oğlu olabilirdi. Ama gözlerinin içine bakana kadar emin olamayacaktı. Kingsley babalığı herkesin hayal edebileceğinden daha iyi alışmıştı. Céleste dünyanın en sevecen Fransız babasına sahipti. Neden küçük kıza bir baba hediye etmesindi ki?

Kardeşin mi? Her neyse, denemek zorundaydı. Nicolas'ı öğrendiği andan itibaren onu kendi çocuğu gibi sahiplenmişti. Ertesi gün

Noel'de Paris'te Zach'le buluşacak ve birlikte çocuğun peşine düşeceklerdi. Zach birkaç yıldır Fransa'da yaşıyordu ve ülkeyi ondan çok daha iyi tanıyordu. Ayrıca Grace ona onunla bir hafta geçirme sözü vermişti. Bu fişi nakde çevirmeyi ve Kingsley'in diğer soyunu bulmayı planlıyordu.

"Bir şey arıyorum," dedi Søren'e ve öylece bıraktı. "Bir şey mi?"

"Bulduğumda sana söylerim. Eğer ." "Gizemli davranıyorsun."

"Tamamen bilerek ve esas olarak seni kızdırmak için." "İşe yarıyor."

"Biliyorsun ben bir yazarım. Başlangıçta sana her şeyi anlatamam.

O zaman hikayenin bir anlamı yok."

"Ama bana anlatacaksın?"

"Eninde sonunda, söz veriyorum. Geri döner dönmez."

"Seni bu konuda tutacağım." Søren ağacın yanına geldi ve onun çalışmasını inceledi. "Ağaç üzerinde çok iyi iş çıkardınız. Gördüğüm kadarıyla herhangi bir bu yıl uygunsuz süsler."

"Noel köpekbalığını bulduğumda hâlâ ağaca asıyorum. Noel köpekbalığı olmadan Noel nedir ki?"

"Böyle teolojik önemi olan bir soruyu en az bir hafta dua etmeden ve oruç tutmadan cevaplamaya başlayamam bile." Elini yüksek dallardan birinden gümüş bir iple sarkan küçük plastik geyik boynuzuna doğru kaldırdı. Yıllar önce ona Noel hediyesi olarak vermişti.

Her yıl Noel ağacında kendine yer buluyordu.

"Şuradaki kutuyu bana uzatır mısın? Fionn'un son hediyesini paketlemem gerekiyor." Søren ona küçük bir kutu uzattı ve Nora başını salladı.

"Diğeri lütfen."

"Hayır... Sanırım doğru kutu bu."

Nora ona şüpheyle baktı. Makasını yere bıraktı ve kırmızı kâğıda sarılı küçük kutuyu inceledi.

"Bugün senin doğum günün, benim değil." "Kutuyu aç, Eleanor."

"Sana hediye vermem gerekiyordu."

"Sen zaten bana hediye verdin. Şimdi sende."

"Ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Søren. "Sanırım bunu öğrenmek için açmanız gerekecek."

Nora kırmızı kâğıdı çıkardı ve hem sevinçle hem de dehşetle içinde küçük siyah bir kutu buldu.

"Oh, Lordum."

"Aç onu, ufaklık. Korkma."

Kutuyu açtı ve kadife bir yatağın üzerinde gümüş bir kolye buldu. Zincirin üzerinde iki gümüş bant asılıydı.

"Søren, yine mi bu..." diye uyardı. "Onlar evlilik yüzükleri."

"Öyle olduklarını biliyorum. Biz evlenemeyiz. Biz evleniriz ve sen aforoz edilirsin. Bu işler böyle yürür. Daha önce de aforoz edilmişim. Hiç eğlenceli değil."

"Bu riske değersin."

Nora yüzükleri eline aldı ve kayışların üzerindeki yazıları fark etti. Her yüzükte bir kelime vardı. Onun yüzüğünde *Sonsuza dek* yazıyordu. Bu, çok uzun zaman önce onu ateşin içinden çıkardığı o gece ona verdiği sözdü. Yüzüğünün ona verdiği sözü taşıdığını anlamak için bakmasına bile gerek yoktu. *Her şeyin*. Søren'e gençlik aşkının ateşi yıllar önce sönmüştü. Alevlerinde demirden bir aşk dövülmüştü. Bu aşk her darbeden, her sağ çıkabilir. Bu davadan bile.

"Tanrı'yla uzun zaman önce bir anlaşma yaptım," dedi Søren'in gözlerine bakarak. "Eğer seni kiliseden almazsam, o da seni benden almayacaktı. Bu, bozmadan önce öleceğime dair verdiğim tek söz."

"Sana evlenme teklif etmiyorum. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Senden Tanrı'ya verdiğin sözü bozmanı istemeyeceğim, ben de kendiminkini bozmayacağım. Sadece bunları takmanı istiyorum. Bunları... çok küçük yakalar olarak düşün." Adam gülümsedi ve kız hayır diyemeyeceğini anladı.

"Onları giyeceğim ama bilmelisin ki evlenemeyecek olmamız benim için önemli değil. Ben sana aidim. Hep öyle kalacağım."

Søren kolyeyi boynuna doladı ve yüzüklerin soğuk metali göğsünün derisini gıdıkladı.

"Evet, öyle." Öne doğru eğildi ve onu öptü. "Sonsuza kadar." "Sonsuza kadar."

Adam geri çekildi ve kadın derin bir nefes verdi. Alyanslar. Saçma. Ama çok güzellerdi, bunu kabul etmek zorundaydı. Bunun nişanlandıkları anlamına geldiğini düşündü. İyi, Søren kendini daha iyi hissedecekse öyle olduklarını düşünsün. En azından ondan onurlu bir kadın yaratmaya çalışmıştı. Hayır, asla evlenmeyeceklerdi. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman ve ikisi de bunu biliyordu. Ama gelecekte birlikte daha fazla zaman geçirme olasılığı vardı. Altı ay önce Kingsley İmparatorluğu'ndan vazgeçtiğini, krallığın anahtarlarını Griffin'e devredeceğini ve yeni bir operasyon başlatmak için New Orleans'a taşınacağını duyurmuştu - daha küçük, daha samimi. Daha az imparatorluk ve daha çok özel bir krallık. New York'un çok fazla düşmanı, kızdırdığı çok fazla güçlü insan vardı. Haitili bir sevgilisi ve çeyrek Fransız, yarı Haitili bir kızı olan bir adam için mükemmel bir şehir olan New Orleans'ta yeniden başlamayı planlıyordu. Kingsley duyurusunu yaptı ve ertesi gün Nora ev aramaya başladı. Bir ay sonra Søren ona Loyola Üniversitesi'nde Pastoral Çalışmalar bölümünde tam profesörlüğü kabul ettiğini söylediğinde şaşırması gibi bile yapamadı. Tabii ki kabul etmişti. Bugünkü doğum gününde ona içinde anahtar olan bir kutu vermişti; New Orleans'ın Garden District'inde, meraklı gözlerden uzakta, Kingsley'le baş başa kalabilecekleri bir evin anahtarı.

Bir anahtara baktı, bir de ona. Nora, "Sen de benim için aynı şeyi yapardın," demişti. Bu konuda başka bir şey söylemediler. Gerek de yoktu zaten. Kentucky'de Wesley'le geçirdiği haftadan beri Kingsley'le aralarında bir şeyler değişmişti. Kurtarılmasından iki hafta sonra bir gece papaz evine gelmiş ve orayı boş bulmuştu. Søren saatler sonra eve gelip onunla birlikte yatağa girdiğinde, dudaklarında Kingsley'nin tadını alabiliyordu. Sadece gülmüş, ona "büyük sarışın sürtük" demiş ve göğsünde uyuyakalmıştı. Marie-Laure sayesinde hepsi ölümün yüzüne baktı. Ne zaman Uzaklara baktıklarında birbirlerini gördüler, üçünün de nasıl birbirine ait olduğunu gördüler ve bir daha hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin onları ayırmasına izin vermeyeceklerdi. Kingsley New Orleans'a giderse, hiç şüphe yoktu. Søren de giderdi. Nora da öyle.

O ve Søren, Kingsley ile geçirdiği geceler hakkında hiç konuşmadılar. Wesley ile yaptığı telefon görüşmelerinden bahsediyordu. Birkaç ay sonra, seppuku yapmak istemeden Wes'e Laila ile olan ilişkisini bile sorabiliyordu. Geçen yıl Wesley, Laila'nın okula gitmek için Kentucky'ye taşınacağını söyledikten sonra mutfak masasında tek başına ağlamıştı. Görünüşe göre orada

Wes'in evinden çok uzakta olmayan bir kız kolejinde atçılık programı vardı. Ne kadar da uygun. Ama bu, onun için ağladığı son andı. Artık onu acı çekmeden düşünebilir, canı yanmadan hatırlayabilirdi.

Ve hayat gerçekten ilginçleşmeye başlamıştı.

Yirmi yıl önce Søren, Connecticut, Wakefield'daki Sacred Heart'a, rahatsızlanan Peder Greg'in yerine geçici olarak gönderilmişti. Kendi deyimiyle "geçici işi" onu alıp götürən bir göreve dönüşmüştü Cizvit kardeşlerinden. Şimdi yirmi yıl sonra onlara yeniden katılacaktı. Zor bir geçişti, ama yine de küçük kilise akvaryumunun dışında, incelemenin dışında bir bu.

"Eleanor?"

Nora son beş dakikadır gümüş zincirdeki halkalara bakmaktan başka bir şey yapmadığını fark etti.

"Ben iyiyim. Bunları giyebilirim. Ama kimseye nişanlı olduğumuzu söyleme. Birincisi, değiliz. İkincisi, nişanlı bir Dominatrix ereksiyon katilidir ve New Orleans sahnesi için sert olmalıyım. Okuldaki yeni çocuk olacağım."

"Kimseye böyle korkunç ve iftira niteliğinde bir şey söylemeye cüret edemem. Ve bir ay içinde tüm kasabayı avucunun içine alacaksınız."

"Güzel. Kulağa hoş . Tamam." Kendini dengelemek için derin olmayan bir nefes aldı. "Şimdi lütfen istediğim kutuyu alabilir miyim, efendim?"

"Sana şimdi vereceğim. Sonra hak edersin."

Nora Fionn'un son hediyesini, üzerinde *Fionn Aaron Easton* yazan bir Katolik İncil'ini paketledi. Kendisini çoktan onun vaftiz annesi ilan etmişti ve Zach'in bu konuda herhangi bir itirazını da kabul etmemişti.

Nora, sen ve ben birlikte yattık. Oğlumun vaftiz annesi olman ne kadar olur bilmiyorum.

Bir şeyin uygunluğu ne zaman bir şey yapmam için belirleyici bir faktör oldu? Sanırım tartışamam. Özellikle de... Neyi göz önünde bulundurursak?

Nora sormuştu ama Zach ona cevap vermemişti.

Søren, Nora'nın omzunun üzerinden hediye etiketine ismi yazmasını izledi.

"Fionn," dedi Søren, gözlerini isim etiketine dikerek. "Ne?"

"Sana bir şey sormak istiyordum. Fionn'un bir aile ismi olup olmadığını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Grace'in annesi İrlandalı. Eski bir İrlanda ismi olduğunu söyledi." "Öyle. Fionn ya da Finn, efsanevi İrlandalı savaşçı Fionn mac

Cumhaill ya da Finn McCool. Bu çok ilginç." "Peki bu neden ilginç?"

"Çünkü Grace kızıl saçlı ve Zachary'nin saçları siyah." "Yani?"

"Fionn demek-" Søren durakladı ve isim etiketine tekrar baktı. Onun Sanki bir şey hatırlıyormuş gibi gözleri bir an odağını kaybetmiş gibiydi. "Ne?" diye sordu.

Søren, Nora'nın gözleriyle karşılaştı.

"Fionn' ismi sarışın anlamına geliyor." Nora gözlerini Søren'e dikti.

"Søren... Grace'le oynadığın o gece, bir ihtimal sen de oynamış olabilir misin?"

Nora sorusunu bitiremeden telefonundan "Englishman in New York" şarkısının tanıdık tınıları yükselmeye başladı.

"Bu düşünceni unutma. Ben Zach. Seks çağrısı."

Nora telefonu kulağına götürdü.

"Zach, umarım sonunda *itış* gücünün eşanlamlısı olan isim formunu almışsındır. Aksi takdirde, telefonu yüzüne kapatırım."

"Sakın . Seninle konuşmak için aramıyorum." "Bana şarkı söylemek için mi arıyorsun?"

"Søren'le konuşmam gerek ve numarası bende yok." "Søren'e neden ihtiyacın var? Ruhsal bir kriz mi?"

"Bir çeşit."

Zach'in sesi , alışılmadık derecede ciddiye. Genelde telefon konuşmaları kavga ve flörtten başka bir şeyle dolu olmazdı.

" oluyor?" Nora sordu. "Bana anlatabilirsin."

"Anlatacağım. Ama önce Søren'le konuşmam gerek."

"Her şey mi? Beni biraz korkutuyorsun."

Zach diğer taraftan güldü, sıcak, hafif mahcup bir kahkaha.

"Her şey yolunda, söz veriyorum. Sadece bu konuşmayı uzun zamandır erteliyordum. Søren'in numarasını alabilir miyim?"

"Hayır. Ama Søren'i alabilirsin. O burada."

Nora telefonu Søren'e uzattı. Søren ona bir bakış attı ve Nora sadece omuz silkti.

"Zachary?" Søren durakladı ve dikkatle dinledi. Birkaç saniye sonra gözleri kocaman açıldı.

Nora'nın kalbi hızla çarpıyordu. Bir şeyler . Büyük bir şey. İyi bir şey olması için dua etti. Adam uzandı ve hafifçe titreyen eliyle Nora'nın yüzünü kavradı.

Bu her neyse, nedenini söyleyemese de bunun her şeyi sonsuza dek değiştireceğini biliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu ona, cevabı bilmek istiyordu, bir an daha bekleyemezdi. Søren güldü.

* * * * *

Umarız bu Harlequin e-kitabını beğenmişsinizdir. Yeni yayınlarımız hakkında bilgi almak, özel tekliflere erişmek, ücretsiz çevrimiçi okumalar ve çok daha fazlası için bizimle iletişime geçin!

Haber bültenimize abone olun: Harlequin.com/newsletters

Harlequin.com adresini ziyaret edin

Sizi seviyoruz - neden bizi Facebook'ta sevmiyorsunuz?

[Facebook.com/HarlequinBooks](https://www.facebook.com/HarlequinBooks)

Bizi Twitter'da takip edin: [Twitter.com/HarlequinBooks](https://twitter.com/HarlequinBooks)

Yazarlarımız ve kitaplarımızla ilgili en son haberler için

blogumuzu okuyun:

HarlequinBlog.com

ISBN: 9781460316474 THE

MISTRESS

Telif Hakkı© 2013 Tiffany Reisz

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncı Harlequin'in açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Enterprises Limited, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, Kanada M3B 3K9.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve™ yayıncının ticari markalarıdır. ®ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Ticari Markalar Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

